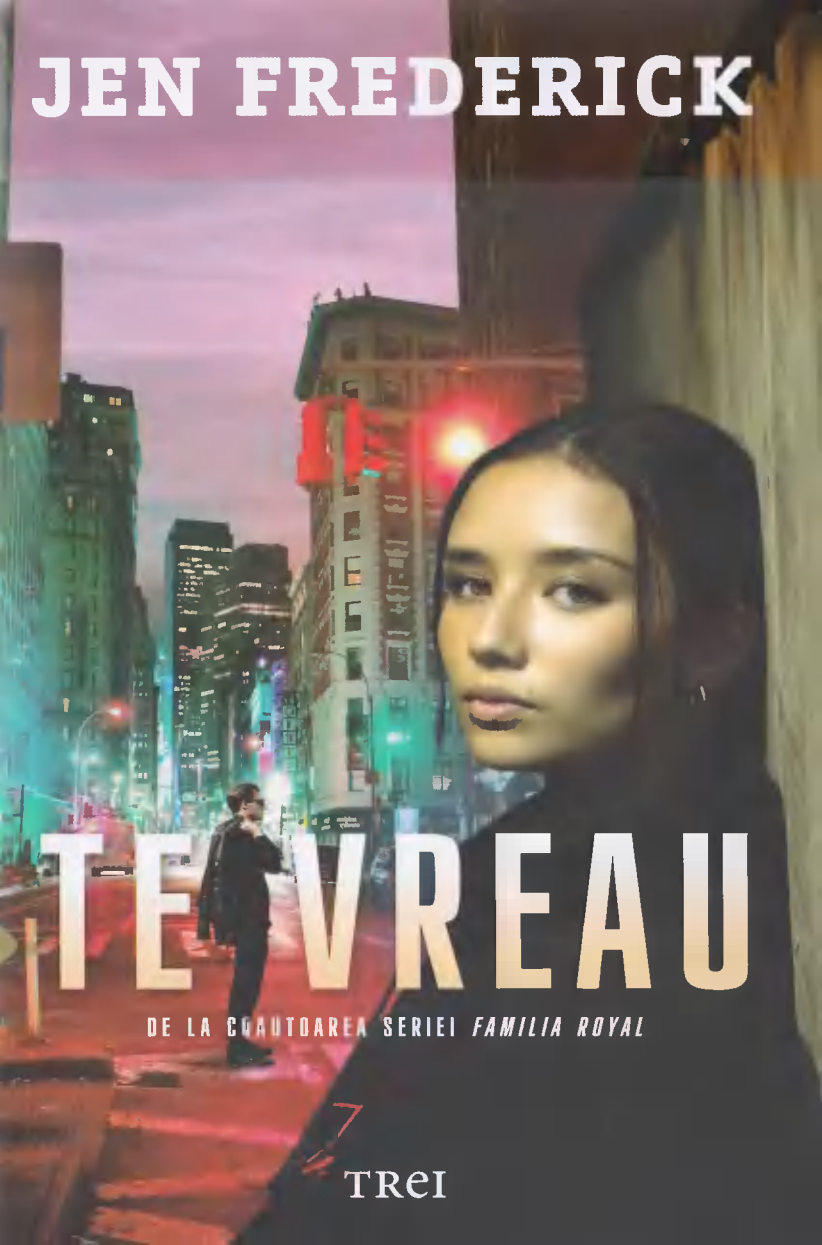
JEN FREDERICK
TE VREAU
DE LA CEA MAI BUNĂ AUTOAREA SERIEI FAMILIA ROYAL
TREI

JEN FREDERICK

BITSY
Am doar 19 ani, dar știu ce vreau. Îl vreau pe Leka Moore. Nu-mi pasă că m-a luat sub aripa lui pe când era el însuși doar un puști. Nu-mi pasă că m-a crescut. Nu-mi pasă ce spune lumea. Știu că aparținem unul celuilalt și singura persoană pe care trebuie să o conving de asta este el.

LEKA
Am găsit-o pe o alee dosnică. Dacă n-aș fi luat-o cu mine, cine știe ce s-ar fi întâmplat cu ea în noaptea aceea. Înainte să-mi dau seama, a devenit ființa care-mi luminează viața, refugiul din fața nebuniei. Am privit-o crescând. Am încercat să o învăț ce e binele și ce e răul. Acum, că s-a făcut mare, simt lucruri pe care un om bun n-ar trebui să le simtă. Dar eu... n-am fost niciodată un om bun. Am șansa de a primi iertarea dacă o salvez de pericolul cel mai mare dintre toate — de mine însumi.

De când se știe, Leka Moore a fost silit să se descurce singur. Ca să poată supraviețui, bate străzile îndeplinind diverse sarcini murdare pentru o bandă locală de interlopi. Singura lumină din viața lui este Bitsy, fetița pe care a salvat-o și pe care a luat-o sub ocrotirea sa. Fetița care deja nu mai e atât de mică. Bitsy are acum 19 ani și știe ce vrea. Îl vrea pe singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată. Pe Leka.

TREI
www.edituratrei.ro

„O tulburătoare poveste de dragoste, care te va prinde în mrejele ei."

PUBLISHERS WEEKLY

„Un *romance* senzual și întunecat, ce poartă marca inconfundabilă a lui Jen Frederick."

THE SPELLBOUND STORIES

„Scrisul lui Jen Frederick are o forță a seducției care te copleșește."

A LOVE AFFAIR WITH BOOKS

Jen Frederick este un alt nume sub care semnează Erin Watt, coautoarea seriei *Familia Royal*, bestseller *New York Times*. Jen a scris și seria de mare succes *Gridiron*, apoi *Hitman* (împreună cu Jessica Clare), *In The City*, *The Jackson Boys* și *Woodlands*. Locuiește în Midwest, alături de soțul ei — care, în timp ce ea scrie, se ocupă de detaliile vieții cotidiene —, de fiica lor — care înțelege când mama ei dispare cu orele în biroul său — și de un câine care nu face nimic din toate acestea.

La Editura Trei, au apărut cinci volume din seria *Familia Royal*: *Prințesa de hârtie*, *Prințul de hârtie*, *Palatul de hârtie*, *Moștenitorul decăzut* și *Regatul sfărâmat*.

JEN FREDERICK

„De ce aș vrea un băiat, când îl am pe Leka? Nimeni nu se compară cu el. Nimeni de la Assumption nu e așa de înalt și nu are umerii atât de lați. Nimănui nu-i cade bretonul pe frunte perfect, ca lui Leka. Nimeni nu-mi dă fiori pe șira spinării când mă mângâie. Nimeni nu-mi spune vorbe bune când sunt supărată. Nimeni, în afară de Leka."

TREI

Jen Frederick

Te vreau

Traducere din limba engleză de
Daniel Eberhat

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoşaru

Design şi ilustraţie copertă: Andrei Gamarţ

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Muşătoiu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FREDERICK, JEN
Te vreau / Jen Frederick ; trad. din lb. engleză de Daniel Eberhat. - Bucureşti : Editura Trei, 2021

I. Eberhat, Daniel (trad.)

Titlul original: Want You
Autor: Jen Frederick

Copyright © 2018 by Jen Frederick

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

Pentru Claire,
suntem împreună pe același drum

Partea întâi

1.
Leka

Hârșt!

Târșt!

Un șoarece, cred. Mă uit spre stânga, să mă asigur. Silențiozitatea și agilitatea sunt esențiale în treaba pe care trebuie s-o fac.

În locul unui mic rozător, văd o fetiță, chircită într-un colț, chiar dincolo de intrarea în blocul dărăpănat pe care-l folosesc drept adăpost. În spatele puștoaicei se înalță un gard solid din lemn, care blochează capătul aleii. Ochii ei mari sclipesc temători.

Își trage piciorul sub ea, scoțând acel hârșâit. Tenișii ei murdari freacă pietrișul de asfalt.

Ne ținem amândoi răsuflarea și ne privim o vreme. Nu știu la ce se gândește, dar pipăi cuțitul ascuns la ciorap. Oare? Prind mânerul cuțitului și îmi imaginez că ridic lama spre pieptul fetei. Las mâna în jos.

Nu.

N-am inima s-o fac.

Duc arătătorul la gură. *Șșșșt!* o avertizez tăcut.

E esențial ca ea să nu scoată niciun sunet. Își acoperă gura cu o mână murdară și face semn din cap că a înțeles.

E riscant să am încredere în ea. Mi-ar putea da planurile peste cap fără să vrea. Sau ar putea să strige intenționat și să mă dea de gol. Îi arunc o ultimă privire insistentă, înainte de a mă uita iar după colț.

Polițistul Pulifrici e cu spatele la mine. Se pregătește să i-o tragă unei prostituate. Din poziția în care mă aflu, nu-mi dau seama dacă ea o face de voie sau de nevoie. Majoritatea polițiștilor care patrulează în această parte a orașului își vâră sculele în găurile publice fără să plătească. Le spun fetelor că plata constă în faptul că nu le târăsc până la secție, să dea declarații.

Îmi pare rău pentru fete. Și-o iau din ambele părți — și de la pești, și de la gabori. Și dacă peștii află că vreo fată de pe tarlaua lor o dă gratis băieților în albastru, respectiva a dat de dracu'. Dintre toți oamenii străzii, târfele au cel mai mult de pătimit.

De fapt, nu. Băieții scoși la produs sunt undeva mai jos decât prostituatele, pe scara ierarhică. În banda lui Steve Împuțitu' ai două opțiuni: fie stai pe picioarele tale, fie la orizontală; singura ieșire e un glonț în cap. Învârt discul argintiu între degete. Noroc că mă pricep la anumite chestii, că altfel aș avea bătături în genunchi, nu în palme.

Un sunet metalic — semnalul pe care-l așteptam. E timpul să acționez. Polițistul PF își slăbește cureaua și-și trage pantalonii în jos. Îi atârnă sub curul alb și păros. Degetele lui groase dibuie pe sub fusta fetei. Mă pun în mișcare, având grijă să rămân nevăzut. Când ajung la el, și-a vârât-o deja în ea. Sau, cel puțin, e atât de ocupat s-o împingă, încât nu observă că-i dispare stația radio de la centură.

Nici prostituata nu observă. Are ochii închiși. Probabil că se gândește la ceva frumos, ca să facă față acestei oribile partide de sex.

Pentru că am exersat, îmi ia mai puțin de 30 de secunde să subtilizez stația radio, să introduc microfonul în ea și apoi să i-o returnez polițistului fără ca el să simtă. După alte 30 de secunde, sunt deja înapoi în ascunzătoarea mea, după un tomberon. La fix, pentru că polițistul PF e un dobitoc care ejaculează în doi timpi și trei mișcări. Geamătul lui de satisfacție umple aleea.

Mă uit la puștoaică, pe fața căreia se citește deruta. Îmi transmite ceva pe tăcute. Nu-i pot citi pe buze, așa că mă trag înapoi, până când corpul meu se atinge de-al ei. Îmi aplec capul și arăt cu degetul spre ureche.

Puștoaica se apleacă în față și șoptește atât de încet, încât nici măcar nu-i simt răsuflarea:

— E rănită?

Neg cu o mișcare a capului. Ea se lasă pe spate, împreunându-și sprâncenele.

Se aude sunetul unei palme. Scot capul și văd că polițistul o plesnise pe curvă peste fund, nu peste față.

— La dracu', Patty, m-ai făcut să termin prea repede, se plânge el în timp ce-și ridică pantalonii. Data viitoare o să stai în genunchi și-o să mi-o sugi ca lumea. Ai înțeles?

Patty îi răspunde, dar prea încet ca să pot distinge cuvintele. Trebuie să fi fost un *da* sau ceva asemănător, pentru că polițistul PF o plesnește iar peste fund, înainte să-și încheie fermoarul.

— Bun așa. Acum fii atentă: de săptămâna viitoare, o să avem un nou recrut. Să nu te dai la el până nu-ți dau eu undă verde. Clar?

De data asta, ea încuviințează din cap.

— Nu știm dacă ești genul lui. Dacă nu ești, poate că e un nenorocit de poponar, dar tipu' tău scoate și băieți la produs, nu?

Patty dă din umeri.

— Nu știu ce vrei să zici, eu lucrez singură.

Polițistul PF o prinde de bărbie.

— Mă minți, și asta nu e bine pentru tine.

Patty își întoarce capul, ca să scape din strânsoarea lui, ceea ce cred că e o idee proastă. E mică și slabă. Niște scobitori ținute împreună de un material elastic. Polițistul e de aceeași părere cu mine. Îi dă un pumn în burtă. Ea se îndoaie de mijloc, iar țipătul ei de durere umple aleea. Strâng din pumni și spumeg din cauza propriei neputințe, dar nu-s vreun erou. Dacă ies din ascunzătoare s-o ajut pe Patty, o pățesc rău de tot.

Cineva mă trage de spatele tricoului. Mă întorc și văd că puștoaica răsucește țesătura în pumn. Tremură ca o frunză-n vânt. Îi desprind mâna și dau energic din cap. Nu-mi permit să se agațe de mine sau să mă distragă în vreun fel. Se retrage în întuneric — un mic ghem de nefericire.

Mă simt prost, dar nu-mi permit luxul compasiunii — nu mi l-am permis niciodată.

Îmi îndrept atenția spre spatele polițistului. El e principalul pericol. Polițistul o ridică pe Patty trăgând-o de păr. Sub ochii fetei se preling dungi negre, iar rujul de pe buze, care atrăsese atenția polițistului, i s-a întins în jurul gurii, ca la clovni.

— O să-l tratezi așa cum trebuie pe răcanul meu săptămâna viitoare? întreabă el.

Patty aprobă din cap, supusă.

— Bun.

O mai trage o dată de păr, tare, înainte să-i dea drumul. Ea se împleticește, dar reușește să se țină pe picioare.

— Și spală-te dracului pe dinți data viitoare! Miroși ca o nenorocită de scrumieră.

Se șterge la gură cu dosul palmei. Idiotul și-a băgat scula în vaginul lui Patty, dar îl deranjează gura ei. Rahatul ăsta e total anapoda. Își aranjează centura, face un semn din cap în direcția ei și se cară. Tocurile bocancilor lui scrâșnesc pe asfalt când străbate aleea.

Patty așteaptă ca el să se facă nevăzut, apoi pleacă și ea.

Îi dau un avans de un minut, apoi mă furișez după ea. Fetiței din spatele meu îi scapă un chițăit de spaimă.

— Mă duc să verific dacă e totul în ordine. Mă întorc. Promit!

Ochii ei negri și mari sunt scăldați în lacrimi. Oricât de mică ar fi, e ceva ce a învățat deja: de cele mai multe ori, promisiunile nu valorează nimic.

Bag mâna sub manșeta pantalonilor și scot teancul de bani ascunși la ciorap. I-l dau ei.

— Ăștia sunt toți banii mei. Dacă nu crezi că mă întorc pentru tine, fii sigură că o să mă întorc după ei.

Nu face nicio mișcare să ia banii, așa că-i îndes în poală și mângâi sacul ăla de oase. Îmi ghiorțăie mațele. Nici eu n-am mâncat nimic azi.

— După ce văd ce face Pulifrici, mergem să halim ceva. Ai grijă de lovelele mele. În regulă?

Încuviințează cu o ușoară aplecare a capului. E suficient.

Sar în picioare și o iau de-a lungul trotuarului, având grijă să rămân în umbră. Patty e la un cvartal distanță, iar celelalte fete o bat ușor pe spate, s-o consoleze. Polițistul

e în mașina lui, cu capul aplecat, făcând dracu' știe ce. Îmi trag gluga pe cap și pornesc în direcția opusă, până ajung la un El Camino negru, vechi de 10 ani. Geamul lateral este coborât suficient cât să văd o mână cu degetul mare îndreptat în sus.

Nu mă opresc, nu dau din cap și nici nu fac vreun semn cu mâna. Continui să merg. Dispozitivul de ascultare a fost instalat și, după semnul aprobator al tipului din mașină, îmi dau seama că funcționează. Din ce am aflat azi-dimineață, microfonul pe care l-am pus îi permite șefului meu să asculte o frecvență radio privată a poliției. Bănuiește că niște polițiști pe care i-a cumpărat complotează împotriva lui — fie cu o bandă rivală, fie cu FBI-ul.

Mai merg vreo două străzi, în caz că ochii din El Camino mă urmăresc. Apoi cotesc la dreapta. Mergând aplecat, prin zonele umbrite, mă strecor prin curți și alei lăturalnice până ajung la gardul de lemn. Alerg spre zidul din cărămidă și mă proptesc cu picioarele în el, sărind astfel suficient de sus cât să mă prind cu mâinile de vârful gardului. Fără alt efort, impulsul mă propulsează dincolo. Aterizez, mă ghemuiesc și mă rostogolesc, oprindu-mă aproape de fată, care nu s-a mișcat nici măcar un centimetru.

Teancul de bani e exact cum l-am lăsat.

— Ți-e foame?

Dă aprobator din cap.

— Atunci, hai!

Fac semn cu capul spre ușa laterală a blocului. O deschid cu un șut care se aude sec.

Vine după mine cu pas ușor. Tenișii ei nu scot niciun sunet. *Învață repede*, gândesc. O conduc pe scări, căutând apartamentul potrivit. Al treilea pe stânga, cu o pereche

de tenișii de copil pe prețul de la intrare, lângă o pereche de ghete de lucru, se potrivește la fix. Îmi scot cuțitul de la ciorap și-mi fac repede de lucru cu încuietoarea.

Apartamentul e întunecat. O postez pe fată în dreptul ușii de la intrare și îi fac semn să nu se miște de-acolo. Mă strecor fără zgomot în hol. Camera de zi e goală. Sunt două dormitoare, unul are ușa întredeschisă. Porcăriile dinăuntru îmi spun că e camera mamei.

Răsucesc clanța celei de-a doua uși. Bingo! Pe jos e o păpușă, iar pe pat, un animal de pluș. Într-o comodă micuță, găsesc ce-mi trebuie. Îndes lucrurile sub tricou și las două bancnote de 20 pe comodă. O conduc pe puștoaică spre casa scărilor.

Îi dau tot ce am luat.

— Știi să te-mbraci singură?

Se zgâiește la grămada de lucruri pe care i le-am pus în brațe, apoi la mine. Oftând, iau hainele și le trântesc jos. Țin blugii și-i zic:

— Hai, vâră-ți picioarele în ăștia!

Pune o mână mică și subțire pe umărul meu, ca să-și țină echilibrul, și intră în blugi. Sunt mult prea mari pentru ea, dar prea mari este infinit mai bine decât zdrențele murdare pe care le poartă. Îi fac semn să-și scoată cămașa de noapte cu care e îmbrăcată, apoi mă întorc cu spatele. O aud cum se chinuie, dar îmi țin ochii-n pământ. Simt o bătaie ușoară pe mijlocul spatelui, mă întorc și văd că e îmbrăcată, cu bluza sport pusă invers. Bine și-așa.

Îi răsucesc mânecile de trei ori până să i se vadă vârful degetelor. Șosetele, care cred că ar fi trebuit să-i ajungă până la glezne, se opresc sub genunchi.

Mă așez pe vine să mă odihnesc și mă uit la ea. În hainele astea, arată ca un șobolan înecat. Iau ultima piesă

de pe jos. E o căciuliță tricotată. I-o pun pe cap, adunându-i tot părul sub ea, până nu mai iese nicio șuviță.

— Mi-e foame, îi zic în timp ce mă ridic în picioare. Hai să mâncăm ceva!

Mă urmează când cobor cele trei etaje. Ieșim prin spate, departe de polițist, de Patty și de El Camino. Și eu învăț repede. Așa și trebuie, dacă vrei să supraviețuiești în stradă. Informațiile sunt cheia. Cu cât știi mai multe despre cineva, cu atât mai mult control ai asupra persoanei respective.

Așa că îmi țin toate lucrurile bine ascunse. Nu că aș avea prea multe în prezent. Afară de banii care-s iar la ciorap și de câteva chestii pe care-am reușit să le șterpelesc, nu mai am nimic altceva. Dar voi avea. Cândva.

2.
Leka

În prezent, locuiesc într-un apartament cu două camere din Midtown, în apropiere de metrou. Cei mai mulți din banda lui Steve Împuțitu' stau în Jackson Heights, într-o casă din capătul nordic, înghesuiți ca sardinele într-o conservă. Ei o numesc Casa Plăcintelor[1], pentru că doar acolo și-o trag. Miroase a spermă râncedă și a lenjerie mânjită cu căcat.

Am petrecut acolo două nopți, ferindu-mă de gălețile cu pișat pe care băieții mai mari le agață deasupra ușilor, sperând că victimele lor vor avea parte de dușuri aurii. Cu asta poate că m-aș fi obișnuit, dar, când au încercat să-mi spună să mă duc dracului, ca să mă provoace să le demonstrez că sunt bărbat, am ușchit-o. Prefer să dorm în stradă.

Am și făcut asta vreo două luni, până când am dat peste aranjamentul ăsta de acum. Stăteam cu ochii pe un agent imobiliar, Mike, care se întâlnea cu sora șefului. Steve Împuțitu' are cam o duzină de băieți care se ocupă

[1] Joc de cuvinte intraductibil. *Pie* (plăcintă) poate să facă referire și la relații sexuale. (*N.r.*)

în principal cu plasarea de aparatură electronică furată. Steve a ajuns la putere după ce a reușit un jaf de 1 000 de iPhone-uri. Sigur că asta s-a întâmplat acum opt ani și că a fost o singură lovitură, dar nici nu-i nevoie de mai mult în lumea noastră. În plus, Steve Împuțitu' are instincte bune.

Știe chestii despre oameni, cum ar fi, de exemplu, faptul că angajatul însărcinat cu transportul acelor iPhone-uri e ușor de corupt cu promisiunea unei mașini noi sau că, punându-se bine cu Big Boss, va fi protejat de banda Tong, care-și ia partea din profiturile tuturor, sau că, tăindu-i degetul mare adjunctului său pentru că și-a lăsat amprenta la locul faptei, îi va face pe toți ceilalți să stea smirnă pe viitor.

Steve Împuțitu' credea că ținta sa o înșală pe soră-sa. Și avea dreptate. Agentul regula o mulțime de cliente, de obicei în apartamentele și casele pentru care intermedia vânzarea. Aceste locuințe aveau niște cutiuțe metalice agățate de clanță. În interiorul cutiuței se afla o cheie. Uneori, cutiuțele metalice erau închise cu o încuietoare cu cifru, dar, alteori, agentul imobiliar folosea o chestie magică numită cheia universală.

Într-una dintre zile, când Mike era ocupat să i-o tragă unei cliente în dormitorul altcuiva, am făcut o copie la cheia lui universală. De atunci, m-am tot mutat dintr-un apartament în altul. Într-un oraș atât de mare, mereu este câte un apartament de vânzare.

Vizuina mea actuală e liberă de luni bune. Am auzit că nu se vinde pentru că a murit cineva aici, iar proprietarul, care-o fi ăla, nu vrea să coboare deloc „prețul ridicol de mare", cum a strigat Mike în telefon zilele trecute. Sper că nu se va vinde niciodată. Apartamentul e perfect

pentru mine — aproape de metrou și cu o intrare laterală care se presupune că ar fi pentru personal și pentru livrări. Farmacia și băcănia sunt doar la o stradă distanță. Are chiar și o bibliotecă suficient de mare pentru a te ascunde în ea. Aici, mă pot preface că nu sunt doar un golănaș de 12 ani, care preferă să-și păstreze toate degetele la mâini decât să-i ia apărarea unei prostituate bătute de un polițist.

Aici o aduc pe puștoaică. Nu știu de ce iau toate aceste hotărâri riscante. Jon Labagiu', șeful din Casa Plăcintelor, i-ar fi făcut felul, dar nu înainte de a o viola. Ăla chiar e bolnav la cap. Nu m-ar deranja să-i înfig într-o zi un piron în țeastă.

— Ai nevoie la baie? o întreb pe fată în timp ce închid ușa în urma noastră.

E mută de admirație și îi ia o vreme să se obișnuiască cu tavanul înalt și pereții albi. Probabil că e cel mai curat loc pe care l-a văzut vreodată.

— La baie? o întreb din nou.

Dă încet din cap.

— Dacă-ți imaginezi că asta-i cea mai tare chestie, stai să vezi alte case pe care le-a scos Mike la vânzare. E un apartament în centru cu trei dormitoare și vedere spre parc. Ai fost vreodată în parc?

Locul ăla e uimitor — o insulă verde în mijlocul acestui oraș mohorât și bolnav. Sunt locuri, chiar în mijlocul parcului, unde nu se aude nimic în afară de propria-ți respirație domoală.

Ea nu zice nimic. Exceptând momentul în care m-a întrebat dacă prostituata e rănită, singurele sunete pe care le-a scos au fost niște chițăieli. Mi-e totuna. Îmi place liniștea.

Aprind lumina la baie.

— Uite-aici! Am un singur prosop, asta e situația. Sper că nu te deranjează.

Fac o pauză.

— Știi să te speli singură?

Își plimbă privirea de la mine la duș și înapoi.

Mă las în jos, să ajung la nivelul ei.

— Câți ani ai?

Ridică o mână și-și desface degetele unul câte unul, până când acestea se răsfiră ca o stea-de-mare.

— Cinci?

O scurtă ezitare, urmată de o aprobare din cap. Am priceput. Nu e sigură. Nici eu nu sunt. Când te naști pe stradă, zilele, lunile și anii se estompează.

— Bine. Faci duș? Pentru că nu-mi aduc aminte dacă eu știam cum se face duș când aveam cinci ani.

Ridică din umeri.

— Cadă?

După o secundă de ezitare, dă din cap. Întind mâna prin spatele ei și pun dopul la cadă. Mă întreb de câtă apă are nevoie.

— Îți place să te bălăcești în apă multă?

E dezorientată, dar tot nu vorbește.

— Știi să vorbești?

Dă din nou din cap, apoi se aude, șoptit, „mda".

— Deci, cadă sau duș?

— Cadă.

— Ai un nume?

Freacă gresia cu vârful piciorului. Lasă să-i scape un cuvânt, dar nu-l disting. Nu pe de-a-ntregul. *Ada Sanda? Adasanta.* La dracu', nu! *Agasanta?* Nici vorbă să-i spun așa.

— Mda, nu pot pronunța cuvântul ăsta. N-ai o poreclă?

— Adasanta, repetă ea.

Mă scarpin în cap. Va trebui să-i găsim alt nume, pentru că sunt sigur că n-o s-o strig *agasanta*.

— Pe mine mă cheamă Leka, dar toți îmi zic Maimuțică.

De data asta, scutură din cap.

— Nu? Nu-ți place porecla?

— Nu, spune ea.

— Nu-ți place?

Dă din cap și mai energic.

— Nu e drăguță. Dar tu ești drăguță.

Mă legăn pe călcâie. Nu-i place Maimuțică?

— Nici eu nu mă omor după porecla asta, dar oamenii te strigă cum vor ei. Nu e o luptă pe care să vreau s-o duc.

Își strânge buzele ca și cum ar vrea să mai spună ceva, dar se teme.

— Ce-i? mă răstesc.

Mă uit la ea și ea la mine, dar nu mai scoate niciun sunet. Opresc apa.

— Hai, hop în cadă! Și ai grijă să nu te îneci.

Alerg în dormitor și iau un prosop pe care l-am șterpelit cu două apartamente în urmă. Ăla era complet echipat cu prosoape și alte rahaturi. Fără haine totuși. Prosoapele erau doar de decor. Ulterior, am auzit ținta plângându-se la telefon că, probabil, le șterpelise un potențial client.

Mai luasem și alte lucruri. Mâncare, de pe unde găsisem. Prosoape, două tigăi, farfurii, furculițe și linguri. Nu pot deține prea multe lucruri, pentru că plimb rahaturile astea din loc în loc, dar am suficiente cât să nu simt că trăiesc în stradă. Urăsc senzația aia.

Când revin în baie, gâgâlicea e în cadă. Hainele prea mari pe care le-am furat pentru ea sunt așezate una peste alta, pe gresie. Nu prea știe să le împăturească, dar e ordonată. Îmi place asta.

Pun prosopul și un săpun pe capacul de la WC.

— Îmi pare rău, dar nu am șampon și alte rahaturi. Eu mă spăl doar cu săpun.

— E-n regulă, zice ea ca și cum aș avea nevoie de vreo confirmare.

— Grozav!

Dau să ies din baie. Când ajung la ușă, îi strig peste umăr:

— O să pregătesc o supă.

Am doar conserve de supă de roșii și câteva bucăți de pâine pe-aici. Nu pot ține prea multă mâncare, în caz că cineva vrea să viziteze apartamentul.

— Spală-te și, când termini, vino-ncoace.

Abia ce-am apucat să torn conținutul conservei în oală, că își face deja apariția în spatele meu, îmbrăcată în tricoul ăla lălâu. În urma ei, o dâră de picături de apă.

— La dracu', fato, m-ai speriat!

Mă uit în jos, la părul ei negru care se revarsă în valuri.

— Te-ai și spălat?

Aprobă viguros din cap și arată cu degetul spre aragaz. Nu-i nevoie să întreb ce vrea. Stomacul îi chiorăie zgomotos. Își pune mâinile pe burtă și se apleacă rușinată. Pentru ea, mâncarea e mai importantă decât curățenia.

Mă scarpin pe frunte. Sărmana fată e varză. Imaginea pe care am zărit-o când era în cadă mi s-a întipărit în minte. Puteam să-i număr cu ușurință toate coastele.

Cineva ca mine nu e suficient de bun pentru a avea grijă de ea. Ce știu eu despre copii?

Torn supa călduță într-o cană și scot o bucată de pâine. Rup pâinea în două și așez și pâinea, și cana în fața ei, pe podea.

— Scuze, nu avem masă.

Surprinzător, nu se repede imediat la mâncare. Se așază pe jos, cu picioarele încrucișate, și-mi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu-ți face griji pentru mine, mănânc și eu fix același lucru.

Iau o lingură și restul de pâine și mă așez și eu pe podea.

Nu-mi irosesc timpul și energia vorbind cu ea. Chiar dacă ar fi fost vreo vorbăreață, tot n-ar fi putut spune ceva. E prea ocupată să-și îndese mâncarea în gură.

În timp ce mănânc, trec în revistă cele câteva opțiuni pe care le am pentru ea. Forțosu' e tipul căruia îi dau eu raportul. Are doi copii mici și e probabil cel mai potrivit pentru a avea grijă de puștoaică. Dar Forțosu' e mereu nemulțumit de copiii lui. Se plânge continuu că sunt niște animale lacome care i-ar mușca mâna dacă nu le-ar da bani. De asta trebuie să fută mereu câte-o târfă dintre cele aflate în grija lui.

Chiar și el trebuie să plătească pentru curve. Doar că beneficiază de o reducere. Toți cei din organizație trebuie să plătească dacă folosesc fetele în interes propriu, cu excepția șefului cel mare. Sau, cel puțin, așa vorbește păsăretul când se-adună grămadă.

Eu n-am vorbit niciodată cu șeful. Nu știu dacă are habar că lucrez pentru el. Sunt mult prea jos în lanțul trofic. Pentru moment, ăsta e un lucru bun. Dar știu

că, dacă rămân prin zonă, trebuie să dovedesc că-s bun la ceva. Trebuie să produc pentru șeful cel mare. Din ce-am văzut, dacă vrei să te-mbraci la costum și să stai la masă cu șefu', trebuie să știi să faci bani sau să folosești o armă.

Banii nu-s punctul meu forte. N-am prea mulți și, la ritmul în care reușesc să pun deoparte, mă îndoiesc că voi avea vreodată suficienți pentru a-mi cumpăra locul la masa cea mare. Dar pot folosi o armă. Pot fi violent, și crud, și dur. E singurul mod în care poți supraviețui în lumea asta.

Mă gândesc la puștoaică. E atât de fragilă, că un vânt mai puternic ar face-o bucățele. N-are cum să supraviețuiască cu Forțosu'. Copiii lui Steve Împuțitu' sunt mai mari ca mine. Și nici vreo altă familie care lucrează pentru Steve n-ar vrea s-o aibă în grijă. Ar considera-o un balast. O gură în plus de hrănit.

Văzându-mă preocupat, se oprește din mâncat, cu o bucată de pâine în gură. Poticnindu-se, scoate bucata nemestecată din gură și mi-o oferă mie. Mda, e clar că n-am cum s-o trimit la Forțosu'.

În plus, de ce trebuie neapărat să plece undeva? Eu am reușit să rămân în viață purtându-mi singur de grijă încă de când eram aproximativ de vârsta ei. Am ajuns în stradă când eram doar cu puțin mai mare decât e ea acum. Dacă e ceva la care mă pricep, este să supraviețuiesc. Pot s-o învăț și pe ea asta, nu?

Îmi oferă din nou dumicatul ei de pâine.

— Nu-i nevoie, zic.

Ridic bucata mea de pâine.

— Am păstrat jumătate, ți-amintești? Și mai e destulă acolo de unde am luat-o pe-asta.

Înghit restul de supă și strâng masa. După ce spăl vasele, le pun în sertarul de sub aragaz. E unul dintre locurile în care majoritatea oamenilor nu se uită.

— Uite, trebuie să ies să mă văd cu cineva și să mai aduc câte ceva de mâncare.

Se ridică imediat. Se întoarce, gata de plecare, și o grămadă de firimituri se rostogolesc pe podea de pe tricoul ei, scrâșnindu-i sub tălpi. O prind de mâna fragilă, subțire ca o scobitoare.

— Stai așa! Nu poți veni cu mine.

Ochii i se măresc și se umplu de lacrimi.

Rahat!

— Mă întorc, declar eu.

Buza de sus îi tremură. Mă aplec spre ea.

— O să-mi las toate lucrurile aici, cu tine, iar tu trebuie să ai grijă de ele. Poți face asta?

Își mușcă buza tremurândă și își ridică bărbia, adoptând o postură care se vrea curajoasă.

Mă ridic cu un oftat de ușurare.

— O să-ți pregătesc patul. Încearcă să dormi până mă întorc.

Mă îndoiesc totuși că o s-o facă.

O conduc într-un dormitor micuț — cel despre care Mike spune că este pentru musafiri. Am toate lucrurile înghesuite într-un dulap. Pătura de pe raft o să se transforme într-un pat numai bun pentru ea. Aranjez câteva haine și presez totul cu mâna.

— Hai, bagă-te-n pat! Mă întorc cât pot de repede. Stai aici și nu face găligie!

Înainte de a se instala, dă din nou ușor din cap, în stilul ei. Închid una dintre ușile dulapului, iar pe cealaltă o las întredeschisă. Nu plec până nu mă uit prin

apartament, ștergând orice urmă că a fost picior de om pe-aici — pentru cazul în care ar apărea cineva pe neașteptate. Mă îndoiesc însă că o să apară. Apartamentul nu a mai fost vizitat de multă vreme de vreun cumpărător. Fetița este în siguranță.

Îmi ia 20 de minute să ajung la Marjory's Cafe, unde e Forțosu'. Îl găsesc într-un separeu, în fundul localului, cu brațul încolăcit în jurul unei fete care nu pare cu mult mai mare decât mine. Mâinile ei sunt sub masă, iar fața lui Forțosu' e roșie ca focul. Ar putea fi de la băutură, dar, la fel de bine, ar putea fi de la mâinile fetei pe scula lui. Sau și una, și alta.

— Salut, Maimuță! Te-ai descurcat bine.

Împinge câteva bancnote pe masă, cu o mână. Cealaltă are treabă sub maioul fetei, mângâindu-i țâțele. De aproape, îmi dau seama că fata e de fapt mai mare, și poartă o tonă de machiaj ca să ascundă urmele abuzului de droguri.

Număr hârtiile de 20. Cinci bucăți. Le îndes în buzunarul de la spate. Nu-s prea mulți bani, dar nici n-am muncit cine știe ce. Doar am stat de șase și apoi am plantat microfonul. Acestea fiind spuse, nu am cum să mă întrețin pe mine, să am grijă de puștoaică și să pun și niște verzișori deoparte din joburile astea mărunte. Însă n-o să obțin mai mulți bani plângându-mă că sunt plătit prea puțin. Forțosu' m-ar plesni peste față și nu mi-ar mai da nimic de lucru până când nu m-aș întoarce la el târându-mă în genunchi.

I-a făcut asta unui puști luna trecută.

— Cum să fac mai mulți?

— Mai mulți ce?

Se oprește din mângâiat fata.

— Mai mulți bani.

— Un sutar nu-i suficient pentru tine?

O ciupește pe tipă de un sfârc.

— Tu vezi-ți de treabă mai departe, îi spune tipei, apoi se întoarce iar spre mine: O să mai am ceva de lucru pentru tine. Caută-mă săptămâna viitoare!

Mă prefac că stau pe gânduri.

— OK, zic. Poate are Rod ceva.

Forțosu' se ridică, trăgând-o și pe tipă după el.

— Tu ești puștiu' meu, protestează el.

Rod este vărul idiot al lui Steve Împuțitu'. Tipul n-ar putea nimeri nici măcar o țintă aflată la doi metri de el, fixată în podea. Totuși, Forțosu' se teme că Rod ar putea fi promovat, și atunci Rod ar fi cel care ar sta în separeul ăsta de la Marjory's și s-ar bucura de lucru manual din partea unor drogate prea tinere ca să-și dea seama cum stă treaba.

Continui să tac. E mai bine să par dezinteresat. Cu coada ochiului, văd cum tipa se apleacă peste masă și trage pe nas. Nici nu văzusem drogurile când am intrat.

Oftând în sinea mea, îmi dau seama c-aș putea fi dealer. Sunt puști de vârsta mea care fac trafic cu pastile și metamfetamină. Profitul e imens. Înainte, traficul părea o metodă sigură de a sfârși cu un cuțit în spate, pe o alee întunecată. Acum sunt mai mare însă, iar produsul nu mă tentează. Știu că ies bani buni din asta.

— Tu! zice el și o bate pe fată pe umăr. Dispari!

Fata se apleacă să mai tragă o dată pe nas, după care dispare rapid. Eu rămân în picioare.

Forțosu' face semn cu mâna spre drogurile rămase.

— Vrei?

— Nu, mulțumesc.

— Bun băiat. Dacă-ți ții nasul curat, lupta e pe jumătate câștigată.

Râde un pic la propria glumă. Face semn cu capul spre scaunul din fața lui.

— Stai jos!

Mă execut.

— Câți ani ai?

Încerc să-mi amintesc dacă i-am spus vreodată câți ani am. Nu prea cred. Totuși, e mai bine să am grijă.

— Destui.

Pufnește.

— Ăsta-i răspuns de politician. Bănuiesc că n-ai mai mult de 12, pentru că, după voce, nu par să-ți fi coborât încă biluțele, dar, Iisuse, ești bine făcut pentru vârsta ta.

Nu zic nimic.

— Bine. Dacă nu vrei să-mi spui, nu ești obligat.

Îmi cere să mă aplec spre el, ceea ce și fac.

— Uite care-i treaba. Am ascultat ce discută polițistul ăla, iar șefului nu i-a plăcut ce-a auzit. Vrea să dispară. Îi faci felul și-ți dau cinci bătrâne.

Inima începe să-mi bată ca nebuna, și mă bucur că-mi țin mâinile, care tremură ca apucatele, în poală, sub masă, unde Forțosu' nu le poate vedea. Cât se poate de relaxat, îi spun:

— Șefu' are probleme cu banii?

— Nu. Sigur că nu! exclamă Forțosu'. Suntem cea mai mare organizație de pe coasta asta. O ducem de minune.

Și atunci de ce dracu' îmi oferi doar cinci bătrâne? Evident că nu i-am trântit asta în față. Am apelat, în schimb, tot la orgoliu.

— Am auzit că banda lui Tong oferă juma' de milion pentru o lovitură.

— Juma' de mil..., dă să spună, apoi amuțește. Uite ce-i, puștiule, dacă vrei jobul, pot să-ți ofer cel mult 15.

15 000? Îmi înfig unghiile în carne, ca să nu mi se citească surpriza pe față.

— Presupun că-i OK. Dacă atât își permite șeful... Cum vreți s-o fac? întreb, de parcă aș mai fi făcut asta de o mie de ori.

— Să arate ca o execuție.

Îmi încleștez măselele, ca să nu-mi trădez stupoarea.

— Când?

— Diseară.

Se lasă pe spate, cu mâinile întinse pe spătarul canapelei. Expresia lui îmi arată că nu crede că-s în stare s-o fac.

Mă ridic sprinten de pe scaun și zic:

— Ne vedem mai târziu!

3.
Leka

— Ești ud, zice fetița când mă strecor în camera nemobilată în care am lăsat-o.

Sunt prea obosit ca să mă mai șocheze faptul că s-a decis să vorbească.

— Mda, am făcut un duș.

E surprinzător de mizerabil să împuști pe cineva în față. Nu eram pregătit pentru jetul de sânge. Data viitoare, voi fi. Mi se strânge stomacul. *Data viitoare.*

Îmi șterg fruntea cu dosul palmei și arunc pe jos sacii de dormit pe care-i luasem.

— Hei, vino-ncoace! Am adus alte că... ăăă... lucruri pe care să dormim.

Sunt prea obosit ca s-o mai aștept să iasă din dulap. Despăturesc sacii de dormit și pun câteva prosoape sub al ei. Mâine o să cumpăr o pernă.

Mă așez în fund și mă strecor în tubul de nailon. În secunda în care capul atinge podeaua, ochii mi se închid instantaneu.

Câteva momente mai târziu, simt greutatea privirii ei. Mă răsucesc și văd că stă la câțiva centimetri de capul meu.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Vrei să..., zice și arată spre mine. Vrei ca eu...

Își împreunează mânuțele. E ciudat s-o aud vorbind. Sigur are nevoie de ceva.

Mă ridic într-un cot.

— Vrei la baie? Ți-e foame?

Cum nu spune nimic, mă așez la loc în sacul de dormit. Piticaniile astea sunt cam ciudate, trag eu concluzia. Ochii mi se închid la loc. Sunt al dracului de epuizat! Să apăs pe trăgaci n-a fost deloc ușor în seara asta. Credeam că va fi. Nu știu de ce. Nu că m-aș fi gândit că o să fie ca-n filme, dar nici nu credeam că o să mai simt pe limbă gustul cuprului din sângele omului după atâtea ore. Mă cutremur un pic și ridic colțul sacului de dormit, ca să nu mă vadă puștoaica. Nu-mi place să par slab în fața nimănui. Nici măcar în fața unui copil de cinci ani.

O simt, mai degrabă decât o aud, cum se mișcă în apropiere. Cu coada ochiului, îi văd gleznele micuțe. Apoi genunchii, când îi îndoaie. Apoi îi văd... Mă întind, o apuc de brațe și o așez forțat. Iritarea îmi țâșnește din gâtlej.

— Ce mama dracului? zbier la ea.

Se dă înapoi împleticindu-se și se împiedică de sacul de dormit pe care-l întinsesem pentru ea. Își strânge genunchii la piept până când i se mai vede doar capul cât o alună ieșind din bluza prea mare, ca un Hopa-Mitică dintr-o cutie. O apucă tremuratul.

Mă târăsc spre ea, neștiind ce să fac. Îi pun ușor o mână pe spate.

— Rahat! N-am vrut să țip la tine.

Tremură și mai tare, așa că mă îndepărtez de ea.

— Nu sunt supărat. Doar că m-ai prins cu garda jos.

Tot nimic.

— Pot să-ți aduc ceva? Apă?

Îmi acopăr fața cu mâinile. Ce dracului fac acum? Probabil că am speriat-o de moarte. Dar, dacă e să fim corecți, și ea m-a speriat pe mine. Dacă așa se poartă, nu-i de mirare că e o fugară.

— Vrei să plec? o întreb.

Poate că nu se simte bine în prezența mea. E evident că a fost abuzată în feluri la care nici măcar nu vreau să mă gândesc.

Sunt pe cale s-o șterg, când se aruncă spre mine. S-a lansat pur și simplu ca o rachetă, și tot ce am putut face a fost s-o prind. Mă clatin, apoi mă las în genunchi. Se agață de mine ca o pisicuță speriată pe care tocmai am salvat-o de la înec.

O mângâi pe spate și devin din ce în ce mai furios, cu fiecare clipă care trece. Da, o mulțime de copii sunt abuzați. Majoritatea fetelor care bat străzile au fost probabil violate, sau agresate, sau bătute la un moment dat. Am și eu câteva cicatrici pe spate, dar, strângând-o în brațe pe puștoaica asta care suspină de zor, în parte de teamă, în parte de ușurare, îmi vine să pescuiesc pistolul pe care l-am aruncat în râu și să bag un glonț în fiecare puțoi care-mi iese în cale.

— O să fie bine, o asigur.

Nu sunt sigur că mă aude, dar își îndeasă capul sub bărbia mea și mi se ghemuiește la piept. Nu știu cât timp rămânem așa, dar, la un moment dat, suspinele i se transformă în respirație sacadată, apoi în sforăit. Picioarele mi-au amorțit între timp. O ridic și mă întind. Încerc s-o bag în sacul ei de dormit, dar se agață de mine ca scaiul, chiar și în somn. Renunț s-o mai desprind de mine.

Cum nu cântărește mai mult decât un sac de făină, e destul de ușor s-o țin cu o mână în timp ce, cu cealaltă, desfac fermoarele celor doi saci de dormit. Mă întind pe unul, iar pe celălalt îl pun peste noi. Ea continuă să doarmă.

Nu sunt în elementul meu. Nu a trebuit să am grijă de altcineva de ani buni. Nu mi-i amintesc pe părinții mei. Presupun că am avut o mamă, dar nu mi-o amintesc. Unii dintre copiii care lucrează pentru Steve vorbesc despre părinții lor de căcat, deseori cu un aer nostalgic care mă derutează. Gerry Lester, de exemplu. Roșcatul ăla acum se plânge cât de mult îi e dor de maică-sa, iar în secunda următoare își amintește cum îl ardea cu țigara dacă nu se mișca suficient de repede să-i aducă o bere.

Curând, aveam să adorm și eu. Mi se făcuse rău după ce l-am omorât pe polițist și, în drum spre casă, m-am întrebat dacă mă mai țin nervii pentru o a doua crimă, dar mă gândesc că nu va fi așa de greu dacă îmi voi imagina că este persoana care a abuzat-o pe puștoaica asta. Micuța e pură și inocentă. Nimeni n-ar trebui să-i facă vreun rău. Nimeni.

— Am auzit că i-ai făcut de petrecanie unui curcan aseară.

Gerry își încruntă sprâncenele groase, de culoarea piersicii. Arată de parcă ar avea două omizi lipite pe frunte, și tinde să le tot miște. Îmi provoacă o senzație neplăcută, dar Gerry e un tip de treabă, așa că nu răspund.

Jobul meu de zi presupune, în parte, să lucrez la Marjory's. N-am nicio idee cine dracu' e Marjory. Barul îi aparține lui Big Boss, cel care-l transformă pe Steve Împuțitu' într-un idiot căruia-i curg balele. Nu vin mulți

clienți aici, în afară de cei care lucrează pentru Steve. Din ce-am înțeles, afaceri de genul ăsta, care aduc încasări în numerar, sunt folosite la spălatul banilor murdari. Chiar dacă Marjory's ar pierde bani an de an, Steve și Big Boss tot ar câmbi mulțumiți.

— Nu știu despre ce vorbești.

Mai descarc un sac de făină din camion. Puștoaica e cu siguranță mai ușoară decât el. Diseară va trebui să iau ceva de mâncare pentru ea. N-o să se îngrașe cu pâinea și cu supa la conservă din apartament. Îi arunc sacul lui Gerry, care îl prinde și îl depozitează înăuntru.

— Cum a fost? întreabă el.

— Cum a fost ce?

N-o să-i spun lui Gerry gură-spartă că am omorât un polițist. Aș putea la fel de bine să-mi agăț de gât un semn luminos pe care să scrie *arestați-mă și transformați-mă în târfa voastră, la închisoare.* Îi arunc un alt sac lui Gerry, îi iau pe ultimii doi pe umeri și sar din camion.

După ce pun sacii jos, mă îndrept către cei doi tipi care mănâncă tăiței cu sos.

— Am descărcat camionul, puteți pleca.

Mă întreb ce fac tipii ăștia pentru Big Boss. Unuia îi atârnă burta cel puțin cinci centimetri peste curea, iar celălalt e slab-țâr. Nu văd nici mușchi, nici cruzime la ei. Spre deosebire de Forțosu', care e numai mușchi.

Tipul cu părul ondulat, frunte înaltă și nas turtit se uită la telefon.

— A mers repede.

Ridic din umeri. N-are niciun rost să pierdem timpul. Poate că tipii ăștia se ocupă *doar* cu livrările. Asta poate fi o treabă dificilă, mai ales când transporți produse ilegale.

Mi-am amintit de sunetul gol făcut de podeaua camionului când am păşit pe ea. Deschisesem gura să spun ceva, dar am închis-o la loc.

Nu-i cunosc pe tipii ăştia, nici ei pe mine. Dacă aş pomeni de podeaua falsă, m-ar putea considera un factor de risc. Îmi păstrez observaţiile pentru Forţosu'. El este cel care m-a recrutat şi lui îi dau raportul. Le fac un semn din cap celor doi şi revin în magazia cu provizii. Gerry a proptit uşa, să rămână deschisă, şi are o ţigară în gură.

— Vrei să te ocupi de alimentele proaspete sau de cele uscate?

Arăt cu degetul spre lăzile cu roşii.

Gerry se strâmbă.

— Uscate.

Normal că asta alege. Cele proaspete necesită mai mult efort şi mai multă atenţie, iar Gerry e un puturos cu gura mare. Turuie toată dimineaţa, cât aranjăm proviziile. Carnea şi brânzeturile au fost livrate mai devreme. Acum ne ocupăm de produsele uscate şi de legume.

— Eram la două străzi distanţă când i-au făcut felul lui Mort. Ţi-l aminteşti? spune Gerry.

Nu e chiar o întrebare. Gerry poate vorbi ore-n şir fără să fie întrebat.

— Era dealerul de la intersecţia dintre 90th Street şi E Street. L-am văzut o dată trăgând pe nas din propria marfă, de pe dosul palmei. Cât de drogat trebuie să fii ca să ai nevoie de o doză în timp ce eşti la job?

Desface un sac de făină şi răstoarnă conţinutul într-un container, în timp ce eu stivuiesc lăzile cu roşii într-un colţ.

— În orice caz, s-a auzit: pac, pac, pac! Trei focuri.

Gerry ridică trei degete.

— Am alergat acolo și erau sânge, și creier, și mațe împrăștiate peste tot.

— Și mațe? întreb.

Sânge și creier, pricepeam. Mațe? Nu prea. Asta ar însemna o împușcătură în burtă, iar dacă împuști pe cineva în cap, ce rost mai are să tragi și-n burtă?

— Da, la greu. Împrăștiate peste tot. De parcă toți cei care au mâncat vreodată la Marjory's și-ar fi vărsat mațele în același loc.

— Drăguț.

Pătrunjelul și celelalte verdețuri merg în camera frigorifică. Aici, logoreea lui Gerry e silențioasă. Abia disting sunetele, cât să-mi dau seama că vorbește în continuare.

— Se holba drept la cer. Înfiorător, frate. Ai văzut vreodată un mort?

Aseară. Mormăi ceva înfundat. Suficient cât să-l stârnesc iar pe colegul meu.

— Așa. În fine, cine-l împușcase dispăruse de mult, așa că am cercetat locurile. I-am luat cureaua, pantofii, ochelarii. Ochelarii i-am vândut cu 10 dolari. E ceva, nu?

— Ca și cum ai fi găsit un bilet la loto, îi zic.

Mă trăsnește gândul că dacă e cineva care ar putea ști de unde vine puștoaica, ăla e Gerry.

— Ai auzit ceva despre vreo fugară prin zonă? O puștoaică? îl întreb în timp ce-l ajut cu zahărul și cu făina.

Arcuiește sprâncenele.

— Cum ar veni un nou recrut pentru Forțosu'?

— Nu. Cum ar veni... un copil al străzii.

Gerry e în continuare nedumerit.

— Nu știu pe nimeni nou. Sunt câțiva ciudați la vorbă — așa le spune Gerry străinilor —, dar ăștia mereu vin și pleacă.

Asta să fie oare? O străină? O refugiată? Nu, nu are accent străin. Și mă înțelege perfect.

— Ai văzut ceva de genul? întreabă el.

Așez ultimele lămâi în ladă și mă aplec să adun cutiile goale. Îi fac semn lui Gerry să-mi deschidă ușa.

— Ai văzut? insistă Gerry.

— Mi s-a părut ieri că văd un copil pe care nu-l recunosc, dar, când m-am întors, dispăruse.

— Unde?

— Pe M.

— Lângă Stop and Shop?

— Da, mint eu.

— Probabil vreun șobolan de la metrou. Sunt copii care trăiesc acolo, jos. Au ochi ciudați și toate cele, zice el și se scutură. Mă bagă în sperieți! Și de acum încolo o să lichidezi oameni?

— Așa ți se pare? întreb și strivesc cutiile de carton.

Gerry ia o piatră și o aruncă pe alee.

— Cred că nu. Eu, dacă m-aș ocupa cu așa ceva, n-aș mai strânge gunoiul la Marjory's. Aș sta în față, mâncând *linguini* și având parte de păsărică de primă mână.

— Ger, n-ai ști ce să faci cu o păsărică nici dacă ar veni și ți s-ar așeza singură în poală.

Îmi șterg mâinile de blugi. Dacă Gerry s-a aflat vreodată fie și în apropierea unei păsărici adevărate, înghit cutiile pe care tocmai le-am îndesat în tomberon.

— Du-te-n mă-ta, Maimuță! De parcă tu ai scăpat de virginitate. Eu am avut parte de păsărică la greu. În fiecare weekend. Trebuie să alung fufele, ca să scap de ele.

Dau din umeri și plec. Nu mă interesează unde-și bagă Gerry scula.

Am lipsit trei ore. Fata dormea când am plecat, dar i-am lăsat un castron cu cereale pe podea, și un bilețel în care-i spuneam că găsește lapte în frigider. M-am gândit că dacă se poate spăla singură, e în stare să-și toarne lapte într-un castron. Eu eram în stare când avea cinci ani, nu? Totuși, trebuie să mă întorc la ea.

Siguranța ei devine importantă pentru mine. Mai importantă decât majoritatea lucrurilor.

Nu știu de ce, dar nu sunt sigur că ar conta *de ce*.

4.
Leka

— Apropo de păsărică de prima mână, ia uite cine vine! exclamă Ger.

Mă uit și o văd pe Mary Shaughnessy intrând agale în magazie, cu o carafă pe jumătate plină cu cafea într-o mână și cu o casoletă în cealaltă. Mary, înaltă și cu forme apetisante, e una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut în viața reală. Conform altor păsărici, toate acele trăsături frumoase izvorăsc din portofelul lui Forțosu'. Nasul, sânii, buzele și fundul au fost ajustate, toate, de cuțitul chirurgului plastician. Cui îi pasă? Arată bine.

— Hei, drăguțule, Carl mi-a zis să-ți dau asta.

Îmi aruncă un zâmbet și-mi dă casoleta din polistiren. Mary e printre puținii care-i spun pe nume lui Forțosu'.

— Ce este? întreabă Ger, încercând să se uite pe după umărul meu.

Mary se apleacă și-i dă un bobârnac peste nas lui Ger. Fața lui capătă aceeași nuanță de roșu ca rujul ei.

— Dacă ar fi vrut să știi, Carl nu ar fi folosit o cutie, nu crezi?

Ger lasă ochii în pământ.

— Presupun că ai dreptate.

— Carl mai are nevoie de cafea. Umpli tu cana pentru mine, te rog? zice întinzându-i cana.

Ger o lălăie o vreme, evident nevrând să piardă ce vrea Mary să-mi spună fără ca el să audă.

— Ger, îi spun eu tăios, nu-l faci pe Forțosu' să aștepte, pentru nimic în lume. Ultima oară când unul dintre noi, trepăduşii, l-am făcut să aștepte, Forțosu' l-a bătut crunt pe vinovat. Puștiul, Lou Buzatu', n-a mai văzut bine o săptămână după aia.

Ger se uită urât la mine, dar ia cana și se grăbește spre bar.

— A fost drăguț și autoritar felul în care ai vorbit, gângurește Mary.

Mă atinge cu un deget pe nas fără să fie nevoie să se aplece. Îmi dau seama că sunt aproape la fel de înalt ca ea. Păcat! Îmi plăcea mai mult când îi ajungeam până la sâni.

— Lui Forțosu' nu-i place să aștepte, spun.

— Adevărat.

Își împreunează buzele rujate.

— Iubire, am auzit că ai început să ai mai multe... ăăă...

Face o pauză, încercând să găsească cuvântul potrivit. N-o ajut. Strâmbă din nas.

— Responsabilități. E un cuvânt la fel de bun ca oricare altul. În fine, ai început să ai mai multe responsabilități. Ești sigur că ăsta e drumul pe care vrei să-l urmezi?

Fac un pas în spate și îmi încrucișez mâinile la piept. Casoleta pocnește în strânsoare. Nu-mi place că Mary știe că l-am omorât pe polițist. Oare Forțosu' îi șoptește rahaturi în așternut? Mă hotărăsc să neg.

— Nu știu despre ce vorbești.

Își pune mâinile pe umerii mei.

— Ești un băiat dulce, Maimuță. Sunt atâtea alte lucruri pe care le-ai putea face în viață.

Trebuie să fac eforturi să mă smucesc de lângă ea. Nu mă dau în vânt după apropierea dintre oameni.

— Cum ar fi?

Se apropie și mai mult. Din cauza lipsei spațiului dintre noi, mi se ridică părul de pe ceafă. E atât de aproape, încât, dacă ar inspira mai adânc, țâțele ei, care aproape ies din decolteul bluzei de chelneriță, mi s-ar freca de piept. Mă uit în spatele ei. Dacă Forțosu' și-ar face acum apariția pe ușile metalice care despart magazia de bucătărie, mă îndoiesc că i-ar plăcea poziția în care ne aflăm. Să fie Mary atât de proastă, încât să încerce ceva cât timp Forțosu' e la mai puțin de 20 de metri de noi? Sau e vreun test bolnav? Un fel de inițiere? Omoară pe cineva pentru șef și-ți suge scula cea mai drăguță chelneriță din cartier?

Mâna ei îmi îndepărtează cu blândețe părul de pe față, ceea ce-mi amintește că trebuie să mă tund, lucru pe care trebuia să-l fi făcut cu vreo șase, dacă nu chiar cu opt luni în urmă.

— Ai putea fi șofer de taxi sau ai putea lucra în construcții. Sunt atâtea meserii cinstite pe lume.

Pentru un puști de 12 ani?

— Câți ani crezi că am, Mary?

— Destui cât să-ți dai seama că nu-i bine să te combini cu tipii ăștia. E o afacere murdară, iar tu ești un puști simpatic. Prea simpatic ca să lucrezi pentru Carl. Continuă să te implici în chestia asta și vei sfârși rănit, insensibil și trist.

Ultimele cuvinte le spune în șoaptă, cu buzele lipite de vârful urechii mele.

— Nu mi-ar plăcea să ți se întâmple asta.

E deja prea multă apropiere pentru mine. Mă îndepărtez hotărât.

— Trebuie să ajung acasă.

Dacă-i vorba de un test, n-am nicio problemă să-l pic.

Se trage de gulerul rochiei.

— Singur? Să văd dacă nu cumva Carl vrea să te conduc eu.

— Nu-i nevoie, mă descurc. Când vrea Forțosu' să mă întorc?

— Știi ce-ți ofer, da?

Întinde mâna și ciocănește în casoleta din polistiren.

— Pentru o părticică din ce-ai acolo, ai putea avea o bucățică din asta.

Își duce mâinile la piept și le coboară lasciv.

— Când vrea Forțosu' să mă întorc? repet.

Colțurile gurii i se lasă în jos, ochii i se îngustează și, dintr-odată, nu mai pare la fel de drăguță ca atunci când a intrat.

— La 7, răspunde ea tăios.

— Mulțumesc, Mary.

— Nu mai fac oferta asta încă o dată, se rățoiește ea, dar eu i-am întors deja spatele și ies pe ușă.

Am evitat să mă uit în cutie până când am intrat în bloc. N-am vrut să tragă cineva cu ochiul la ce e înăuntru cât timp eram pe stradă. Ăștia de pe-aici ar fi ucis pentru o hârtie de 10 dolari sau pentru o pereche de tenișI. O grămadă atât de mare de verzișori ar fi pus o gașcă întreagă pe urmele mele.

Pe scara de bloc liniștită, cedez curiozității. În cutie e un plic, iar în plic, o grămadă de verzișori. În ciuda

impulsului de a-i număra, îndes plicul în buzunarul de la spate al blugilor și urc restul scărilor sărind câte două trepte o dată.

Bat în ușă, ca să n-o sperii pe puștoaică.

— Eu sunt, strig.

Îmi lipesc urechea de ușă și ascult, dar nu aud nimic. Când mă uit înăuntru, apartamentul pare la fel cum l-am lăsat — gol și steril. Fac din nou multă gălăgie, tot ca să n-o sperii.

O găsesc pitită în debara.

— A fost cineva pe-aici cât am lipsit?

— Nu.

— Bun. Ți-e foame?

Dă din cap că nu, dar îi chiorăie mațele.

Nu pot să-mi rețin un surâs.

— Și mie. Hai să mâncăm ceva ca lumea.

Dă să se ridice, când aud un zgomot. Duc degetul la buze, gest absolut inutil, și mă furișez spre ușă. Sunetul se aude din nou, și-mi dau seama că e o cheie în ușă. *Futu-i!* A venit agentul imobiliar și, după zgomotele care se aud, îmi dau seama că mai e cineva cu el.

Dau fuga în debara și strâng toate lucrurile. Cum aveam doi saci de dormit, aproape că mi-era imposibil să-i car. Dar am reușit să îndes unul pe jumătate în rucsac. Nu pot face nimic cu laptele din frigider și cu tigăile de sub chiuvetă, dar am destui bani să le înlocuiesc. O împing pe puștoaică spre fereastră și, mai departe, spre ieșirea în caz de incendiu.

— O să vă placă locul ăsta! zice agentul imobiliar. Are două dormitoare, ceea ce, după cum știți, e imposibil să mai găsești în oraș la un asemenea preț.

Deschid fereastra. Ne izbește aerul rece al dimineții. Puștoaica se cațără pe fereastră, iar eu împing toate lucrurile spre ieșirea în caz de incendiu.

— Sus! spun pe mutește.

Se cațără pe scări ca o maimuță, de parcă asta ar fi fost porecla ei, nu a mea.

— De cât timp e scos la închiriere? întreabă o voce de bărbat.

— De o lună, vine răspunsul, servil.

Pe dracu'! Apartamentul era liber de cel puțin trei. Împing sacii de dormit în sus și urc și eu scările.

— Fereastra! mă atenționează puștoaica.

— Ah, futu-i!

Îmi dau jos rucsacul și mă las ușor spre ieșirea în caz de incendiu, având grijă să fac cât mai puțin zgomot când aterizez. Apuc montantul ferestrei și încep să trag în jos, când agentul imobiliar și cei doi clienți intră în camera de oaspeți. Mă trântesc pe pasarelă și mă rostogolesc până mă lipesc de baza peretelui.

— Garderoba acestei camere e cam mică, spune femeia.

— Așa e-n centru. La prețul ăsta, nu poți găsi aici un apartament cu garderobe imense, care să mai aibă și două dormitoare, spune Mike.

— E cam frig aici. Utilitățile sunt incluse în preț? se interesează femeia.

— Sunt acoperite de taxa de întreținere, răspunde agentul. Puteți da căldura cât de tare vreți. Doamnele — lor le place atmosfera încinsă, așa-i?

Nu aud răspunsul clienților, ceea ce înseamnă că au trecut într-o altă cameră. Arunc o privire înăuntru. Dormitorul principal și cel mic împart ieșirea în caz de incendiu. Feroneria pasarelei îmi intră în umăr. Puștoaica stă

ghemuită în spatele sacilor de dormit. Știe să se pitească. Nu vreau să mă gândesc cum a deprins abilitatea asta.

Și eu știu să mă fac nevăzut. Noaptea trecută, am intrat în apartamentul polițistului și am stat ascuns acolo până s-a întors acasă. S-a schimbat de haine, s-a căcat, s-a spălat pe dinți și s-a cocoțat în pat — toate astea fără să-și dea seama că mai e cineva cu care împarte același spațiu.

L-am mătrășit în timp ce se uita la filme porno. Poate că ar fi fost mai sigur s-o fac în timp ce dormea, dar nu mi s-a părut corect. Acum regret cumva decizia. Șocul din ochii lui larg deschiși o să-mi bântuie visele multă vreme.

Durează o veșnicie până pleacă agentul imobiliar și clienții lui. O pun pe puștoaică să aștepte până când agentul se urcă în mașină și dispare. În fine, mă duc s-o iau.

Are picioarele ude și miroase a pișat. Săracul copil!

O duc în baie și deschid robinetul să umplu cada, având grijă ca apa să fie doar călduță.

— Spală-te repejor, trebuie să găsim un alt loc în care să stăm.

— Ăsta nu e al tău? întreabă ea în șoaptă.

— Nu. Caut case libere și stau acolo fără știrea nimănui. Dar acum am ceva bani, așa că o să dormim la hotel diseară.

Se albește la față când spun asta. Nu știe ce-i ăla hotel — dar, la dracu', probabil că nici eu nu știam la vârsta ei.

Închid ușa la baie și dau fuga în bucătărie. Frigiderul e gol și laptele a dispărut. Probabil că agentul imobiliar l-a aruncat. Asta înseamnă că și-a dat seama că ceva nu-i în regulă. Instinctul nu mă înșală. Nu mai putem rămâne aici încă o noapte. Cea mai mare problemă însă

este că nu am un act de identitate. Nu pot închiria un apartament. Căcat, nici măcar nu știu cum o să închiriez o cameră de hotel.

Îmi pieptăn părul pe spate. Ce zicea Mary? Că par destul de matur? Îmi îndrept spatele. Bun, atunci. Primul pas. Să fac rost de un act de identitate. Poți cumpăra orice din stradă. Trebuie doar să găsesc un loc în care să ascund fata până fac rost de acte.

Împachetez totul și agăț cei doi saci de dormit de rucsac — unul, deasupra, celălalt, dedesubt. Îmi pun rucsacul pe umeri și ciocănesc în ușa de la baie.

— Ești gata?

Ușa se deschide și puștoaica iese, ținând în brațe prosopul împăturit cât de bine au putut mânuțele ei.

— O să găsim un loc nou.

Încuviințează din cap și se îndreaptă spre ușa de la intrare. Frate, copila asta chiar are curaj. Nu-mi bat capul să încui apartamentul în urma mea. Mike, agentul imobiliar, se va întoarce imediat ce scapă de clienți.

Coborâm scările și ieșim pe alee. E liniște aici. Probabil că majoritatea oamenilor lucrează. E un cartier drăguț, dar, ca să ne țină cât mai mult timp banii pe care-i avem, trebuie să mergem într-un loc mai puțin drăguț.

Simt o atingere pe mână. Mă uit în jos și văd că puștoaica și-a strecurat degetele în palma mea. În timp ce mă uit, și degetele mele le cuprind, din reflex, pe ale ei.

— Mulțumesc!

— Pentru ce?

— Pentru că mă ajuți.

— Ai o mamă pe undeva?

Ar trebui s-o duc înapoi la familia ei.

Pleoapele îi acoperă ochii, dar nu înainte să-i observ durerea din priviri.

— Nu mai am.

— Ce vrei să spui? E... moartă?

Dă cu hotărâre din cap și mă strânge și mai tare de mână.

— Nu mai e mama mea.

Mă privește îngrijorată.

— N-ai de gând să scapi de mine, nu-i așa? Pot fi de ajutor. O să vezi.

— Nu, nu am de gând să scap de tine. Dar dacă vrei să mergi acasă — cuvântul îmi strânge stomacul, dar alung sentimentul de anxietate —, te ajut să ajungi acolo.

— Tu ești casa mea acum.

Își lipește capul de brațul meu.

Înghit în sec și mi se pune un nod imens în gât. Înainte s-o întâlnesc, singurul meu scop era supraviețuirea, nimic altceva. Acum am un scop adevărat în viață.

5.
Bitsy

Lui Leka nu-i place de doamna din spatele biroului. Zâmbește, dar are piciorul țeapăn ca o scândură. Îi strâng genunchiul cu mâna, ca să știe că nu mă deranjează să stăm aici. Îmi plăcuse ultimul loc. Era liniștit și primitor. Și dulapul părea să ofere siguranță.

Dar a venit străinul ăla și a otrăvit locul. Știu că nu ar fi trebuit să stăm acolo. Inima îmi bătea cu putere, ca atunci când am fost prinsă sub patul mamei. Mă jucam acolo cu iepurașul meu. Un străin îi dăduse mamei niște papuci de casă în formă de iepurași. Am furat unul și i-am făcut culcușul sub pat.

Când veneau străini la mami, mă strecuram sub pat și îmbrățișam iepurașul. Nu mă deranjau scârțâielile de deasupra mea. Zgomotul îmi spunea că mami e acasă. Era întotdeauna mai bine când era ea prin preajmă, chiar dacă avea ochii încercănați din cauză că trăgea pe nas chestia albă pe care o aduceau străinii.

Apoi a început să mă lase cu străinii. Nu-mi plăcea asta. Nu-mi plăcea deloc. Îmi lipesc capul de piciorul lui Leka. Amintirile astea sunt neplăcute.

— Cât vrei ca să treci cu vederea lipsa unui act de identitate?

— 400, spune doamna.

Nici ea nu e fericită. Îmi dau seama de asta pentru că, atunci când se încruntă, îi dispar buzele. Asta nu e faţa unui om fericit. Un om fericit arată ca iepuraşul-papuc pe care-l aveam eu — colţurile gurii îi sunt ridicate, iar ochii îi zâmbesc.

— Patru su..., Leka se întrerupe. Bine, fie! zice şi îi aruncă ceva femeii. O singură noapte. O singură cheie. Etajul doi.

Femeia fredonează ceva în timp ce trebăluieşte în spatele biroului.

— Camera 212. Fără gălăgie şi fără animale de companie.

Se apleacă peste birou, ca şi cum ar vrea să se convingă că nu sunt un câine.

Mă lipesc de birou, încercând să fiu invizibilă.

— Mulţam, mormăie Leka.

Îmi dezlipeşte capul de piciorul lui şi mă prinde de mână. Îi strâng mâna la rândul meu, cât pot de tare.

În timp ce ne îndepărtăm, femeia se zgâieşte la spatele salvatorului meu. Nu cred că are încredere în noi, dar aştept până ajungem la etajul doi ca să-i spun asta lui Leka.

— Nici n-ar trebui să aibă încredere în noi, zice el în timp ce introduce o chestie de plastic în uşă.

Aud un *clic!*, apoi o luminiţă de deasupra mânerului uşii se face din roşie, verde.

— Ar fi trebuit să-i arăt un act de identitate, dar nu am aşa ceva.

Nu ştiu ce înseamnă asta, aşa că nu zic nimic.

Camera miroase urât şi, când păşesc pe covor, pantofii îmi sunt învăluiţi în norişori de praf, dar imediat ce se

închide ușa, mă simt din nou în siguranță. Mă uit fascinată la Leka. Nu camera asta îmi dă senzația de siguranță. Ci el.

Își dă jos rucsacul de pe umeri și trântește toate lucrurile pe pat.

— Locul ăsta e o hazna, dar ușa are încuietoare. Ăsta e un lanț. O să pun un scaun lângă ușă, ca să ajungi la el după ce plec.

Mă ia tremuratul la gândul că o să rămân iar singură, dar ascund asta. Nu vreau să fiu o povară pentru Leka. Nu vreau să mă părăsească. El nu pare să fi remarcat reacția mea și continuă:

— Dacă pui lanțul, nici măcar ciudata aia de la parter nu poate intra.

Îl urmăresc cu atenție cum introduce un buton de metal într-un canal metalic atașat ușii. Când răsucește butonul, lanțul împiedică ușa să se deschidă mai mult de câțiva centimetri.

— Ai văzut cum se face? Să nu scoți lanțul pentru niciun motiv, ai înțeles?

— Și cu tine cum rămâne?

Dacă nu poate intra nimeni în cameră, înseamnă că el o să rămână încuiat pe dinafară? Îmi încrucișez degetele. E o idee teribilă.

— Eu n-o să folosesc ușa.

Închide ușa și proptește un scaun în ea, chiar sub clanță.

— Asta ar trebui să-i țină pe toți pe dinafară.

Se ghemuiește, ca să ajungă la înălțimea mea.

— Trebuie să fac rost de niște căcaturi. Vreau să spun, lucruri. Trebuie să fac rost de niște lucruri. Trebuie să iau

ceva de mâncare și să mă ocup de niște acte, ca să putem găsi un loc mai bun în care să stăm.

Inima îmi bate iar cu putere. Cred că se referă la mine și la el, dar trebuie să întreb, ca să fiu sigură.

— Noi?

Colțurile gurii i se ridică un pic. Nu-i chiar un zâmbet larg, ca al iepurașului, dar un surâs tot e.

— Da, noi amândoi. Acum suntem o echipă.

Întinde mâna, cu palma în sus.

Îmi pun palma peste a lui și el mi-o cuprinde cu degetele lui mari. E ca o îmbrățișare pentru mâna mea. Îmi place chestia asta. Îmi place de *el*. Mă arunc în brațele lui, amintindu-mi de siguranța și căldura pe care le-am simțit când m-a ținut așa azi-noapte. Mă prinde — de data asta fără să se lase nici măcar un centimetru pe spate —, ca și cum se aștepta să-l îmbrățișez, ca și cum și-ar fi dorit asta.

Își pune bărbia pe creștetul meu. Îmi place presiunea pe care o simt. Închid ochii și trag aer în piept. Așa aș vrea să mă simt mereu. Rămân așa un minut, apoi mă desprind din brațele lui. Trebuie să meargă să ne aducă căcaturi. Ăăă... lucruri. Nu vreau să fiu o povară.

Mami mi-a zis că sunt o mucoasă de care nu mai scapi. Nu vreau să fiu așa pentru Leka. Sau să-i fac viața grea.

— Trebuie să ne hotărâm ce nume trecem pe acte. Ai vreun nume preferat?

Nu-i place *Adasanta*. Trebuie să fie ceva rău. Mă gândeam eu că trebuie să fie. Iubiții mamei se amuzau când ea mă striga așa. Dar un nume nou? Habar n-am care să fie.

— Ce zici de Bitsy? Pentru că ești așa micuță.

Încuviințez din cap, pentru că nu-mi pasă cum îmi spune Leka. Ar putea să-mi spună mucoasă nesuferită, și tot aș fi fericită.

— Nu, ăsta nu e un nume bun dacă vrei să-ți găsești un serviciu.

Bate darabana pe genunchi, apoi pocnește din degete:

— Elizabeth! Cum ți se pare?

Aprob din nou, dar de data asta chiar îmi place. Sună important. Puternic. Am văzut odată la televizor o femeie în vârstă pe care o chema astfel, care avea o coroană și o mantie lungă, și toată lumea îngenunchea în fața ei. E un nume perfect.

El se ridică și scotocește prin rucsac. Nu m-am uitat deloc înăuntru cât a fost plecat, deși îmi doream. Îmi dă ceva dreptunghiular, al cărui ambalaj foșnește.

— Uite o ciocolată. E o masă mizerabilă, dar o să-ți aduc ceva mai bun. Nu știu cât voi lipsi, dar e posibil să dureze ceva. Știi cum să folosești asta?

Flutură o chestie dreptunghiulară, cu multe butoane.

— E o telecomandă.

Știu cum s-o folosesc.

— *Tenecomanta*, zici?

Asta îl face să zâmbească și mai larg.

— Chiar că ești drăgălașă.

Cuvintele lui mă încălzesc ca o rază de soare. Niciun papuc-iepuraș nu m-a făcut vreodată să mă simt așa bine. Îi arăt că știu s-o folosesc. Butonul roșu înseamnă oprit, iar cel verde înseamnă pornit. Mai schițează un zâmbet și se îndreaptă spre fereastră.

— Să nu te uiți la porcării, îmi spune.

Nu știu la ce porcării se referă, dar dau energic din cap, să-i arăt că am înțeles.

Leka ridică fereastra și încalecă pe pervaz. Privesc uimită cum își balansează picioarele și se aruncă în gol. Sar din pat și mă reped la fereastră, chiar la timp să văd cum alunecă în jos pe un stâlp din metal.

Leka e un magician. Poate să șterpelească stația radio a unui polițist, să se cațăre pe ziduri, să alunece pe stâlpi. Și, cel mai important, poate salva fetițe neajutorate.

N-o să existe în viața mea un om mai bun decât el, niciodată. Nici măcar doamna aia bătrână care poartă coroană pe cap.

6.
Leka

Am avut nevoie de trei zile și de jumătate din rezerva de bani ca să fac rost de un card de credit și de un act de identitate fals, care spune că am 19 ani. Am fost sfătuit să nu folosesc cardul de credit, pentru că era furat și l-aș fi putut utiliza doar de câteva ori înainte ca banca să-l blocheze, ceea ce înseamnă că, la un moment dat, voi avea nevoie de unul pe bune. Dar o să mă ocup mai târziu de problema asta.

Tipul care mi-a făcut actul de identitate fals mi-a zis că statul mi-ar emite unul adevărat, dacă aș putea face rost de un certificat de naștere. Nu știu de unde dracului să iau așa ceva.

Presupun că, la un moment dat, aș putea să dau o spargere la un spital sau unde s-or ține chestiile astea și să fur unul pentru Bitsy — deocamdată e prea mică să-i zic Elizabeth — și unul pentru mine. Poate chiar două, să am de rezervă. Pentru moment, am tot ce-mi trebuie. Mai puțin bani, care se epuizează rapid în ritmul în care mă jefuiește New Inn and Motel. În fiecare seară, ticăloasa aia mai adaugă 100 de dolari la nota de plată. Știu că bagă

banii în buzunar, dar n-am altă variantă, m-a cam prins la înghesuială.

Cel puțin, Bitsy e în siguranță. Asta contează cel mai mult.

Găsesc o garsonieră la o stație de metrou depărtare de Marjory's. E un cartier cam dărăpănat, dar se văd semne de îmbunătățire. În fața unui imobil vechi, sunt containere pline cu toalete vechi și bucăți de tencuială — semn că au început renovările. Trotuarele sunt relativ curate, ceea ce arată că cineva își face timp să ridice gunoiul. Blocul în care am închiriat apartamentul are proiectoare industriale la intrarea din față și la cea din spate, dar nu are lift. Tocmai de aceea, apartamentul situat la etajul 5 al clădirii a fost suficient de ieftin ca să-mi permit să-l închiriez.

— Ce părere ai? o întreb pe Bitsy când intrăm în apartament.

— Foarte drăguț.

Face câteva piruete, luând în stăpânire spațiul restrâns. Lângă fereastră, am pus cei doi saci de dormit, aproape unul de altul. Și am cumpărat și saltele gonflabile, ca să nu dormim pe podea.

— Ăsta e al tău, spun arătând spre sacul de dormit de lângă cele două coșuri roz. Și ăsta e al meu. Nu avem televizor, dar ți-am luat asta.

Scot o tabletă. Tipul care mi-a vândut actele false mi-a dat și tableta, pentru 50 de dolari. Ecranul e crăpat în colțul din dreapta, sus, dar funcționează. M-am gândit că pe Bitsy n-o s-o deranjeze crăpătura.

După felul în care face ochii mari când ia tableta, îmi dau seama că am avut dreptate. Mă cuprinde un

sentiment ciudat de mândrie și încep să-i arăt și celelalte raha... lucruri pe care le-am cumpărat.

— Ți-am luat o pereche de pantofi, șosete și alte chestii.

Sentimentul bizar pe care l-am avut când am ales aceste lucruri de fetiță din magazinul cu lucruri la mâna a doua mă părăsește când o văd cum cotrobăie printre ele.

— Toate astea-s numai pentru mine? întreabă ea în timp ce examinează conținutul coșurilor.

— Da!

Mă așez pe salteaua mea.

Se aruncă în brațele mele, așa cum mă așteptam. Își sprijină capul de umerii mei și lacrimile ei îmi umezesc gâtul. Presupun că plânge de fericire. De data asta, când o îmbrățișez, nu mă mai simt ciudat. M-am obișnuit să mi se arunce în brațe. Silueta ei subțire începe să se împlinească. Va trebui să ridic mai mulți saci cu făină la Marjory's, dacă mai crește mult.

Apropo de alimente, mă ridic în picioare și o duc în brațe până la frigider. O așez cu grijă lângă mine.

— Am luat și câte ceva de mâncare.

Clatină din cap, impresionată.

— Eu nu mănânc așa de mult.

— Mănâncă cât vrei, am luat pentru amândoi. Vrei un sendviș?

Încuviințează entuziasmată.

— Ia pâinea.

Fac semn spre franzela de pe blat.

— Ce să pun în el? Brânză? Maioneză? Muștar?

Duce mâna la bărbie.

— Îmi place untul?

Încheie propoziția cu un semn de întrebare, ca și cum nu ar fi sigură.

Desfac capacul borcanului de muștar.

— Bagă-ți degetele aici!

Circumspectă, face ce-i spun, apoi pune un strop de muștar pe vârful limbii.

— Bleah!

Se strâmbă și scuipă încetișor.

Mă bufnește râsul.

— Atunci fără muștar.

În cele din urmă, primește unt, șuncă și brânză. În sendvișul meu pun muștar, maioneză, șuncă, brânză și unt. Mă privește cu atenție, ca și cum mai târziu ar urma să fie testată dacă știe cum se prepară sendvișurile. Pun câte un strat suplimentar de șuncă pentru amândoi. Sendvișurile sunt atât de groase, că abia le putem cuprinde cu mâinile și cu gura. După cină, spălăm vasele, le ștergem și le stivuim frumos. Îi arăt cum să încuie ușa, apoi îi dau un telefon mobil.

— Cu ăsta poți să iei legătura cu mine în caz de urgență. Apeși pe butonul ăsta.

Aparatul are doar patru butoane. Le-am programat pe toate patru să mă sune pe mine.

— OK, zice și îl îndeasă cu grijă lângă pernă, apoi ia tableta. Vrei să te uiți cu mine la desene animate?

Mă uit la ceas. Forțosu' vrea să ne vedem la 8, iar acum e 6.

— Sigur! Mai am ceva timp.

Ne întindem pe salteaua ei și ne uităm la *Fetițele Powerpuff* pe YouTube. Lui Bitsy pare să-i placă. Cât despre mine... Ei bine, nu le detest. După trei episoade însă, îmi sună telefonul.

— E timpul să plec, îi spun. Trebuie să merg la lucru. Poți să repeți regulile de siguranță?

— Fără străini! Nu deschide ușa! Ține-te departe de ferestre!

Face bife în aer cu degețelele.

— Bun. O să fiu plecat până târziu. Nu sta prea mult pe tabletă. Internetul e plin de căca... de lucruri care nu-ți fac bine.

— N-o să stau. O să fiu cuminte.

— Știu c-o să fii.

— Ai grijă, Leka, îmi spune când ies pe ușă.

Aștept dincolo de prag, ascultând cum trage un scaun în fața ușii și pune lanțul de siguranță. Ciocănesc de două ori, iar ea îmi răspunde în același fel, dându-mi de înțeles că pot pleca.

Îmi oblig picioarele s-o ia din loc. Oricât mi-ar plăcea să-mi petrec noaptea în noul apartament, cuibărit în sacul meu de dormit și cu Bitsy alături, Forțosu' are o treabă pentru mine. Treburile astea ne vor da de mâncare și ne vor oferi siguranță, așa că, indiferent ce-mi cere Forțosu', o să fac.

7.
Leka

— Faci față chestiilor ăstora, puștiule? mă întreabă Forțosu'.

Mă uit peste umăr. Stă la o masă pliantă și numără bancnote.

— Da.

Mă întorc iar cu fața spre robinet și îmi curăț din nou unghiile.

Mardeiașul solid vine în spatele meu.

— Ai mâinile curate. Cred că erau curate și acum cinci minute. Mai spală-le mult și o să ți se ducă pielea de pe ele.

Privesc apa curată care mi se scurge din palme și se strecoară pe gaura de scurgere.

— Voiam să mă asigur.

Forțosu' întinde mâna și închide robinetul. Îmi scutur bine mâinile și accept prosopul pe care mi-l întinde.

Se sprijină de chiuveta de metal și își lovește bărbia cu un teanc de bani.

— La ce-ți trebuie atâția bani? Te-ai apucat de droguri?

— Nu. Nu mă ating de așa ceva.

Primul lucru pe care mi l-a spus Forțosu' când m-a recrutat de pe străzi a fost să nu mă ating de marfă. Dacă începi să iei din marfă, ajungi să dai ortul popii, de obicei într-un mod cât se poate de neplăcut. Uneori, ți se taie câte un deget. Alteori, toată mâna. În anumite cazuri, ești electrocutat până când te pișii și te caci pe tine, apoi tăiat în zeci de bucățele. Rezist tentației de a mă uita la sacul de gunoi negru, care stă sprijinit de scări.

Prefer să urmăresc mișcarea banilor pe bărbia Forțosului.

— Bun. Pentru că altfel o să sfârșești în scaunul ăla de la subsol, și asta m-ar întrista nespus.

— Fac economii, mă hotărăsc să-i spun o părticică din adevăr, ca să mă lase în pace.

— Pentru ce?

— Pentru o casă mai bună.

Izbucnește în râs și-mi pune banii în palmă.

— Vorbești ca tâmpita de nevastă-mea. Mereu în căutarea unei case noi. Te uiți la porcăria aia de emisiune *Casa și grădina*, în timpul liber?

— Nici vorbă. Am nevoie de un loc sigur, în care să țin ăștia.

Cântăresc teancul din mână. E substanțial. Banii pe care-i am se înmulțesc, ceea ce e și bine, și rău. Începe să mă îngrijoreze faptul că las atât banii, cât și pe Bitsy în apartamentul cu doar două încuietori la ușă. Dar nici nu știu ce altceva aș putea face. Nu pot să depun banii la bancă. Cât despre Bitsy, e mai în siguranță în apartament decât pe străzi.

— Ții banii în casă!? exclamă el uimit. Sper că ai un seif, măcar. Fixează bine rahatul ăla în podea, altfel o să plece cineva cu seif cu tot.

Rahat! Un seif. Asta ar trebui să cumpăr. Mă întreb dacă există așa ceva la magazinul cu produse second-hand. Dar mă întreb cum aș putea „să fixez rahatul ăla în podea". N-am citit actele pe care a trebuit să le semnez înainte să primesc cheia de la apartament, dar sunt sigur că una dintre multele clauze din contract stipulează că nu am voie să fixez nimic de nimic.

Sunt prea adâncit în gânduri ca să observ când chipul Forțosului își schimbă expresia, trecând de la veselie la îngrijorare, dar o simt în tonul lui.

— Tipul ăsta de muncă e dur.

Face un semn cu degetul peste umăr, spre sacul din spatele lui.

— Ești sigur că asta e calea pe care vrei s-o urmezi?

De parcă aș avea prea multe opțiuni.

— Ai alte idei?

— Există școala, sugerează el.

— Școala? zic siderat.

— Exact! Chestia aia cu creioane, table de scris, cărți și alte căcaturi!

Întoarce mâna, astfel că ceasul e cu cadranul în sus.

— Acolo ar trebui să fii acum.

Futu-i! Probabil că Bitsy lipsește de la școală. Eu nu mai fusesem la ore cu regularitate de ani buni. Mergeam pe vremuri, când nu puteam scăpa de agentul însărcinat de școală să investigheze absențele, dar fiecare minut petrecut cu fundul pe scaun e un minut în care nu faci bani.

Forțosu' oftează.

— OK, știu că sunt ultima persoană bună să țină predici, dar genul ăsta de rahaturi îl poate doborî și pe cel mai puternic dintre noi. Dacă vei continua cu asta, îți

trebuie ceva de care să te agăți. Familie, păsărici, orice. Ai ceva de genul ăsta?

Extrag din vorbele lui singurul lucru care mă interesează.

— Mai ai și altfel de treburi de felul ăsta pentru mine?

Oftează iar.

— Ai auzit ceva din ce ți-am zis?

— Mda.

Asta e cea mai lungă și mai ciudată conversație pe care-am avut-o vreodată cu Forțosu'. Am ceva de care să mă agăț? Mă am pe mine. Ce altceva îmi mai trebuie?

— Bine. Să nu zici că nu te-am avertizat. Întoarce-te diseară! Mai am o treabă pentru tine.

Deja? Mi se strânge stomacul.

— În regulă.

— Nu e același tip de treabă, e vorba despre o livrare. Dar cum știi să folosești o armă, poți veni cu noi.

Încerc să nu mi se vadă ușurarea, dar chiar nu aș fi fost pregătit pentru încă o sesiune de tortură precum cea de azi. Îmi verific din nou unghiile, să mă asigur că nu am nimic sub ele. Nu vreau s-o ating pe Bitsy cu sângele cuiva pe mâini.

— Excelent! O să fiu acolo.

Mă îndrept spre scări și mă opresc în dreptul sacului de gunoi. Înghit acidul care mi se urcă din stomac.

— Vrei să duc gunoiul?

Forțosu' face semn din cap că da și își reia locul la masă, îndesând banii în cutia pe care o ține în frigiderul de la subsol. Nici el n-are un seif fixat în podea. Pe de altă parte, cine să coboare în cutia asta claustrofobică din beton, cu speranța că va putea pleca de la Marjory's cu banii lui Forțosu'? Nimeni. Și îmi vine o idee.

— Auzi, Forțosule, crezi că aș putea să-mi țin banii aici?

Își împinge în afară buza de jos, semn că analizează propunerea.

— Presupun că da. De ce nu? Adu-ți cutia de bani data viitoare când treci pe-aici și o pun sub a mea. Cineva ar trebui să-și dorească moartea ca să vină aici să încerce să fure de la noi, nu-i așa?

— Așa-i.

Colțurile gurii i se ridică într-un zâmbet.

— Îmi place ideea. Tu îmi aperi spatele, eu ți-l apăr pe-al tău.

Vorbele lui fac ca povara din sacul de gunoi să pară mult mai ușoară.

8.
Bitsy

— Trebuie să te încalți cu tenișii, insistă Leka.

Ține unul ridicat spre piciorul meu.

Dau furioasă din cap. N-am mai avut niciodată tenișii albi. Dacă-i port afară, se murdăresc. Vreau să-i păstrez albi și noi, cum am păstrat papucul. Mi-e dor de Iepurilă.

— Nu putem merge în parc dacă nu-i porți, mă atenționează el.

Mă uit pe fereastră. E vreme frumoasă. Pun pariu că e plăcut afară.

— Dar tenișii mei...

— Nu-ți vin?

Ia unul și se uită la el.

— Vânzătorul ți-a măsurat piciorul, a făcut tot ce trebuia.

Din vocea lui răzbate enervarea, dar nu la modul *mi-e frică, îmi vine să mă ascund sub plapumă*. Doar enervat. Totuși, nu vreau să-l enervez pe Leka.

— Mi-e teamă să nu se murdărească, murmur.

Norii din ochii lui albaștri se risipesc imediat. Pune pantoful lângă piciorul meu.

— O să-i curățăm când ne întoarcem acasă și, dacă nu se curăță, cumpărăm alții. Ce părere ai?

Mă trântesc în fund pe podea și mă străduiesc să mă încalț cu tenișii.

— Nu am nevoie de alții, îmi plac ăștia.

Nu vreau ca Leka să creadă că sunt nerecunoscătoare. Am mai auzit chestii de felul ăsta înainte. *Ești un căcat cu ochi, nerecunoscătoare mică ce ești! Cară-te dracului de-aici!*

Mami nu se ferea să spună *căcat* în fața mea, dar trebuie să fie un cuvânt urât, pentru că, în locul lui, Leka spune *lucruri*. Nu mă deranjează cuvintele pe care le folosește el. Poate să-mi spună și *mucoasă nesuferită* dacă vrea, pentru că știu că nu o să-mi facă rău. Și nu vreau să-i dau motive s-o facă.

Sar în picioare.

— Sunt gata!

Colțurile gurii lui se lasă în jos. L-am întristat, ceea ce e mai rău decât dacă l-aș fi enervat. Îmi împreunez mâinile. Cum să-l fac să zâmbească? Tenișii! Spun lucruri drăguțe despre tenișii. Ridic un picior.

— Sunt frumoși!

— Da, sunt.

Îmi cuprinde ceafa cu mâna lui mare.

— Nu trebuie să te temi de mine.

Mă sprijin de mâna lui și toată teama care crescuse în mine dispare pur și simplu.

— Nu mă tem.

Tristețea i se mai risipește de pe chip. Face semn spre ușă:

— Gata de plecare?

— Da.

Țopăi pe vârful picioarelor.

Îl urmez pe culoar și mă uit cum verifică de două ori încuietorile. Înainte de a se îndrepta spre scări, încearcă

de câteva ori mânerul ușii. Alerg în urma lui. E greu să țin pasul cu Leka, cu picioarele lui lungi. El nu-și dă seama, dar are un mers rapid. Pun pariu că dacă aș avea o pelerină, m-ar ajuta mult. Îi împărtășesc ideea mea.

— O pelerină? se miră el. La ce-ți trebuie o pelerină?

— Blossom, Buttercup și Bubbles au așa ceva.

Se oprește brusc.

— Cine-s astea?

Sar peste ultima treaptă.

— Fetițele Powerpuff!

Ridic o mână și un picior, ca și cum aș fi gata să mă lansez spre cer.

— Ele zboară. Bine, nu tot timpul, dar destul de mult.

I se citește confuzia pe chip.

— Powerpuff... Ah, te referi la desenul animat?

— Mhhm. În ce parc mergem? Are un nume?

Nu răspunde imediat, dar, când ajungem pe trotuar, recunoaște:

— E un parc lipit de Școala Primară Middleton.

Strâmb din nas. M-a păcălit.

— Școală?

— Ai ceva împotriva școlii?

— Tu mergi la școală? întreb.

— Eu nu pot, pentru că lucrez.

— Și eu lucrez.

— A, da? Unde?

Se simte veselie în tonul lui.

Îl fixez cu privirea.

— Am grijă de lucrurile tale. Tu mi-ai spus că treaba mea este să am grijă ca toate lucrurile noastre să fie în ordine.

— De-asta împături totul? Chiar mă întrebam de ce-o faci.

Își trece o mână prin păr. Mâna i se oprește chiar în dreptul ochilor.

— O să cumpăr încă un lacăt pentru ușă, astfel încât toate căca... lucrurile noastre să fie în siguranță.

Mă întreb dacă să-i spun că e în regulă să spună *căcat*. Pare să aibă o problemă cu asta.

— Treaba ta, continuă el, este să mergi la școală. Fetițele alea Powder nu merg la școală?

Mâhnită, izbesc cu piciorul în asfalt.

— Ba da, mormăi.

— Atunci ar trebui să mergi și tu. Poate au pelerine acolo.

Asta mă înveselește pe loc.

— Crezi?

Ezită un pic, apoi clatină din cap.

— Probabil că nu. Dar putem face una când vii acasă.

Leka merge puțin înaintea mea, așa că nu mă vede rămânând cu gura căscată când îmi dau seama de ceva. El n-o să mă mintă. Niciodată. Mă grăbesc să-l prind din urmă și îmi strecor din nou degetele într-ale lui, să-mi cuprindă mâna ca într-o îmbrățișare.

— O să fiu cea mai bună din clasă, declar. O să vezi.

— Nici nu mă îndoiesc.

Și apoi zâmbește. Dintr-odată, nu-mi mai lipsește deloc stupidul de iepuraș-papuc. Leka e mai bun decât o mie de papuci în formă de iepuraș.

9.
Leka

Doi ani mai târziu

— Vă mulțumesc că ați venit, domnule Moore. Luați loc, vă rog!

Directoarea de la școala lui Bitsy, domnișoara „Spune-mi Annette" Swanson, face semn spre unul dintre cele două scaune de plastic din fața biroului ei.

— Care-i problema?

Poate că a sunat cam dur întrebarea, dar aș prefera să fiu în subsolul de la Marjory's smulgându-i cuiva unghiile decât să stau în biroul directoarei. Transpir pe sub sacoul de împrumut, ca un golan pe care l-au prins polițiștii de guler.

Încearcă să mă farmece cu un zâmbet.

— Vă rog, nu vreți să luați loc?

Sunt de neclintit.

— S-a întâmplat ceva cu Bitsy? E bolnavă? E rănită?

Mi se accelerează pulsul.

— Nu, nici vorbă. *Ea* e cât se poate de bine.

Directoarea subliniază în mod ciudat cuvântul *ea*.

— Aș vrea s-o văd. Ați spus că e urgent.

— Așa am spus? Ei bine, acum e la ora de desen și nu vrem s-o luăm de acolo, nu-i așa?

Flutură din nou mâna.

— Nu mă pot așeza până nu vă așezați dumneavoastră. E una dintre regulile la care țin în biroul meu.

Vreau să-i propun să mergem afară în cazul ăsta, dar e școala lui Bitsy și nu vreau să fac valuri. În plus, cu cât aud mai repede ce are de spus, cu atât mai repede pot pleca din locul ăsta. Miroase a lapte vechi de o zi și a cereale, ceea ce-mi provoacă o ușoară greață. Dimineață alergasem după un dealer despre care Forțosu' zicea că șterpelește din marfă. Ce idiot! Mă spălam de sânge când mi-a sunat mobilul și o femeie, nu cea cu șiragul de perle la gât, care e acum în fața mea, ci alta, mi-a spus că trebuie să vin numaidecât.

Am plătit un nenorocit de taxi ca să ajung până aici. Nu fac niciodată asta. Folosesc transportul public sau propriile-mi picioare.

— De ce ați spus că e urgent, dacă Bitsy nu e rănită?

Zâmbetul lui „Spune-mi Annette" devine forțat.

— Pentru că a avut loc un incident pe care trebuia să-l discutăm și era important s-o facem imediat. Acum, dacă luați loc, ne putem ocupa de problemă.

Presupun că nu pot să o amenințe pe femeia asta cum am făcut mai devreme cu dealerul. Pe de o parte, sângele s-ar îmbiba ușor prin puloverul ei subțire, plus că materialul e alb. Pe de altă parte, probabil că are familie, ar avea cine să observe că a dispărut. Așa că-mi pun fundul pe scaun.

Surprinzător, se așază pe scaunul de plastic de lângă mine, în loc să stea pe fotoliul de piele din spatele biroului. Un val de parfum dulce îmi asaltează nările. Încep să

respir pe gură. Cineva ar trebui să-i spună că-și dă cu prea mult parfum. Își încrucișează picioarele și, când i se ating coapsele, dresurile ei scot foșnetul ăla specific.

— Domnule Moore, începe ea.

Numele de familie fals sună ciudat când îl aud rostit cu voce tare. Mă întreb dacă nu puteam alege altul, dar lui Bitsy i-a plăcut ăsta.

— Înțeleg că părinții dumneavoastră sunt decedați și că acum locuiți împreună doar dumneavoastră și sora dumneavoastră?

— Soră?

— Elizabeth, precizează ea.

— A, da.

Când a zis „soră", m-am blocat. Oare ce scrisesem în documentele de înscriere ale lui Bitsy? Am nevoie de câteva clipe, dar îmi amintesc numele: Elizabeth Jean Moore. Încerc să-mi amintesc ce întrebări mi-au pus și ce am răspuns la ele. Șmecheria ca să nu te încurci în propriile-ți minciuni este să nu spui minciuni, așa că de-aia, în general, îi las pe ceilalți să vorbească. Când am înscris-o pe Bitsy la școală, o femeie cu mutră de pasăre mi-a pus în față câteva hârtoage și mi-a zis să le semnez. Le-am semnat, i-am strâns mâna tristei mele puștoaice și m-am forțat s-o șterg de-acolo înainte s-o iau pe sus și să alerg cu ea înapoi acasă.

Dau un răspuns vag.

— Suntem doar eu și Bitsy... ăăă... Elizabeth.

— M-am gândit, pentru că arătați atât de tânăr...

— Am 21 de ani, doamnă, intervin cu o minciună.

— Tot tânăr.

Zâmbește, dar e un zâmbet fals.

— Trebuie să spun că dumneavoastră și sora dumneavoastră nu semănați prea mult. Tați diferiți?

— Ceva de genul.

Arunc o privire la ceasul de deasupra capului ei. Școala se termină peste două ore. Mă întreb de ce a trebuit să vin imediat.

— Ați spus că e vorba despre o urgență?

Merge deja la școală de doi ani. E mai ușor acum, dar tot îmi mai aruncă privirea aia acuzatoare când o las în fața școlii, dimineața. Aia care spune: *Nu pot să cred că mă lași cu mucoșii ăștia. Locul meu e lângă tine.* Dar, ca un soldat destoinic ce este, mărșăluiește spre sala de clasă. Zăbovesc lângă școală până nu o mai văd, apoi mă duc la Marjory's, să văd ce sarcină macabră mai trebuie să îndeplinesc până-n prânz pentru Forțosu'.

Directoarea se apropie și-și pune mâna pe brațul meu.

— Numele mic e Leka, da? Nu te superi dacă-ți spun așa, ca de la adult la adult.

Mă uit insistent la mâna ei. Nu m-ar deranja să-mi spună pe nume, dar mă deranjează faptul că mă atinge. Mă trag ceva mai departe.

— Am venit aici pentru Bitsy. Mă doa...

Mă corectez singur.

— Nu-mi pasă cum îmi spuneți.

Lui Annette nu-i place tonul meu. Strânge din buze. I-a dispărut orice urmă de zâmbet de pe chip. Sunt prea dat dracului ca să fiu fermecător.

— Prea bine. Sora ta, Bitsy, așa cum îi spui, a lovit un alt copil. Suntem o școală care nu tolerează absolut deloc așa ceva și, în consecință, va fi exmatriculată pentru o zi. Îți recomand să îi aranjezi câteva ședințe de terapie.

Bitsy a lovit un copil?

— Nu-i stă în fire să facă așa ceva.

Se înfioară ori de câte ori una dintre Fetițele animate Powerpuff se lovește prea tare când se salută cu coatele.

— Din păcate, este adevărat. Brandon...

— Brandon? A lovit un băiat?

Buzele și așa subțiri ale directoarei dispar cu totul când o întrerup.

— Da, un băiat de nouă ani. Acum, Leka...

— M-ați chemat pentru că o fetiță de șapte ani a lovit un băiat de nouă? întreb neîncrezător și izbucnesc în râs.

„Spune-mi Annette" nu e amuzată.

— Domnule Moore, izbucnește ea, nu e de râs. E complet nepotrivit pentru ea să se implice în bătăi.

Mă străduiesc să nu-mi pierd controlul.

— Bitsy e cât o alună. Pumnii ei nu pot răni pe nimeni.

Mă ridic.

— Mulțumesc că m-ați chemat, dar câtă vreme ea e bine, nu aveți nevoie de mine aici, iar eu trebuie să mă întorc la lucru.

— De fapt, am nevoie de tine, pentru că, după tot ce s-a întâmplat azi, Elizabeth nu va fi primită la școală mâine. Și trebuie să-i ceară scuze băiatului pe care l-a lovit. Nu tolerăm violența în școală sau în afara ei, indiferent dacă a fost sau nu provocată. Așa că, dacă aștepți aici, cineva o s-o aducă pe Elizabeth, ca s-o însoțești afară din școală.

„Spune-mi Annette" se ridică și se îndreaptă spre ușă. O deschide și vorbește cu femeia în vârstă de la biroul din camera alăturată.

— Sună la clasa doamnei Donner și spune-i s-o trimită pe Elizabeth în biroul meu. Domnul Moore o ia acasă.

Confuz, trec în anticameră. Toată chestia asta e al dracului de ridicolă. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie că a lovit pe cineva. Fiind atât de mică, lovitura ei trebuie să se fi simțit ca o înțepătură de țânțar, asta dacă pumnii ei și-au atins ținta. În mai puțin de un minut, Bitsy apare în birou târându-și picioarele. Chipul ei, de obicei atât de vesel, are un aer sumbru. Îmi strâng pumnii în buzunare și-mi reamintesc că am de-a face cu copii de școală, nu cu golani de pe stradă.

Scoate un țipăt de bucurie și mă cuprinde cu brațele de picioare.

— Leka! Vii și tu la școală?

— Nu, Bitsy, am venit să te iau acasă.

O iau de mână și mă îndrept spre ușă.

— O așteptăm poimâine, domnule Moore, strigă Annette în urma mea.

Mai vedem noi! Plec fără să spun nimic. Holurile sunt goale și pașii mei răsună puternic când ghetele lovesc pardoseala. Tenișii lui Bitsy nu scot niciun sunet, pentru că ea nu cântărește mai mult decât o pungă cu roșii. În plus, dacă a lovit pe cineva, respectivul sigur a meritat-o.

Ea întrerupe tăcerea.

— Am necazuri? zice și vocea îi este nesigură.

— Nu, dar am auzit c-ai pocnit pe cineva. Vrei să-mi povestești ce s-a-ntâmplat?

— Nu.

Mă bucur că sunt mai înalt decât ea și nu-mi poate vedea zâmbetul, dar e un răspuns al dracului de amuzant.

— Hai s-o luăm de la început. Spune-mi de ce l-ai lovit pe băiatul ăla azi.

Deschid ușa școlii.

În timp ce țopăie pe trepte, ridică din umeri.

— Pentru că se purta urât.

— Adică?

— Spunea numai tâmpenii. Se purta ca un tâmpit, repetă ea.

— Deci l-ai lovit pentru că era prost? Poate că nu e vina lui că-i prost.

— Nu e prost, e tâmpit, declară ea.

— E vreo diferență?

— Da. Un prost se naște așa. Tâmpiții sunt răutăcioși.

Mă opresc în mijlocul trotuarului.

— Ce ți-a zis bulan... mui... băiatul ăla?

Se uită în pământ.

— Nimic.

Mă aplec și-i ridic bărbia, obligând-o să mă privească în ochi.

— Spune-mi ce ți-a zis băiatul ăla!

— Nu vreau.

Buza de jos îi tremură. Mă pregătesc pentru lacrimile ei. Sunt kryptonita mea. Nu suport s-o văd plângând, în special pentru că știu că nici ei nu-i place asta. Probabil că mama ei sau altcineva i-a spus că nu trebuie să plângă, așa că Bitsy încearcă de fiecare dată să se abțină. Suspinele tăcute care-i cutremură trupul sunt mai rele decât dacă ar plânge în hohote și ar trezi vecinii.

— De ce nu?

Mă întreb cât de rău sunt dacă-mi vine să bat un puști de nouă ani până-l transform într-o masă însângerată de carne.

— De-aia!

Așa nu ajungem nicăieri.

— Bine. Deci nu vrei să-mi spui. Mâine nu mergi la școală.

Mă răsucesc și arăt spre spatele meu.

— Hai, urcă-te în cârcă! Mergem să mâncăm ceva.

Mi se cocoață în spinare.

— Pot să învăț și singură, spune. Nu am nevoie de școală. Pot să învăț de la *Dora și prietenii ei* și de la *Sid, micul savant.*

Înșiră toate serialele de desene animate pe care le-a văzut.

O ating pe unul dintre pantofi și mă opresc pentru o clipă.

— În afară de băiatul pe care l-ai pocnit azi în nas, îți place la școală?

— E OK, acceptă ea.

— Ceilalți copii sunt drăguți?

— Presupun. Nu sunt răi.

— Ești sigură că nu vrei să-mi spui ce-a zis băiatul ăla?

Își freacă nasul de umărul meu.

Nu mai zic nimic, gândindu-mă că, în cele din urmă, o să-mi zică ea. În cei doi ani de când stăm împreună, nu mi-a ascuns absolut nimic. Îmi spune absolut tot, inclusiv rahaturile prea puțin importante, cum ar fi că a mâncat un fursec în plus înainte de culcare.

O ridic un pic mai sus și grăbesc pasul.

— Am poftă de chiftele. Mâncăm la Luigi diseară?

— Presupun.

Mâinile ei mi se încolăcesc sub bărbie.

Frate, cred că e tristă rău. Fata e înnebunită după chiftele. Cred că trebuie s-o fac să spună ce are pe suflet.

— Bitsy, uite ce-i. Dacă nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat, chestia asta o să te chinuie ca o rană netratată. O să crească înăuntrul tău și, în cele din urmă, o să te îmbolnăvească. Cel mai bine e să-mi spui ce ți-a zis și, după aia, vedem împreună cum rezolvăm lucrurile.

Oftează adânc.

— A zis că arăți ca cineva care rănește copii.

— Poftim?

O întorc, să-i văd fața.

— Și de ce ar zice așa ceva?

Lacrimile îi inundă chipul.

— Nu știu. Jur că n-am zis nimic! I-am spus că ești cel mai bun. Că ești singurul care a avut vreodată grijă de mine. A zis că ai avut grijă de mine pentru că voiai să mă jecmănești. Ce înseamnă asta?

O pun jos cu grijă și îi șterg lacrimile cu degetele mari. Cât de rău ar fi dacă aș pocni un puști de nouă ani?

— O tâmpenie. Atunci l-ai pocnit?

Și-a lăsat capul în jos și a zis aproape în șoaptă:

— Nu, mai târziu, când și ceilalți băieți au început să-i țină isonul. E de rău, nu?

— Mda, e de rău.

Cum dracului să-i explic asta?

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Apoi a zis că tu ești un împuțit, și că eu sunt la fel. Așa că l-am pocnit.

— Arată-mi cum!

Ridică mânuța și strânge pumnul, cu degetul mare în sus. Îi mut degetul mare mai jos, peste celelalte degete.

— Așa trebuie să ții degetul mare când lovești cu pumnul. L-a durut?

— Da. A plâns ca un bebeluș, spune ea disprețuitoare.

Apoi își lasă capul în jos, parcă amintindu-și că nu trebuie să te bucuri când pocnești un copil.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că am provocat necazuri.

Dau să-i spun că nu-mi pasă, dar îmi dau seama că trebuie să mă prefac că da. Nu știu eu prea multe despre școală, dar știu destule ca să pricep că televizorul nu e suficient. Nu vreau ca Bitsy să ajungă să-și desfacă picioarele pentru unul ca Forțosu', ceea ce înseamnă că va trebui ori să-mi înghit mândria și s-o implor pe Annette s-o primească înapoi, ori să găsesc o altă cale de a-i oferi fetei o educație.

— Mai ții minte când ți-am zis că școala este locul tău de muncă?

Dă din cap în semn că da.

— O parte din această muncă este să nu lovești alți copii.

Oftează adânc.

— De ce?

— Ca să crești mare și să fii mai bună decât Fetițele Powerpuff, Dora și Sid Savantul la un loc.

— Ca tine?

Îmi trece prin minte imaginea pumnului meu izbind falca stângă a unui traficant de droguri.

— Mai bună decât mine.

Părul îi flutură dintr-o parte în alta când clatină din cap.

— Nimeni nu-i mai bun decât tine.

Mă aplec și o iau din nou în cârcă. De data asta însă, ca să nu mă vadă cum mă lupt cu emoțiile provocate de cuvintele ei. Sunt mii de tipi mai buni decât mine. Tipi care nu omoară, nu mutilează, nu amenință și nu sunt violenți în schimbul banilor. Dar dacă ea vrea să creadă că sunt bun pentru ea, o să fac tot posibilul să mențin vie această fantezie.

10.
Leka

— Dacă eram bancher, nu mă aflam aici, zice Forțosu' înainte să-i tragă clientului una în nas cu patul armei.

Sângele țâșnește pe cămașa neagră a lui Forțosu'. E în toane proaste.

— Aș fi în pat, cu scula umezită de o pipiță, în loc să-i dau lecții unui puțoi nenorocit care crede că portofelul lui gras îi dă dreptul să-și bată joc de marfa noastră.

— Da' el nu-i bancher? întreb îndreptând Glockul spre șirul de costume din stânga mea. Dressingul în care ne aflăm e mai mare decât tot apartamentul meu, dar eu sunt cel care ține arma, iar proprietarul tuturor acestor haine e în genunchi, luând bătaie de la doi golani care nu au nici măcar o diplomă de bacalaureat.

— Aici cam ai dreptate, puștiule.

Face o pauză ca să-i mai dea una bancherului, iar stropii de sânge care țâșnesc îi încețoșează vederea.

— Totuși, programul e bun. De la 9 la 5. După cină, câteva pahare la un bar șic. Bani suficienți să ai ce păsărică vrei.

Îl împunge pe client în frunte.

— Îți place slujba pe care-o ai?

Clientul îmi aruncă o privire speriată.

Mă proptesc de blatul de marmură care acoperă o insulă mare, plină cu sertare. Niciunul dintre apartamentele a căror vânzare o intermedia Mike nu arăta așa. Nici măcar nu știam că dressingurile au blaturi de bucătărie.

— Ai face bine să-i răspunzi. Forțosu' e nervos că a trebuit să se ridice din pat pentru asta.

Se plânsese tot drumul — adică vreo 20 de străzi — că păsărica lui Mary avea să fie complet uscată și știam eu de cât efort era nevoie în astfel de zile? *De prea mult*, a mormăit el. *Al naibii de mult! Că doar nu-i tâmpita de nevastă-mea!* a continuat, înverșunat. *Amantele ar trebui să aibă picioarele desfăcute și gura închisă. Dacă voiam să mi-o frec singur, o făceam acasă, la nevastă.*

Așadar... e în toane proaste.

— Î-î-îmi place slujba mea, bolborosește individul.

Empatizez cu el. Trebuie să fie greu să vorbești când Forțosu' te sugrumă cu propria-ți cravată.

— Vezi? Îi place slujba lui.

Forțosu' smucește de cravată. Clientul se zbate, dar i-am legat mâinile la spate, așa că arată ca un pește care se zvârcolește pe uscat.

— Și mie îmi place a mea, dar nu și după ora 10. În noaptea asta voiam să dau la buci, dar a trebuit să mă ridic din patul meu cald și să vin aici să te învăț pe tine bunele maniere. Data viitoare când îți vine cheful să sugrumi vreo puicuță, alege una pe care ai agățat-o în vreun bar. Dacă se mai întâmplă cu vreuna dintre fetele noastre, n-o să te alegi doar cu o mângâiere cu patul pistolului. Sper c-ai priceput.

Ultima parte nu necesita un răspuns, dar clientul încuviințează oricum.

— Bun. Mă bucur c-am avut această conversație.

Forțosu' îl ridică pe tip în picioare și-l îmbrâncește în dormitor. Eu mă ocup să curăț locul și strâng cei doi saci de gunoi negri pe care-i întinseserăm pe jos, ca să pice pe ei stropii de sânge. Apoi ne mișcăm fundurile spre Marjory's, acolo ardem sacii de plastic și ne spălăm bine. Până ajung acasă, se face deja 4 dimineața.

Bitsy doarme ca un îngeraș, așa că mă trântesc pe salteaua mea și cad lat în secunda în care pun capul pe pernă.

Când mă trezesc, ea încă doarme. Mă uit la ceas. E aproape ora prânzului. Chiar și în weekenduri, se trezește în zori. Îi place să privească păsările dimineața, mi-a spus.

Oscilez între a mă băga la loc în pat și a pregăti ceva de mâncare. Îmi chiorăie mațele, luând ele decizia pentru mine. Mă abat din drum să mă piș și să fac un duș. Când ies din baie, mogâldeața *încă* doarme. Mă hotărăsc să fac niște sendvișuri. N-are niciun rost s-o trezesc doar ca să se fâțâie pe lângă mine până fac ceva de haleală.

În bucătărie fac totuși destulă gălăgie, trântind farfuriile pe blat. Izbesc ușa frigiderului. Cu sendvișurile gata și laptele pus în pahare, mă duc s-o trezesc.

— E vremea prânzului, Bitsy!

Nici nu se clintește.

Ridic vocea.

— Hai să mănânci un sendviș. Preferatul tău. Cu șuncă și cu brânză.

Tot nu se mișcă.

Mă duc lângă ea și mă aplec deasupra saltelei. O scutur ușor de umăr.

— Bitsy, e...

Dar nu continui. Capul îi cade într-o parte. Fața îi e roșie ca focul.

Îi pun o mână pe obraz — arde toată.

O scutur din nou, de data asta un pic mai tare.

— Bitsy! Bitsy! spun ridicând vocea, poate țipând chiar.

În mod cert, intru în panică. Sar în picioare și dau fuga la bucătărie, să iau un pahar cu apă rece.

Mă întorc în grabă, îi ridic capul și-i duc paharul la buze, care, observ abia acum, sunt uscate și crăpate pe la colțuri. Buzele i se deschid, dar apa se scurge din pahar pe alături. O strig de mai multe ori, dar tot nu răspunde. Îi vărs toată apa pe față.

De data asta, pleoapele i se mișcă. O ridic de pe salteaua ei, acum udă, și o mut pe a mea.

— Bitsy, ești bine?

Clipește fără vlagă. Dracu' să mă ia, evident că nu e bine.

Îmi duc o mână tremurândă la frunte. Ce dracu' să fac? N-am fost bolnav în viața mea. Și nici n-am avut vreodată grijă de cineva bolnav.

Iau telefonul. L-aș putea suna pe Forțosu'. El are copii. Nu prea am cum să duc fata la spital, nu? Toate zgârieturile și tăieturile pe care le-am avut au fost îngrijite de un doctor angajat de Forțosu'. Ideea e să ne ferim de spitale, pentru că personalul de acolo raportează incidentele la poliție.

Inima îmi pulsează violent. Dacă îl sun pe Forțosu' și el află de existența lui Bitsy, o pun în pericol pe ea. Are doar 7 ani, poate chiar 6. Fată fiind, e foarte vulnerabilă. Motivul pentru care-l bătusem pe bancher nu era că strânsese de gât o fată, ci că refuzase să plătească pentru ce făcuse. N-am văzut nicio femeie în organizația asta care să nu fie la dispoziția bărbaților, fie servindu-le

mâncare, fie propriul trup. Asta o include și pe Mary, care se poartă de parcă ea ar fi șefa la Marjory's.

Nu vreau o astfel de viață pentru Bitsy, dar care-mi sunt opțiunile?

Nu pot face nimic. Îi pun o mână pe obraz. Încă e al dracului de fierbinte, în ciuda apei cu care am stropit-o, și în continuare abia dacă e conștientă.

Inspir adânc și-l sun pe Forțosu'. Răspunde la al treilea apel. Are vocea groasă și răgușită, de parcă abia s-a trezit și el.

— Ăăă... sora mea e bolnavă.

O clipă de liniște, apoi:

— Ai o soră?

— Mda.

— La dracu', puștiule, de când?

De... futu-i, câtă vreme a trecut? Mă uit la trupul firav al lui Bit. Viața mea era anostă și singuratică înainte să apară ea. Acum e plină de tenișI albi, panglici roz, Fetițe Powerpuff și fetițe-exploratoare hispanice.

— Dintotdeauna, îi spun, și ăsta e adevărul.

Viața mea a început când am întâlnit-o pe Bitsy.

11.
Leka

— Ce temperatură are? mă întreabă Forțosu'.

Îi pun din nou mâna pe frunte. Ea geme.

— E fierbinte. Fierbinte de tot.

— Cât indică termometrul?

Termometrul?

— Futu-i, n-am așa ceva.

Se aude un foșnet. Probabil, Forțosu' se dă jos din pat.

— De cât timp îți porți singur de grijă?

— De mult. Ce trebuie să fac? mormăi speriat.

— Fă rost de un termometru! Încearcă să o faci să înghită ceva lichid. O trimit pe Mary acolo. Unde stai?

Fără tragere de inimă, îi dau adresa.

— Tocmai acolo? Ar trebui să te muți mai aproape de Marjory's.

— E doar la o stație de metrou.

Îmi pun telefonul între umăr și maxilar și merg la bucătărie să mai iau niște apă. Iau o conservă de supă și cuțitul ascuțit pe care mi l-a dat Forțosu' acum ceva vreme. Găuresc conserva în două locuri și torn supa într-un castron.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ai o soră mai mică.

— De ce? întreb și bag supa la microunde.

— Așa.

Pentru că e un mijloc de constrângere. De-aia!

— Are șapte ani, Forțosule. E doar o copilă.

— Mda, înțeleg. O trimit pe Mary acolo. O să aibă ea grijă de fată.

Se aude semnalul cuptorului cu microunde, dar nu fac nicio mișcare să iau supa. Am nevoie să aud de la Forțosu' că n-o va folosi pe Bitsy împotriva mea în niciun fel.

— Orice treabă ai pentru mine, sunt gata s-o fac, îi zic.

— Doar să n-o implic pe soră-ta în chestia asta, termină el în locul meu.

— Da, reușesc să îngaim deși sunt paralizat de teamă.

— Nu suntem monștri. Fetele din branșă fac ceea ce fac pentru că au nevoie de bani. Nu le trimite nimeni cu forța în stradă.

— Corect! Ei bine, Bitsy n-o să aibă nevoie de nimic.

O să am eu grijă să nu-i lipsească nimic. Nu contează câte capete trebuie să sparg pentru ea, merită. Iau castronul cu supă.

— Te înțeleg perfect. Tot pentru asta mă dau și eu jos din pat în fiecare zi.

Cât pe ce să scap castronul cu supă din cauza surprizei. Forțosu' chicotește.

— Adică, sigur, nu mă deranjează să mai snopesc pe câte unul în bătaie, dar, cum ți-am mai zis, singurul mod în care poți rezista în meseria noastră este să ai ceva de care să te agăți. Mă bucur să aud că ai o familie. Simt că pot avea și mai multă încredere în tine.

Castronul cu supă îmi tremură iar în mână. Mai bine închid telefonul până nu se varsă toată.

— Trebuie să fug, Forțosule.

— În regulă, pușliule. Mary ajunge curând acolo.

Închid și mă așez lângă Bit.

— Ți-am adus niște supă.

Încearcă să-și lase capul pe o parte, dar e prea mare efortul. Scapă un scâncet. Mă răscolește. Iau o bluză de jos, o răsucesc și i-o pun la ceafă, astfel încât să-i ridic un pic capul, dar îi cade la loc, e prea slăbită ca să stea așa.

Frustrat, o iau în brațe și-i sprijin capul de pieptul meu. Încerc să-i duc castronul cu supă la gură, dar, la fel ca apa, și supa i se scurge pe bărbie. Pun castronul deoparte și mă duc la bucătărie să aduc o lingură. Apoi vin repede înapoi. Cu lingura am ceva mai mult succes. Reușesc s-o fac să înghită niște supă băgându-i lingura în gură și lăsându-i apoi capul pe spate. Fac o groază de mizerie — suntem amândoi plini de supa lipicioasă scursă de pe fundul castronului.

— M-ai speriat groaznic, îi spun.

Ultima oară când m-am simțit așa neajutorat a fost când m-am trezit și am găsit o femeie moartă în camera de zi din casa în care fusesem dat în plasament. Femeia care încasa cecul pentru îngrijirea mea și cheltuia banii pe droguri luase o supradoză. Am crezut că poliția avea să dea vina pe mine, așa că am șters-o. Am ajuns să trăiesc pe străzi, dormind la metrou ca aurolacii și furând bani și mâncare când puteam.

Cam ca Bitsy, presupun.

O ridic și o duc la baie. Geme când o așez pe podea.

— Te curăț un pic, atâta tot, îi spun.

Nu am lavete umede, așa că folosesc colțul unui prosop să-i șterg fața și gâtul. Pare să-i placă asta. Decid să umezesc tot prosopul și să o înfășor în el. Dar nu durează

mult și începe să tremure. Nu-mi dau seama dacă din cauză că prosopul e prea rece sau prea ud. Iau prosopul de pe ea și îi scot și pijamaua, apoi o duc înapoi în pat — e atât de fragilă! O îmbrac cu unul dintre tricourile mele.

— O să te faci bine, Bitsy. O să te faci bine, repet încontinuu, pentru mine.

Dacă repet de suficient de multe ori, spusele se vor adeveri.

12.
Leka

Mary își face apariția cu o sacoșă plină cu medicamente, biscuiți și, slavă Domnului, un termometru.

— Cum de nu ne-ai spus niciodată că ai o soră? mă întreabă când dă buzna înăuntru.

Încui ușa în urma ei.

— N-am considerat necesar.

Îi iau sacoșa din brațe și o golesc pe blatul din bucătărie.

— Ce-i dăm mai întâi?

— Vaai, e fierbinte! zice chelnerița.

La dracu', nu zău? Ridic privirea și o văd așezată lângă saltea, cu o mână pe fruntea lui Bitsy. Mă lupt cu impulsul de a mă repezi s-o smulg pe Mary de lângă ea. Nu pare în regulă ca altcineva s-o atingă.

— Ai ceva care s-o ajute să se simtă mai bine? zic arătând spre mormanul de lucruri aduse de Mary.

Femeia se uită la mine, apoi înapoi la Bitsy.

— Întâi să-i luăm temperatura.

Scotocesc printre rahaturi până găsesc ce trebuie. Îi arunc termometrul lui Mary.

— Nu-mi vine să cred că nu ai un termometru.

Rupe ambalajul, scutură termometrul și introduce tubul de sticlă în gura lui Bitsy. Se uită la ceas, apoi în jurul ei, în cameră. În ochi i se citește dezaprobarea în timp ce inspectează spațiul restrâns. Chiar și cu Bitsy în viața mea, nu avem prea multe catrafuse. Sunt ceva haine, două perechi de tenișI, două saltele gonflabile și tableta lui Bit. Până acum nu credeam că ne trebuie mai multe, dar văzând apartamentul prin ochii lui Mary, încep să am îndoieli.

— Nici măcar pat n-aveți. Fata o să aibă nevoie de camera ei, nu puteți dormi în aceeași cameră, scutură Mary din cap. Ce faci cu toți banii pe care-i câștigi?

Nu-i treaba ta!

Îi explic pe un ton aspru:

— Economii.

— Voi, bărbații, puteți fi așa strânși la pungă! Să-l fac pe Forțosu' să se despartă de o lețcaie e mai dificil decât să servesc la mese la oră de vârf. Și e frustrant. Pentru că știu că voi, băieți, faceți bani serioși. N-o să înțeleg niciodată de ce nu puteți cheltui măcar o părticică pentru ca femeile din viața voastră să se simtă mai confortabil. Adică, fac atât de multe pentru Forțosu'. Atât de multe, subliniază ea ridicând din sprâncene. Știi?

Fac semn că da, sperând să-i tai avântul. N-am nevoie de o relatare minut cu minut.

— Nu te uiți la termometru-ăla?

Mary lasă să-i scape un chiot de surpriză, ca și cum uitase de ce a venit. Scoate termometrul și se uită la el.

— Are aproape 40 de grade.

— Asta nu sună bine.

Mary scutură termometrul.

— Nu, nu e bine. Hai să-i dăm niște Tylenol, să vedem dacă-i scade temperatura. Dacă însă febra continuă să crească, va trebui s-o internăm.

— S-o internăm unde? Nu poate s-o vadă Doc Read?

Scotocesc iar prin mormanul de lucruri aduse de Mary și găsesc o sticluță cu un lichid rozaliu. Read e cel care mi-a cusut rănile în trecut.

Mary dă dezgustată din mână.

— Nu. N-o ducem pe puștoaică la șarlatanul ăla. Are nevoie de un medic pediatru. Adică de un doctor pentru copii, zice ea un pic arogantă.

Crede că-s vreun idiot. Poate că sunt, dar până și eu știu cum se numește un doctor pentru copii. Strâng sticluța în mână, ca să n-o strâng pe ea de gât.

— Cât trebuie să-i dau din ăsta?

— Ar trebui să scrie pe sticlă.

Instrucțiunile de pe sticlă spun „o linguriță și jumătate" la copiii de până la 6 ani. Nu știu exact câți ani are Bitsy. Când am întâlnit-o a zis că are 5, dar știu că era doar o estimare. Aș putea să-i dau o supradoză. Futu-i! Decid să merg pe doza maximă. Chiar dacă n-am nicio idee cât dracului înseamnă o linguriță, folosesc pahărelul de plastic gradat pentru a stabili doza.

Mary o ridică pe Bitsy și-i ține capul, ca să-i pot da medicamentul.

— De când sunteți singuri, tu și sora ta?

— De ceva vreme.

Un firicel de lichid rozaliu se scurge din colțul gurii lui Bit. Mary îl ignoră și încearcă să-i dea restul medicamentului, dar Bit nu înghite.

Ochii ei bolnavi clipesc suspicioși la vederea lui Mary.

— Bleah! se strâmbă Mary. Poți să-mi aduci un prosop?

Mă așez în genunchi lângă pat și o îndepărtez cu blândețe pe Mary.

— Lasă-mă pe mine!

Îi ridic capul lui Bit și-i șterg medicamentul lipicios de pe bărbie cu tricoul de pe mine. Are gâtul moale ca fideaua. Panica îmi freamătă în piept ca niște aripi de liliac.

Bitsy geme:

— Leka?

— Sunt aici. Trebuie să înghiți ceva. Poți să faci asta pentru mine?

Dă din căpșor o dată că da. Simt că mi se strânge inima. De data asta, eu sunt cel care întinde mâna spre Mary pentru medicament. Când îmi dă pahărelul de plastic, verific gradația, să mă asigur că e doza corectă.

— E cât trebuie, spune Mary, iritată.

Nu spun nimic, puștoaica nu e a ei. Bit e a mea, și am de gând să fiu cât se poate de grijuliu cu ea. Îi sprijin capul de pieptul meu și îi duc pahărelul de plastic la gură.

— Înghițituri mici, îi spun.

Bit mă ascultă și deschide gura. O privesc cum se chinuie să înghită medicamentul.

— Încă o dată, îi zic, străduindu-mă să fiu ferm. Tot!

Clipește și, când deschide gurița, îi dau și restul medicamentului. O răsucesc și o ridic în picioare și, cumva, înghite tot, tușind ușor. Iau paharul cu apă de lângă saltea și i-l duc la gură. Reușește să înghită și un strop de apă.

— Chiar a fost necesar? comentează Mary.

— A dat rezultate, zic.

— E cam urâțică, nu-i așa?

— Cine?

— Sora ta. Vreau să zic, păcat că Dumnezeu ți-a dat ție toată frumusețea. Fetele au mai multă nevoie.

Bit, urâțică? Ce vrea să însemne asta? Bit e cea mai frumoasă făptură pe care a făcut-o Dumnezeu în lumea asta cretină. Din moment ce nu dau doi bani pe părerea lui Mary, nu răspund. O întind pe Bitsy la loc pe pat și mă uit la ceas.

— Cât trebuie să aștept?

— Câteva ore.

Se sprijină de blatul de la bucătărie.

Observ pentru prima oară că și-a scos pantofii, iar rochia îi dezvelește un umăr. Dau din cap. Presupun că trebuie să-i acord ceva credit. Fata lucrează, indiferent de împrejurări.

— Mulțumesc că ai venit, Mary. Cât îți datorez pentru medicamente și pentru rahaturile astea?

Fața ei, cea pe care o găseam cândva drăguță, adoptă o expresie strengărească.

— Hai să ne distrăm un pic. Noi doi. Forțosu' nu trebuie să afle. Nu vreau bani. Doar să ne simțim bine. E clar că ai ceva forță în pantaloni.

Își împreună mâinile în față și mânecile rochiei îi alunecă și mai jos, pe brațe, iar materialul din jurul decolteului abia îi mai acoperă țâțele.

Bag mâna în buzunar și pipăi teancul de bani. Scot câteva bancnote și mă îndrept spre Mary. Cu grijă să nu mă apropii prea mult, îi întind banii.

— Mersi că ai venit și ai adus toate astea. Ăștia ar trebui să ajungă, inclusiv pentru un taxi la întoarcere.

Își plimbă limba peste dinți, dar gestul nu e deloc sexy, ci gânditor, calculat.

— Tu ai de pierdut, comentează ea.

— Probabil că da, îi dau dreptate.

O discuție în contradictoriu n-o s-o facă să plece mai repede.

Suspină și înșfacă banii.

— Cel puțin nu ești zgârcit, ca Forțosu'.

Îmi mușc limba și merg spre ușa de la intrare. Ea se încalță și își aranjează rochia. Când iese, o avertizez:

— Ar trebui să ai grijă în fața cui îl vorbești de rău pe Forțosu'. Nu toată lumea își ține gura.

Chipul îi trădează surprinderea, iar eu închid ușa în urma ei.

Mary e deșteaptă. A rezistat mai mult decât toate celelalte relații stabile ale lui Forțosu'. Încerc să mi-o amintesc pe ultima lui puicuță, dar nu pot. N-a rezistat prea mult. Înainte de Mary, niciuna n-a rezistat. Nu-mi dau seama de ce. Poate că vorbeau prea mult. Poate că se sătura de ele. Sau ele de el. Mary e însă diferită, dar nu-mi dau seama în ce fel.

Dau din umeri. Femeile înseamnă cheltuieli și necazuri. Chiar dacă n-ar fi fost iubita lui Forțosu', tot nu m-aș fi atins de Mary. E ceva în neregulă cu ea. Acestea fiind zise, cui dracu' îi pasă? Singura mea grijă e puștoaica aia care zace în pat.

Trec în revistă rahaturile pe care le-a adus Mary. Mai e o sticluță cu Tylenol. Trei conserve cu supă și un pachet de biscuiți sărați. Sub pachetul de biscuiți, bonul. În total, 23,99 dolari. Înjur în barbă. I-am dat lui Mary 200 de dolari. Japița aia m-a jecmănit. Asta e. Omu' cât trăiește-nvață.

Mai încălzesc o conservă de supă și mă duc s-o veghez pe Bitsy.

— Habar n-am ce trebuie să fac, așa că tu o să mă ajuți.

Iau tableta ei și încep să tastez. Din moment ce nu-s în stare să scriu nimic corect, e bine că, într-un fel magic, cuvintele se corectează singure. Cel puțin asta presupun că se întâmplă. Reușesc să citesc câte ceva pe internet. După ce ajung la concluzia că toate diagnosticele au ca final moartea, pun tableta deoparte.

— Lui Mary nu prea i-a plăcut la noi, Bitsy. Ce zici, ar trebui să ne mutăm? Fac destui bani. Treaba pe care o fac pentru Forțosu' e bine plătită. În afară de chirie, nu prea cheltuim pe altceva.

O mângâi ușor.

— Mănânci cât o vrăbiuță și nu ceri niciodată căca... lucruri.

Îmi împreunez mâinile la ceafă.

— Ți-aș putea lua un pat adevărat. Ca de prințesă. Ți-ar plăcea? Unul alb, decorat cu flori. Sau, la dracu', ți-am putea lua un pat în formă de mașină de curse. Am văzut odată unul. Mă chinuiam să pornesc o mașină în suburbii — m-am ocupat o vreme cu asta, înainte să mă găsească Forțosu' — și, când să plec de-acolo, am văzut o pereche de faruri luminând prin fereastra unui dormitor. Înăuntru, patul era o mașină. Cu cauciucuri care păreau adevărate și bară de protecție cromată. Ca o mașină tunată.

Mă opresc un pic din vorbit, amintindu-mi cât am stat să mă uit la patul ăla și cum era să mă prindă poliția salivând ca un idiot la mobila unui puștan.

— Așa un pat ar trebui să-ți luăm. În formă de mașină sau de castel, ceva de genul. Tu n-o să fii niciodată fetița care se uită cu jind pe fereastră în casa altora. Nu cât timp sunt eu prin preajmă.

Își schimbă poziția în pat. Îi pun mâna pe frunte. Mai e fierbinte? Nu-mi dau seama. Iau termometrul și-l

studiez un pic. Pe mijloc are ceva lichid. Chestia asta îmi spune, probabil, ce temperatură are corpul ei. Pare o modalitate cretină prin care să-ți dai seama dacă cineva e bolnav, dar e mult mai bine decât să-i pun dosul palmei pe frunte. Îi pun termometrul în gură și îi țin maxilarul închis. Se foiește un pic — ca orice persoană normală căreia i se vâră în gură chestii ciudate, în timp de doarme.

Cât aștept, continui să vorbesc.

— Cred că nici eu nu vreau să privesc de afară, pe fereastră. Dacă voi continua să fac rahaturile astea pentru Forțosu', măcar să trăiesc bine. Nu zic să mâncăm friptură seară de seară, dar nici să dormim pe podea, corect?

Nu-mi răspunde. Scot termometrul și mă uit cu atenție la el. Chestiile astea sunt al dracului de greu de citit. Aprind lanterna de la telefon și o îndrept spre el. Arată 38,9 °C. Pare un semn bun. Temperatura e în scădere. Mă ridic și verific din nou conținutul trusei medicale. Sunt dezamăgit că nu trebuie să-i mai dau niciun medicament în următoarele două ore.

Cunoștințele mele despre copiii mici sunt atât de reduse, că ar încăpea în păhărelul gradat pentru medicamente. N-ar trebui să o mai țin pe Bitsy. Știu asta, dar acum e a mea și nu cred că pot renunța la ea. O s-o țin cât voi putea de mult.

Mă întind pe podea și îi prind mâna într-a mea. Îi place să mă țină de mână; poate că-mi imaginez, dar simt cum își strânge degetele, de parcă ar ști că sunt lângă ea.

13.
Leka

După două zile, mă întorc la treabă. Lui Bit i-a trecut febra după prima zi de boală, dar n-o puteam lăsa singură. Ne-am uitat la videoclipuri, la o mulțime de filmulețe cu Dora, cu Fetițele Powerpuff și cu iepurași. Lui Bitsy îi plac mult iepurașii.

După ce s-au terminat filmulețele, m-a rugat să-i citesc o poveste. Am căutat câteva pe internet, dar am aceeași problemă pe care am avut-o mereu cu scrisul. Se amestecă literele și nu pot înțelege sensul cuvintelor. Mi-a fost jenă că n-am putut să fac ceea ce mă rugase, dar, în cele din urmă, Bitsy a fost încântată să-mi citească ea mie. Chiar am adormit ascultându-i vocea caldă și melodioasă care-mi povestea despre prietenia dintre un broscoi și o broască râioasă.

— Mary zice că stai într-o hazna, spune Forțosu'.

Stă sprijinit de ușa unei dubițe, cu o scobitoare în colțul gurii, urmărindu-mă cum inventariez un transport de armament pe care urmează să-l împrăștiem pe teritoriul organizației.

— Mary are gura mare, comentez eu.

E suficientă muniție aici pentru a arunca în aer un cartier întreg. Nu știu cine cumpără rahaturile astea și de ce, dar, pe de altă parte, nu e treaba mea să întreb.

— De-aia-mi place de ea, glumește Forțosu'. Gură mare, țâțe mari, păsărică strâmtă.

Aprob ca și cum aș fi de acord cu el, dar nu i-aș trage-o lui Mary nici pentru toți banii pe care-i reprezintă cele 12 lăzi de armament și muniție. E ceva în neregulă cu ea. Dar nu-i împărtășesc Forțosului părerea mea. Dacă vrea să știe ce cred despre ea, să mă întrebe! Dar până atunci, îmi țin gura.

— Ai o bonă pentru sora ta? se interesează el. Cine are grijă de ea când ești aici să te ocupi de căcaturi de-astea?

Îmi mușc limba. Fac pe mine de frică la gândul că o las pe Bitsy singură, dar nu-mi place să las străini în casă. Îi dau un răspuns evaziv.

— E-n siguranță.

Dă din cap.

— Nu-i bine, puștiule. Nu-i bine deloc.

Strâng din dinți. Nu prea am de ales. În plus, îi e mai bine singură acasă decât în locul în care am găsit-o. Pun ultima bifă în carnețel și i-l dau lui Forțosu'.

— Se pare că e totul OK, îi zic.

Își îndreaptă spatele, luând o postură profesională. Examinează foaia cu inventarul bunurilor, apoi se apleacă și-mi verifică rapid socotelile. E foarte grijuliu când e vorba despre muncă, așa că nu-mi dau seama de ce continuă să i-o tragă lui Mary, când există pe lume atâtea gagici cu gura mare, țâțele uriașe și păsărica strâmtă.

După ce termină de numărat, apasă butonul stației de emisie-recepție.

— Marfa e pregătită. Cu banii cum stăm?

— Recepționat. Și banii sunt toți.

E vocea lui Stambă, care se află într-un alt depozit. Așa gestionăm treburile astea. Banii și marfa nu se află niciodată în același loc. Așa diminuăm riscurile de a fi jefuiți.

Forțosu' îmi face un semn cu capul. Sar din camion și pun mâna pe armă. Nu simt niciun pericol, dar nu strică să fii pregătit.

Forțosu' le face semn cu mâna mașinilor închise la culoare — mai întâi celei din dreapta, apoi celei din stânga. Toți nelegiuiții din oraș conduc mașini negre. Ai crede că le schimbă între ei din când în când, ca să-i încurce pe polițiști și pe agenții guvernamentali.

Din mașina din dreapta, de pe locul pasagerului, coboară un tip. E cu vreo 15 cm mai scund decât Forțosu'. Își ține ambele mâini în buzunarele hainei. Are arme într-unul dintre buzunare sau poate în amândouă. Eu, unul, așa m-aș fi prezentat la întâlnire.

Ghetele lui izbesc cu putere pietrișul când se îndreaptă spre dubiță.

— Se face schimbul de bani, anunță Stambă prin radio.

— Se face și schimbul de marfă, răspunde Forțosu'.

— Toate bune? întreabă tipul, ținându-și încă mâinile în buzunare.

Strâng patul armei, iar metalul greu îmi dă un sentiment de siguranță.

— Ai auzit conversația radio, e totul acolo! zice Forțosu' și face un pas în lateral. N-ai decât să verifici și tu.

— Nu-i nevoie, avem încredere.

Mi se zbârlește părul la ceafă. Pun degetul pe trăgaci.

Forțosu' îi aruncă tipului cheile de la dubiță. Cum cumpărătorul nu-și scoate mâinile din buzunare, îmi dau

seama ce urmează. La fel și Forțosu', doar că el e mai aproape de cumpărător. Fac un salt în fața lui Forțosu', trăgând totodată cu arma.

Cumpărătorul se dă înapoi. Mai apăs de două ori pe trăgaci. Trupul acestuia se cutremură și se prăbușește. Ating pământul întâi cu umărul, apoi cu șoldul. Nenorocitul!

— Ești rănit? îmi strigă Forțosu'.

— Nu! răspund, dar habar n-am dacă sunt rănit. Tu?

— Nu.

Adrenalina parcă m-ar fi prins de ouă. Mă ghemuiesc lângă dubiță, folosind o roată drept paravan. Forțosu' e înăuntru. Îmi aruncă un AK ca pe un cadou. Aud scrâșnetul de roți și, când scot capul să văd ce se întâmplă, observ că mașina cumpărătorilor dă înapoi.

Cumpărătorii trag în noi. Vânzătorii, la fel.

Se ridică norișori de praf din locurile în care gloanțele ating pământul. Mă târăsc pe coate și pe genunchi și iau pistolul-mitralieră.

— Doboară-i pe cumpărători mai întâi! îmi ordonă Forțosu'.

— Recepționat!

Mă refer și la armă, și la mesaj. Mă adăpostesc după trupul cumpărătorului mort. Sprijin țeava armei pe pieptul mortului, iar patul puștii mi-l proptesc în umăr.

Apăs pe trăgaci. Nimic.

— Cum dracului merge chestia asta? zbier.

Forțosu' scoate țeava unei arme de după ușa din spate a dubiței, arătând cu ea spre mașina vânzătorilor. Nu vrea ca aceștia să scape. În jurul nostru plouă cu gloanțe.

— Trage închizătorul spre tine!

Fac cum îmi spune și aud primul glonț alunecând pe țeavă. Apăs pe trăgaci și încep să împroșc cu

gloanțe. Acestea cad la jumătatea distanței dintre noi și cumpărători.

— Ținteşte mai sus! îmi strigă Forțosu'.

Ridic țeava și apăs iar pe trăgaci. De data asta, aud *bing, bing, bing* — gloanțele lovesc metalul. Continui să trag, iar zgomotul percutorului care aprinde praful de pușcă îmi explodează în urechi. De-asta nu aud când Forțosu' coboară din mașină și-mi strigă să nu mai trag. De-asta îmi țin degetul pe trăgaci până când mai aud doar un *clic* sec.

Sar în picioare când simt o bătaie pe umăr și îl văd pe Forțosu' lângă mine.

— M-ai speriat groaznic, îi spun.

Văd că Forțosu' își mișcă buzele, dar nu aud ce zice. Îmi presez urechile cu palmele de câteva ori. Presupun că zgomotul făcut de AK m-a surzit temporar.

Face semn spre mașină, apoi își trece degetele prin dreptul gâtului. Fac semn că am înțeles. Gata cu împușcăturile! Se duce să vadă dacă mai e vreunul în viață. Îmi dă un alt încărcător. Mă prind singur cum să-l scot pe cel vechi și să-l pun pe cel plin.

Apoi, ca un soldat bun ce sunt, o iau din loc ținând arma îndreptată în sus și caut din priviri eventuale semne de viață. Nu există. I-am ucis pe toți.

Forțosu' scoate trupurile din mașină și le aliniază pe toate cinci pe pământ. Își scoate Glockul și îi trage fiecărui individ câte un glonț în cap. Apoi jefuim mașina. Găsim bani, câteva mici bijuterii și mai multe arme. Mai sunt acte de identitate, telefoane mobile, două tablete și echipament de comunicații. Încărcăm totul în dubiță și pornim spre Marjory's.

Auzul îmi revine treptat, așa că aud o parte din conversația purtată prin radio de Forțosu'.

— O ștergem de-aici. N-am înregistrat victime.

O altă voce se aude prin stația de emisie-recepție. Nu o recunosc și nu înțeleg tot ce spune, dar sentimentul pe care îl transmite e evident. Mâhnire.

— Stambă... supraviețuit. Soția... spunem.

— O să facă șeful asta, spune Forțosu' sec, apoi întrerupe transmisia și-și trece degetele prin păr. Futu-i! Stambă. Îți vine să crezi?

Clatin din cap, pentru că ăsta e răspunsul pe care îl așteaptă Forțosu'. Dar, în realitate, îmi vine să cred. Faptul că noi suntem în viață e mai incredibil decât faptul că a mierlit-o Stambă.

— Partea bună a afacerilor de genu-ăsta este că 90% dintre fraierii ăștia nu știu să tragă cu arma. Nu se antrenează deloc, închipuindu-și că e suficient să îndrepte arma spre cineva, comentează Forțosu'.

Are dreptate. Mă țin bine de mâner, ca să nu ajung în brațe la el.

— Puștiule, exersează trasul cu arma, altfel ai să sfârșești ca Stambă! Cine o să aibă grijă de sora ta dacă se întâmplă asta?

Încremenesc. În timpul schimbului de focuri, nu m-am gândit deloc la Bitsy sau la posibilitatea ca eu să mor.

— Nu te-ai gândit la asta, așa-i? Data viitoare, nu te arunca în fața mea. Aveam și eu armă, fraiere!

Își îndulcește remarca întinzând o mână spre mine și mângâindu-mă pe cap.

— Ce se va întâmpla cu familia lui Stambă?

Abia ce i se născuse primul copil. Au închis Marjory's ca să-l sărbătorească. Două zile după asta am adunat rahaturi de la petrecerea de *baby shower*.

— Șeful o să aibă grijă de ai lui, spune Forțosu'.

Pentru o clipă, îl laud în gând pe șef pentru decență, dar Forțosu' strică imediat momentul.

— Nu e bine pentru afaceri să se vânture prin lume persoane precum soția sau copilul lui Stambă. Cineva care îi poartă sâmbetele șefului ar putea s-o ia la întrebări pe nevastă-sa, ca să scoată informații de la ea. Oricum, tipa n-ar trebui să știe prea multe, Stambă n-ar fi trebuit să discute despre afacerile șefului cu nimeni, nici măcar cu nevastă-sa.

Îmi aruncă o privire cu subînțeles.

E un avertisment, să-mi țin gura în preajma lui Bitsy. Ca și cum aș vrea ca ea să știe cu ce mă ocup. Ca și cum mi-aș dori ca ea să știe că mâna pe care o consideră protectoare ține o armă mai tot timpul. Mi-aș dori însă să aibă cineva grijă de ea în cazul în care dau ortu' popii. Pentru că dacă rămân în anturajul lui Forțosu', nu o să fie mai puțin periculos odată cu trecerea timpului.

— Banii mei trebuie să ajungă la Bitsy. Te asiguri că primește tot ce am, da?

Rostesc ultimul cuvânt mai calm, ca să nu sune ca o comandă.

Forțosu' îmi aruncă o privire amuzată.

— N-ai strâns cine știe ce. Poate să ți se pară mult, dar, dacă vrei ca ea să nu aibă o asemenea viață, e doar o picătură într-un ocean.

Rămân tăcut.

— Și știu că asta îți dorești, pentru că ai ascuns-o pe fată de noi. Probabil că era doar un copilaș când ai început să faci diverse treburi pentru mine. Sunt cam supărat că nu mi-ai zis de ea până acum, dar și impresionat că ai reușit să o ții în viață.

Mi se face stomacul ghem. N-am făcut nimic s-o țin în viață când era mică. S-a năpustit în viața mea și tot ce am făcut a fost să-i aștern o saltea pe podea și să-i dau câteva sticluțe de Tylenol pentru copii.

— N-am făcut mare lucru, îl informez.

— Sigur că nu. Uite, dacă vrei același aranjament de care are parte familia lui Stambă, trebuie să ne-o prezinți pe puștoaică. Dacă mureai seara trecută, nu știa nimeni nici măcar că există. Așa că fă-ne cunoștință cu ea și lasă-ne să fim în preajma ei. N-avem păduchi, să știi.

— N-am vrut să provoc neplăceri, mormăi.

Nu-mi imaginasem că sunt atât de transparente motivele mele. Nu-l considerasem niciodată pe Forțosu' un tip intuitiv, pespicace. Va trebui să țin minte asta.

— Familia nu înseamnă neplăceri. Mă rog, cu excepția nevesti-mii. Poate fi ca un junghi în coaste, dar e junghiul meu, chicotește el. Iu-huuu! A fost o luptă pe cinste în seara asta.

Își ia telefonul.

— Trebuie să-mi eliberez energia în păsărica lui Mary la noapte.

Formează un număr și, când telefonul sună, mă întreabă:

— Să-i spun să vină cu încă o fată, și pentru tine?

— Nu, mulțumesc. Mă duc acasă să mă spăl.

Miros a praf de pușcă și a sânge, dar am nevoie doar de Bitsy ca să mă simt mai bine în momentul ăsta.

Forțosu' e dezamăgit.

— Vezi, dacă o aduci pe puștoaică la Marjory's, o să putem avea grijă de ea la nevoie. Așa, tu te poți desfășura în voie. Îți dau chiar un discount de membru la una dintre fetele noastre, dacă nu vrei să cheltui pe cont propriu.

— Mulțumesc.

Are logică ce spune, dar în sufletul meu e ceva care se revoltă la gândul de a o împărți pe Bitsy cu lumea. Chiar și faptul că Mary a venit să mă ajute să am grijă de ea când era bolnavă mi s-a părut ceva invaziv, care creează disconfort.

Forțosu' oprește mașina în parcarea din spate de la Marjory's. Dau să cobor, dar Forțosu' mă prinde de mână. Are o mină serioasă.

— Crezi că te poți descurca singur, dar o să dai de belele. E mai bine să ceri acum ajutorul. Nimeni n-o să-și facă o părere proastă despre tine. Ești un om de valoare. Șeful va dori să te recompenseze pentru asta. Recompensa se răsfrânge asupra familiei tale. Nu există niciun motiv să o ascunzi de noi. Mă faci să cred că n-ai încredere în noi.

Nu cred că vrea să mă amenințe, dar tot sesizez un avertisment. Îmi șterg gura cu dosul palmei, având o senzație de disconfort la gândul că sunt încolțit.

— Vin cu ea aici mâine-dimineață.

Pe chip îi apare un zâmbet larg.

— Bună decizie! Pe mâine, atunci.

14.
Bitsy

Pe ușă scrie M-A-C-Y, cred. Citesc cu voce tare:

— Maci.

— *Meisiz*, citește Leka, corectându-mă.

Ușa rotativă scuipă încă un om. O privesc suspicioasă. Ce era rău la o ușă normală? Asta rotativă pare că te poate strivi dacă nu ești suficient de rapid.

— Îți cumperi pantofi noi? îl întreb în timp ce caut o altă intrare.

— Nu azi. De data asta, îți luăm ție ceva nou de îmbrăcat.

— Spanac! Astea de pe mine ce au?

Port un tricou cu Hello Kitty și jeanși negri.

— E tricoul meu preferat.

Trag de tricou ca să o vadă mai bine pe Miss Kitty. E drăgălașă.

— Mda, Miss Kitty e grozavă, dar cred că ai nevoie de o rochie.

Mă ia în brațe și trece prin ușa rotativă. Nu am cum să mă împotrivesc. Deschid gura ca să mă plâng, dar îmi dau seama că ușa se mișcă singură. Ca și cum ai merge cu scara rulantă! Mă foiesc ca să-mi dea drumul din brațe.

Mă lasă jos, dar nu înainte de a fi trecut de ușă. Mă răsucesc în jurul picioarelor lui, dar mă ridică de jos înainte să apuc să intru iar pe ușa rotativă.

— Ba n-ai să faci asta! zice Leka, după care mă ia pe sus ca pe o minge de rugby și mă duce în magazin. Avem o întâlnire după asta.

Mă însuflețesc.

— Ce-i aia întâlnire?

Sună important. Poate chiar am nevoie de lucruri noi.

— Cred că mi-ar trebui și pantofi noi pentru *întâlnire*.

Îl simt că se scutură. De râs! Bat din palme, entuziasmată. Leka nu râde niciodată. E mereu foarte serios.

— Tu și pantofii tăi.

Pantofii noi sunt preferații mei. Cel mai mult îmi plac cei albi, dar Leka nu are pantofi albi. Are două perechi de ghete negre. Sunt niște chestii mari, cu șireturi și fermoare. Ai mei se închid cu velcro. Îmi plac mai mult ai mei.

Mă lasă jos și îi atrage atenția unei doamne înalte, cu pantofi cu toc cui. Mă uit în sus, dar pare că picioarele ei nu se mai termină.

— Hei, îmi poți spune unde este raionul pentru copii?

— Desigur. Ce căutați azi?

Doamna are o voce plăcută. Îmi dau seama că zâmbește, chiar și fără să-i văd chipul. Îmi lungesc gâtul, ca să-i văd fața. Părul negru, buclat, îi încadrează chipul. Și buzele roșii, ca ghetele pe care le poartă maimuțica Dorei. Nu pare să-și poată lua ochii de la chipul lui Leka.

Oftez și mă bag între ei. Am mai văzut genul ăsta de privire. Îi place de Leka, dar pe el acest fel de atenție îl stânjenește. Devine rigid și iritat. Nu vreau ca tipa să ne strice ziua pentru că se uită prea mult la Leka.

— O să cumpărăm o rochie, îi spun.

Se uită în jos, spre mine.

— Tu ești...

Strânge din buze și zâmbetul luminos i se stinge în timp ce-mi examinează chipul.

— Ești foarte interesantă, spune ea într-un final. El e...

Are dificultăți în a-și termina propozițiile. Leka o ajută:

— Fratele. Sunt fratele ei.

Imediat, zâmbetul apare din nou.

— Desigur. Haideți să vă arăt câteva modele. Și, apropo, mă cheamă Nina.

Leka nu a zis nimic.

— El e Leka, iar eu sunt Bitsy. De fapt, Elizabeth, dar Leka îmi spune Bit sau Bitsy, nu-i așa?

El încuviințează dând încet din cap.

— Mda, așa e.

— Poți să-mi spui și tu Bitsy, îi zic tipei, pentru că numele mai lung e greu de pronunțat și pentru că vreau să fiu drăguță.

Urcăm cu un lift care pare făcut din aur, dar Nina spune că e din alamă, pentru că un lift din aur ar fi mi-ro-bo-lant de scump. Înregistrez informația. Aur, argint, alamă. Alama e drăguță. Mirobolantă, chiar.

La ultimul etaj, ieșim din lift și Nina ne conduce în spate, iar tocurile ei cui scot un zgomot sec când pășește. Spre deosebire de ghetele lui Leka, care, în ciuda faptului că sunt grele, nu scot niciun zgomot. Tenișii mei scârțâie dacă-i rotesc cât trebuie pe podea.

Fac asta de câteva ori, până când Nina îmi aruncă o privire furioasă, care se transformă în zâmbet când se uită iar la Leka.

— Ce v-ar plăcea? întreabă ea.

— Ce părere aveți de asta? răspunde el arătând spre un manechin cu mâini, dar fără cap, îmbrăcat într-o rochie neagră.

Partea de jos e vaporoasă, iar tivul de dantelă îmi dă impresia că l-aș putea rupe doar suflând spre el.

— Nu știu ce să zic, răspundem eu și Nina în același timp.

Ni se citește amândurora surpriza pe chip.

— OK, dar asta?

Mută degetul spre o rochie care arată ca un tricou mai lung, dar care, în loc să aibă un imprimeu cu o pisicuță sau cu un iepure, are unul cu dungi.

— Asta îmi place, zic.

Nina ia o rochie și o pune în dreptul meu.

— Se pare că 4 i s-ar potrivi.

— Eu am șapte, o corectez.

— E vorba despre măsura rochiei, drăguță, nu despre vârsta ta.

— O luăm, zice Leka și bagă mâna în buzunarul din față de la pantaloni, unde-și ține banii.

— Să mergem la casă, spune Nina și arată cu unghiile ei lungi spre un pupitru.

— Se poate îmbrăca cu ea?

— Adică să o probeze?

— Nu, să se îmbrace cu ea.

— Desigur.

Nina ne conduce pe un hol îngust, unde sunt cabinele de probă, care se închid cu o draperie. Pune rochia în prima cabină, după ce a luat o foarfecă de pe un raft și i-a tăiat eticheta albă.

— Intră să te schimbi, eu o să încasez plata, îmi spune ea.

Leka îmi face semn cu capul, iar eu intru în cabină. În timp ce se îndepărtează amândoi, o aud pe Nina spunând:

— Sora ta nu seamănă cu tine.

Leka nu răspunde. Nu o face niciodată când oamenii spun asta. Nu contează cum arătăm la exterior, spune el. Sufletele noastre se potrivesc.

După ce am fost la Macy's, luăm metroul. Coborâm la stația Farfield. Leka e încordat. Într-o mână ține strâns sacoșa de cumpărături cu tricoul și jeanșii mei, iar cu cealaltă, mă ține pe mine de mână.

În mâna dreaptă țin noua mea jucărie, pe care o strâng la piept. A văzut iepurașul alb — e o fetiță — înaintea mea și a trântit banii pentru el pe tejghea înainte chiar ca Nina să fi terminat de împachetat hainele mele vechi. Nu mă pot abține să n-o mângâi. E moale și drăgălașă. Îi trag un pupic pe năsuc. Când Leka e plecat noaptea, pot dormi în patul lui cu iepurașul. O să fie aproape perfect.

— O să-i pun numele Morcoveață, declar.

— Îmi place, răspunde el, dar nu pare prea fericit.

Ne oprim la capătul scărilor rulante, unde mă trage din drum.

Se ghemuiește, îmi cuprinde cu ambele mâini umerii și mă privește cu seriozitate.

— Mergem la Marjory's.

Recunosc numele.

— Unde lucrezi tu, spun.

— Mda, corect. Unde lucrez eu. Tipii de-acolo nu știu de noi doi. Nimeni nu știe.

Aprob cu solemnitate. Când Leka m-a înscris la școală, mi-a spus că trebuie să ne prefacem că suntem

rude, altfel nu l-ar fi lăsat să semneze actele. Nu mi-a fost greu, pentru că asta și suntem. Îi amintesc povestea.

— Suntem doar tu și eu.

— Corect. Dar nu te-am găsit pe stradă sau...

Îi tai macaroana.

— Știiiiiu! Suntem dintotdeauna împreună.

Îmi pun și eu o mână pe umărul lui, pe cea în care nu o țin pe Morcoveață.

— Doar noi doi, zic.

Inspiră adânc, apoi răsuflă și se ridică în picioare.

— O să fie bine. Trebuie să facem asta, așa e corect.

După felul în care o spune totuși, pare că vorbește mai mult cu el însuși decât cu mine.

Nu mergem mult. Șase, șapte străzi, maximum. Două cvartale la dreapta stației de metrou și încă patru drept înainte. Ne oprim în fața unei clădiri cu fațada din cărămidă, cu ușa verde și cu o copertină dungată care umbrește trotuarul. Sub copertină, sunt mese și scaune. Marjory's e un restaurant. Leka are un serviciu bun. Asta mă binedispune dintr-un motiv anume, probabil pentru că-mi place să mănânc.

— Aici e, spune el și, din nou, pare că-și transmite singur ceva important.

Dar rămân vigilentă.

Înăuntru, mirosul de sos pentru spaghete și de carne gătită îmi umple nările. Stomacul îmi chiorăie în semn de apreciere.

Leka mă strânge de mână.

— O să-ți luăm ceva de mâncare, dar mai întâi să te prezint... Oh, rahat!

Se întrerupe din vorbit și se oprește.

Mă uit pe după picioarele lui și văd că locul e gol, cu excepția unei mese aflate în mijloc, la perete. În separeul respectiv stă un bărbat. Are niște sprâncene groase care, la capete, iau forma unor aripi. Are părul pieptănat pe spate și e descheiat la cămașă. Zăresc o sclipire metalică — aur sau, poate, alamă — la gâtul lui.

La Marjory's e cam întuneric. Nu pătrunde deloc lumina soarelui și lămpile verzi aruncă o lumină palidă, dar tot îmi dau seama că bărbatul de la masă e cineva important.

Cred că din cauza felului în care se poartă cu el cei din jurul lui. Un tip foarte solid și fără gât, țeapăn ca un stâlp, e postat în dreapta lui. Lângă el stă o femeie frumoasă, mai frumoasă chiar și decât Nina. Se sprijină cu o mână pe umerii bărbatului și cu sânii pe brațul lui.

Mai sunt doi tipi îmbrăcați cu haine închise la culoare, care stau cu mâinile pe lângă corp și cu picioarele depărtate cam cât lățimea umerilor. Bărbatul care stă pe scaun ne face semn să ne apropiem.

Înainte să pășească încet spre masă, Leka repetă exercițiul ăla al lui de respirație — inspiră, expiră. Eu îl urmez, ținând strâns iepurașul la piept, pentru siguranță.

— Leka, vino-ncoace! Forțosu' mi-a dat raportul despre eroismul tău de azi-noapte. Se pare că, fără tine, s-ar fi pierdut transportul. Dar cine e micuța? întreabă el.

Îmi face semn cu degetul să mă apropii.

Mă uit întrebătoare spre Leka. Îmi dă de înțeles că e în regulă. Înaintez precaută. Omul se încruntă.

— Nu prea semănați. Mame diferite sau tați diferiți? întreabă el.

— Da, răspunde Leka.

Da, ce? mă întreb eu, dar bărbatul mormăie ca și cum Leka ar fi dat un răspuns complet la întrebarea lui.

— Nu prea ai la ce să te uiți, nu-i așa?

Mă uit în jur. Despre mine vorbește? Sunt o fetiță măricică deja. Adopt o postură mai impozantă și mai fac un pas în față. Poate lumina e de vină. Nu mă vede bine din cauza luminii.

Frumușica își freacă unghiile de umerii bărbatului.

— Ți-am spus eu. Dumnezeu a dat toată mândrețea familiei soldatului tău. Ce păcat!

— Cum o cheamă pe sora ta?

— Elizabeth.

Nu-i spune și porecla. Mă hotărăsc pe loc să nu o fac nici eu. Bit și Bitsy sunt doar pentru noi doi. Păcat că i-am spus-o Ninei. Dacă o mai întâlnesc vreodată, va trebui să-i zic că nu mai poate folosi porecla pe care mi-a dat-o Leka.

— Un nume măreț pentru cineva ca ea.

Lui Leka nu-i plac astfel de comentarii. Nu înțeleg exact ce vor să spună, totuși îmi fac o idee. Bărbatul ăsta nu crede că sunt vrednică de familia lui Leka. Strâng și mai tare iepurele la piept și mă lipesc de piciorul lui Leka.

Bărbatul îmi mai aruncă o privire scurtă, apoi se întoarce spre Leka.

— Forțosu' zice că faci treabă bună pentru el.

— Sper. Îmi dau toată silința.

— Asta-i tot ce-ți putem cere. Acum, că l-am pierdut pe Stambă, avem nevoie să treci la nivelul următor.

— Orice aveți nevoie.

Leka e țeapăn ca o scândură.

— Bun. Îmi place atitudinea. Forțosu' mi-a zis că-ți dorești ca organizația să aibă grijă de Elizabeth dacă ți se întâmplă ceva.

— Da, domnule.

— Câtă vreme îți faci treaba ca și până acum, nu va fi nicio problemă, spune bărbatul. Noi avem grijă de oamenii noștri. Așa-i, Forțosule?

Bărbatul înalt și fără gât aprobă din cap.

— În regulă. De ce nu vă duceți voi cu micuța la bucătărie, în timp ce eu o cunosc mai bine pe domnișoara asta? Mary, așa-i?

Frumușica își dă o șuviță de păr pe spate.

— Cum vrei tu, așa mă cheamă, se alintă ea ca o pisicuță.

Ochii bărbatului se întunecă.

— Încă o atitudine potrivită.

Ne face semn cu mâna să mergem în spate.

Leka mă apucă de braț și se îndreaptă cu pași grăbiți în direcția respectivă. Nu mă pot abține să nu privesc în urmă, dar tot ce văd e capul bărbatului.

— Unde s-a dus fata? întreb.

— Stă în genunchi, mormăie bărbatul fără gât în timp ce deschide nervos ușa.

Leka închide ușa și se sprijină de ea.

— Ce se-ntâmplă, Forțosule? Nu știam că șeful o cunoaște pe Mary.

— Acum o cunoaște. Când a intrat el, Mary nu știa cum să-și dea mai repede chiloții jos, răspunde cel numit Forțosu'.

— Fir-ar! Îmi pare rău, omule.

Din camera vecină se aude un țipăt, urmat de o plesnitură. Apoi aud vocea lui Mary.

— Da! Dumnezeule! Da!

Leka îmi pune palmele pe urechi. Un val de tristețe îi străbate fața lui Forțosu', după care chipul lui devine

rigid ca o mască, precum păpușile cele mari de la Macy's. Mai auzisem genul ăsta de icnete. Le scotea mami când mă ascundeam sub patul ei, cu papucul-iepuraș în brațe. Salteaua scârțâia, și scârțâia, și scârțâia când mami se zbenguia pe ea cu vreun bărbat. Sau cu mai mulți.

Chiar și cu urechile astupate, tot reușesc să disting ce zice Forțosu'.

— Asta-i viața. Pe târfele ca Mary nu le interesează decât cât e portofelul de gros, or, hai să recunoaștem, portofelul șefului e imens pe lângă al meu.

— Loialitatea ar trebui să însemne și ea ceva, insistă Leka.

— Ea e loială verzișorilor. Să ții minte asta!

— Cum aș putea atunci să am încredere că organizația va avea grijă de Bitsy, dacă suntem loiali doar banilor?

— Ne avem ca frații, Leka. Șeful a zis că va avea grijă de surioara ta, și o va face la nevoie. N-o să-și încalce cuvântul. Oricum, nu față de tine. Față de niciunul dintre soldații săi. Muierile, pe de altă parte? De ele se poate dispensa.

Forțosu' arată spre camera unde țipetele pe care le scoate Mary se amestecă cu hârșâitul mobilei pe podea.

— Nu știu ce să zic, Forțosule. Eu mi-aș păzi spatele în prezența ei, îl avertizează Leka.

— N-a fost niciodată altceva decât o gaură călduță, declară Forțosu'.

A încheiat discuția. Nu mai vrea să vorbească despre asta. Face semn cu capul spre o ușă din spatele lui.

— Hai să o ducem pe sora ta în spate și să-i dăm ceva de băgat sub nas.

Mi se pare o idee bună. Eu și iepurașul nu suntem fani ai zgomotelor care se aud din salonul principal.

În spate, e o masă micuță. Forțosu' aduce un vas cu spaghete și niște sos. Leka îl urmează cu trei castroane și trei pahare cu lapte. Când se închide ușa, îmi dau seama că ceilalți doi bărbați au rămas în salonul principal, cu cel căruia îi zic șefu' și cu Mary.

Chestia asta mi se pare ciudată, dar îmi țin pentru mine părerile. Leka mă avertizase să fiu precaută. Nu cred că o să mai calc pe la Marjory's vreodată, dacă asta va depinde de mine. Chiar dacă mâncarea e foarte bună, lui Leka nu-i place să mă vadă aici. Și nu vreau să fac nimic care să-i displacă.

15.
Bitsy

Trei ani mai târziu

— Cine mai vine? întreb uitându-mă la Leka, care-și bagă capul sub robinet.

S-a întors de la „lucru" acum 10 minute și, de atunci, se agită continuu, mormăind că trebuie să ajungă la Marjory's pentru nu știu ce eveniment care are loc diseară.

— Nu știu sigur. Dar Forțosu' a zis că ar fi bine să merg și eu.

Forțosu'. Bărbatul ăsta îi conduce viața lui Leka.

— Credeam că diseară ne uităm la *Stăpânul inelelor*.

Încerc să mă plâng cât mai puțin, dar tot mă mai scap câteodată.

— Știu, Bitsy. Ne uităm mâine-seară.

Cu o mână își dă părul pe spate, iar pe cealaltă o întinde spre mine. Îi trântesc prosopul în mână.

— E de căcat faza.

În timp ce se șterge, face o pauză ca să-mi spună:

— Nu spune *căcat*!

Îmi dau ochii peste cap, dar mă observă. Ni se întâlnesc privirile în oglindă. Ochii lui sunt de un albastru-intens;

ai mei, de un căprui banal. El are părul castaniu-auriu — o mie de nuanțe de galben, și caramel, și grâu, și lemn. Al meu e aspru și are o singură culoare: negru. Îmi trec mâna prin el. E nevoie de mult efort ca să netezesc buclele rebele. Mi-aș fi dorit să am părul drept. Cea mai populară fată din clasa a V-a e Emma Wilson, iar *ea* are cel mai drept și mai blond păr pe care l-am văzut vreodată. Toți băieții o plac. La dracu', chiar și eu o plac!

Suspin.

— Crezi că sunt urâtă, Leka?

Se încruntă, trăsăturile lui perfecte se încrețesc și ochii i se micșorează până ajung niște fante amenințătoare.

— Nu. Cine ți-a spus asta?

— Nimeni.

Nici nu trebuie s-o spună cineva. Văd și eu diferența. Pielea mea e un pic mai închisă la culoare decât a celorlalți. În clasa a doua, Tommy McKenna m-a întrebat dacă mă spăl suficient. În a treia, Wesley Holt mi-a zis că-i amintesc de Pig-Pen din benzile desenate. I-am răspuns că el îmi amintește de porcușorul Babe, doar că nu e la fel de drăgălaș și că, dacă oamenii mai vorbesc cu mine, îi transform în șuncă și-i mănânc la micul dejun.

Am fost pedepsită pentru asta. A meritat.

— În primul rând, aspectul nu contează; în al doilea rând, nu ești urâtă. Ești frumoasă.

— Tu ești obligat să spui asta, declar și mă cuprinde vanitatea.

Am terminat cu oglinzile.

— Nu sunt obligat s-o spun, strigă el în urma mea. O spun pentru că e adevărat.

— Cum spui tu, mormăi eu.

Mă enervează că iese în oraș. Mă hotărăsc să-mi înec amarul într-o cutie cu înghețată. Când desfac capacul, se aude interfonul.

— Răspunzi tu? strigă el.

E portarul care ne anunță că mi-a sosit bona. E ciudat cum, când eram mai mică și locuiam în garsoniera de pe K Avenue, rămâneam singură acasă. Acum un an, Leka a venit într-o zi acasă și m-a anunțat că ne mutăm.

Aici, pe 74th Street, departe de Avenue K, am mai multe lucruri — un pat în loc de o saltea și un sac de dormit, un șifonier plin cu haine în loc de o lădiță pliabilă și un rucsac. Și mai am și o mulțime de iepurași de pluș. Odată cu toate aceste lucruri minunate, au apărut și chestiile inutile: o bonă și o uniformă școlară.

Viața, am aflat eu la vârsta de 10 ani, e pe jumătate plină de căcaturi utile și — cum evită Leka să spună — pe jumătate plină de căcaturi pur și simplu.

— Am 10 ani, pot să am singură grijă de mine.

— Ce bine că nu e nevoie! Acum deschide nenorocita aia de ușă, strigă el din dormitor.

Îmi iau postura de boxer, strângând degetul mare peste arătător și mijlociu, așa cum m-a învățat mai demult Leka, și mă privesc cu atenție în oglinda de pe hol. Arăt puternică și capabilă să dobor pe oricine ar încerca să-mi facă probleme.

Puștiul ăla alb și slăbănog din *Singur acasă* a și făcut asta. Nici nu se pune problema să nu mă pot apăra singură. Spre deosebire de puștiul ăla, eu am acces la arme adevărate. Leka are vreo două pe care le ține în dormitor. Nu sunt sigură că și-a dat seama că știu de ele. Presupun că da. Nu-i scapă prea multe lucruri.

Se aude soneria și îmi cobor pumnii. Îmi îndrept spatele, mă duc la ușa de la intrare și o deschid.

— Bună ziua, doamnă Michaelson.

Doamna în vârstă se apleacă și mă ciupește ușor de obraz. Parfumul ei cu miros de lavandă îmi asaltează nările, și trebuie să mă frec la nas ca să nu strănut.

— Nu pari prea încântată să mă vezi, comentează ea. S-ar putea să-mi rănești sentimentele.

— Îmi pare rău, zic.

Încerc să fiu cât mai puțin bosumflată, dar nu suport când Leka pleacă de acasă. Și, în ultima vreme, pleacă mai tot timpul.

— Nu sunteți dumneavoastră de vină.

— Știu, drăguță. Ți-e dor de fratele tău, dar n-o să lipsească decât câteva ore.

Intră vijelios în casă. O geantă mare i se lovește de picior. Întind mâna să iau geanta și un cunoscut val de entuziasm mă cuprinde când văd ce conține.

— E cumva noul număr din *Cat Girl*?

Obrajii doamnei Michaelson se înroșesc de mândrie.

— Sigur că da. Ți-am adus unul dintre primele exemplare.

— O, Doamne!

Îmi strâng palmele fericită, apoi dau fuga în dormitor să-mi iau cutia cu materiale pentru pictură și desen. Fiica doamnei Michaelson este ilustratoare de benzi desenate și îmi trimite schițe necolorate, ca să pot vedea tușele artistului și să le copiez. Când mă fac mare, vreau să trăiesc din ilustrații, deși, conform doamnei Michaelson, se câștigă doar mărunțiș. Fiica ei lucrează, cu normă întreagă, ca barmaniță, iar ilustrațiile le face în timpul liber.

Eu sunt OK cu asta. Nu m-ar deranja să servesc cafele ca să-mi împlinesc visurile. La urma urmei, și Leka lucrează la un restaurant. Nu e nimic rușinos să servești oamenii. Dacă ei doi sunt mulțumiți cu meseria asta, nu văd de ce nu aș fi și eu.

— Pari fericită, remarcă Leka când dă de mine pe hol.

— Doamna M. mi-a mai adus o revistă la care lucrează fiica ei.

— Grozav! Asta înseamnă că nu mai ești supărată pe mine?

Clatin din cap.

— Ba sunt! Pot avea două sentimente deodată. Deci, când te-ntorci?

Strălucirea din ochii lui dispare.

— Nu știu sigur, Bitsy. Știi că nu stau mai mult decât sunt nevoit.

Mă simt imediat vinovată. Îmi las privirea în pământ — nu-l privesc în față, ca să nu văd că l-am dezamăgit.

— Știu. Îmi cer scuze.

E atât de bun cu mine! Îl cuprind cu brațele de talie și cutia cu pensule și acuarele se lovește de picioarele lui.

— Doar că o să-mi fie dor de tine.

Mă îmbrățișează și el.

— Mă întorc în curând. În plus, la 5 minute după ce plec, o să fii atât de acaparată de Femeia Fantastică, de Batman și de Lanterna Verde, că nici n-o să-ți mai dai seama că-s plecat.

— Cum spui tu, mormăi iar, bucurându-mă de îmbrățișarea lui.

Întotdeauna mă face să mă simt bine. Se desprinde din îmbrățișarea mea și se duce să o salute pe doamna M.

— Arăți bine, Leka.

— Mulțumesc, doamnă M. Și dumneavoastră la fel.

Ea se înroșește, ca toate femeile când se află în preajma lui. El nici măcar nu le zâmbește și, cu toate astea, ele îl plac.

Am observat asta încă de când eram mică. Femeilor li se îmblânzește privirea și vocea le devine mai ascuțită. Încep să-și aranjeze hainele și părul. Zâmbesc și pun mâna pe el. Cumva regret că până și doamna M., de care îmi place, se poartă ca o fetișcană în preajma lui Leka.

E al meu, îmi vine să le strig. *Al meu!*

Singura chestie care mă ajută să mă controlez este că el nu pare să acorde atenție niciuneia dintre ele.

— Mă întorc imediat.

Se oprește și se corectează.

— Mă întorc imediat ce pot. Bitsy, poartă-te frumos cu doamna M.!

— Sigur.

De data asta mă forțez să zâmbesc, ca să nu se îngrijoreze din pricina mea.

— Mulțumesc încă o dată, doamnă M.

— Nicio problemă, dragule. Stai cât e nevoie. Eu și Elizabeth ne descurcăm în seara asta.

Și apoi, el dispare.

— Leka trebuie să-și găsească o tânără drăguță, spune doamna M. în drum spre bucătărie.

— De ce?

Se întoarce spre mine.

— Pentru că trebuie. Nu ți se pare că e singur?

— Nu.

Lasă să-i scape un oftat adânc.

— Normal că așa gândești. Dar e un mod de gândire copilăresc, Bitsy. Un bărbat are nevoie de o femeie.

— Mă are pe mine.

Mă mângâie pe creștet.

— Nu, dulceață, are nevoie de *iubire*, nu de dragoste frățească.

Dragoste frățească? Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

— Îl iubesc pe Leka.

Nimeni nu-l iubește mai mult decât mine.

Doamna M. îmi aruncă încă una dintre privirile ei compătimitoare, așa cum face de fiecare dată când crede că sunt prea mică pentru a înțelege. Nu cred că sunt prea mică. Cred că nu prea are sens ce spune ea.

— Vrei să-ți pregătesc un shake, să-l bei în timp ce desenezi și colorezi?

Fac semn că da, dar toată chestia nu-mi dă pace. Forțez lucrurile.

— Ce fel de fată credeți că-i trebuie?

— Una drăguță. Foarte frumoasă, pentru că fratele tău n-o să vrea să fie văzut cu o fată care nu e frumoasă.

Se apleacă să ia înghețata. În mintea mea sună clopoței de alarmă. Oare se gândește să-i cupleze pe Leka și pe fiica ei? Pentru că asta n-o să meargă. Fiica ei e prea moale pentru Leka.

— Aspectul nu înseamnă totul, repet cuvintele lui Leka de mai devreme.

— Frumosul atrage frumos.

Pune înghețata pe blat.

— Bărbații ca fratele tău au ceva special, ceea ce înseamnă că cele mai frumoase femei vor roi în jurul lui.

Mă enervează că-l numește fratele meu, pentru că nu suntem frați. Nu suntem înrudiți în niciun fel, dar nu-i pot spune asta. Nu pot spune nimănui asta.

Deschid printul revistei și iau creionul Micron.

— El nu e așa.

Din vorbele ei, Leka pare atât de... fals. Dar el e autentic. M-a luat de pe străzi și a avut grijă de mine în ultimii cinci ani, fără să-mi ceară nimic în schimb. Nu că aș avea ce să-i dau.

Trasez rapid câteva linii.

— Oh, desigur, nu vreau să spun că e superficial. Pentru că nu este. Te iubește din tot sufletul, și ăsta este încă un punct în plus pentru el.

Pune înghețata în blender și adaugă premixul de shake pe care l-a adus cu ea.

— Le are pe toate. Mă miră că n-a pus deja mâna pe el o tânără întreprinzătoare. Poate că va întâlni una în seara asta, totuși.

Creionul tremură pe hârtie. Rahat! Îl pun deoparte și iau altul.

— Nu are nevoie de o fată, îmi mențin eu poziția.

Doamna M. mă aude și se întoarce.

— Știi, Elizabeth, nu poți să-l împiedici pe fratele tău să-și întâlnească sufletul-pereche. Ar fi egoist din partea ta, și eu știu că tu nu ești genul ăla de fată.

O privesc cu încăpățânare.

— Nu ești, insistă ea. Îl iubești din tot sufletul pe fratele tău și, de asta, o s-o primești cu brațele deschise pe fata de care se va îndrăgosti. În plus, nu va alege pe cineva care nu te va iubi și pe tine. Voi doi nu ar trebui să fiți o mică insulă. Nu e sănătos. V-ar prinde bine amândurora o prezență feminină.

Flutură mâna, arătând în jur.

— Atmosfera e mai spartană decât într-un muzeu aici. Fără perne. Fără tablouri pe pereți. Iar tu...

Îndreaptă un deget spre mine.

— Tu ai nevoie de o mamă. De cineva care să-ți arate cum să-ți aranjezi părul, cum să te îmbraci, cum să-ți pui în valoare atuurile.

Trasează un cerc în aer cu degetul.

Îmi ard obrajii. Probabil, și doamna M. crede că sunt urâtă. Să-mi pun în valoare *atuurile*? Cum adică? Cumva, nasul, ochii și gura mea nu sunt în regulă. Las capul în jos și pretind că sunt acaparată de desenat.

Dincolo, lângă blat, doamna M. oftează și mormăie ceva de genul: *Încerc. Încerc.* Apoi dă drumul la blender.

Ce naiba-mi pasă mie ce crede doamna M. despre mine? Că doar n-o să mă mărit cu ea. Sub protecția zgomotului scos de blender, mormăi singurul lucru care contează: *Nu e fratele meu!*

16.
Leka

Când ajung la Marjory's, îl găsesc pe Forțosu' sprijinit de un Ford Escalade tunat. Alți doi tipi sunt deja în mașină. Pe unul dintre ei îl cunosc. Tam O'Reilly e distribuitorul de droguri pentru zona noastră. El nu le vinde direct, le plasează traficanților. Pe celălalt tip, care stă cu cotul scos pe geamul deschis al mașinii, nu-l cunosc, e nou.

Mâna îmi alunecă spre patul Glockului ascuns în buzunarul interior al jachetei de fâș. Nu mă simt în largul meu în apropierea străinilor. Mă apropii de ei doar când trebuie să-i scutur pentru că n-au plătit sau să-i omor.

Poate că o să-l omorâm pe tipul cel nou în seara asta.

— Forțosule! Tam!

Îi salut pe amândoi dând din cap, ca să-mi rămână mâinile libere.

Lui Forțosu' nu-i scapă asta. Îmi aruncă o privire care mă pune în gardă și îl atinge pe braț pe tipul cel nou.

— Cesaro, el e Leka. Leka, Cesaro. Cesaro e nepotul lui Arturo.

— Din partea mamei, precizează Cesaro.

Nepotul șefului îmi zâmbește, arătându-și dinții regulați, de un alb-strălucitor.

Rămân impasibil și la numele lui Arturo, și la relația de rudenie dintre ei.

— Nu știe nici măcar cine e Arturo? comentează Cesaro.

Scutură din cap pentru a-și înlătura o șuviță de păr de pe față.

— Tocmai l-ai adunat de pe străzi pe ăsta? continuă el.

Forțosu' vrea să-mi ia apărarea, dar, înainte să deschid ușa din spate a mașinii, îi fac energic semn din cap că nu e cazul. Îmi place să trec neobservat. Cui îi pasă că nepotul lui Arturo crede că sunt un nimeni?

Singura mea dezamăgire este că nu-l omorâm sau, îmi dau deja seama, i-ar prinde bine măcar câteva lovituri cu patul armei. Îmi pun centura de siguranță și întreb:

— Care-i planul?

Cel care răspunde e Cesaro, nu Forțosu'.

— Mergem la Underground, frate. Am auzit că acolo sunt cele mai tari gagici acum.

— La Underground?

Tam mă pocnește în glumă în umăr.

— Leka are grijă de sora lui mai mică, nu prea iese în lume. E un club, vere. Imaginează-ți ringul de dans, rochii mulate, pantofi provocatori și multă băutură.

— Dar nu e pe teritoriul lui Red?

Ce femei, ce băutură? Dacă Underground nu e deținut de organizație, înseamnă că armele aflate înăuntru nu vor fi în mâini prietenoase.

— Care-i problema cu localul din Oak Street? mă interesez eu.

Lui Arturo îi plăcea să meargă acolo în rarele ocazii când ieșea în vreun club. Exista un salon special pentru VIP-uri, protejat cu sticlă antiglonț. Stătea înconjurat de femei care aveau grijă ca el să se simtă bine — unele stând

în genunchi pe lângă el, iar altele pe podea, frecându-se unele de altele. Erau surprinzător de multe gagici pe care nu le deranja să facă schimb de fluide cu Arturo pentru câteva băuturi gratis și pentru așa-zisa onoare de a sta o noapte în salonul VIP.

Ce era suficient de bun pentru Arturo ar fi trebuit să fie și pentru nepotul lui.

— Cesaro vrea să mergem la Underground, așa că acolo mergem, spune Forțosu' sec.

În traducere: nici lui nu-i convine, dar n-avem ce face.

— E posibil să avem probleme? întreb. Nu că m-ar deranja, dar vreau să fiu pregătit.

Mă uit la SUV-ul negru care rulează în față. Sunt sigur că și Forțosu' l-a observat, ca și pe cel din urma noastră. Trei mașini pline cu bătăuși pentru un singur tip pe care, probabil, l-aș doborî și cu mâna stângă mi se par exagerat de multe, dar ce știu eu?

— Nu, dar nu putem risca să i se întâmple ceva rău nepotului șefului. N-ar da bine deloc.

Forțosu' și cu mine schimbăm o privire în oglinda retrovizoare. Așadar, Arturo ne-a transmis el însuși mesajul și, dacă Cesaro se întoarce acasă fără să fi avut parte de distracția vieții lui, atunci avem probleme.

— Care-i problema cu fetele noastre, Cesaro? Te-ai uitat bine la ele? Avem câteva bune de tot. Mie îmi place de roșcata aia, cum o cheamă? zice Tam, dându-mi un ghiont.

— Habar n-am.

Mă uit pe fereastră. Gagicile vin și pleacă. Nu le țin socoteala.

— Claire, îl ajută Forțosu'. Deci așa, șmechere, ai pus ochii pe Claire? Are niște linii curbe mai ceva ca un Bugatti.

Cesaro ridică din umeri și-și aprinde o țigară. Forțosu' strânge din maxilare. E mașina lui și îl deranjează al dracului de tare că Cesaro n-a cerut voie.

— Câteva dintre gagicile recoltate de unchiu' Art nu-s rele, dar sunt prea... întrebuințate. Nu vreau o păsărică distrusă de sculele altora. Ca aia cu care am fost azi-noapte. N-am mai dat de o păsărică așa de largă. Aveam impresia că și-a îndesat acolo toți clovnii de la circ, zice el râzând. A fost careva dintre voi cu tipa aia, Mary?

Eu și Tam ne zgâim în ceafa lui Forțosu'. Fălcile îi sunt așa de încleștate, că am impresia că o să-i trosnească. Mary încă lucrează la Marjory's, deși „lucrează" e mult spus. Stă într-un separeu în timp ce toate celelalte fete își rup spinarea, dar pentru că are parte de scula lui Arturo cu regularitate, își permite.

Sunt destul de sigur că Forțosu' încă mai simte ceva pentru ea. Știu că s-a mai culcat din când în când cu Mary, când ea era plictisită, iar Arturo era ocupat cu altele. Nimănui nu-i este permis să o vorbească de rău, cel puțin nu de față cu el.

Cred că-l omoară faptul că nu-i poate zice nimic lui Cesaro, care-i dă înainte:

— ...cu țâțele alea lăsate. Vere, și vaginul îi mirosea a pește. A vrut să-i dau limbi acolo, ceea ce e aberant rău de tot.

Face o pauză, ca să tragă din țigară.

Intru în vorbă, pentru ca Forțosu' să nu-și strice relația cu Arturo din cauza unei fufe necredincioase ca Mary.

— E aiurea rău, omule.

Cesaro se întoarce în scaun.

— Mda, deci știi despre ce vorbesc. Nu exista pic de frecare. De parcă mi-o băgam în aer. Până și bătrâna Rosie Palm și-o pune mai bine decât târfa asta.

Ridică o mână și o flutură spre mine.

— Leka n-are de unde să știe, nu i-a pus-o niciodată lui Mary, spune Tam.

— Nu te învinovățesc, frate. Și ție de cine-ți place?

— Nu e interesat de niciuna. Băieții îi spun Părințelu'. Le ascultă pe toate când i se confesează, dar nu i-o trage niciuneia. Și nu pentru că ar fi homo, că am verificat deja asta, știi ce zic? Suntem de aceeași parte a...

— Ajunge, zic încet.

Tam știe că a depășit măsura și se face mic în scaunul lui. Dar Cesaro e ca un dulău care adulmecă slăbiciunile și ciudățeniile.

— Nu-ți plac târfele, așa-i?

A înțeles greșit, dar îl aprob vag din cap. Dacă vrea să meargă pe ideea asta, îl las.

— Nici mie.

Îmi dă să trag un fum din țigara lui, dar fac semn că nu vreau.

— M-am săturat de toate târfele astea. Vreau o virgină. Una care să priceapă o aluzie.

Una pe care s-o dreseze el.

— Ai avea mai multe șanse în biserică, zice Tam. Eu merg la slujbă cu mama în fiecare duminică. Fetele de-acolo își țin genunchii atât de strânși, că ai impresia că părintele Mike le pune *superglue* pe scăunelele pe care îngenunchează pentru rugăciuni.

Cesaro e de altă părere.

— Știi care-i problema cu fecioarele de la biserică? Au prea multe pretenții, la dracu'! Vor să mergi la slujbă cu

ele. Să te îmbraci într-un anumit fel. Nu vor s-o ia în cur. Vorbesc prea mult când ar trebui să fie deja în genunchi, cu gura deschisă.

— Unele dintre ele sunt într-adevăr al dracului de pretențioase, aprobă Tam.

Am văzut de câteva ori cum a fost refuzat. Probabil că știe ce spune.

Din nou, Cesaro nu e de acord cu el.

— Abordezi problema total greșit. Nu trebuie să te dai la femeia alfa. Aia oricum ar fi nașpa în pat. Te dai la cele timide, de care femelele alfa se înconjoară ca să iasă ele în evidență. Fătucile alea sunt vulnerabile. Le faci un compliment, le oferi de băut ceva care să le placă, apoi le inviți în salonul VIP. În scurt timp, și tipa urâțică, și aia bună rău se vor bate pentru tine.

Forțosu' parchează în fața clubului Underground. Cesaro, înainte să coboare din mașină, face semn cu capul spre intrarea în club.

— Hai și-nvață. Și tu la fel, frumușelule. Ești numai bun de momeală.

— Eu rămân să păzesc intrarea, spun. Du-te cu Tam și cu Forțosu'.

— Nope. Cum am spus, tu o să ne ajuți să atragem gagicile.

Strâng din dinți și mă uit spre Forțosu'. El e șeful meu, în fața lui răspund.

Cesaro pocnește din degete în fața mea. I le prind imediat cu o mână și îi sucesc brațul într-o parte. Forțosu' se înființează lângă mine într-o nanosecundă și mă trage într-o parte.

— Scuze, bombăn eu, dar nimeni, nici măcar Cesaro, nu crede vreo clipă în scuzele mele.

— Ești la dispoziția mea, idiotule, zice rânjind sumbru.

— A unchiului tău, îl corectez.

— Adică a mea, în seara asta.

Pocnește iar din degete, ca și cum eu aș fi un nenorocit de câine corcit căruia el îi dă comenzi.

Mă dau la el, dezvelindu-mi dinții. Forțosu' mă ține pe loc. Îi face semn din cap lui Tam să-l ducă pe Cesaro în club, iar pe mine mă trage spre spatele mașinii.

— Uite, lasă atitudinea asta de câine de pază — chiar dacă ți se potrivește perfect — și simte-te și tu bine. Cesaro e un dobitoc, dar dacă-i faci pe plac, ai ocazia să promovezi. Fă-i rost de o gagică. Găsește-ți și ție una. Mergeți cu ele acasă și regulați-le până vă împrieteniți, tu și Cesaro.

— Tu așa ai face? îl întreb, sincer surprins.

Are un sistem de securitate atât de permisiv, cât să aducă un străin în locul unde dorm soția și copiii lui? Eu am urmărit-o două luni pe doamna Michaelson și i-am cercetat în amănunt trecutul înainte să-i ofer jobul de bonă.

— Nu duc la mine acasă nicio femeie, și nici pe cretinul ăla.

Forțosu' oftează nerăbdător și mă împunge în biceps.

— Nu zic să o întinzi pe gagică pe masa din bucătărie în timp ce Elizabeth își mănâncă macaroanele cu brânză, dar îți spun că ești mult prea încordat. Și nu trebuie să fii. Nu în seara asta. În seara asta, Cesaro vrea ca tu să fii mâna lui dreaptă. Agață câteva gagici și lasă-l pe el să aleagă. Tu nu trebuie să faci nimic. Dacă el e mulțumit, Arturo e mulțumit. Dacă mergi la gagici cu un tip, asta e o modalitate excelentă de a forma o legătură puternică. Asta ar întări încrederea reciprocă dintre tine și Arturo.

— Dacă fac o orgie cu Cesaro, la mine acasă, Arturo o să aibă mai multă încredere în mine?

Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile.

— Hristoase, dar încăpățânat mai ești. Atunci n-o face acasă. Fă-o la salonul VIP. Sau undeva, într-o parcare. Ce rahat, avem o mulțime de locuri de parcare la Marjory's.

Discuția asta de doi bani nu duce nicăieri. Îl bat pe umăr pe Forțosu'.

— Hai să vedem ce-și dorește Cesaro, zic.

Forțosu' se luminează vizibil la față. Să-i fericesc puțulica este cu siguranță una dintre prioritățile mele.

Înăuntru, sunt obligat să las la garderobă arma și haina. Singura mea consolare e că și Forțosu' e la fel de dezamăgit ca mine din cauză că am fost dezarmați. Ne facem loc spre masa la care s-a așezat Cesaro.

— Voi ce vreți? întreabă el. Am comandat shoturi pentru toată lumea.

— E OK.

Mă strecor în separeu. Forțosu' stă de pază la margine, unde, în mod normal, ar fi trebuit să mă aflu eu.

Cesaro își mai aprinde o țigară și scrutează mulțimea.

— Ce părere ai de aia de-acolo? Tipa în albastru.

— Bună, mint eu.

Nici măcar n-o văd pe tipa în albastru. În bar e întuneric, iar luminile stroboscopice decolorează pe toată lumea.

— Mda, dar nu la fel de bună ca blonda de-acolo, din colț. Ia uite ce cur are! Aș vrea să danseze la mine-n poală, pe scula mea.

Îmi dau seama că Cesaro nu vrea de la mine decât să mormăi din când în când ca și cum l-aș aproba.

Mă scufund în bancheta de piele și mă zgâiesc la ringul de dans. Asta este lumea mea, dar nu pot permite să

devină și lumea lui Bitsy. Indiferent ce ne rezervă viitorul, trebuie să mă asigur că ea nu va ajunge pradă pentru oameni precum Cesaro.

— Pot să folosesc masa voastră pentru o secundă?

O tipă suplă pune un pahar din plastic pe masă.

— Sigur.

— E cald aici, nu?

Își face vânt cu mâna.

— Așa-i.

Din cauza transpirației, mi s-a lipit tricoul de spate. Fetele, cu rochiile lor minuscule, au nimerit-o mai bine. Dacă urmează să te înghesui într-o încăpere cu alte câteva sute de persoane, prea multe haine strică. Mă uit spre ringul de dans, unde Cesaro e făcut sendviș de două femei.

— Care e capacitatea clubului?

Forțosu' e prea ocupat să mai dea pe gât o bere ca să-mi răspundă. În ritmul ăsta, eu voi fi cel care va conduce mașina la întoarcere. Mă întorc spre fată.

— Tu ce crezi?

Ea zâmbește și bate din gene.

— Despre ce? Despre cât de cald e aici?

Își duce, provocator, o mână spre umărul dezgolit dinspre mine.

Mă trag într-o parte, ca să-i evit degetele, și mă aplec spre Forțosu'.

— Cât mai durează?

— Destul, frate.

Strâng din dinți. Suntem aici de peste două ore, timp în care Cesaro a adunat o sumă din cinci cifre pe nota de plată, a încercat să ia cu asalt cabina DJ-ului, ca să-l

convingă „să pună dracului niște muzică adevărată", și m-a pus să păzesc ușa de la toaleta bărbaților cât timp i-a tras-o unei fete din club, care părea că mai trecuse de câteva ori pe-acolo în seara asta. După ce a regulat-o pe „tipa cu cola", cum îi zicea el, a plecat la vânătoare după fata ideală, pe care s-o ia cu el acasă. Fără succes până acum. După cum îi spusesem deja, într-un club de noapte nu-s prea multe virgine doritoare să se cupleze cu infractorii din oraș.

Privesc atent mulțimea. Poate că dacă-i găsesc o gagică, putem pleca de-aici cu toții. Nu-s mare fan al cluburilor, în general. Nu-mi place să fiu înconjurat de persoane pe care nu le cunosc, fără să am arma la mine. În plus, azi n-am stat deloc cu Bitsy. Am lucrat toată ziua la Marjory's, punând rahaturile în ordine cu Forțosu', apoi a trebuit să mă țin după curul excitat al lui Cesaro.

— Dansezi?

— Cu tine vorbește, îmi face semn Forțosu'.

— Ce?

E o masă cu șase fete la vreo doi metri de noi. Sunt șanse mari ca printre ele să fie una mai timidă, dispusă să cedeze farmecului ieftin al lui Cesaro.

— Vrea să știe dacă dansezi, îmi explică Forțosu' și se apleacă spre mine. Nu te simți ofensată de Gigi Nepriceputu', aici de față — nu prea e ieșit în lume, îi spune apoi tipei. Leka, fata vorbește cu tine.

Mă întorc spre fată, care s-a tras un pic înapoi și stă cu o mână în șold, uitându-se la mine de parcă n-aș avea toate țiglele pe casă. Despre ce vorbeam? A, da, despre temperatura din cocina asta.

— Așa-i, e cald aici, îi zic, ignorând rahaturile despre dans.

— Te-a întrebat dacă vrei să dansezi, subliniază Forțosu' fără niciun rost.

— Nu vreau. Cât de timidă ești?

— Timidă?

Nedumerirea ei crește odată cu iritarea mea.

— Mda. Îl vezi pe tipul ăla, dintre alea două blonde? E Cesaro. Are o căruță de bani și vrea să și-o tragă la noapte. Ce părere ai?

— Iisuse! Ești pește sau așa ceva? zice și își ia paharul de pe masă. Prietenul tău e ciudat rău.

Ultimele cuvinte i le-a adresat lui Forțosu', înainte să-și ia tălpășița.

El mă privește suspicios.

— Ai făcut-o intenționat?

Îmi iau paharul cu apă și sorb îndelung, lăsând tăcerea să vorbească pentru mine.

— Du-te-n mă-ta de fraier! zice el râzând, dar am senzația că glumește doar pe jumătate. Ai fi putut să i-o tragi tipei. S-a dat la tine atât de tare, că mi s-a ridicat mie catargul.

— Păi, în cazul ăsta trebuia să te bagi.

Sparg un cub de gheață între măsele și pun paharul de plastic pe masă.

— Nu pe mine mă voia, răspunde Forțosu'.

— Voia să fie curtată și să și-o tragă, iar eu n-aveam dispoziția necesară nici pentru una, nici pentru alta.

— O să te arzi dacă te tot faci că nu pricepi.

— E treaba mea.

Învârt paharul în mână și mă uit cum se ciocnesc între ele cuburile de gheață.

— Dar de ce? Dă-mi măcar un motiv bun pentru care nu ești acum pe ringul de dans, frecându-ți scula de o

păsărică? De ce nu o duci la toaletă, să ți-o sugă până nu mai poți? De ce nu ieși în fiecare seară la agățat, din moment ce atâtea gagici bune vor să te călărească?

Forțosu' izbește cu pumnul în masă.

Îl preocupă ceva, și nu e faptul că nu mă duc eu la femei.

— Deci? întreabă el.

Are broboane de sudoare pe frunte. Presupun că Arturo pune presiune pe el. Și s-o facă pe bona lui Cesaro e un job de rahat.

Pentru motivele de mai sus și pentru că el m-a salvat de pe drumuri, îi dau o explicație pe care nu sunt obligat să i-o dau.

— Mi-ai spus cândva să-mi găsesc o ancoră. Am făcut-o și nu am de gând să rup lanțul respectiv pentru una scurtă cu o necunoscută.

Stau în banca mea pentru că Bitsy s-ar prinde dacă aș face ceva. Are fler. Își dă mereu seama în ce toane sunt. Și dacă aș face ceea ce-mi propune Forțosu', Bitsy ar ști că s-a schimbat ceva. Și nu există nimeni — nicio întâlnire care durează cinci minute, 10 minute sau chiar o zi întreagă — care să merite riscul de a strica oaza perfectă care este casa mea și a lui Bitsy.

Forțosu' deschide gura să mă contrazică, dar Cesaro își face apariția la masă. E prima oară de când l-am întâlnit pe cretinul ăsta când mă bucur cât de cât că-l văd.

— Aceste două domnișoare au chef de ceva acțiune în salonul VIP, zice el strângându-le strâns în brațe pe tipe.

— Mai bine le ducem în Oak Street, spun eu și, de data asta, Forțosu' e de acord.

— Mda, hai s-o ștergem de-aici!

* * *

E 5 dimineața când ajung acasă. Doamna M. a ațipit pe canapea. Cum știu că-i place să-i pregătească micul dejun soțului ei, o scutur ușor de umăr.

— Tu ești, Leka?

— Da.

Nu putea fi altcineva.

— Ți-am chemat o mașină, te așteaptă jos. Cum s-a purtat Bitsy?

— A fost o păpușică, la fel ca întotdeauna.

Se freacă la ochi, apoi se ridică de pe canapea.

— Și tu ești un frate bun, Leka.

O aprob dând din cap și o ajut să-și strângă lucrurile. Nu pot s-o conduc până jos, pentru că nu o las pe Bitsy singură în casă, dar o urmăresc din prag până se deschid ușile liftului.

Îmi face cu mâna. Mă duc la laptop și accesez camerele video care supraveghează clădirea. Doamna M. coboară până la parter fără ca liftul să facă vreo oprire. Portarul îi face cu mâna și o trece în registru. Camera video de la exterior arată cum se urcă în mașina pe care am chemat-o pentru ea.

După ce mă liniștesc că a plecat în siguranță, mă duc să văd ce-mi face fetița.

Arunc o privire fugară spre dormitorul ei și văd că patul e gol. Totuși nu sunt îngrijorat și bănuielile mi se confirmă când, din pragul camerei mele, văd o mogâldeață pe partea stângă a patului.

Traversez cu grijă încăperea. Doarme pe o parte, cu mâinile sub cap. Are în brațe iepurașul de pluș pe care i

l-am cumpărat cu ani în urmă de la Macy's. I-am mai luat și alții între timp, dar tot pe ăsta îl iubește cel mai mult.

Îmi iau din sertarul de sus hainele în care dorm și merg la baie. La duș, îmi dau seama că am rămas fără săpun de dimineață. Mai sunt doar chestiile lui Bitsy. Deșurubez capacul în formă de căpșună și miros conținutul. Dau din umeri și îmi torn în palmă lichidul rozaliu. Așa că acum miros a căpșuni. Există și lucruri mai rele pe lume. După duș, mă șterg și pun pe mine o pereche de pantaloni de trening și un tricou.

Mă întorc în cameră și mă așez pe cealaltă parte a saltelei. Cesaro va reprezenta o problemă dacă va rămâne prin preajmă. Una dintre fete l-a respins când a încercat să o dezbrace, și atunci Cesaro i-a tras un pumn. A fost nevoie de o căruță de bani și de amenințări bine țintite ca să-i cumpărăm tăcerea.

Ce mă deranja cel mai mult era că Cesaro nu fusese beat sau drogat. Era pur și simplu crud. I-a plăcut când fata i s-a opus și i-a plăcut și mai mult când ea a început să plângă.

Forțosu' le-a condus acasă pe fată și pe prietena ei, în timp ce eu am rămas să-l observ pe Cesaro, a cărei enervare creștea invers proporțional cu numărul de tipe rămase în clubul unchiului său. Când clubul era pe cale să se închidă, el l-a sunat pe unchiu-său să-i ceară o târfă proaspătă. Un sfert de oră mai târziu, a apărut Mary. La început, Cesaro n-a fost mulțumit. A făcut-o în toate felurile și a întrebat-o de ce crede că el ar vrea să și-o bage iar în gaura ei largă.

Mary nici n-a clipit. A închis ușa și, jumătate de oră mai târziu, Cesaro a ieșit oarecum îmblânzit, urmat de

Mary, care avea părul răvășit, rujul întins pe toată fața și o tăietură pe obraz, pe care nu o avusese când venise. Dar tipa avea un aer satisfăcut.

Poate că îi plăcea să fie tratată mai dur. Unele fete așa sunt. Oricare ar fi fost situația, nu s-a plâns.

— Vrei să te duc undeva cu mașina? o întreb eu. Forțosu' se întoarce curând.

Face semn din cap că nu și își strecoară mâna pe sub brațul lui Cesaro.

— Nu, eu merg cu Cesaro.

— Ești sigură? Te pot duce acasă.

Nu mă mai oferisem s-o duc acasă până acum, dar nu mi se părea în regulă s-o las pe mâna lui Cesaro.

— Ți-a spus doar că merge cu mine acasă. Ia-ți propria târfă, Părințele! a spus disprețuitor.

Am lăsat-o baltă.

— Stai să-i dau un telefon lui Arturo, să-i spun pe unde umblați.

— Știe deja și e de acord cu asta. Se bucură că sunt cu un bărbat care mă poate satisface, spune Mary.

Se întoarce spre Cesaro și îl sărută pe biceps.

N-am ce face și-i las să plece.

Am așteptat la restaurant, în întuneric, până s-a întors Forțosu'. Inițial m-am gândit să nu-i spun ce s-a întâmplat, apoi mi-am zis că, dacă aș fi în locul lui, mi-ar plăcea să știu.

În cele din urmă, n-a trebuit să suflu o vorbă. Când a intrat în restaurant și m-a văzut singur la masa din magazie, s-a prins imediat.

— A venit Mary, așa-i?

Am făcut semn că da, iar el a tras o înjurătură.

— Îi simt parfumul. Încă se dă cu nenorocitul ăla de Gucci pe care i l-am făcut cadou acum o groază de ani.

Nu știam dacă să-mi cer scuze, să mă arăt empatic sau ce să spun, așa că mi-am ținut gura. Forțosu' a închis ochii, s-a prins cu două degete de puntea nasului și a scos din el o mulțime de înjurături. După ce și-a vărsat furia, mi-a aruncat o privire de miel dus la tăiere și m-a invitat să beau o bere cu el.

Am încercat să nu mă uit nerăbdător la ceas, dar nu era ușor. Într-un târziu, când a venit schimbul de dimineață să pregătească mâncarea, a declarat că ziua s-a terminat. Am fugit acasă. Literalmente am alergat tot drumul.

Lângă mine, Bitsy se foiește și mormăie ceva în somn. Ceva de genul „Nu sunt creață", apoi „Al tău stă țepos".

— Șșșt, îi șoptesc și o mângâi protector pe umăr.

O simt atât de fragilă...

Se întoarce spre mine și își încolăcește degețelele în jurul brațului meu. Tensiunea acumulată peste noapte se estompează sub atingerea ei ușoară. Nu, nu aș renunța la viața alături de Bitsy pentru absolut nimeni. Îmi pun o palmă pe creștetul ei și adorm și eu.

17.
Bitsy

Trei ani mai târziu

— Nu începe școala în 20 de minute? zbiară Leka.

Îmi privesc reflexia în oglindă și aplic ceva mai mult fond de ten peste coșurile de pe frunte. Urăsc coșurile. Sora Ruth de la St. Vincent's Academy for Girls spune că sunt de vină hormonii și că vor dispărea când mai cresc. I-am spus că majoritatea colegelor mele de clasă au un ten perfect, iar soluția sugerată de sora Ruth împotriva coșurilor a fost rugăciunea. Ținând cont de faptul că mai bine de jumătate dintre colegele mele își petrec timpul în genunchi mai mult sugând-o decât rugându-se, mă îndoiesc serios de faptul că dacă spun de câteva ori Ave Maria voi avea tenul mai curat.

Informația asta nu i-o împărtășesc lui Leka, pentru că i s-ar pune pata pe creier. De fapt, i s-ar pune o mulțime de pete.

După ce mă machiez, mă mai uit o dată în oglindă. Bleah! Acum umflăturile de pe frunte arată de parcă sunt bronzată. Pun fondul de ten în sertar și mă duc la bucătărie.

Nu contează cum arăt. Azi voi pune în aplicare prima etapă a planului meu de răzbunare. Sfatul doamnei M. de a fi creativă în soluționarea problemelor mi-a dat o idee. Oi fi eu mai mică decât Felix „Față-de-Șobolan", dar pot fi mai creativă.

O să regrete că m-a hărțuit. Scot de sub chiuvetă sacoșa pe care am pregătit-o aseară, în timp ce doamna M. lua o pauză la toaletă. Desfac cu grijă un capăt. Îmi dau lacrimile. Mirosul înțepător de pește vechi și ouă stricate mă dă pe spate. Sigilez rapid punga.

O îndes în buzunarul lateral al rucsacului. Sunt pe punctul de a-mi pune rucsacul pe umeri, când aud o voce din spate:

— Stai pe loc!

Țip și sar surprinsă, dezechilibrându-mă. O mână se întinde să mă stabilizeze.

— Iisus Cri...stoferson, exclam eu, evitând în ultima secundă blasfemia. M-ai speriat de moarte!

Leka duce mâna liberă la gură, pentru a-și ascunde un căscat imens.

— Scuze. Cât e ceasul?

Îl cercetez rapid din cap până-n picioare, observându-i părul răvășit și ochii pe jumătate închiși.

— Arăți de parcă ai dormit numai o oră după o noapte de dezmăț.

Sau scoțând din minți vreo tipă. Ajunsese acasă foarte târziu noaptea trecută, făcuse un duș și apoi se prăbușise în pat. Faci duș doar atunci când nu vrei ca oamenii să-ți simtă mirosul păcatelor. Sau cel puțin așa zice sora Ruth. Ceea ce, dacă stai și te gândești, este exact opusul preceptului „curățenia e vecina sfințeniei", pe care îl tot predică.

— Ce știi tu despre dezmăț? se încruntă el.

— Nu la fel de multe ca tine, contracarez eu și îmi așez mai bine rucsacul pe umeri. Ne vedem după școală. Încearcă să mai dormi un pic.

— Stai o secundă! Te conduc la școală.

Se îndreaptă spre camera lui.

— Poftim? obiectez eu.

Nu poate veni cu mine. Mi-ar strica toate planurile.

— Nu-i nevoie, pot merge și singură trei cvartale.

— Știu că poți, strigă el peste umăr. Dar azi nu e nevoie. Stai să-mi iau o geacă!

N-o să recunoască față de mine, dar știu că-și ia geaca pentru că poartă mereu armă.

Cred că aveam vreo opt sau nouă ani când mi-am dat seama că nu e ceva normal. Până atunci, credeam că toți oamenii umblă cu arme la ei. Toți din anturajul lui Leka au arme, dar la școala catolică, cele mai periculoase arme sunt riglele călugărițelor și cuvintele fetelor.

Pentru o clipă, îmi imaginez cum Leka îl face knock-out pe Felix cu patul armei. Probabil că Felix ar face pe el la vederea pistolului. Dar ne-ar și pârî pe amândoi și, cum tatăl lui Felix e avocat, eu și Leka n-am ieși prea bine din asta.

Cel puțin, asta e amenințarea pe care mi-a aruncat-o în față Felix acum câteva săptămâni, când i-am spus că dacă mai aruncă în mine cu cotoare de măr, chem poliția.

Așa să faci, Față-de-Pizza! Tata e avocat. Tu o s-ajungi la închisoare, pentru că ești un pericol pentru sănătatea publică.

Vedem noi după asta cine e un pericol pentru sănătatea publică. Zâmbesc malefic. Dar, pentru a-mi pune planul în aplicare, trebuie să scap de Leka.

Mă uit la ușa de la intrare, apoi la ușa camerei lui Leka, pe care el tocmai dispăruse. Cât de tare s-ar supăra dacă aș pleca, pur și simplu?

Foarte tare.

Suspin.

E în același timp și minunat, și oribil să merg la școală cu Leka. E minunat pentru că astfel petrecem mai mult timp împreună, mai ales că, în ultima vreme, Marjory's îi mănâncă tot timpul. E oribil pentru că fetele mai mari de la St. Vincent sunt îndrăgostite de el.

După ce m-a condus data trecută, a trebuit să ascult o săptămână întreagă chestii de genul: „E fratele tău?" „Sfinte Sisoe, cât de tare e!", „Cărui sfânt trebuie să mă închin ca să am un asemenea cur?" și „Sunt gata să mă sacrific pe altarul lui".

Sunt gata să trec din nou prin toate astea doar ca să mă bucur de compania lui, dar nu și azi.

Apare din nou. Și-a pus pe cap o șapcă de baseball. Are un pic de barbă și știu din proprie experiență că zgârie destul de plăcut. În picioare poartă una dintre cele trei perechi de ghete negre. Blugi, un tricou bleumarin și o geacă îi completează ținuta.

— Gata? întreabă el în timp ce ridică breteaua rucsacului de pe umerii mei.

Mă trag înapoi.

— Chiar trebuie să merg singură. Sora Katherine spune că independența este semnul unei inteligențe elevate, iar fetele care nu merg singure la școală trebuie să mediteze asupra conceptului de individualism.

Minciuna îmi iese ușor. Leka se arată inițial sceptic, dar, când mă uit țintă la el, cu un aer ferm, bate în retragere.

— Nu vreau să fiu responsabil pentru că trebuie să meditezi mai mult, spune el.

Tonul trădează faptul că este ușor rănit, ceea ce mă face să mă simt prost.

— Îmi pare rău, șoptesc și las capul în jos.

Mă bate pe umăr.

— Nu. Nu e cazul. Aveai dreptate de la bun început. Sunt obosit.

Își scoate șapca.

— Mă odihnesc pe canapea și, când te întorci de la școală, facem ceva împreună.

Bucuroasă, ridic privirea către el.

— Super!

Îl îmbrățișez în fugă și alerg spre ușă.

Felix așteaptă autobuzul școlii, la trei străzi de casa noastră. Ajunge întotdeauna mai devreme, ca și cum abia așteaptă să iasă din casă și să aibă ocazia să mă chinuie.

— Față-de-Pizza! Speram c-ai murit, ca să nu fiu nevoit să-ți văd iar mutra aia pocită.

— Să ți-o trag, Felix.

Îi arăt degetul.

— Nu ți-aș trage-o nici dacă m-ai plăti. Pun pariu că ești virgină... ești, nu-i așa?

— Am 13 ani, idiotule. Normal că-s virgină. Ca și tine.

Will, prietenul lui Felix, chicotește, amuzat. Asta nu face decât să-l enerveze pe Felix. Se apropie de mine, cu mâna la prohab.

— Facem pariu? Fetele mă roagă să le-o trag.

— Singura fată care te roagă e aia din visele tale, fraiere!

Chicotele lui Will se intensifică. Felix se întoarce spre prietenul lui.

— Tacă-ți fleanca, găozarule!

Se întoarce din nou spre mine.

— Iar tu, când visezi, te rogi să te iubească cineva, doar că le vine să vomite tuturor celor care-ți văd fața boccie. Nimeni nu te vrea, zdreanță!

Faza cu Felix e că știe exact unde să te atingă ca să te doară.

— Haide, Felix, că mai e un pic și vine autobuzul, îl trage Will de mânecă, dar Felix se smulge din strânsoare.

— Bun, mai am timp să-i dau o lecție zdrenței.

Se aruncă spre mine.

Compensez lipsa gabaritului prin viteză. Fac un pas în lateral, apoi mă prefac că mă dezechilibrez. Mă aplec în față și mă apuc de rucsacul lui, pentru stabilitate. Îi strecor punga în buzunarul exterior. Felix mă lovește cu palma.

— Dă-te de pe mine, scorpie nenorocită!

Mă lovește tare.

Mă prăbușesc pe trotuar și îmi julesc pe ciment pielea de pe mâini. Dau să mă ridic, dar, înainte să ajung în poziție verticală, mă surprinde cu un șut în coaste. Mă aplec în față, încercând să-mi recapăt suflarea.

— Haide, vere, nu-i OK, îl aud pe Will de deasupra mea.

Mă fac covrig și aștept următoarea lovitură, dar nu mai vine. Zgomotul autobuzului care a sosit în stație și al ușilor care se deschid umple golul. Mă ridic cu greu în picioare, ținându-mă încă de abdomen.

Reușesc să-mi recapăt suficient puterea pentru a striga în urma lui Felix:

— Pe mai târziu, putoare!

Felix se apleacă pe fereastră ca să-mi răspundă, dar se albește brusc la față și se așază la loc pe scaun.

Apare o umbră lunguiață, care se suprapune cu a mea. Încet, mă întorc și îl văd pe Leka, urmărind cu

atenție autobuzul care se îndepărtează. O expresie furtunoasă îi întunecă trăsăturile.

— Ți-ai uitat telefonul, spune și-mi întinde mobilul.

— Ups, murmur și întind mâna să-l iau.

Mă întorc să-l bag în rucsac, dar icnesc de durere fără să vreau.

Leka se întunecă și mai tare la față, cu ochii ațintiți în continuare asupra autobuzului.

— Îl omor pe golanul ăla.

— Nu, zic și îl prind de mână pe Leka. Nu poți face asta. Tatăl lui e avocat, o să avem probleme.

— Poa' să fie și papa de la Roma, că tot i-aș decupa fața puțoiului și i-aș trimite-o lu' taică-su la slujbă.

E de rău. Frica începe să mi se răspândească prin vene. Vai, ce am declanșat? Ar fi trebuit să-mi țin gura și să suport durerea. Felix nu m-a mai lovit niciodată. Nu fizic. Sigur că a mai spus tâmpenii și sentimentele mele au avut de suferit, dar acum e pentru prima oară când mă lovește.

— Leka, spun, agățându-mă de brațul lui. Leka, te rog!

În sfârșit, se uită la mine.

— Te rog, nu face nimic! I-am plătit deja polița.

Își plimbă mâna în sus și-n jos pe brațul meu.

— Cum așa?

— Am umplut o pungă de plastic cu pește și ouă stricate și i-am băgat-o în rucsac. I-am dat și o palmă serioasă înainte să plece.

Încetează să-și mai plimbe mâna pe brațul meu. Îmi ridică bărbia cu un deget. Observ un zâmbet schițat în colțul gurii.

— *Pe mai târziu, putoare?*

Ridic ușor din umeri.

— Mi s-a părut că se potrivește.

Îmi ia telefonul din mână și butonează ceva înainte să mi-l pună în rucsac.

— Haide!

— Școala e în direcția opusă, îi spun în timp ce mă conduce pe stradă.

— Ești bolnavă azi, mă anunță el.

— Sunt? zic și ridic din sprâncene.

— Da. O răceală apărută pe neașteptate. Febră mare. Trebuie să-ți dau lichide.

Cotește spre cealaltă stradă. Îmi crește pulsul.

— Luăm niște înghețată pe post de lichide? întreb eu.

E drumul spre cofetăria mea favorită, unde se fac niște clătite demențiale cu fulgi de ciocolată și cele mai bune shake-uri din lume.

— Am auzit că asta e cea mai bună metodă să scazi febra.

Așteaptă până mă ghiftuiesc cu clătite și sorb ultimele picături de shake din pahar.

— De când durează chestia asta?

Face un semn cu capul spre stradă, în direcția în care ne ciondăniserăm eu și Felix.

— Îmi strici micul dejun.

Leka mă privește insistent. Dau farfuria deoparte și suspin exagerat.

— Din septembrie.

— Suntem în octombrie.

Rezist tentației de a face pe deșteapta cu o replică de genul: *Știu, am învățat lunile anului când eram la grădiniță.*

— Ia autobuzul doar lunea și joia, în restul zilelor presupun că-l duce cineva cu mașina.

— Așadar, de o lună jumate, de două ori pe săptămână, golănașul ăla te-a agresat, iar tu nu mi-ai zis nimic?

Durerea din glasul lui mă afectează și bunele intenții se duc pe apa Sâmbetei.

— Am crezut că mă pot descurca și singură. N-am vrut să te deranjez. Tot timpul faci câte ceva pentru mine, Leka. Îmi plătești școala. Îmi cumperi haine. Îmi asiguri un acoperiș deasupra capului, îmi pui mâncare pe masă, și ce primești la schimb?

Simt că îmi ard ochii și clipesc repetat, pentru a-mi opri lacrimile.

— Pe tine, Bitsy. Te primesc pe tine. Corect?

Întinde mâna peste masă. Mă holbez la ea.

Îmi răsună în urechi vorbele lui Felix: *Nimeni nu te vrea!*

— Cum poate fi asta îndeajuns?

Câteva lacrimi mi se scurg pe obraji, în ciuda eforturilor de a mă abține. Le șterg.

— Doamna M. spune că ai nevoie de o soție. Te împiedic eu să ai una? Vreau să zic, nu aduci niciodată femei acasă. Te temi de ceva? Greșesc eu cumva?

Oare eram egoistă, așa cum sugerase doamna M. acum câțiva ani? Nu mă pot agăța de Leka la infinit, dar ideea de a-l împărți cu altcineva face ca inima mea să vrea să se ascundă într-o grămadă de cărbuni.

Leka se ridică și se așază lângă mine. Mă trage mai aproape de el și, când îmi pune o mână pe spate, încep să plâng ca un bebeluș.

— Nu am nevoie de o soție. Nu-mi doresc o soție.

Mă mângâie pe spate.

— Am nevoie doar de tine, Bitsy, e suficient.

Îmi încolăcesc mâinile după gâtul lui și mă agăț de el ca o maimuțică.

— Dacă vrei să ai o iubită, ar trebui să ai una. Nu mă deranjează.

Altă minciună.

— Îți promit că, dacă voi găsi o fată care să-mi placă atât de mult încât să vreau să fie iubita mea, n-o să las pe nimeni să-mi stea în cale, OK? Nici măcar pe tine.

Exact asta îmi dorisem să spună, dar nu era așa plăcut s-o aud. Totuși, este vorba despre nevoile lui Leka acum. Trag aer în piept, îmi șterg ochii de haina lui și mă desprind din îmbrățișare.

— OK, răspund eu cu ochii ațintiți spre urmele lăsate de lacrimile mele pe geaca lui neagră.

Iau un șervețel și îi șterg haina.

— Dar tu... tu ai nevoie de o mamă, Bitsy? întreabă el grijuliu.

Ridic capul.

— Nu, am nevoie doar de tine. Jur!

Îi apare din nou un zâmbet în colțul gurii. Îmi prinde capul în palme.

— Te cred. Deci, ne-am înțeles. Suntem doar noi doi, Bitsy.

Îmi întorc fața în palma lui și-i dau un pupic.

— Doar noi doi, Leka. Pentru totdeauna.

Jur că simt cum îl trec fiorii.

18.
Bitsy

Un an mai târziu

— Faptul că te uiți la ceas n-o să-l facă să ajungă mai repede acasă, spune doamna M.

Pun telefonul pe masă.

— Mă uitam dacă am primit vreun mesaj de la cineva de la școală.

— Și ai primit?

— Nu.

Măcar asta e adevărat. Am o singură prietenă la St. Vincent, și regula ei este să nu trimită mesaje după ora 9 seara.

Doamna M. plescăie cu limba în cerul gurii și sunetul se combină cu cel al andrelelor care se lovesc una de alta în timp ce tricotează.

— Ar trebui să-ți faci mai mulți prieteni. Ți-ar face bine să mai ieși din casă.

— De ce? întreb eu, uitându-mă în jur. Îmi place aici.

E locul meu preferat. Aici ne-am pus amprenta eu și Leka în ultimii patru ani. Aici se văd urma de pe parchetul de pe hol, rămasă de când Leka a scăpat cuierul

pe care l-am adus cu noi din Village, și scobitura făcută în perete, chiar lângă camera mea, pentru globul imens pe care eu am insistat să-l cumpărăm. Sub canapea e pata de ojă pe care am făcut-o când aveam 10 ani. Crezusem că Leka o să se supere, dar el a zâmbit și m-a mângâiat pe creștet. Blatul de la bucătărie are zgârieturi, pete și o urmă de arsură de la pistolul de lipit pe care l-am folosit la atâtea proiecte pentru școală.

— Ar trebui să stai într-un bloc cu mai mulți copii sau chiar la casă, la marginea orașului, unde să ai o grădină și un câine.

Clic-clac, se aud andrelele.

— O grădină și un câine par să implice o groază de treabă.

Îmi îndoi picioarele și-mi las capul pe genunchi, dorindu-mi ca Leka să vină mai devreme.

— La marginea orașului ai mai mult soare, continuă ea de parcă eu n-aș fi spus nimic. Și sunt mai multe parcuri, mai mulți oameni și aerul e mai curat.

Se pare că doamna M. vrea să scape de oraș. Mie îmi plac aglomerația și faptul că pot ajunge oriunde singură, cu metroul. Sunt la o singură stație de Marjory's, deși nu merg niciodată acolo decât dacă sunt cu Leka. Dar faptul că sunt la doar 10 minute de el mă face să mă simt mai bine.

— Am auzit că liceul Assumption găzduiește un bal anul ăsta. Te-ai gândit pe cine inviți la dans?

— Nu.

— Nu ți-a căzut cu tronc nimeni de acolo? Am auzit că băieții de la Assumption sunt foarte prezentabili. Și de familie bună, pe deasupra.

Când trag aer în piept, mirosul loțiunii de corp cu aromă de căpșuni cu care m-am dat pe picioare se

combină cu cel de lămâie al soluției cu care am lustruit parchetul mai devreme. Dincolo de aceste tonuri, pot jura că simt mirosul bărbătesc, cu tentă de pământ, al lui Leka. Inspir adânc, încercând să mă concentrez asupra acestuia, nu la bălmăjelile doamnei M., care chiar nu mă interesează. Închid ochii și inspir din nou. Iată-l! Îmi țin răsuflarea și mă umplu de el.

De ce aș vrea un băiat, când îl am pe Leka? Nimeni nu se compară cu el. Nimeni de la Assumption nu e așa de înalt și nu are umerii atât de lați. Nimănui nu-i cade bretonul pe frunte perfect, ca lui Leka. Nimeni nu-mi dă fiori pe șira spinării când mă mângâie. Nimeni nu-mi spune vorbe bune când sunt supărată. Nimeni, în afară de Leka. Cred că am știut întotdeauna că va fi el, chiar și înainte să-mi dau seama că legătura pe care o aveam era mai mult decât una dintre frate și soră. Așa că nu, nu există niciun băiat la Assumption care să-mi fi căzut cu tronc. Nu va exista niciun băiat pentru mine, niciodată. În afară de Leka.

— Doamna Michaelson te-a întrebat ceva.

Sar direct în picioare.

— Leka, ai ajuns!

Îmi pipăi obrajii, întrebându-mă dacă sentimentele mi se citesc pe chip.

Înclină capul și se uită la mine curios.

— Am ajuns. Care-i faza cu dansul?

— Nimic.

La naiba cu doamna M. și cu gura ei mare! Îi arunc o privire bonei. Mă ignoră cam cum am ignorat-o și eu pe ea toată seara.

— Liceul Assumption găzduiește un bal pentru toți bobocii. Este cel la care fetele invită băieții la dans.

Doamna M. pune deoparte andrelele.

— Elizabeth nu a participat anul trecut pentru că a uitat să semneze acordul de conduită.

Nu uitasem. Aruncasem hârtia la coș, pentru că nu eram interesată de balurile de la școală. Și nici acum nu sunt.

Leka își freacă bărbia cu palma. Are o barbă aspră.

— N-am știut nimic despre asta. Nu ești un pic cam tânără ca să dansezi cu băieții?

Nu acord atenție întrebării, pentru că atenția îmi e îndreptată spre părul lui. E ud și lipit de craniul perfect. Mi se strânge stomacul. Asta înseamnă că treaba pe care a avut-o a fost una mizerabilă.

— Bineînțeles că nu. E adolescentă. Multe fete încep să iasă la dans la vârsta asta. E perfect normal.

Plescăie iar din limbă.

— Leka, nu fi așa de strict, pentru că o să se răzvrătească!

Îi fac semn că nu e cazul, dar Leka s-a încruntat deja. Doamnei M. prea îi place să-și bage nasul unde nu-i fierbe oala.

— Trebuie să semnezi acordul de conduită și să-l predai cât mai repede, altfel nu vei putea participa, continuă ea.

Iau geanta cu setul de tricotat și o duc la ușa de la intrare, poate se prinde.

— Oricum nu mă duc, așa că nu contează.

— Dacă vrei, poți să mergi, spune Leka.

— Nu vreau să merg.

Știu că nu e momentul să-i împărtășesc lui Leka sentimentele mele. Ar spune că sunt prea mică. Sau, și mai rău, că sentimentele mele nu sunt reale. Nu, cel mai rău ar fi să mă mângâie pe creștet și să-mi spună că suntem frați și că așa vom rămâne.

— Ar trebui să meargă la dans, se bagă iar în vorbă doamna M. I-ar prinde bine. Merg eu cu ea în weekend să-și cumpere o rochie, dacă tu nu ești disponibil.

— Nu merg la dans, insist eu.

— Vă țin la curent, doamnă Michaelson, spune Leka.

Deschide ușa, îmi ia geanta doamnei M. din mână și o conduce pe bonă pe holul blocului.

Ea continuă să vorbească despre dans.

— Așa să faci, dragule. O să-i prindă bine lui Elizabeth. Nu are destui prieteni. Nu e sănătos pentru ea să fie singură.

Nu reușesc să deslușesc cuvintele lui Leka, murmură prea încet — presupun că intenționat.

— Da, vârsta de14 ani e perfectă pentru asta. Cu siguranță, nu e prea tânără.

Hotărăsc că nu e cazul să aud mai mult și intru în casă. Mă duc în bucătărie și scot ingredientele pentru un sendviș. Leka e de multe ori înfometat când vine de la muncă. Nu mănâncă la Marjory's. Îmi plăcea să-mi imaginez că nu mănâncă acolo pentru că i se întoarce stomacul pe dos din cauza lui Mary, dar acum cred că e din cauză că nu-i place munca pe care o face acolo.

— Așadar, e un bal la școală, zice Leka în timp ce intră în bucătărie. Ce altceva nu mi-ai mai zis?

Nimic special. Doar faptul că simt niște furnicături care l-ar face să roșească și să fugă să se ascundă undeva.

— Nimic.

Suspin ca răspuns la privirea lui neîncrezătoare.

— Stai un pic!

Aduc rucsacul, scot din el un teanc de hârtii și le trântesc pe masă. Leka își trage un scaun și, cu sendvișul într-o mână, începe să răsfoiască grămada de formulare pentru

părinți. Una pentru o excursie de grup la o fabrică de gumă de mestecat. Alta pentru o vizită la Muzeul Național de Istorie. Erau două pentru niște petreceri organizate la școală: una de întâmpinare la începutul anului școlar, de toamna trecută, și una de la sfârșitul semestrului.

Le citește pe rând și le așază deoparte, până se formează un teanc de vreo 10 hârtii. Se uită la sendviș și îl pune și pe acesta pe masă.

— Ia loc, Bitsy!

Cu inima grea, mă trântesc pe scaun.

— De ce nu mi-ai spus nimic despre toate astea?

— Pentru că nimic din toate astea nu contează.

Strânge din pumni și-și încordează maxilarul — semn clar că e frustrat și că încearcă să se controleze.

— Astea sunt rahaturile distractive de la școală, și tu le ratezi pe toate. De ce?

— Nu sunt distractive, Leka. Tocmai asta e faza. Chestiile astea sunt fie plictisitoare, fie terifiante.

Scot formularul pentru muzeu.

— M-am interesat. Locul e plin de animale moarte și împăiate, în niște vitrine. Poți să le vezi la fel de bine în fotografiile de pe internet, plus că online găsești și mai multe informații.

Scot formularul pentru petrecerea de întâmpinare.

— Asta este pentru meciul de fotbal american de la Assumption, în timpul căruia patru elevi au fost prinși fumând un joint în toaletă, iar după joc, Misty Price a fost prinsă oferindu-i unui sportiv un premiu de consolare cu gura, în autobuz.

Leka, săracul, e complet debusolat. Mai devreme avea maxilarul încordat, acum a rămas cu gura căscată și a făcut ochii mari.

— Mergi la o școală catolică, spune el pe tonul pe care recită călugărițele versete din scriptură de parcă ar fi un fel de sfinte centuri de castitate.

— Corect, dar, atâta timp cât mergi la spovedanie, totul este în regulă.

În plus, probabil că unii preoți se excită când le ascultă pe fetele care îngenunchează lângă ei și-și mărturisesc în șoaptă păcatele din timpul săptămânii.

Leka rămâne tăcut în timp ce procesează informațiile. Ridică o mână și-și acoperă gura cu ea, probabil pentru a-și ascunde emoțiile intense, dar eu îmi dau întotdeauna seama ce se petrece în mintea lui. Nu-i citesc cu exactitate gândurile, dar știu, în general, ce sentimente îl încearcă. Acum e supărat — probabil pentru că locul sigur în care credea că mă plasase se dovedește a fi, de fapt, un incubator pentru vicii, în special droguri și sex.

— Și tu, Bitsy? Tu ce ai de mărturisit?

— I-am pus piedică lui Jillian Murkowski acum trei săptămâni, spun eu cu candoare.

Încearcă să-și mascheze zâmbetul cu mâna, dar văd cum îi strălucesc ochii.

— De ce?

— Pentru că e o javră. E în clasa a zecea și are un iubit mai mare. Pare să creadă că asta îi dă un statut superior la școală și le spune celorlalte fete ce-i displace ei la înfățișarea lor.

Imit vocea nazală a lui Jillian:

— *Leila e așa minionă, că părinții ei trebuie să fie munchkini*[2]*. E sigură că e în clasa a opta?* Către Camryn, care e

[2] Personaje din romanul *Vrăjitorul din Oz* de L. Frank Baum. (*N.t.*)

mai dolofană: *Chiar crezi că ar trebui să mănânci și chifle la masă?* Chestii de genul ăsta.

— Și despre tine ce spune?

— Nimic. Nu e prima dată când îi pun piedică.

Anul trecut, am călcat-o „accidental" pe mână la ora de educație fizică, atunci când stătea întinsă pe o saltea în sala de sport.

Leka chicotește.

— Bun. Deci școala ta e varză. De ce nu mi-ai spus până acum? Te puteam muta la altă școală.

— Peste tot sunt nesimțiți. Ce rost are s-o iau de la capăt? Aici, cel puțin, știu cine-i agresiv și mă pot feri de cei cu adevărat periculoși.

— Nu cred că așa ar trebui să fie la școală, spune el cu blândețe.

A terminat cu morala. Și i-a trecut și supărarea, pentru că și-a luat iar sendvișul.

— Dacă spui tu.

Dar eu cred că peste tot e așa la școală. Suporți până te lasă în pace, apoi îți vezi de viață. Cel puțin, asta e teoria mea. Odată terminată școala, când voi avea 18 ani, Leka mă va vedea ca pe o femeie și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Nu că acum n-am fi fericiți, dar simt că am putea fi mai apropiați. Sau poate că mă tem că doamna M. are dreptate și că o altă femeie o să mi-l fure înainte ca eu să fiu pregătită să-l revendic. Sau, mai degrabă, înainte ca el să fie pregătit pentru ca eu să-l revendic, pentru că eu sunt gata și acum să anunț lumea întreagă că eu și Leka vom fi împreună pe vecie. Și nu ca frate și soră, așa cum încearcă toată lumea să mă facă să accept.

— Tot cred că ar trebui să te duci la bal. Chestiile astea se presupune că sunt distractive.

— Mai degrabă aș sta să-mi scoată cineva toți dinții fără anestezie.

— E prea dureros, eu aș prefera să dansez, nu să-mi fie scoși dinții.

— Am o idee mai bună despre cum să-mi petrec timpul.

— Ce idee?

Aștept până are gura plină, apoi îl delectez cu inteligența mea.

— Aș putea să-mi iau o slujbă.

Începe să dea din cap înainte să apuc să spun ultimul cuvânt. Dar cum încă are gura plină, profit de avantajul pe care îl am și continui.

— Exact. Îți amintești că ți-am zis că tatăl lui Mandy are magazinul ăla cu iaurturi de băut de la intersecția dintre Beecher Street și 2nd Street?

— Nu.

Dar privirea lui îmi spune că-și amintește. Leka nu citește fluent, dar are o memorie impecabilă.

— Mandy lucrează acolo câteva ore pe zi și a zis că aș putea să o ajut. Tatăl ei plătește șapte dolari pe oră și aș putea lucra vreo 10 ore pe săptămână. Poate mai mult în weekend. Ar însemna 100 de dolari pe săptămână.

— Ai nevoie de ceva anume? Îți cumpăr eu.

Scutur din cap, frustrată. Poate fi așa obtuz câteodată!

— Știu, dar vreau să câștig banii mei. Chiar și cadourile pe care ți le-am luat, tot din banii tăi au fost, e ca și cum ți-ai cumpăra singur cadouri, ceea ce e o tâmpenie.

Deschide gura să mă întrerupă, dar nu mă las.

— Și, dacă chiar ai impresia că nu socializez destul, ăsta e locul perfect să mă integrez mai bine. Mulți copii de la St. Vincent și de la Assumption își petrec timpul pe-acolo.

— Atunci ar trebui să te duci și tu să-ți petreci timpul acolo, replică el.

Se ridică brusc de la masă și se duce să-și pună farfuria în mașina de spălat vase. Presupun că fața lui impasibilă și vocea inflexibilă ar fi făcut pe oricine să renunțe. Nu și pe mine.

— Ce zici de asta? Mă duc la dans dacă mă lași să lucrez la Froyo.

— Nu!

— Dar la Marjory's?

Îl trec fiorii și trântește ușa mașinii de spălat vase.

— Nu!!!

Se întoarce, cu mâinile la spate. Bicepșii i se umflă ușor și tricoul albastru cu logoul Adidas decolorat îi iese un pic din pantaloni. I se vede o urmă de piele. Inspir adânc, neînțelegând pe deplin de ce îmi crește pulsul și palmele-mi sunt ușor transpirate. Îmi șterg palmele de blugi și îmi joc atuul.

— Mă înscriu cu o lucrare la expoziția de artă pentru tineri, care se ține la primăvară.

Se lasă tăcerea. Știu cât de mult își dorește asta. Mă bate la cap de un, de când am fost în vizită la Muzeul Metropolitan de Artă și a descoperit că elevii pot face asta.

Joc tare.

— Froyo, unde aș lucra cu oameni pe care nu-i cunoști, înconjurată de tineri care fumează iarbă și fac sex, sau la Marjory's, unde poți fi cu ochii pe mine.

— O singură oră pe zi, și doar când sunt și eu acolo.

Sar în sus și scot un strigăt de bucurie.

— Și mâine-dimineață vreau să văd formularul pentru expoziția de artă gata completat.

— S-a făcut!

Mă arunc în brațele lui — îmi dorisem să fac asta încă de când venise acasă, dar îmi fusese prea teamă. Teamă că-mi va citi cumva gândurile nepotrivite și mă va îndepărta. Mă prinde, așa cum o face întotdeauna. Mă strânge în brațele lui puternice. Îmi lipesc capul de gâtul lui și îi inspir parfumul. Simt nevoia să scot limba și să-i simt gustul. E minunat, îmi imaginez.

Mă desprind din îmbrățișare înainte să fac vreo prostie.

A doua zi mă înființez la Marjory's, imediat după școală. Nu e foarte aglomerat. Mary stă la o masă din spate, cu picioarele pe un scaun, și citește o revistă.

Când mă apropii, coboară un pic revista, ca să mă poată vedea.

— Ce vrei?

— Bună, Mary!

Ezit, pentru că Mary seamănă cu Felix. Știe cum să te facă să suferi. Am grijă să nu mă apropii prea mult.

— Leka e aici?

Ridică din nou revista, ca să nu-i pot vedea chipul și ca să nu fie nevoită să se uite la mine.

— Nu.

Atât. Fără detalii, de genul: „Nu, e plecat și revine curând". Doar un simplu „nu", de parcă aș fi un străin de pe stradă. Dar, dacă voi lucra aici, trebuie să fiu în stare să-i fac față, așa că trag adânc aer în piept și îi zic:

— Am venit pentru un job.

Îi cade revista din mâini. Începe să râdă copios, iar eu stau și mă uit la ea ca o idioată. În fine, se șterge cu un șervețel la ochi.

— Bravo, fetițo! Chiar aveam nevoie de asta. Superamuzant!

— Leka a zis că pot lucra aici o oră pe zi.

— Te-ai uitat vreodată în oglindă, scumpo? mă întreabă ea. Pentru că priveliștea e înspăimântătoare. N-o să mai mănânce nimeni dacă iei tu comenzile și le servești mâncarea clienților. O să le piară pofta de mâncare când ți-or vedea mutra.

Își pune o mână pe țâțele ei mari.

— Trebuie să arăți bine ca să lucrezi cu clienții, într-un restaurant.

Își ia revista și începe iar să citească. Liniștea e străpunsă de câteva chicoteli.

— Atunci o să lucrez în spate. Spăl vase, toc chestii.

— Nu. Nu avem nevoie de ajutor.

— Dar Leka a zis...

Bate cu palma în masă. Chipul ei drăguț se schimonosește și acum seamănă cu Felix șobolanul.

— Leka nu conduce Marjory's. Eu sunt șefa aici, așa că rămâne cum spun eu. N-ai ce să cauți aici! Acum, cară-te!

Se aude un clopoțel și ne întoarcem amândouă spre ușa de la bucătărie, pe care tocmai intră Forțosu' și Leka.

— Bună, Forțosule!

Îl salut, făcându-i anemic cu mâna.

Vine și mă îmbrățișează strâns.

— Ce mai faci, Lizzie?

Mă strâmb, cu fața lipită de pieptul lui, atât din cauză că mă îmbrățișează prea strâns, cât și pentru că folosește diminutivul ăla oribil.

— Bine.

— Am auzit că o să lucrezi pentru noi după școală.

Mă uit la Mary, care se zgâiește la Forțosu'.

— Credeam că eu iau deciziile în privința personalului de aici, zice Mary.

— Așa și e, îi răspunde Forțosu' și mă mai strânge o dată înainte de a-mi da drumul.

— Atunci nu, n-o să lucreze aici.

Leka se bagă între mine și Forțosu' și îmi pune o mână după umeri.

— De ce nu, Mary?

Vorbește cu o voce joasă, calmă și măsurată, dar tonul lui trădează o hotărâre înspăimântătoare. Simte și Mary asta. Amenințarea ascunsă o avertizează pe Mary că ar face bine să dea un răspuns care să-l mulțumească.

— Nu... nu are deloc experiență.

Trebuie să-i acord respectul cuvenit. E tenace.

Cu brațul încă după umerii mei, Leka se apleacă până e suficient de aproape ca să simtă respirația lui Mary pe obraz.

— În cazul ăsta, o s-o înveți tu.

Se îndreaptă de spate și mă conduce cu grijă spre bar, unde Forțosu' își toarnă ceva de băut. I-am întors cu toții spatele lui Mary, ceea ce cred că e o mare greșeală.

19.
Bitsy

Un an mai târziu

Când deschid ușa de sticlă, sună clopoțelul de la intrare. Un bărbat îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu o expresie sumbră, îmi face un semn rapid din cap, iar Leka îmi aruncă o privire precaută.

— Ești sigur că ăsta e locul? îi șoptesc lui Leka.

Micul magazin nu seamănă cu niciunul în care am mai fost. Sunt obișnuită cu rafturi pline de haine. Poate câteva manechine fixate în podea. Magazinul ăsta decorat în crem și auriu, ca un tort de nuntă, are expuse doar vreo 10 rochii.

Leka deschide telefonul.

— Divine Dresses, zice el. Doamna Michaelson a zis că ar trebui să-ți cumperi rochia de aici.

Mă împinge cu delicatețe în interiorul magazinului.

— Macy's ce problemă avea?

De acolo mi-aș fi luat anul trecut rochia, dacă aș fi fost obligată să merg la bal. Din fericire, îmi scrântisem glezna la Marjory's și o convinsesem pe doamna M. că ar fi fost prea dureros să dansez. Crezând că eram

dezamăgită, Leka m-a dus să văd *Deadpool*, și jumătate din film mi-a acoperit ochii, de parcă n-aș mai fi văzut niciodată un fund de bărbat. Bine, era prima oară când vedeam un bărbat în fundul gol, dar nu era ca și cum bucile goale lui Ryan Reynolds m-ar fi făcut să vreau să-i dau pantalonii jos oricărui bărbat pe care-l întâlneam.

E adevărat că după film m-am uitat ceva mai mult la fundul lui Leka, pe furiș, întrebându-mă cum ar arăta fără blugii sau pantalonii de pijama, dar nu mă trezesc noaptea din somn gândindu-mă la asta. Cel puțin, nu foarte des. Adică nu în fiecare noapte sau ceva de genul.

— Doamna Michaelson a zis să te aduc aici.

Doamna Michaelson este oracolul feminin din viețile noastre. Dacă ea spune că ar trebui să fac ceva, Leka se conformează imediat — de aceea ne aflăm acum într-un magazin care nu mă interesează, să cumpărăm o rochie de care nu am nevoie, pentru un bal la care nu vreau să merg.

— Cred că apare în curând *Deadpool 2*.

Leka mormăie ceva ce ar putea însemna fie „poate", fie „în niciun caz". Dar nu am timp să mă lămuresc, fiindcă se înființează în fața noastră o vânzătoare îmbrăcată cu pantaloni crem și cu o bluză tot crem, cu o fundă mare la gât.

— Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta azi?

Deschid gura intenționând să spun „cu nimic", dar Leka vorbește primul.

— Are nevoie de o rochie pentru o seară de dans la liceu.

Mă aștept să înceapă să se dea pe lângă Leka, așa cum fac toate femeile între șase și 86 de ani, dar, spre surprinderea mea, abia dacă se uită la el. În schimb, mi se adresează mie.

— Te-ai gândit la o culoare sau la un stil anume?

— Negru. Înmormântare.

Leka își dă ochii peste cap.

— Are 15 ani, așa că vă rog să fie ceva potrivit vârstei.

Femeia face semn că a înțeles, dar nu-și ia ochii de la mine.

— Sunt sigură că pot găsi ceva care să fie atât pe placul dumneavoastră, cât și al fiicei dumneavoastră.

— Ah, dar el nu e..., încep eu, dar o las baltă.

Trebuie să trec peste impulsul ăsta de a le explica tuturor care este relația adevărată dintre mine și Leka. În plus, cred că astfel de remarci îi rănesc sentimentele lui Leka, dar nu e încă pregătit să audă că sunt îndrăgostită de el și că vreau să fac toate lucrurile nerușinate pe care le aud la sala de sport de la fetele mai mari, care povestesc ce fac cu iubiții lor. Ar muri. Chiar cred că ar face un atac de cord. Și ar trebui să-i fac respirație gură la gură. Hmmm... Asta ar fi de luat în calcul.

Înainte să pot continua fantezia, vânzătoarea mă apucă de cot și mă conduce prin magazin.

— Domnule, dumneavoastră puteți aștepta aici. Eu și...

Se oprește, ridicând o sprânceană în semn că ar trebui să completez cu numele meu.

— Elizabeth, spun eu.

— Eu și Elizabeth vom merge la cabina de probă.

Leka se așază pe un scaun, iar tipa mă duce să probez.

— Dacă ești deschisă la sugestii, cred că la tenul tău s-ar potrivi de minune o culoare prețioasă. Poate verde-smarald sau albastru-regal?

— Îmi place albastrul, recunosc eu.

Îmi aruncă o privire peste umăr.

— Nu mă miră.

Hmm. Probabil că l-a studiat pe Leka mai bine decât crezusem eu. Da, el are cei mai albaștri ochi albaștri, și da, e culoarea mea favorită.

— Eu sunt Catherine.

Dă la o parte o draperie grea și îmi face semn să intru în cabină.

— Dă-mi voie să merg să-ți aduc câteva rochii.

— Nu vreau ceva...

— Cred că știu exact stilul care ți-ar plăcea. Ai un chip minunat.

Îmi zâmbește din nou.

— Scoate-ți hainele. Toate.

— Toate? Adică și lenjeria intimă?

— Da, toate.

Lasă draperia să cadă.

Trag cu ochiul să văd dacă flirtează cu Leka, dar nu o face. Se duce direct spre o altă ușă și dispare, lăsându-l pe Leka tolănit pe scaunul cu tapițerie crem. Își întinde picioarele, iar blugii și ghetele lui negre contrastează puternic cu aspectul luminos al încăperii. Catherine, care se ocupă exclusiv de mine, reprezintă excepția de la regulă. În majoritatea timpului, Leka atrage privirile tuturor femeilor din jurul lui. Un grup de trei femei așezate în fața altei cabine de probă îi aruncă priviri pe furiș.

Leka e insensibil. Încă nu m-am prins dacă își dă seama că este studiat constant și ignoră asta sau dacă nu e conștient de valul de interes pe care-l declanșează imediat ce intră undeva. Și nu pricep ce găsește toată lumea atât de atractiv la el. Obiectiv vorbind, e *hot*, dar sunt destui tipi *hot*. E ceva diferit la el care le atrage pe femei, iar eu nu știu despre ce e vorba.

Poate că femeile intuiesc cât de protector este, din felul în care deschide ușa sau din felul în care te supraveghează. Are și ceva sălbatic în el, ca de animal de pradă scăpat liber într-o grădină zoologică plină cu animale domestice. Știi că e periculos, dar nu te poți abține să nu vrei să-l atingi, să-l mângâi. Sau poate că e atitudinea lui. Văzându-l cum stă pe scaun, ai zice că el e proprietarul magazinului. Atât de multă încredere în sine degajă. Sau poate că e vorba despre altceva, ceva pe care cei 15 ani de viață ai mei nu-mi permit să deslușesc.

Tot ce știu este că dacă-l pun pe Leka în mijlocul unui teren de fotbal plin cu băieți, toate privirile vor gravita în jurul lui. Încă aștept ca el să se îndrăgostească de cineva, așa cum zice doamna M. că se va întâmpla, dar, deocamdată, este încăpățânat, minunat de singur. Asta nu înseamnă că e îndrăgostit de mine. Nu. Încă sunt fetița pe care a adunat-o de pe străzi.

Cu un oftat, trag draperia de la cabina de probă. Îmi scot blugii și îi agăț cu catarama curelei de un cuier. Urmează tricoul meu cu *I-love-tacos*. Mă studiez în oglindă. Chiar am un chip minunat? Oare Catherine mă pupă în fund, sau chiar crede asta? Mă studiez din nou din cap până-n picioare. Am șoldurile mai late decât mi-ar plăcea. Mi-e greu să-mi găsesc blugi care să-mi vină bine — sunt fie prea strâmți pe fund și prea largi în talie, fie invers.

Sânii sunt așa și-așa. Nu am pieptul plat, dar aș putea sta foarte bine fără sutien dacă nu ar fi sfârcurile proeminente. Acum câteva săptămâni, Leka a remarcat nemulțumit că mi se văd farurile. N-am înțeles ce vrea să zică decât când, privind jenat spre tavan, a arătat cu degetul spre pieptul meu. Uitându-mă în jos, am văzut că

mi se văd sfârcurile prin tricoul pe care-l împrumutasem de la el.

M-am simțit ciudat că remarcase asta. Inițial mi-a fost rușine, dar mai pe seară, când el era plecat, iar eu eram singură acasă, mi-am imaginat cum m-aș fi simțit dacă mâinile lui ar fi fost cele care-mi acopereau sânii, și nu ale mele. Am simțit cum mi se încordează mușchii coapselor și am avut o senzație ciudată între picioare.

Asta m-a făcut să mă gândesc la fetele de la școală care vorbeau despre sex. Cum se mângâie singure. Para de duș are multe adepte (și întrebuințări). Shelby Mayhew are un vibrator pe care i l-a cumpărat sora ei mai mare. L-a adus la școală și le-a lăsat pe câteva fete să se joace cu el peste haine. Multe și-au mușcat buzele și și-au mișcat fundurile la baie în ziua aia. Mă întrebam care era senzația. Și cum ar fi fost dacă nu era vorba despre un penis din plastic sau din silicon, ci unul adevărat, al unei persoane reale. Al cuiva ca Leka.

Îmi bag mâna în chiloți. Acum câteva săptămâni, la ora de sport, am auzit-o pe Allison șoptindu-i lui Rachel, cea mai bună prietenă de-ale ei, că iubitul său o sărutase între picioare, că-i linsese clitorisul și că ea era să moară de plăcere. Lui Rachel nu-i venea să creadă. Și nici mie. Dar acum mă gândesc la asta. Îmi imaginez că în fața mea e Leka, stând pe scaunul crem, lăcuit, din colț. Că el e cel care-mi dă jos chiloții albi, întâi de pe fund, apoi de pe coapse și, într-un final, îi lasă să cadă pe podea. Că degetele lui sunt cele care îmi desfac sutienul, eliberându-mi sânii deveniți brusc sensibili din strânsoarea firului de metal și a dantelei.

Mă trage aproape de el și respirația lui îmi încălzește abdomenul, făcându-mă să mă încordez. Mă întreb care

ar fi senzația. Mi-aș dori să mor de plăcere? Degetele mi se încleștează în piele.

Un zgomot îmi întrerupe visarea. Privesc speriată în jur.

— Sunteți bine, domnule? Să vă aduc niște apă? se aude o voce suavă dincolo de draperie.

Roșesc și, cu un șut, trimit chiloții în colțul cabinei. Ce dracu' făceam? Lui Leka nu-i pasă de corpul meu. Pentru el, sunt încă o fetiță. El ar fi cel care ar muri de rușine dacă ar ști ce-mi trece prin cap.

— Nu, sunt bine, spune Leka cu o voce răgușită.

Se mai aud niște murmure, apoi vocea lui Catherine de dincolo de draperie.

— Ți-am adus câteva rochii. Ești gata?

— Presupun.

Catherine intră fără niciun avertisment. Mă dau înapoi și mă ghemuiesc, acoperindu-mă.

— Nu-ți face griji, scumpo. Am mai văzut asta.

Agață câteva rochii de cuier, apoi îmi întinde o chestie din dantelă și satin.

— Ăsta este un corset special, care face ca rochiile să stea mai bine pe tine. Vrem să-ți scoatem cât mai mult în evidență calitățile.

— Are 15 ani, intervine Leka zgomotos de dincolo de draperie.

Catherine îmi face cu ochiul.

— Normal că are.

Îmi face semn să iau corsetul. Îl îmbrac, iar Catherine strânge bine șireturile, legându-le cu o fundă la spate. Odată pus corsetul, mă ajută să îmbrac prima rochie. E de un roșu-intens și are mâneci micuțe, care lasă umerii dezveliți. În partea superioară, rochia are o bordură de mici cristale strălucitoare.

— E o variantă modernă a rochiei clasice de bal, spune ea și îmi încheie fermoarul.

Privesc uimită cum două umflături răsar pe deasupra cristalelor.

— Uau, ce decolteu adânc am! exclam încântată.

Îmi trec mâna peste sânii plini.

— Da, lenjeria potrivită e cheia. Ce părere ai?

Fac o piruetă. Materialul diafan al fustei se învârte în jurul meu.

— Mă simt ca o prințesă, admit eu.

Cel puțin, de la gât în jos. Ridic nasul. Fața mea n-o să facă niciodată pe cineva să se oprească din drum. Sprâncenele mele groase tot arată ca niște omizi întinse pe frunte, iar părul rivalizează cu al Meduzei. Păcat că nu există un corset și pentru cap.

— Și la ce ți-ar trebui așa ceva? întreabă Catherine.

— La ce mi-ar trebui ce?

— La ce ți-ar trebui un corset pentru cap?

— Vai, am gândit cu voce tare?

Întinde gâtul și privește imaginea mea reflectată în oglindă.

— Scumpo, ești superbă. Sper că-ți dai seama de asta. Ai niște gene pentru care multe femei ar omorî, niște pometi minunați și bănuiesc că buzele sunt 100% naturale.

Conștientizând ce zice, îmi strâng buzele cărnoase.

— Ești drăguță că spui asta, dar...

Nu mă lasă să termin. Îmi pune o mână pe talie și mă împinge în față.

— Uită-te bine la tine. Ce vezi?

E cam urâțică, nu-i așa?

Față-de-Pizza!

N-o să mai mănânce nimeni dacă iei tu comenzile și le servești mâncarea clienților.

— Mă văd pe mine.

— Ba nu, zice Catherine scuturând din cap. Vezi o versiune a ta, dar nu este cea reală. Văd tot timpul asta la fetele tinere. Nu știi cum să pui în evidență calitățile pe care le ai.

Mă mângâie pe creștet.

— Pun pariu că n-ai fost niciodată la un salon de înfrumusețare, așa-i?

— Hmm, nu.

Scoate un pix din buzunar și scrie un număr de telefon.

— Suni la numărul ăsta și întrebi de Louis. Spune-i că te-a trimis Catherine de la Divine Dresses. E greu să obții o programare, dar o să-și facă timp dacă vii din partea mea. Spune-i să-ți facă un tratament cu keratină, să-ți penseze sprâncenele și să-ți întoarcă genele. Acum, hai să probezi și rochia albastră, cred că o să-ți placă mult.

În secunda în care materialul albastru și mătăsos îmi îmbracă picioarele, mă îndrăgostesc de el. Rochia creează o iluzie a frumuseții cum nu am mai văzut până acum. Prind lateralele rochiei între degete și mă rotesc la dreapta și la stânga. Lumina se reflectă în cristalele mici brodate pe fustă. Are mânecuțe bufante, iar linia decolteului îmi lasă claviculele neacoperite.

— O ador, declară vânzătoarea.

Aranjează una dintre mânecile bufante.

— E elegantă, decentă și, totodată, de adult. Vrei să i-o arăți lui...

Se oprește, așteptând ajutorul meu.

— Leka, spun.

— Vrei să-i arăți rochia lui Leka? termină ea propoziția cu eleganță.

E cel mai frumos lucru pe care l-am purtat vreodată. Cred că e pentru prima oară când mă simt cu adevărat frumoasă, chiar și cu sprâncenele mele groase, părul rebel și tenul pătat. În rochia asta, mă simt ca o prințesă.

— Da, răspund șoptit.

Mă tem că, dacă respir greșit, imaginea se va disipa ca un desen în praful de pe bulevard.

— Du-te! mă împinge ea spre draperie. Arată-i prietenului tău.

Dau draperia la o parte fără nicio ezitare. Leka stă tolănit pe scaunul tapițat, picior peste picior.

— Ce părere ai? îl întreb făcând o piruetă largă.

Mătasea îmi mângâie pielea cu tandrețea unei mâini. Nu am de gând să mai dau vreodată rochia asta jos de pe mine. Dacă e nevoie, spăl toaletele de la Marjory's cu periuța de dinți în următorii 10 ani. Aștept răspunsul lui Leka. Acum chiar cred că spusele lui cum că sunt frumoasă sunt adevărate.

— Deci? îl somez.

Ridic ușor poalele rochiei, în părți, și mă leagăn într-o parte și-n cealaltă.

— Nu-i așa că e minunată?

Leka nu spune nimic. Duce o mână la gură. Oare simulează un căscat? Îi caut privirea, încercând să văd un semn de aprobare sau nemulțumire, dar nu observ nimic. Ochii lui sunt inexpresivi. Liniștea se prelungește. Chiar și Catherine, care mai devreme vorbea continuu, nu găsește nimic de spus.

Îmi dispare zâmbetul.

— Nu... nu-ți place? spun emoționată.

— E-n regulă, spune el sec și se ridică să plece.

Catherine plesnește din limbă și mă împinge în cabina de probă.

— E o rochie superbă.

— OK, spun.

Dar, în acest moment, ar putea intra în pași de dans chiar și Anna Wintour de la *Vogue* să-mi spună că rochia asta e mai frumoasă decât toate cele purtate la Met Gala și tot n-aș crede-o. Leka detestă rochia, și eu la fel.

20.
Bitsy

— Îmi pare rău.

Mă uit la punga mare din poală, în care este rochia. Mă întreb dacă Leka e ofticat din cauza prețului. Costul total al pantofilor, al bijuteriilor cu imitații de diamante și al rochiei mi-a tăiat respirația. Am încercat să plec fără să cumpăr nimic, dar Leka nici n-a vrut să audă.

— Pentru ce? întreabă Leka în timp ce șoferul taxiului pornește mașina.

Îmi ia punga cu rochia din brațe.

Bulevardele largi și vitrinele magazinelor lasă loc aleilor înguste și clădirilor cu graffiti înainte să răspund, pentru că nu știu care-i problema. Nu știu dacă e rochia. Nu știu dacă e prețul. Nu știu dacă e faptul că nu mă port cum trebuie la școală. Nu știu nimic, cu excepția faptului că Leka e nemulțumit, iar dacă el e nemulțumit, eu mă simt mizerabil.

Taxiul oprește în fața restaurantului.

— Îmi pare rău pentru tot.

Nu vrea să mă privească în ochi.

— Nu tu trebuie să-ți ceri scuze.

— 10,50, spune taximetristul.

Leka scoate o bancnotă de 20.

— Păstrează restul!

Ies din taxi în urma lui, precipitându-mă.

— E din cauza rochiei? Pentru că o pot da înapoi.

Îmi zâmbește strâmb, un zâmbet încărcat de emoții pe care nu le pot descifra. Mai nou, reacționează diferit în preajma mea. Pe vremuri, înțelegeam sensul fiecărei mișcări a sprâncenelor lui. Acum și ochii îi sunt plini de secrete.

— Rochia e superbă. Tu ești superbă. Presupun că nu mi-am dat seama că ai crescut.

Închide ușa taxiului în urma mea și mă împinge în restaurant.

Abia acum a realizat că am crescut? Și asta datorită rochiei albastre? Asta e. O să port rochia albastră până la moarte.

— Am 15 ani, nu cinci, Leka!

— Nu-mi aduce aminte, mormăie el.

N-am timp să-i răspund pentru că, odată intrați în restaurant, Mary îl ia în primire pe Leka, luându-i punga din mână.

— Vine Arturo!

Arată spre mine.

— Pune-ți un șorț și fă curat la masa 10. Ai grijă să speli și podeaua. Nu vrem să i se lipească picioarele de podea. Iar tu...

Îndreaptă arătătorul spre Gerry, nătângul excesiv de guraliv, care pălește. Este pe jumătate îndrăgostit și pe jumătate terifiat de Mary.

— O să vrea cârnați picanți, mazăre și paste *orecchiette*. Să nu cumva să uiți! Îi plac picante.

Apoi, la fel de brusc cum a apărut, dispare în toaleta angajaților. Eu și Gerry schimbăm priviri temătoare. Nu

ne temem de Arturo, Mary este cea care ne neliniștește. După o întâlnire cu șeful, Mary poate avea doar două stări de spirit: satisfăcută și plină de ifose sau nemulțumită și plină de draci. Depinde doar dacă primește ceea ce-și dorește. De cele mai multe ori, e de bine.

— Ține-ți capul plecat, mă avertizează Leka.

Îi fac semn că am înțeles. În spate, iau o pereche de mănuși de menaj, umplu o găleată cu apă și mă îndrept spre separeul din colț, de unde își conduce Arturo afacerile când iese în oraș. În timp ce șterg masa șefului, Leka stă cu ochii pe ușă. O mână i se odihnește pe curea, nu departe de tocul în care își ține arma ascunsă sub haină.

Arturo e șeful organizației criminale pentru care lucrează Leka. Nu știu exact ce face Leka pentru Arturo, știu doar că implică arme și sânge și că e ilegal. Nu pot indica momentul exact în care m-am prins de asta.

Poate atunci când m-a luat cu el acasă și a trebuit să ne ascundem pe scara de incendiu când agentul imobiliar a venit să le arate locuința unor potențiali clienți. Sau poate când i-am găsit arma în camera lui, ascunsă sub saltea. Sau poate când mi-am dat seama că niciun băiat de la aprovizionare nu poate câștiga suficient pentru a-și permite să închirieze un apartament cu două camere în New York.

Dar nu vorbim despre asta. Sunt anumite lucruri pe care nu le discutăm niciodată, cum ar fi, de exemplu, faptul că face mai multe dușuri când vine acasă. Sau că programul lui de lucru coincide cu orele în care la Marjory's e închis. Sau că uneori mă târăsc la el în pat când am câte un coșmar ciudat. Sau că niciodată, dar niciodată nu aduce acasă o fată.

— A venit, anunță Leka.

Se înființează Mary. Inspectează masa cu degetele și podeaua cu călcâiul. Sunt curate. Fac treabă bună.

— Dispari! îmi ordonă ea.

Iau găleata și mă îndrept spre baie. În timp ce mă îndepărtez, se deschide ușa și intră Arturo și anturajul lui. Mă opresc și urmăresc spectacolul. Patru malaci înarmați, în costume negre și cu ochelari de soare, îl preced pe omul care controlează jumătate din coasta de est, iar alți șase îl urmează. Nu-i lipsesc decât tricornul și mantaua cu două rânduri de nasturi pentru a fi sosia lui Napoleon Bonaparte. Nu cred că Arturo e mai înalt decât mine. Pare că are nevoie de un înălțător la scaun ca să vadă deasupra mesei. Presupun c-o place pe Mary, pentru că ochii lui sunt fix la înălțimea sânilor ei.

Mary apare grăbită, făcând slalom printre bodyguarzi și își sprijină sânii pe brațul lui Napoleon.

— Arturo, diavol arătos ce ești! De ce ai stat atât de mult departe? Vino, ți-am pregătit deja masa, iar Gerry îți pregătește mâncarea preferată.

Mary continuă să trăncănească, dar eu am ieșit deja din salon și nu mai aud. La bucătărie, Gerry amestecă în paste, iar în spatele lui sunt puse la încălzit două farfurii, sub o lumină specială.

— Auzi? Adu sosul de zmeură, zbiară el la mine.

— Imediat.

Las găleata cu apă lângă chiuvetă, mă spăl pe mâini și merg în camera frigorifică. La întoarcere, văd că Mary și doi dintre bodyguarzi au venit la bucătărie.

— De ce nu e gata mâncarea? se răstește Mary.

— Pentru că geniul cere timp, replică Gerry fără să se obosească să ridice privirea din oala în care amestecă ingredientele.

— Nu văd niciun geniu. Văd doar un șmecheraș care vrea să-și ia o rangă în cap. Îi e foame, așa că termină mai repede.

— Da, doamnă, se supune Gerry.

Pare că o să pună în aplicare amenințarea cu bătaia înainte chiar ca Ger să poată pune mâncarea în farfurii.

Mă grăbesc să-i dau sosul.

— Uite-l aici!

— Mersi! mormăie Gerry și face semn cu spatula spre blatul din oțel inoxidabil pe care se află cele două farfurii. Pune-l acolo, dar nu-l turna peste mâncare — ai pune prea mult.

Așa merg lucrurile în viață, mă gândesc. Mary se ia de Gerry, care, la rândul lui, se ia de mine, pentru că nu se pot răzbuna pe cei pe care ar vrea cu adevărat. Suspin, pun borcanul cu sos pe blat și mă fac nevăzută. E unul dintre momentele în care e bine să stai departe de conflicte.

— Ăsta nu pare cârnat extrapicant, spune Mary privind peste umărul lui Gerry.

— Dar este.

— Unde-i ardeiul iute? Nu văd vreunul.

— E acolo, replică Gerry.

Ea îi dă un ghiont în braț.

— Unde? Nu-l văd!

— E acolo! explodează Gerry. Ești oarbă? Uite, acolo și acolo! arată el cu degetul în tigaie.

Mary îl înghiontește din nou, probabil ca să vadă mai bine.

— O-ncasezi dacă nu-i place mâncarea.

Mary se îndreaptă de spate, își șterge mâinile de rochia ei galbenă și drăguță și pleacă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, i-am pregătit mâncarea asta de fiecare dată când a venit aici și i-a plăcut la nebunie, spune Gerry. E mai bună decât sexul pe care i-l oferă ea.

Mă bucur că a așteptat să plece Mary ca să spună asta, pentru că e aproape sigur că tipa l-ar fi pus pe unul dintre oamenii lui Arturo să-l pocnească pe Gerry cu pistolul, ca distracție de după-masă.

Când mă întorc să arunc apa din găleată, simt o mână pe cot. Mă uit și văd una dintre gărzile lui Arturo care îmi suflă în ceafă, privindu-mă cu interes.

Mă studiază din cap până-n picioare.

— Tu cine mai ești? mă întreabă pe un ton insolent.

— Cred că ar fi mai bine să te retragi, e puștoaica lui Leka, îl pune Gerry la punct.

A terminat de gătit și acum așază mâncarea pe farfurii.

Bodyguardul îmi dă drumul la cot și face într-adevăr un pas în spate. Încerc din greu să-mi ascund surpriza, dar nu sunt sigură c-am reușit, când Gerry îmi face cu ochiul.

— Îl știe toată lumea pe Leka.

Nu întreb care-s motivele.

— Ai nevoie de ceva? îl întreb pe tip.

— Doar făceam conversație, minte el.

Încă are o privire plină de interes, dar mult mai respectuoasă.

— Și ca să știi, are 15 ani. Dacă ții la scula ta și vrei s-o mai ai și mâine, îți sugerez s-o lași în pace. Lui Leka nu i-ar conveni, îl sfătuiește Gerry. Hai și ajută-mă să duc farfuriile la masă!

Mă strecor pe lângă bodyguard, căruia nu i-a dispărut sclipirea de interes din ochi. Până acum, singura atenție de care am beneficiat din partea bărbaților a fost sub

formă de batjocură, așa că ar trebui să mă simt flatată de flirtul bodyguardului. Sunt însă stânjenită. Cum a zis și Gerry, sunt a lui Leka. Nimeni în afară de el n-ar trebui să se uite așa la mine.

Gerry îmi spune să duc eu parmezanul și răzătoarea, în timp ce el ia farfuriile cu paste. Aburul care se ridică răspândește un miros de tăiței de casă, cârnați picanți și unt care-mi gâdilă plăcut nările.

— În sfârșit! Arturo moare de foame, așa-i, dragule? spune Mary.

— Miroase bine. Hai cu ele-ncoace!

Gerry grăbește pasul și așază farfuriile pe masă, în fața celor doi. Mary ridică furculița cu o privire pofticioasă și așteaptă să adaug parmezanul proaspăt ras. Arturo nu mă oprește decât atunci când mâncarea este acoperită cu un strat gros de brânză.

Mă trag deoparte, fără să știu dacă ar trebui să aștept să văd dacă mai vor să le rad parmezan. Mary nu-mi dă nicio indicație. Nu-și poate lua ochii de la Arturo.

Șeful ia o îmbucătură serioasă, apoi încă una.

— E foarte bun! zice.

Gerry se umflă în pene.

— Am făcut tăițeii chiar azi-dimineață, special pentru tine. Mazărea e de la o fermă din nord, iar cârnații...

Explicațiile lui Gerry sunt întrerupte brusc când Arturo începe să tușească puternic. Mary intervine imediat și începe să-l bată pe spate și, în același timp, îi duce un pahar cu apă la gură.

Arturo se lasă pe spate, cu o mână la piept și ochii dați peste cap.

— O, Doamne! strigă Mary. Arturo! Arturo! Are un atac de cord!

Gărzile fac loc în jurul lui. Apare și Leka. E multă agitație, oamenii strigă și se îmbrâncesc reciproc. Țipetele ascuțite ale lui Mary îmi sparg timpanele, dar nu mă pot gândi decât la figura de câine turbat a lui Arturo, cu dinții dezveliți și spume în colțurile gurii.

A fost otrăvit, îmi zic în sinea mea.

Dau fuga în camera din spate și iau o sticlă cu cărbune de deasupra chiuvetei.

Îmi fac loc printre bodyguarzi și trântesc sticla pe masă.

— A fost otrăvit. Bagă-i asta pe gât!

Mary se dă înapoi și aproape mă dărâmă, dar Leka e acolo și mă trage din drumul ei.

— Ce zici acolo?

— Cred că a fost otrăvit. Am avut un curs la ora de educație pentru sănătate despre sinucideri, și era o fată care a înghițit un tub de pastile...

Leka nu mă lasă să termin. Se repede și ia sticla de pe masă, îi deschide forțat gura lui Arturo. Doi bodyguarzi încearcă să-l oprească, dar Forțosu' îi ține pe loc.

Se iscă o încăierare și se schimbă niște pumni, dar se potolesc toți când Arturo începe să vomite.

— Sună la Urgențe, spune Leka.

Unul dintre bodyguarzi se retrage și cheamă salvarea.

Mary îndreaptă un deget tremurând spre Gerry.

— Tu ai făcut asta!

— Normal, eu pregătesc întotdeauna mâncarea, iar tu...

Înainte ca bucătarul să apuce să mai spună ceva, Mary apucă un cuțit și îi taie beregata, iar sângele sare în toate direcțiile.

Aerul se umple de înjurături. Mă împiedic și mă lovesc cu partea din spate a genunchilor de un scaun.

Un bodyguard face un salt în față. Cineva ia cuțitul din mâna lui Mary. Gerry se prăbușește cu o bufnitură. O baltă de sânge se formează sub capul lui, întinzându-se ca o boală infecțioasă. Îmi duc genunchii la bărbie.

Leka dispare pentru câteva momente și revine cu o prelată neagră. El și Forțosu' îl pun pe Ger în ea, iar eu privesc cu o groază detașată cum trupul bucătarului guraliv este înfășurat în prelată și dus de acolo. Când Leka trece pe lângă mine, ni se întâlnesc privirile. A lui este încărcată de griji și remușcări. Vreau să-i zâmbesc încurajator, dar sunt prea tulburată. Abia fac față situației.

Nu are timp să spună ceva. El și Forțosu' trebuie să scape de cadavru înainte să vină cei de la Urgențe. Mă uit la balta de sânge rămasă în urma lor.

Trebuie să dispară. Îmi amintesc de găleata cu apă pe care am folosit-o să fac curat înainte să vină Arturo. Dau fuga în spate, iau găleata și mă întorc. Sângele e tot acolo, coagulându-se pe podea. E sângele lui Ger. Înmoi cârpa în el. Se șterge așa de repede! Parcă ar fi o băutură vărsată pe jos. *Ar trebui să fie dificil să cureți sângele*, mă gândesc în timp ce frec. *Ar trebui să ai nevoie de un detergent special, care se ține după tejghea și se vinde doar pe bază de rețetă, ca siropul de tuse. Nu ar trebui să dispară la cea mai mică atingere a unei cârpe de spălat vasele.*

Apa din găleată își schimbă culoarea din gri în ruginiu și apoi în maro.

— Hai odată, fato! mă grăbește un bodyguard.

Aud în depărtare sunetul estompat al unei sirene. Poliția e pe drum. Strâng cârpa și mă aranjez un pic, chiar înainte ca paramedicii să dea buzna pe ușă cu o targă după ei.

Ascund găleata după fustă și mă car de acolo.

— Unde-i fata? se aude o voce stinsă.

O mână mă împinge până ajung lângă targă. Arturo pare și mai pipernicit acum, întins pe targă și cu masca de oxigen pe față. Mă prinde de încheietură și își scoate masca. Eu încă mai am cârpa în mâini.

— M-ai salvat. Cum te cheamă?

— E-E-Elizabeth, mă bâlbâi eu.

— Tu m-ai salvat, repetă el. O să te răsplătesc. Îmi poți cere o favoare, absolut orice.

— OK.

Fă în așa fel încât să nu-mi mai răsune în urechi ultima suflare a lui Ger.

— Spune-i lui. O să-ți dea ceea ce ți-am promis.

Arturo face semn spre un tip cu ceafa groasă și sprâncene stufoase, care se fâțâie pe lângă mine.

— OK.

Șterge-mi din memorie această zi!

— Oferta nu are termen de valabilitate.

— OK.

Nu mai veni niciodată pe aici!

Bodyguardul întinde mâna și îi pune din nou masca de oxigen lui Arturo.

— Să știi că vorbește serios, mă asigură el apoi.

— OK, spun iar, pentru că nu știu ce înseamnă asta și nici măcar nu-mi pasă.

Mi s-au întipărit în minte momentul în care cuțitul a spintecat aerul, ultimul sunet, ca un gâlgâit, scos de Gerry când încerca să respire și ușurința cu care s-a șters sângele de pe podea.

Ce sens are o favoare din partea lui Arturo? Nu-l poate învia pe Gerry.

21.
Leka

Arturo nu a apucat să-și țină promisiunea de a-i face o favoare lui Bitsy. A murit la spital, din cauza otrăvii. Drept pedeapsă că a permis să i se întâmple ceva rău unui cap al familiei, Steve Împuțitu' a fost ucis. Nu era direct responsabil de cele întâmplate, dar cineva trebuia dat exemplu.

— De-asta nu e bine să fii responsabil de ceva, îmi zice Forțosu' în timp ce ardem ce-a mai rămas din Steve.

Oamenii lui Arturo, conduși de un tip înspăimântător pe nume Sterno, l-au făcut bucăți pe Steve, au păstrat inima și ne-au lăsat pe mine și pe Forțosu' să scăpăm de rămășițe. Presupun că asta trebuia să ne îngrozească și să ne umple de respect, dar, în ultimii 10 ani, Steve Împuțitu' n-a făcut altceva decât să-și vadă de fetele pe care le păstorea și să-și bea whisky-ul. Forțosu' era cel care conducea de fapt organizația asta. El, cu Mary și... cu mine.

— Ne trimit un nou șef? întreb eu.

— Habar n-am. Dar Cesaro o să treacă pe-aici, să vadă cum merge treaba.

— Când?

Vreau să mă asigur că Bitsy nu e prin preajmă.

— Peste vreo lună. Își consolidează poziția.

Adică omoară pe oricine i-ar putea amenința statutul. Când va veni, se va aștepta la un jurământ de credință. Nu-mi plăcea Arturo, dar îl înțelegeam. Dacă erai corect cu el, era și el corect cu tine. Atâta timp cât ne făceam bine treaba, nu-l interesa cine e la conducere. Cesaro e o necunoscută pentru mine. Nu știu ce-l motivează, așa că nu știu ce așteaptă exact de la noi, ca să ne dovedim vrednici. Noaptea aceea din club nu mi-a ieșit din minte.

— Ar trebui să o trimiți undeva pe Camella, îi sugerez lui Forțosu'.

Fiica lui cea mare, Camella, a început să lucreze la Marjory's acum câteva luni. E de o frumusețe comună, dar are o prospețime care l-ar putea atrage pe Cesaro.

— Ei, avem destule femei care să-l țină ocupat pe Cesaro. În plus, oricum o să-l călărească Mary în majoritatea timpului.

Forțosu' încă îi poartă pică pentru chestia asta.

Cândva își va da seama ce bine e că a scăpat din ghearele lui Mary, dar presupun că nu chiar acum. Îmi înghit un suspin. Nu înțeleg de ce sunt atrași bărbații de Mary — sau de altele ca ea — doar pentru că e bună la pat. Nu-i pasă decât de ea și nu-și dorește decât puterea. E periculoasă și nu aș pierde-o din ochi, cu atât mai puțin n-aș lăsa-o să-mi ia scula în gură.

— N-ar strica însă s-o ferești, pentru orice eventualitate. Ai putea s-o trimiți la un spa sau ceva de genul.

— Tu o trimiți pe Bitsy undeva? se interesează el.

— Acum lucrează la Shake Shoppe, îi amintesc eu.

După incidentul cu Arturo, eu și Bitsy am convenit tacit că ar fi mai bine să se țină departe de Marjory's.

— Cammie vrea să strângă bani pentru o vacanță în Cancún. Oamenii șefului dau întotdeauna bacșișuri grase. N-ar vorbi cu mine o lună dacă aș face-o să piardă ocazia asta.

— O împrumut eu, mă ofer.

Nu-mi place ca fetele noastre să fie prin preajmă când apare Cesaro. Șarpele ăla are ceva care-mi face pielea de găină. Am încredere în instinctele mele. Nu m-au trădat niciodată.

Forțosu' mă bate prietenește pe spate.

— Nu e că n-aș putea să mă descurc și singur, puștiule. Dar Cammie trebuie să învețe ce înseamnă responsabilitățile. O să fie bine. Crede-mă, Cesaro n-o să fie interesat de fiica mea.

Greșește, dar n-o să-l pot convinge de asta acum.

— Ești bine? o întreb pe Bitsy, care își face de lucru cu un tub de balsam de buze.

E tăcută de la faza cu Arturo. Știu că a speriat-o cumva, dar nu vrea să vorbească despre asta. Vinerea trecută a fost seara de dans. Nu s-a mai dus. Rochia albastră a fost pătată toată de sânge, iar ea n-a vrut să meargă să-și cumpere alta. N-am forțat-o pentru că, ei bine, nici eu nu ardeam de nerăbdare să se ducă la bal.

— Mă gândeam la lucrarea de mâine, de la ora de științe, spune ea.

E o minciună, dar mă prefac că o cred. Mă tem. Mă tem să-i răscolesc gândurile încâlcite pentru că mă tem de ceea ce mi-ar putea spune — că nu sunt suficient de bun pentru ea. Că m-ar putea părăsi.

Oricum se va întâmpla în curând asta. O să meargă la facultate. Am făcut economii pentru asta. O să-și

găsească o slujbă adevărată, nu una care presupune să facă smoothie-uri pentru localnici. Își va găsi un bărbat.

Mi se strânge stomacul la gândul ăsta. Ideea că ar putea fi atinsă de un alt bărbat mă răscolește într-un mod neplăcut. Îmi spun că simt asta pentru că eu am crescut-o. Niciunui părinte nu-i place ca fiica lui să se combine cu cine știe ce golan. E normal să fiu posesiv. Sau normal pentru felul în care am trăit.

Atâția ani ne-am avut doar unul pe celălalt. În timp ce lumea din jur se ducea pe apa Sâmbetei, în timp ce-mi mânjeam mâinile cu sânge pentru ceva verzișori, mă puteam refugia în bula numită Bitsy.

Dar acum crește și nu o voi putea păstra la nesfârșit. Am conștientizat asta deunăzi, când a probat rochia de bal. Arăta ca o femeie și m-a speriat de moarte. Îi privesc capul aplecat peste notițele de la ora de științe. Lumina soarelui, care se strecoară pe ferestre, îi colorează în roșu o parte din părul negru și cârlionțat. Privirea îmi alunecă peste fruntea ei netedă spre nasul fin. Pe ambii obraji are câte o mică aglomerare de pistui pe care ea îi urăște, iar eu îi ador.

Îi sorb cu privirea frumusețea, oprindu-mă în dreptul umerilor. De când i-au crescut sânii, am refuzat s-o privesc de la gât în jos — asta până când am văzut-o în nenorocita aia de rochie. Acum nu mi-o mai pot scoate din minte. Ia balsamul de buze cu aromă de căpșuni și își dă cu el din belșug.

Mă îndepărtez de masă și mă duc spre frigider.

— Ți-e foame? întreabă ea și sare de pe scaun.

— Nu chiar.

Deschid frigiderul și bag capul înăuntru.

— Nu de mâncare adevărată. Mă gândeam la o gustare.

— Îți pregătesc eu ceva. Tu ia loc! mă dă ea la o parte.

— Dar nu mi-e foame, protestez eu în van.

Bitsy crede că mi-e foame și, în casa asta, înseamnă că îmi va pregăti ceva de mâncare. Nu i-am zis, dar mâncasem la Marjory's în timp ce Mary și Forțosu' îi țineau companie lui Cesaro. Îmi așez fundul pe scaun și încerc să nu-i urmăresc fiecare mișcare.

— E OK slujba de la Shake Shoppe?

Văzându-l pe Cesaro, mă bucur de două ori mai mult că Bitsy nu mai lucrează la Marjory's.

— Mda. Clienții sunt oribili, dar salariul e bun.

Câștigă mai puțin de 10 dolari pe oră. Puști de vârsta ei care lucrează pe străzi câștigă de 10 ori mai mult făcând trafic de droguri, furând din buzunare sau vânzându-și trupurile. Mda, câștigă bine pentru ce face.

— Cred că unul dintre motivele importante pentru care doresc să-mi câștig pâinea desenând este acela că așa nu voi fi nevoită să interacționez cu oamenii.

Sparge două ouă într-o tigaie și pune o alta la încins. Se pare că vom mânca sendviș cu ou și pâine prăjită.

— Va trebui totuși să te întâlnești cu clienții, îi atrag eu atenția.

— Da, dar nu e același lucru ca un val de clienți care îmi cer să le prepar tot felul de ciudățenii, cum ar fi lapte de migdale cu suc de portocale, și apoi se plâng de gustul oribil. În plus, dacă-mi voi câștiga existența desenând, voi fi înconjurată de creioanele și vopselele mele, iar asta va compensa orice interacțiune forțată cu alți oameni.

— OK.

Trec în revistă în minte galeriile de artă din împrejurimi. Trebuie să aflu cine le conduce și ce vicii au șefii

galeriilor respective, ca să mă asigur că Bitsy va avea jobul la care visează.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, se întoarce și agită spatula spre mine:

— Și nu am nevoie de ajutorul tău.

— De ce nu?

— Pentru că am crescut. Pot face căca... lucrurile astea și singură.

Se întoarce la gătit, arătând astfel că a încheiat cu mine.

— OK.

E mai simplu să pretind că-i fac pe plac decât să-i spun adevărul, respectiv că, atât timp cât trăiesc, n-o să fie niciodată singură.

— Film diseară? propun.

Bitsy îmi aduce gustarea. Admir ouăle pufoase și pâinea aurie, prăjită uniform pe ambele părți. Se dovedește a fi un bucătar competent.

— Ce zici de acel *anime*, cu puștii care fac schimb de corpuri?

— Sună bine.

Nu pot să citesc subtitrările, dar îmi plac muzica și imaginea. Mușc din sendviș și pâinea albă mi se topește în gură. Da, va deveni un bucătar foarte bun.

— Lasă-mă să revăd notițele astea, și apoi ne putem uita la film.

Se întoarce la teme, iar eu termin de mâncat, după care fac curat în bucătărie. A murdărit doar două tigăi și o spatulă, așa că nu-mi ia prea mult timp. Suspinând, mă forțez să merg la mine în cameră și să nu o deranjez pe Bitsy.

Mă întind pe pat și bat darabana pe abdomen, iar gândurile mi se îndreaptă spre magazinul de rochii sau,

mai exact, spre Bitsy în magazinul de rochii. Forțosu' mi-ar zice că am nevoie de o femeie. Poate că are dreptate. Singura satisfacție pe care am cunoscut-o a fost cea provocată de propria-mi mână. Poate, dacă aș fi în pat cu o femeie... Una care să-și pună buzele de culoarea cireșei în jurul...

— Ești gata?

Bitsy bagă capul prin deschizătura ușii.

— Ai terminat? o întreb, încercând să nu par vinovat.

Mă privește intrigată.

— Nu ți-au priit ouăle? Arăți de parcă te-ai fi stricat la stomac.

Râd forțat.

— Nici vorbă, toate bune.

Dar seara continuă nefiresc. Mă așez pe scaun, în loc să stau pe canapea. Bitsy mă privește rănită, apoi se înfășoară în pătură, ca un burrito.

Subtitrările îmi joacă în fața ochilor, interpuse cu buze pline și strălucitoare, picioare lungi și un fund bombat, numai bun de pălmuit. Ajung să-mi iau și eu o pătură, să o-ntind în poală ca să mă acopăr. Poate chiar am nevoie de o femeie.

La ora 3 dimineața, mă trezește telefonul. E Forțosu'.

— Leka sunt!

— Tu... Eu...

Se oprește.

Mă ridic și mă încalț cu ghetele de lângă pat.

— Unde ești?

— La Marjory's.

— Ești în pericol?

Urmează o pauză lungă, apoi:

— Nu încă.

— Ajung în 20 de minute.

Închid și pun telefonul în buzunar. Arunc o privire în camera lui Bitsy și mă asigur că doarme. Las un bilet pe masa din bucătărie, în caz că se trezește înainte să mă întorc.

Pun pistolul în tocul de la șold și îmbrac o haină, ca să nu se vadă arma. Ajuns la Marjory's, văd că totul e învăluit în întuneric, cu excepția unei raze de lumină care transpare dinspre bucătărie. Când încerc ușa de la intrare, observ că e descuiată.

Scot arma și încep să merg aplecat. Salonul principal e liber, dar din camera din spate se aud niște suspine. Mi se strânge inima. Mă ridic și merg spre sursa zgomotelor.

Ceea ce văd în bucătărie mă izbește mai tare decât credeam, dar nu sunt surprins. Fata cea mare a lui Forțosu' e întinsă pe masa de inox, iar rochia ei de seară plină de sclipici e sfâșiată. Pe obrazul drept începe să i se contureze o vânătaie. Plânge încetișor, ca și cum nu ar putea să respire decât printre suspine.

Mary îi îngrijește rănile și murmură tâmpenii precum „totul o să fie bine".

Pun arma la loc în toc.

— Unde e Forțosu'?

Mary face semn cu capul spre ieșirea din spate.

— Afară. Îl calmezi tu, te rog? Nu facem față unui război.

Îl găsesc pe Forțosu' pe alee, sprijinit de gard. Trage din țigară ca și cum din ea i-ar veni tot oxigenul din lume. La picioarele lui sunt vreo jumătate de duzină de chiștoace. În mod normal, Forțosu' fumează foarte rar.

— Ce vrei să faci?

Nu va fi Mary cea care dictează ce facem în situația dată. Dacă nu ne putem angaja acum într-o luptă, nu vom fi niciodată capabili să ne păstrăm teritoriul. Nu știu ce părere au Forțosu' și Mary, dar eu m-am săturat să o facă alții pe șeful cu mine.

— Nimic.

— Nimic?

Strivește chiștocul de asfalt și își aprinde altă țigară, iar flacăra brichetei tremură serios.

— Nimic. Cesaro spune că e dreptul lui. Dreptul regelui.

Forțosu' rânjește.

— Mai vine pe aici încă trei seri. Soția lui Clancy își duce fetele în Florida, la mama lui.

Fetele lui Clancy au 11, respectiv 12 ani. Îmi vine să vomit.

— Forțosule, nu e corect. Hai să facem ceva!

— Și ce propui? Să-l omorâm pe Cesaro? Întreaga organizație o să fie pe urmele noastre. Așa ne testează loialitatea. Mai bine suport și trec examenul.

Mâna în care ține țigara îi tremură violent.

— Mai bine suport și trec examenul, repetă el înainte să se aplece brusc și să-și vomite mațele.

O șterg de-acolo.

Ajung acasă în câteva minute, dar mi se pare că au trecut ore. Găsesc apartamentul exact așa cum l-am lăsat. Bitsy e încă în pat, cu gura întredeschisă, sforăind ușor.

Mă reped la dulap și scot valiza ei. Pun în ea jumătate din hainele pe care le are.

Bitsy se chinuie să se ridice în capul oaselor.

— Leka! Ce s-a întâmplat? Am dormit prea mult? Trebuie să merg la școală?

— Plecăm în excursie, îi spun în timp ce-mi umplu ranița veche cu haine și-i trag fermoarul, după care-i arunc lui Bitsy o pereche de jeanși. Îmbracă-te!

Clipește nedumerită.

— Acum? Am examen la științe.

— Mda. Acum.

— Dar...

— Acum! zbier eu și izbesc cu pumnul în dulapul gol.

Sare în picioare și strânge la piept jeanșii, strivindu-i de cămașa de noapte cu Fetițele Powerpuff. Îi dau lacrimile. Eu nu zbier niciodată la Bitsy. Niciodată!

Îmi trec mâna tremurândă peste gură.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău, dar trebuie să plecăm.

N-ar fi trebuit să o iau cu mine. Ar fi trebuit să o las pe străzi. Ar fi găsit-o altcineva și i-ar fi oferit un cămin liniștit. Cineva care nu trebuie să se spele de trei ori înainte să vină acasă, să nu polueze aerul cu duhoarea morții. Cineva care să nu aibă un anturaj care să-i smulgă hainele de pe ea și s-o violeze în moduri care nu ar trebui să fie posibile.

— Trebuie să plecăm, îi spun cu glasul răgușit.

Face semn că a înțeles și își trage jeanșii pe ea, iar cămașa de noapte i se ridică, dezvelindu-i pielea virginală și o urmă de dantelă. Închid ochii și ies din cameră, trântind ușa în urma mea.

Începe să plângă în secunda în care închid ușa. Mă sprijin de perete și încep că mă izbesc cu capul de el până nu mai aud altceva decât șuieratul din urechile mele.

— Sunt gata, mă anunță Bitsy.

Are ochii roșii, obrajii îmbujorați și e al dracului de frumoasă.

Aproape că-mi vine și mie să plâng. Dar îi iau valiza și îmi pun rucsacul pe umăr.

— Să mergem, zic pe un ton aspru.

În mașină, nu scoate un cuvânt timp de două ore. Dar, când se ivesc primele raze ale soarelui, nu se mai poate abține.

— Unde mergem?

— E o școală cu internat în Vermont. O să termini școala acolo.

— Poftim? În niciun caz! strigă și se repede să deschidă portiera mașinii.

Apăs brusc frâna, iar roțile din spate derapează serios.

— Ce mama dracului faci, Bitsy?

— Nu merg la niciun căcat de școală cu internat! îmi replică ea.

— Nu mai vorbi urât și da, ai să mergi.

Mă întind și închid portiera de pe partea ei.

— Ba nu! Rămân cu tine. Ai zis că vom fi întotdeauna împreună.

Are ochii scăldați în lacrimi.

În alte condiții, aș fi întors mașina, dar imaginea fiicei lui Forțosu' întinsă pe masa din bucătărie, cu ochii ațintiți în tavan și dorindu-și moartea, mă face să calc accelerația.

— E o școală, Bitsy.

— O școală cu internat! N-am discutat niciodată despre așa ceva. De unde a apărut ideea asta? Am greșit cu ceva? E din cauza rochiei? Nu mi-am dorit niciodată rochia aia scumpă. O putem returna. O să scot petele de sânge de pe ea.

Mă forțez să respir pe nas până îmi recapăt calmul, ca să-i pot răspunde.

— Mă gândesc de ceva vreme la asta. Acum pare momentul potrivit.

— Dar suntem în mijlocul semestrului!

— Suntem în octombrie.

— Exact! Mai sunt două luni până la sfârșitul semestrului.

— Și-ți vei petrece aceste două luni în Vermont.

Ca și următoarele luni, până în momentul în care Cesaro nu va mai fi la putere. Până trece pericolul. Până... la dracu'! Pentru totdeauna, căci viața mea e plină de pericole.

— Dacă încerci să mă îndepărtezi, nu mă mai întorc niciodată. Ai auzit, da?

— Am auzit.

— Ia-mă înapoi, Leka! Promit că, dacă am greșit cu ceva, n-o să se mai repete. Promit!

Se agață de brațul meu. Simt angoasa ei ca pe o înțepătură în inimă. Dar știam că ziua aceasta avea să vină — că, la un moment dat, voi fi nevoit să renunț la ea.

— Nu contează ce o să faci sau nu o să faci, Bitsy, tot mergi în Vermont.

Apăs accelerația și vitezometrul trece de 140 de kilometri pe oră. Să ajungem cât mai repede la școala cu internat. Mă tem că o să cedez și o să mă întorc din drum.

— E din cauza celor petrecute în seara aia, la Marjory's? întreabă ea cu glas timid.

Bitsy a fost întotdeauna perspicace. Mă enervează că a făcut legătura asta. Ar fi trebuit să o mut, să o țin la distanță.

— E pentru siguranța ta.

E tot ce las să-mi scape.

— Forțosu' are copii, la fel și alți câțiva oameni cu care lucrezi.

Mda, iar fata lui Forțosu' n-o să mai fie niciodată același om. Îmi țin gura și continui să conduc.

În sfârșit, pricepe aluzia și se afundă în scaun. Restul drumului îl parcurgem într-o tăcere groaznică. La un moment dat, lacrimile și epuizarea o doboară și adoarme.

Dau câteva telefoane și apoi, dintr-odată, pentru că mergem totuși prea repede, încetinesc un pic. Timpul petrecut împreună cu ea se apropie de final. Mental, fac 1 000 de poze cu chipul ei perfect, pe care le stochez în memorie. Ar fi trebuit să-i fac măcar o fotografie reală.

Pescuiesc telefonul din buzunar și, când opresc la semafor în orășelul adormit în care se află noua școală a lui Bitsy — Boone School for Girls —, îi fac o poză. Apoi încă una. Și încă cinci.

Nu e suficient.

Repornesc mașina și mă îndrept spre ferma cu suprafață de 200 de hectare care găzduiește campusul de la Boone School. Parchez în fața unei clădiri galbene, cu verandă de jur împrejur, și urc treptele cât pot de silențios.

Janet Beatrice, cea care administrează școala, mă așteaptă — am anunțat-o printr-un SMS, acum câteva ore, că ajung.

— Domnule Moore, mă bucur să întâlnesc un sponsor atât de neașteptat, dar foarte generos.

Când îmi strânge mâna, simt cum mă zgârie bătăturile din palmele ei.

— Îmi cer scuze că v-am anunțat așa din scurt. Elizabeth nu e deloc încântată că vine aici, dar are nevoie de acest loc.

— O să avem mare grijă de ea. Pentru fetițe e dificil să se adapteze la început, dar în cele din urmă ajunge să le placă aici. Sunt sigură că și lui Elizabeth îi va plăcea.

— Sper.

Îi dau cheile mașinii.

— Pentru când Bitsy, vreau să spun Elizabeth, o să aibă dreptul să conducă.

— Nu aveți nevoie de mașină ca să vă întoarceți acasă?

— Nu, am aranjat să vină o mașină să mă ia și să mă ducă la aeroport, o să mă întorc cu avionul. Toate lucrurile lui Elizabeth sunt în portbagaj.

Scot un plic din buzunar și i-l dau.

— Vă rog să vă asigurați că e tratată bine.

Ochii domnișoarei Beatrice scânteiază de încântare când pune cu discreție plicul pe biroul din spatele ei.

— De ce nu vă luați la revedere, după care o să-i arăt împrejurimile?

— Am făcut deja asta.

O salut cu un gest pe domnișoara Beatrice, apoi ies și mă urc în mașina care mă așteaptă.

Când ajungem la marginea fermei, mă întind și îl prind pe șofer de umăr.

— Oprește!

Aproape că întorc capul înapoi. Aproape că mă uit peste umăr. Aproape că mă răzgândesc.

— Domnule? întreabă șoferul.

Îi dau drumul la umăr, îi netezesc cămașa și revin la locul meu.

— Scuze. Mergi mai departe.

De când am întâlnit-o pe Bitsy, am făcut totul pentru ca ea să fie protejată și fericită. Aici va avea parte de ambele.

Partea a doua

22.
Bitsy

Patru ani mai târziu

— Ești sigură că vrei să faci asta? mă întreabă domnișoara Blair.

Pune mâna pe dosarul meu și mă privește cu îngrijorare.

— Nu sunt împotriva unui semestru sau chiar a unui an sabatic, dar majoritatea elevilor care nu merg la facultate imediat ce au terminat liceul nu-și mai continuă studiile. Ar fi păcat ca cineva atât de inteligent ca tine să nu urmeze o facultate.

Știam că va aduce asta în discuție. Încrezătoare, pun la bătaie următoarea armă: formularul de acceptare a înscrierii la facultate începând cu anul următor, pe care îl pun pe biroul vechi de 200 de ani al domnișoarei B., birou care, susține ea, a fost folosit pe vremuri de Benjamin Franklin.

— Cu siguranță merg la facultate, doar că nu în această toamnă. Am în plan să obțin o diplomă în graphic design, cu specializare secundară în istoria artei, și intenționez

să urmez o carieră în domeniul animației și al benzilor desenate.

Din moment ce salariul pe care l-aș obține în oricare dintre domeniile respective este extrem de mic, mai am în plan și să fiu chelneriță, să fac cafea și să spăl pe jos. Dar în prezent sunt la Boone School for Girls, unde arta încă este considerată valoroasă, așa că țin pentru mine opțiunile suplimentare. Uneori mă întreb dacă Leka a știut asta când m-a abandonat aici sau a fost o simplă coincidență.

Domnișoara B. își împinge ochelarii pe nas și citește scrisoarea de acceptare.

— Asta e încurajator, dar o acceptare cu întârziere nu înseamnă că vei merge la facultate anul viitor, ci că ai această opțiune.

Mă privește pe deasupra ochelarilor cu lentile rotunde, iar ochii ei întunecați încearcă să vadă un răspuns dincolo de cel pe care i l-am dat.

— Asta e valabil pentru orice elev — și pentru cei care au absolvit mai devreme și își iau un semestru sabatic, ca mine, și pentru cei care termină liceul în luna mai și le rămân trei luni până la începerea facultății, subliniez eu, încercând să par calmă și stăpână pe mine.

Cererile de absolvire cu anticipație sunt aprobate de decanul elevilor, respectiv domnișoara Kennedy Blair, așa că trebuie să par cât mai adultă cu putință, ceea ce înseamnă că nu trebuie să oftez, să-mi ies din fire sau să mă aplec peste birou și s-o scutur pe domnișoara B. până îmi semnează cererea.

— Și ce intenționezi să faci în lunile libere?

Adevărul ar șoca-o, așa că îi servesc răspunsul pe care l-am pregătit deja.

— Încă nu știu exact ce cursuri vreau să urmez, așa că intenționez să petrec cât mai mult timp lucrând ca voluntar pentru diverse muzee, edituri și artiști, pentru a-mi da seama ce-mi place mai mult. Astfel, la facultate îmi voi petrece timpul studiind domeniul care mă pasionează cel mai mult, în loc să pierd câțiva ani încercând să-mi dau seama ce specializare să aleg pentru lucrarea de diplomă.

În timp ce domnișoara B. mă studiază, peste micul birou se lasă tăcerea, iar gulerul cămășii albe de bumbac începe să mă strângă. Transpir pe sub uniforma obligatorie, formată din pantaloni groși din lână și poliester, vestă tricotată și sacou. Am răspuns prea stereotip? Se vede că am învățat replica pe de rost? Îmi exasperasem colega de cameră, alături de care am petrecut câteva ore exersând rolul ăsta.

De ce trebuie să faci asta, Liz? O să pierzi toată distracția. Pentru că trebuie.

— Te-am tratat chiar atât de rău aici, la Boone? întreabă domnișoara B. într-un final. Avem o mulțime de evenimente extraordinare pregătite pentru voi, elevele din anul patru. Majoritatea elevelor de la Boon spun că ultimul semestru petrecut aici e cel mai bun.

— Apreciez grija dumneavoastră și-mi vor lipsi prietenele de aici, dar vreau să merg acasă. Mi-e dor de familia mea.

— În dosar scrie că locuiești cu tutorele tău. El este familia de care ți-e dor?

— Da.

Mă pregătesc pentru revărsarea de milă care va urma. În cei patru ani de când sunt aici, Leka nu a venit nici măcar o singură dată în vizită. Din afară, pare că m-a lăsat aici și a uitat de mine. La dracu', uneori și mie mi se pare că e așa.

— E posibil ca amintirile tale despre timpul petrecut acasă să fi fost înfrumusețate de absența ta, pentru că, dacă mă uit la dosarul tău...

— ...tutorele meu nu m-a vizitat niciodată și am petrecut toate verile și toate vacanțele aici, la Boone, cu excepția celei de iarnă. Asta voiați să spuneți?

— Da.

Domnișoara B. mă împunge cu privirea ei plină de îngrijorare.

— Trebuie să fiu sinceră cu tine, Elizabeth, cu speranța că și tu, la rândul tău, vei fi sinceră cu mine. Îi tratez pe toți copiii de aici, de la școală, ca pe propriii mei copii și am ajuns să țin la fiecare dintre voi, indiferent dacă ați petrecut aici patru ani sau unul singur. Te-am urmărit cum, în acești patru ani, te-ai transformat din copil în femeie și asta m-a bucurat nespus. Ceea ce mă îngrijorează acum nu este faptul că ai putea refuza să faci o facultate, ci că te vei întoarce într-un mediu neprielnic din punct de vedere emoțional. Nu pot spune că nu am observat, eu și ceilalți administratori ai școlii, că tutorele tău nu te-a vizitat niciodată în ultimii patru ani. Ești sigură că „acasă" este așa cum îți amintești tu că era?

— Acasă este exact așa cum îmi amintesc. Și chiar dacă n-ar fi așa, tot vreau să merg.

Unul dintre motivele pentru care merg acasă este acela că vreau să aflu adevărul. Leka m-a abandonat aici pentru că obosise să-i poarte de grijă unei copile adunate de pe străzi, care nu-i era nici măcar rudă? Sau m-a ascuns aici pentru că era îngrijorat pentru siguranța mea?

Dar asta este o întrebare la care doar eu sunt îndreptățită să primesc un răspuns. Nimeni altcineva.

— E destul de tânăr. Se pare că are doar cu 14 ani mai mult decât tine. Când a devenit tutorele tău?

N-am nici cea mai mică idee ce scrie în dosar, așa că am evitat întotdeauna această parte a poveștii.

— Cu puțin timp înainte să vin aici, la școală.

— El e singura familie pe care o ai?

— Da.

— Hmmm...

Vrea să afle mai multe. Întotdeauna e așa.

— În dosar nu scrie ce meserie are sau unde lucrează, bate ea cu palma pe dosar. Nici ce școală a urmat. Cu ce se ocupă, mai exact?

Răspunsul preferat ar fi „nu e treaba ta", dar, pentru că am nevoie de domnișoara B., zâmbesc dulce și spun:

— E implicat în afacerea familiei. Alimente și băuturi.

— Ah...

Informația nu o încântă. Își aranjează ochelarii.

— Motivul pentru care abordez subiectul este că, în general, copiii care provin din familii fără un istoric de educație superioară tind, deseori, să nu vadă avantajele facultății, din moment ce părinții sau tutorii lor par să fi reușit în viață fără a avea studii superioare.

— Nu doar că par să fi reușit, domnișoară B. Au reușit.

Nu mă pot abține să nu o corectez.

— Nu mi-aș fi permis să urmez această școală scumpă, alături de atâția copii bogați, dacă Leka nu ar fi avut succes în afaceri.

Nimeni nu are dreptul să-l vorbească de rău pe Leka. În afară de mine.

Apoi, pentru că am nevoie de domnișoara B., continui într-o notă mai împăciuitoare.

— Plănuiesc să urmez facultatea la momentul potrivit, dar, pentru moment, mi-e dor de casă și vreau să-mi petrec timpul alături de familie — *adică alături de Leka,* mă gândesc eu — înainte să plec la școală pentru încă patru ani.

Domnișoara B. își duce degetele la gură. Colțurile gurii i se lasă și pe frunte îi apare o cută. Bate de câteva ori darabana pe gura închisă, părând că se gândește intens.

Mă împotrivesc tentației de a mă foi în scaun ca un copil.

Legătura dintre mine și Leka a fost întotdeauna o sursă de speculații pentru profesori și administrație. De-a lungul anilor, am îndurat, ocazional, întrebări șirete din partea unora care cred că vor să știe adevărul. Dar am știut dintotdeauna — poate încă de când aveam șase sau șapte ani și nemernicul ăla din școala primară l-a acuzat pe Leka de molestare de copii — că nimeni nu ar înțelege. Sau cel puțin, nu ar înțelege cineva care nu a fost abandonat când era copil, lăsat în stradă să moară sau să fie răpit.

Leka m-a salvat și asta e tot ce contează. Relația noastră nu e subiect de conversație în clasă sau la sala de mese, dar trebuie să îndur aceste întrebări, pentru că o parte a evaluării mele în vederea aprobării cererii de absolvire anticipată presupune stabilirea gradului de *fitness mintal* — ce-o mai fi însemnând și asta.

Domnișoara B. ezită.

— N-am fost o elevă bună? întreb, încercând să-mi ascund frustrarea. Am luat numai note de 10. M-am purtat exemplar. N-am avut niciun fel de probleme. Nu-mi amintesc să fi făcut ceva interzis. Mi-am rupt cur... fundul să termin patru ani în trei și jumătate. Am adunat,

în urma cursurilor pe care le-am urmat, credite care echivalează cu aproape un an de facultate[3]. Cu tot respectul, domnișoară B., sunt adult și nu mai am ce face aici, nu mai e nimic pentru mine la Boone.

Nu că ar fi fost vreodată. Locul meu a fost întotdeauna lângă Leka. Întrebarea este dacă mai am și acum un loc acolo.

— Sunt doar îngrijorată că acesta nu este drumul potrivit pentru tine.

Cu toate astea, ia stiloul și îmi semnează cererea de absolvire anticipată a liceului.

— Acesta este. Știu asta.

Boone a reprezentat doar un ocol. Faptul că merg acasă, că mă întorc la Leka înseamnă că revin pe drumul cel bun.

— A semnat, nu-i așa? exclamă Audie, colega mea de cameră.

Flutur hârtia.

— Cum ți-ai dat seama?

— După zâmbetul ăla stupid de pe fața ta.

Audie încearcă să schițeze un zâmbet, dar nu reușește, pentru că urăște faptul că mă întorc la „Dezertor", cum îi zice ea lui Leka.

E greu s-o învinovățesc, pentru că, din punctul ei de vedere, Leka m-a adus aici când aveam 14 ani și n-a mai revenit. Singurul lucru pe care l-a văzut ea, de la Leka, a fost scrisul lui pe pachetele pe care le-a trimis lunar. Cadouri vinovate, cum le zice ea.

---

[3] În Statele Unite și Canada, elevii de liceu pot urma, anticipat, cursuri din programul diferitelor universități, în cadrul unui program numit *Advance Placement*. (*N.t.*)

În urmă cu o lună, când am împlinit 18 ani, am primit un cadou cât se poate de extravagant. Patru cosmeticieni și cinci maseuri autorizați au făcut un drum de câteva sute de kilometri ca să ne ofere mie și tuturor colegelor mele din anul patru o zi de spa. După evenimentul respectiv, am devenit extrem de populară. I-am trimis lui Leka biletele de mulțumire, gest apreciat de Leka sec, cu două cuvinte: *Cu plăcere.*

Audie știe totul despre cadourile oferite ca urmare a unui sentiment de vinovăție. Primește o mulțime când se duce acasă. Mama ei, o narcisistă ipohondră, o face pe Audie să se simtă vinovată că trăiește, în timp ce tatăl ei vitreg o ignoră cu desăvârșire. Singura persoană care se poartă OK cu Audie e bunica ei, la care Audie merge în vizită în vacanța de iarnă. Când a aflat că mi-am petrecut primul Crăciun de la Boone chiar aici, la școală, cu vacile, cu caprele și cu domnișoara Blair, Audie m-a convins să merg cu ea în Connecticut anul următor. Am avut ocazia să văd cu ochii mei cum între rudele de sânge poate domni haos la fel ca în familiile sudate prin voință și hotărâre.

— Liz.

— Audie.

Scot valiza și o pun pe cuvertura de pat crem cu flori bleumarin.

Audie se apropie și izbește cu palma în capacul valizei. Bretonul îi acoperă sprâncenele, oferind chipului ei, de obicei rotund, o expresie mai aprigă. Ar trebui să se tundă, dar refuză să o facă aici, în *Hicksville*[4]. Boone e un orășel drăguț și liniștit, cu o cafenea decentă și cam atât.

[4] Denumire generică pentru un orășel demodat, de provincie. (*N.t.*)

Cel mai mare magazin de pe strada principală este o farmacie, plină de cadre pentru mers, cărucioare motorizate pentru invalizi și mai multe tipuri de branțuri ortopedice decât are nevoie orice bătrân. N-aș putea să-mi fac niciodată aici tratamentul cu keratină și să-mi pensez sprâncenele, cum îmi recomandase doamna de la magazinul de rochii. Acestea se află pe lista cu activități pentru când ajung acasă, alături de savurarea unei felii de pizza decente.

— Nu pleca! Stai aici până în mai, apoi vino cu mine la familia Hampton. Bunicii mele i-ar plăcea la nebunie. Crede că ești amuzantă.

— Trebuie să plec.

Cât timp am fost singură, și Leka a fost singur. Ani la rând am fost împreună. Îi e dor de mine. Refuz să cred altceva.

— Nu te teme, ținem legătura.

O ciupesc ușor de bărbie și continui:

— Altfel, mi-ar fi prea dor de mutra ta.

— Atunci rămâi!

Zgâlțâie valiza atât de tare, încât tăblia de lemn a patului se izbește de perete.

— Nu te merită.

— Audie.

— E un nesimțit! exclamă ea.

Se îndepărtează cu dezgust.

— Te-a lăsat aici când erai un copil și te-a vizitat fix niciodată. Mai rău, el nu e ca mama, care e atât de preocupată de ea însăși, încât nu-și dă seama că mă scoate din minți. El *știe*. De aia îți trimite mereu tot felul de chestii, ca și cum cutiile de la Saks ar putea înlocui o persoană căreia chiar îi pasă de tine.

— Dacă nu m-ar fi abandonat aici, noi două nu ne-am fi împrietenit, îi atrag eu atenția.

Nu contează de câte ori îi spun lui Audie că Leka m-a adus aici pentru a-mi oferi o viață mai bună, ea tot nu mă crede. Am mâinile legate, de la un punct încolo. Leka nu vine aici pentru că nu vrea să știe nimeni de acasă unde mă aflu. Mi-a explicat asta în SMS-ul pe care mi l-a trimis după ce m-a lăsat aici. Și deși nu mi-a spus niciodată explicit să nu destăinui nimănui natura relației noastre, mi-am dat seama, din felul precaut în care mă prezenta, din faptul că întotdeauna ofeream cât mai puține detalii, că informațiile de natură privată nu trebuiau niciodată împărtășite altora.

— Corect, și dacă pleci acum, vei rata filmele de vineri seara și alergările de sâmbătă dimineața. Cine o să se mai uite cu tine la reality-show-ul *QueerEye* și o să plângă la final, când viața tipului e transformată complet cu ajutorul gelului de păr? Și cum rămâne cu ciclul meu? Nu sunt capabilă să țin calendarul fără ajutorul tău. Ne vine în același timp!

Ridică mâinile într-un gest dramatic. Audie spune că se face profesoară, dar cred că actoria i s-ar potrivi mult mai bine.

— În plus, sezonul de atletism pe pistă stă să înceapă. Ne place amândurora competiția asta. De ce ai pleca înainte să-l vezi pe Calvin Kellogg alergând în proba de 400 de metri, îmbrăcat cu șortul ăla mititel?

Calvin Kellogg este un sprinter din echipa Boone Bombardiers, liceul public din localitate. Pista de atletism și terenul de baschet ale liceului public se pot vedea din salonul de la etajul trei al școlii noastre. Anumite eleve de la Boone l-au... spionat pe tipul ăsta de-a lungul anilor. E

înalt și puternic, cu părul lung, pe care îl poartă pe spate când aleargă. Chiar dacă o întâlnire întâmplătoare cu el pe stradă ar fi ca un vis devenit realitate pentru multe dintre colegele mele, mie nu-mi spune nimic tipul.

— Mă poți suna pe Skype în timpul curselor. O să-ți fac un abonament lunar la o cutie cu tampoane și dischete de vată. Jeanette și Kira — arăt cu degetul spre camera vecină — vor fi aici în serile de vineri și vă puteți uita împreună la filme, iar la clubul de atletism mai sunt legitimate încă 50 de fete în afară de mine.

O trag spre mine pe Audie, care e ceva mai firavă, și o îmbrățișez strâns. Fără ea nu aș fi rezistat acești patru ani la Boone.

— Știu că tu ești de părere că fac o greșeală și că Leka este cea mai rea persoană din lume, că violez toate principiile feminismului întorcându-mă acasă, dar asta este ceea ce-mi doresc. Ceea ce mi-am dorit mereu.

— Atunci ești o proastă, murmură ea cu nasul încă strivit de pieptul meu.

O las să se desprindă din îmbrățișare și mă apuc să-mi împachetez ultimele lucruri. Pusesem deja majoritatea hainelor în cutii, lângă pat, așteptând cu nerăbdare plecarea. Sau poate că, inconștient, plănuisem să plec indiferent de rezoluția decanului elevilor.

Audie îmi împachetează cămașa de noapte și o pune în valiză, dar încă îmi pune la îndoială decizia.

— Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar te-ai gândit că s-ar putea să nu te vrea acolo, Liz? E bărbat în toată firea și poate că nu vrea ca apariția ta să complice lucrurile. Ai uitat că eu de asta am fost abandonată aici?

— Mda, e naspa ce ți s-a întâmplat, dar Leka a avut alte motive.

Audie ajunsese aici când mama ei începuse să iasă cu actualul ei tată vitreg. Tipului nu-i plăceau copiii, așa că doamna Duetermeyer a găsit o cale să scape de Audie.

— Și care ar fi motivele respective?

Am văzut cum unui om i-a fost tăiat gâtul cu un cuțit de masă, și sângele lui mi-a pătat rochia scumpă pe care mi-o cumpărase Leka pentru primul bal din școala generală.

— A considerat că așa e mai bine.

Audie îmi dă agenda și suportul de creioane de pe birou.

— Ascultă, draga mea, tu ești dulce și inocentă și nu am adus niciodată subiectul în discuție, dar te-ai gândit că, la 30 și ceva de ani...

— Nu e bătrân.

Leka și-a modificat intenționat vârsta în documentele oficiale, ca să poată deveni tutorele meu legal. Nu știu exact câți ani are, dar presupun că între noi sunt doar vreo opt ani diferență. Nu că asta ar avea vreo importanță pentru mine.

— ...sau câți ani o avea de fapt, continuă Audie de parcă n-aș fi întrerupt-o, e ocupat să-și facă de cap cu una, două sau nouă alte fete? O tânără care locuiește cu el ar putea să-i încurce planurile.

Inocentă? Una dintre primele mele amintiri este cu mama care i-o trăgea unuia pentru bani. Înainte să învăț să număr, am fost obligată să fac chestii care ar fi traumatizat și o femeie în toată firea. Singurul motiv pentru care am trecut peste acele traume a fost Leka. Nu s-a întâmplat niciodată să nu mă prindă când m-am aruncat spre el. Cred că e în continuare valabilă chestia asta. O să mă întorc în oraș cu mașina, o să intru în apartament și o

să-l găsesc acolo. O să-mi trântesc bagajele pe podea și o să mă arunc în brațele lui deschise. Apoi, pentru că m-am transformat în femeie, o să mă ia în brațe și o să mă ducă în dormitor, unde, în sfârșit, o să fiu a lui.

Cred asta pentru că în toți acei ani în care am fost împreună, înainte să ajung la Boone, eu am fost singura femeie care a contat pentru Leka.

— El nu e așa. Nu a adus niciodată o femeie acasă.

— Și era acolo în fiecare seară, când te culcai, și în fiecare dimineață, când te trezeai?

Aș vrea să spun „da", dar Leka lipsea de multe ori până la primele ore ale dimineții. Dar asta se întâmpla pentru că, ei bine, era implicat în activități nu tocmai legale, și multe dintre aceste activități se desfășoară noaptea. Cel puțin... așa am presupus. Gândul că Leka ar putea face sex cu altcineva în afară de mine îmi provoacă greață. *E al meu!* urlă vocea mea interioară.

Văzând că tac, Audie plescăie din limbă.

— Oh, Liz! Dulcea, virginala Liz, care nu folosește nici măcar para de la duș așa cum ar trebui.

— Kira a făcut-o praf.

Acum o lună, ne-am uitat la filmul *Secretara* și, imediat după generic, Kira, colega noastră de apartament, a dat fuga la baie. S-a auzit dușul o jumătate de oră și, de atunci, nu se mai poate folosi funcția de jet a acestuia.

N-o condamn pe fată. Și eu am avut în noaptea respectivă niște vise aprinse cu Leka. Nu crezusem că m-ar atrage genul ăla de sex, dar m-am încins și am transpirat îngrozitor la gândul că Leka m-ar trânti pe o masă și m-ar poseda forțat pe la spate. După asta, m-am trezit tremurând, cu o mână între picioare, timp de o săptămână.

Îi replic încruntată:

— Și tu ești virgină. Nu mai demult de săptămâna trecută te plângeai că o să mori virgină.

— Am exagerat. Odată scăpată de la Boone și ajunsă la facultate, îmi voi găsi o mulțime de tipi mișto cu care să experimentez, și asta aș vrea să faci și tu. Măcar să ieși cu cineva de vârsta ta înainte să te dedici unuia mai bătrân.

— Leka nu e bătrân.

Simt că discuția începe să mă irite.

Audie mă ignoră.

— N-ai idee cum e să te atingă cineva de vârsta ta, și asta e o problemă. E ca faza cu sushi. Îți amintești cum jurai că n-o să te atingi niciodată de așa ceva, că e crud și scârbos? După care ai fost în excursia aia și ai mâncat o groază de sushi, apoi ai zis că e cel mai bun lucru de pe lume? Băieții sunt ca sushi!

— Cruzi și scârboși?

— Și cel mai bun lucru din lume după ce îi încerci.

— Și tu de unde știi asta? Viața nu e — zic eu, arătând spre ecranul telefonului — ca literatura pe care o citim.

— Exact. Habar n-avem dacă băieții sunt cruzi și scârboși sau cel mai bun lucru din lume. Și nici n-o să știm până nu-i încercăm.

Mă scarpin la nas.

— Să mănânci sushi nu e totuna cu un penis care te pătrunde. Nu am de gând să mă culc cu un străin oarecare.

Singurul care-mi doresc să mă atingă e Leka.

— Nu zic c-ar trebui să faci sex cu oricine. Ieși în lume și vezi ce se întâmplă. Poate te lipești de cineva. Poate acel cineva își strecoară mâna pe sub fusta ta. Poate că te exciți și te hotărăști să mergi mai departe. Posibilitățile sunt nelimitate.

Audie își freacă mâinile.

— Nimic din toate astea nu mă atrage.

— Uită-te aici!

Audi îmi bagă telefonul sub nas. Pe ecran e o poză a lui Calvin Kellogg, la bustul gol, transpirat, în timp ce este intervievat pentru ziarul *Boone Daily*.

— Spune-mi că nu te face să-ți dorești să faci chestii porcoase la duș.

— Nu.

Împing telefonul într-o parte.

Exasperată, Audie își aruncă telefonul pe pat. Se duce la dulap și scoate cele două geci ale mele, mormăind în barbă:

— Pun pariu că Leka ăsta al tău nu arată nici pe departe la fel de bine precum Calvin.

Zâmbesc pentru mine. Ce surpriză ar avea! Leka a avut întotdeauna grijă să nu apară dezbrăcat în fața mea, dar când stai cu cineva, nu poți să nu-i surprinzi cu privirea măcar unele părți ale trupului dezgolit. Leka are un pachet de mușchi care le-ar lăsa fără cuvinte pe colegele mele de clasă.

La dracu', fetele astea ar amuți dacă ar vedea orice părticică a trupului său. E înalt, blond, cu o bărbie atât de ascuțită, că m-aș putea tăia în ea. Are un nas lung și drept, care se potrivește perfect cu pomeții proeminenți și cu bărbia ferm conturată. Serios, singurele părți moi ale chipului său sunt buzele. Când vorbește, ceea ce se întâmplă rar, nu-mi pot desprinde privirea de la ele. În timpul lungilor nopți petrecute la internat, mi-am imaginat atingerea lor — pe degetele mele, pe buzele mele, pe pielea mea.

Îmi pipăi burta cu palma. Mușchii abdominali nu mă excită. Nu mă atrage nimic la Calvin-Mutră-Insipidă. Noaptea, când închid ochii și visez, când dau frâu liber

fanteziilor, gândurile mele se îndreaptă către o singură persoană.

Pentru mine există un singur bărbat.

— Mă dau bătută, declară Audie.

E bine, pentru că eu am decis ce vreau cu mulți ani în urmă. Leka m-a adus aici pentru că eram slabă și nu aveam capacitatea să-mi port singură de grijă. Anii petrecuți la Boone mi-au întărit mintea și trupul. Școala e asociată cu o fermă, așa că am învățat cum se folosește o armă. Am sacrificat pui, am dezosat pește și am tranșat chiar și un cerb, pe care profesoara noastră de biologie, doamna Darnell, l-a vânat iarna trecută. Toate fetele de la Boone urmează cursuri de autoapărare în fiecare an de studiu. Este un curs obligatoriu, alături de engleză, matematică și științe.

Elizabeth Moore cea de 18 ani este o persoană cu totul diferită de cea de 14 ani. Poate că nu sunt regina unei țări, dar sunt pregătită să-mi conduc propria moșie. E timpul să-i dovedesc asta lui Leka.

23.
Leka

— Pari încordat, puștiule, spune Forțosu' când ne îndreptăm spre seiful de la subsolul restaurantului Marjory's. Ți-au făcut probleme băieții? Că îi pot tăia de la plată.

— Sunt bine, răspund mecanic.

Adevărul e însă că, în ultima vreme, am fost cuprins de anxietate. Presupun că din cauză că Bitsy nu mi-a spus ce planuri are după ce termină liceul, în primăvara viitoare. Mai sunt șase luni până atunci, dar, în ultima vreme, în SMS-urile pe care mi le trimite, pomenește destul de des de revenirea acasă.

Acasă. Nu mai există acasă de când a plecat ea. Apartamentul este un cavou gol și tăcut. Ca și mine, de altfel. Mă simt pustiu fără ea. Mesajele pe care mi le trimite — cele în care îmi spune că îi e dor de mine și că abia așteaptă să mă vadă — sunt ca niște săgeți care penetrează zonele cele mai vulnerabile ale armurii mele. De fiecare dată când primesc un astfel de mesaj, trebuie să-mi înfrâng impulsul de a-i răspunde imediat DA!, cu majuscule. Pentru că, la naiba, da, mi-e dor de ea, dar locul ei nu este aici.

Iau telefonul și mă asigur că punctulețul verde de pe hartă nu s-a mișcat. Și nu s-a mișcat. E tot acolo, în colțul din dreapta-sus al clădirii, ceea ce e bine, pentru că e trecut de 10 și la ora asta ar trebui să fie în pat. Mângâi ecranul cu degetul.

A trecut ceva vreme de când am primit vești de la ea. Comunicarea nu e punctul meu forte. Urăsc să trimit mesaje și urăsc și mai mult să vorbesc la telefon. Îmi dau silința, de dragul lui Bitsy, dar, de fiecare dată când vorbim, îmi e și mai greu să stau departe de ea.

Dar exact asta trebuie să fac pentru a o proteja.

N-a mai trecut pe aici de când Cesaro a preluat puterea și, în cei patru ani care-au trecut de-atunci, a dispărut încet-încet din memoria tuturor. Majoritatea celor din subordinea mea sunt noi sau n-au prea avut contact cu ea înainte s-o trimit la școală. Doar Mary și Forțosu' mai amintesc câteodată de ea, mai mult în trecere, ca și cum ți-ai aminti ceva despre o persoană decedată. Așa vreau să rămână lucrurile. Am depus eforturi dureroase ca să șterg urmele prezenței ei aici.

Și chiar dacă seara, când ajung acasă, singura companie pe care o am la cină este zumzăitul frigiderului, găsesc puterea să supraviețuiesc știind că fetița mea este la adăpost de orice pericol. Fac asta și pentru binele celorlalți, pentru că ar trebui să-i ucid pe toți cei care s-ar uita la ea într-un mod necuvenit. Avem și așa destule probleme în echipă.

— Nu arăți bine. Te îngrijorează faptul că au scăzut încasările?

Forțosu' scoate un teanc de bani din seiful fixat în beton și închide ușa. E zi de plată pentru băieți.

— Apropo, unde ții atâta bănet?

Ezit, pentru că nu e o idee bună să vorbești cu alți infractori despre locul în care îți ascunzi banii din activități ilegale. Dar e vorba despre Forțosu', care, practic, m-a crescut de mic.

Pe de altă parte, Forțosu' își trage un comision la fiecare tranzacție de ceva vreme. Probabil, ar zice că taxa e pentru serviciile prestate. Băncile iau astfel de comisioane, și numai băieții care lucrează în sectorul financiar sunt mai puțin discreți decât Forțosu' în privința lor.

— Într-un loc sigur, răspund vag.

Nu doar pe Bitsy am mutat-o din raza de acțiune a lui Cesaro.

— La tine acasă? Mie nu mi se pare așa de sigur acolo. Mai bine ți-ai aduce aici rezervele. Nimeni nu ia bani din seiful ăsta. Nu când știu că sunt banii tăi. Cine s-ar pune cu tine?

Bate sugestiv cu palma în seif, de care se sprijină apoi ca să se ridice. Forțosu' s-a îngrășat serios de când a fost promovat. Mănâncă bine. Nu se face nicio tranzacție în zona de nord-est fără ca el să-și ia partea. Prețul pe care a trebuit să-l plătească pentru asta — ba nu, prețul l-a plătit fiica lui — pare să fi fost dat uitării.

— Destul de mulți, probabil.

Îmi trec un deget peste patul de metal al pistolului. Nu îl mai folosesc la fel de mult ca pe vremuri, dar apar zilnic tot felul de idioți care vor să-și încerce puterile. Nu se termină niciodată bine pentru ei. Lăcomia și aroganța se dovedesc a fi trăsăturile care îi termină pe acești aspiranți la titlul de șef de gașcă. Când cineva dă de gustul banului, e gata să se bage în orice rahat, oricât de periculos ar fi, doar ca să pună mâna pe mai mulți

marafeți. Și armele le dau o coloană vertebrală pe care n-au avut-o când s-au născut.

— La bancă? Acolo îi ții? își dă el cu părerea. Guvernul urmărește conturile astea. Dacă nu ești atent, poți ajunge să-ți petreci restul vieții după gratii.

Forțosu' se apleacă peste vechiul birou de metal pe care Steve Împuțitu' îl „confiscase" dintr-un depozit pe care îl jefuiserăm acum vreo 15 ani. Proprietarul depozitului adunase niște datorii serioase ca urmare a pariurilor făcute la cursele de cai. Nu prea aveai ce să-i iei în schimbul banilor, așa că Steve l-a pus pe Forțosu' să-i taie bucăți penisul, pe post de plată. Forțosu' folosise chiar biroul ăsta ca masă de operații.

— Sunt atent.

Bancherul care mă ajută să-mi mut banii dintr-un cont în altul îmi povestise totul despre asta la început, în pauzele dintre liniuțele pe care le trăgea pe nas din cocaina pe care i-o aduceam.

— Crezi că eu n-am avut grijă de banii tăi? La dracu', băiete, nici măcar lui Arturo nu i-am dezvăluit secretul tău.

Forțosu' scuipă un jet îmbibat cu tutun spre o ceașcă, dar jumătate se împrăștie pe birou. Curăță stângaci mizeria cu palma, apoi se șterge pe cămașa colorată. Pe frunte i se formează o cută adâncă.

— Nu poți avea în nimeni mai multă încredere decât în mine.

Greșește. Am încredere într-o singură persoană, care se află la sute de kilometri depărtare, la adăpost, într-o școală de fete. Dar nu cred că pe Forțosu' îl deranjează faptul că nu i-aș fi fost fidel. Cred că e vorba despre bani.

— Nu-ți ajung banii? îl întreb direct.

— Nah, de ce întrebi?

Dar privirea lui e ațintită asupra teancului de bancnote de pe birou. Ar trebui să numere banii, să-i împartă în teancuri mai mici, pe care să le pună în plicuri și să le dea mai departe.

— Cât îți lipsește?

— Nu-mi lipsește nimic, declară el. Sunt îngrijorat pentru tine, asta-i tot.

Îmi înăbuș un oftat. Dacă Forțosu' nu reușește să strângă cota lunară pentru Cesaro, o să ne trezim cu el pe cap. Nu-l vreau pe Cesaro prin preajmă. Nu face bine la moral. Bagă spaima în oameni, punând mereu la îndoială loialitatea cuiva și ațâțându-i pe băieți unul împotriva altuia. Mi-am dat în sfârșit seama de ce preferă „prospăturile", cum le zice el: pentru că îl excită teama pe care o provoacă. Cu cât mai fricoși erau recruții — fete și băieți deopotrivă —, cu atât mai mult îi aprecia Cesaro. Mai degrabă mi-aș tăia testiculul stâng decât să-l las să se apropie de Bitsy.

Nu-l pot convinge pe Forțosu' să se rupă de Cesaro, dar pot să-l împiedic pe acesta din urmă să vină încoace. Modalitatea este să ieșim cât mai puțin în evidență și să nu-i dăm motive să ne bage în seamă.

— Cât?

Am resursele necesare pentru a acoperi suma care-i lipsește lui Forțosu' pe moment.

— Nu-i mare lucru.

Fixează cu atâta ardoare teancul de bancnote, că e aproape obscenă dorința lui.

— De ce nu urci să te asiguri că fetele nu s-au omorât între ele? La dracu'! Chiar nu-mi dau seama de ce se urăsc atât de mult astea două. Parcă ar fi două găini într-un

coteț făcut pentru una singură. Spune-le fetelor că mi-e foame. Nu mă interesează care dintre ele îmi prepară o bucată de carne, dar vreau să găsesc ceva pe masă când termin aici.

Plec, pentru ca Forțosu' să poată tapa niște bani din salarii. Sus, Mary și Camella, fata cea mare a lui Forțosu', se împung cu privirile din colțuri opuse ale încăperii. Știu de ce nu se suportă. Mary e geloasă pe tinerețea Camellei, iar Camella se teme că va avea soarta lui Mary — o prostituată care îmbătrânește și singurele servicii sexuale pe care le mai oferă constau în a i-o suge unui mafiot de mâna a doua, și obez pe deasupra. Au totuși o trăsătură comună — ambele sunt fericite când cei din jurul lor sunt nefericiți.

O salut din cap pe Mary, apoi mă întorc spre Camella.

— Lui Forțosu' îi e foame. Îi faci tu o friptură?

— Nu sunt bucătăreasa lui, rânjește ea.

Își potrivește breteaua rochiei negre, transparente și mulate pe corp. Când o s-o vadă taică-său, o să dea în clocot. E abia ora 5 și ea e deja în ținută de club.

— Pregătește-i tatălui tău ceva de mâncare! se răstește Mary la ea.

Istovit, îmi pun mâinile în cap.

Așa cum era de așteptat, Camella se aprinde imediat.

— Nu-mi dai tu mie ordine, curvă bătrână! țipă ea la Mary.

— Curvă? Nu eu sunt cea care se târăște prin districtul financiar, vânzându-se primului bărbat care-i flutură prin față un pliculeț de cocaină.

— Cel puțin, eu nu-mi petrec viața în genunchi, sperând să primesc ceva mărunțiș.

— Mărunțiș? Chiloții mei, pe care, apropo, tatăl tău îi scoate cu dinții de pe mine, costă mai mult decât toată

garderoba ta. Dacă e cineva care stă în genunchi, atunci ăla e bătrânul tău, nu eu!

Camella se repede spre Mary. O prind pe fată și o trag într-o parte. De fiecare dată când mă întristez că Bitsy nu e lângă mine, tot ce trebuie să fac e să le privesc pe cele două. Bitsy ar fi putut avea și ea o asemenea viață. Trebuie să-mi reamintesc asta de fiecare dată când sunt tentat să o aduc înapoi.

Ținând-o bine pe Camella, îndrept arătătorul spre Mary.

— Forțosu' e la parter, așa că eu, în locul tău, aș avea grijă ce spun despre fiica lui.

Apoi mă întorc spre Camella.

— Mary are o poziție ierarhică superioară în organizație, așa că ar fi bine să-i arăți respectul cuvenit.

— Pe dracu'! Nu trebuie să-i arăt nimic. Să mă pupe-n cur!

Camella se întoarce, își ridică fusta și își flutură fundul acoperit de chiloți tanga în fața lui Mary.

De data asta, Mary e cea care se repede la Camella. Când Forțosu' apare în prag, mă vede cum le țin pe cele două femei, ca să nu se păruiască.

— Ce mama dracului se întâmplă aici?

Camella se duce imediat spre tatăl ei.

— Mary a fost rea cu mine.

Mary se gândește dacă ar fi mai bine să se apere sau să iasă din încurcătură flirtând cu Forțosu'. Când Forțosu' își pune brațul pe umerii fiicei sale, Mary se hotărăște să atace zona aflată mai jos de inima acestuia.

Pune o mână în șold și, scoțându-și țâțele la înaintare, îi face cu ochiul.

— Știm amândoi că talentele mele nu se văd în bucătărie, iubitule.

Forțosu' o privește pofticios pe Mary, și începe să-și retragă mâna de pe umerii fiicei sale.

Camella simte că tatăl ei bate în retragere și încearcă să-și facă și ea jocul, dar tânăra nu „citește" atmosfera din cameră la fel de bine ca Mary.

— Nu gătesc, declară ea. Abia mi-am făcut manichiura, și nu vreau să-mi stric unghiile. Tu ce părere ai despre ele, Leka?

Își duce mâinile la piept, astfel încât degetele să arate spre sânii abia acoperiți. Îmi mut privirea peste umărul ei.

— Nu știu prea multe despre unghiile fetelor.

— Ce vrei de la Leka? o întreabă Forțosu', enervat.

Observă în sfârșit cât de sumar e îmbrăcată Camella.

— De ce nu porți niște haine normale, fato? La dracu', mereu te plângi că ești tratată ca un gunoi. Poate că ar trebui să nu te mai îmbraci ca și cum ai vrea să dormi într-un grajd.

— E Gucci! replică ea.

— Nu-mi pasă nici dacă e de la papa de la Roma! Arăți ca o târfă. Ai putea la fel de bine să-ți atârni de gât o pancartă pe care să scrii *de vânzare*.

— Ca tine? îl provoacă ea.

Forțosu' ridică mâna atât de repede, că aproape nu am timp să intervin. Aproape. O împing pe Camella într-o parte și îl prind de mână pe Forțosu'. Brațul îi tremură în strânsoarea mea. O fi pus el colăcei de grăsime în jurul taliei, dar încă e puternic ca un taur. Treaba e însă că el nu vrea să-și lovească fiica. E copleșit de vină și de durere, și așa merg lucrurile în familia lui. Fiica sa îl provoacă. El o lovește. Ea se răzbună purtând ținute și mai sumare, luând droguri și mai puternice și ieșind cu bărbați de și mai joasă speță.

— Du-te în restaurant! Fetele îți vor pregăti ceva de mâncare, îi spun pe un ton liniștitor.

Forțosu' se dă bătut și face stânga-mprejur, dar, în drum spre ieșire, izbește cu palma un vraf de castroane de inox și le trântește pe jos. Ia o tigaie și izbește cu ea în perete. Mary se ferește de bucățile din zidărie care zboară pe deasupra capului ei. Camella încă mai tremură în colțul în care am împins-o.

— Ia-o înainte și pregătește masa, Mary! îi cer eu.

— Nu m-am înrolat la așa ceva, declară ea în timp ce ia o tigaie de pe raft. Când vine Cesaro pe aici, o să pună el lucrurile în ordine.

Camella scoate un sunet gutural. Să-l aduci în discuție pe Cesaro e o lovitură murdară. Iau de pe cuier sacoul meu negru și i-l arunc Camellei.

— Pune ăsta pe tine, îi ordon.

Ea îl lasă să cadă pe jos.

— Nu-ți place corpul meu? Nu sunt destul de bună pentru tine?

— Termină cu văicăreala! se răstește Mary, dar Camella e pornită și nu-i mai acordă atenție.

Mintea ei s-a întors în seara în care a avut-o Cesaro. Seara în care tatăl ei a lăsat-o pe mâna unui monstru. E atât de disperată să-și șteargă din memorie acea seară, încât a ajuns să ia droguri ca să-și amorțească gândurile și să accepte orice bărbat ca să-și înăbușe durerea.

Trage de decolteul rochiei până când sânii îi ies cu totul la vedere.

— Ce nu-ți place la ei? Sunt fermi și elastici. E vorba de păsărica mea? Încă n-ai văzut-o. Am grijă de mine și...

Îmi acopăr ochii cu mâna, ceea ce e o greșeală.

— Uită-te la mine! zbiară Camella. Ce nu-ți convine? Sau nu-ți plac lucrurile folosite, asta e problema?

— Ești o rușine, rânjește Mary.

— Ajunge! zic ferm și iau o față de masă, pe care o arunc pe umerii fetei.

Camella încearcă să se desprindă din strânsoarea mea, dar o țin înfășurată în fața de masă și o împing afară din incintă, apoi o urc într-o furgonetă pentru livrări, care nu are mânere în partea din spate. Aceste mașini nu sunt folosite pentru livrarea mâncării, ci a altor chestii.

Îi fac semn cu capul unui recrut despre care sunt sigur că nu va profita de fiica lui Forțosu'. Nu e genul lui.

— Mason, fă-te-ncoace și du-o pe Camella acasă. E suficient să te uiți la ea ca să-ți scot ochii, ai înțeles? Nu se simte prea bine.

Mason face semn că a înțeles și se urcă la volan fără comentarii. Îmi place de el — atât cât îmi poate plăcea altcineva în afară de Bitsy.

— De ce nu mă vrei? întreabă Camella prin geamul mașinii. Sunt bună, uite ce corp am!

Mason se albește la față.

— Dă-i bătaie!

Bat cu palma în capota mașinii.

La ordinul meu, iese de pe alee și o duce acasă pe Camella, demoralizată și confuză. Nu înțeleg de ce Forțosu' nu observă cât suferă copila lui. Nu e fiica mea, dar, cu toate astea, privirea ei rănită îmi apare în minte noaptea, când închid ochii.

Aș muri înainte ca Bitsy să se întoarcă aici.

24.
Bitsy

— De ce nu mai stai încă o zi? mă întreabă Audie când mă vede că îmi duc valiza la mașină.

Toate cutiile sunt așezate pe bancheta din spate. Mai trebuie să iau doar coșul de rufe și sunt gata de plecare.

— Mergem la o petrecere! Am făcut rost de invitație de la Rachel Hoover. Se vede cu tipul ăla, Max Trent, de vreo șase luni. E în echipa de fotbal. Cred că e fundaș, mijlocaș, mijlocitor... Ceva de genul. O să fie distractiv.

Nu ne place sportul. Singurul motiv pentru care îl știm pe sprinter este acela că pista de atletism se poate vedea din salonul de la etajul trei al căminului nostru.

— Mă duc acasă, Audie.

— Uită-te la fluxul de Instagram al lui Trent. Are câțiva prieteni ca lumea.

Audie își flutură telefonul prin fața mea. În locul fluxului de imagini, este deschisă mesageria. Îmi văd numele acolo. Îi trag mâna mai aproape și citesc cu voce tare:

— Liz termină liceul anticipat și nu a fost niciodată la mai puțin de un metru de un băiat. Ar trebui să rezolvăm asta.

— Vai, nu! Asta nu e..., zice Audie și își smulge încheietura din mâna mea, dar nu înainte să apuc să-i iau telefonul din mână.

Citesc răspunsul lui Rachel:

Ce rost ar avea? Liz nu e tipul de fată pe care băieții să vrea s-o — emoji în formă de 🍆 — *laprimavedere. E mai degrabă genul de fată pe care întâi trebuie s-o cunoască mai bine, știi ce zic?*

Mă uit la Audie și văd că se strâmbă.

— A folosit acel emoji fără ironie și a scris greșit „la prima vedere". Ar trebui să am încredere în gusturile ei la băieți? A vrut cumva să spună că sunt urâtă?

Audie își recuperează telefonul.

— N-ar fi trebuit să citești mesajele, se răstește ea. Și nu, n-a vrut să spună că ești urâtă.

Îmi duc mâna la părul rebel, țepos și ondulat. Pe nas și pe pomeți am pistrui închiși la culoare. Nările sunt mai largi decât mi-ar plăcea, dar îmi spun că astfel nu am probleme de respirație precum Kira, care a trebuit să se opereze pentru că avea deviație de sept. Îmi ating vârful nasului cu un deget. Știu că nu sunt genul de fată care face furori pe rețelele sociale datorită chipului sau corpului ei. Băieții nu-și vor arunca gențile ca să alerge mai ușor să-mi deschidă ușa, cum i-am văzut făcând pentru Jeanette, dar nimic din toate astea nu contează de fapt, pentru că eu mă voi mărita cu Leka.

Un sentiment de anxietate îmi răscolește stomacul. Pe scara frumuseții, eu și Leka suntem la capetele opuse. Lui chiar *i se întâmplă* să tulbure niște străini oarecare. Femeile își netezesc întotdeauna hainele, își scot pieptul în față și își aranjează părul când sunt în preajma lui. Mă enerva îngrozitor chestia asta când eram mică.

Frumusețea lui nu s-a ofilit odată cu trecerea anilor. Trupul lui, din câte îmi dau seama din conversațiile video pe care le purtăm, e la fel de bine clădit ca întotdeauna. Părul lui blond-deschis s-a mai închis la culoare, fiind acum de un blond-castaniu, iar ochii îi sunt tot de un albastru pătrunzător. Nu mă îndoiesc de faptul că femeile continuă să ofteze după el, dar, pe vremuri, el nici nu părea să le observe. De ce s-ar fi schimbat asta? Doar pentru că eu sunt aici, în Vermont, iar el e la sute de kilometri depărtare?

— Nu ești urâtă, spune Audie, întrerupându-mi șirul gândurilor periculoase.

Îmi ia mâna pe care o țin pe față și mi-o așază pe lângă corp.

— Putem să ne concentrăm asupra chestiilor importante?

— Chiar mi-ar plăcea asta.

O trag spre mine și o îmbrățișez strâns.

— Important este că vom păstra legătura.

Audie se sprijină de mine, dându-se în sfârșit bătută.

— O să-mi fie dor de tine, oftează ea.

— Mă duc acasă, nu la moarte, o tachinez ușor.

— Da, dar eu sunt o plângăcioasă. Știi asta.

Știu. Audie plânge la reclame. În timpul Jocurilor Olimpice, a trebuit să evităm toate reportajele emoționante, pentru că Audie se întrista tot timpul. Cred că am consumat cinci cutii de șervețele în săptămâna aia. Îmi propun să țin minte să verific mai târziu dacă se pot include și șervețelele în abonamentul la tampoane.

— Știu, dar o să fii OK.

— Nu-l lăsa să te calce în picioare.

— N-o să-l las.

— Spune-i că, dacă-ți face rău, vin și-l iau la șuturi.

— Îi spun.

Ne mai îmbrățișăm câteva clipe, apoi Audie se desprinde din brațele mele.

— Hai, du-te, spune ea printre lacrimi. Altfel ajungi în Springfield chiar la ora de vârf.

— Te iubesc, îi spun. Îți trimit un mesaj când ajung acasă.

Îi fac veselă cu mâna, urc în mașină, conduc cinci kilometri, apoi trag pe dreapta și las lacrimile să curgă.

Nu pot spune nimănui, dar mi-e teamă. Mi-e teamă să părăsesc Boone, care m-a adăpostit în siguranță timp de patru ani. Mi-e teamă că Leka m-ar putea respinge. Mă tem pentru viitorul meu, dar nu pot rămâne la Boone pentru totdeauna.

Viitorul meu e alături de Leka. Trebuie doar să-l conving și pe el de asta.

Scot telefonul și îi trimit un mesaj.

Vin acasă.

Îmi șterg lacrimile, bag în viteză și pornesc spre sud.

Pe la ora 3, obosită și înfometată, opresc în fața blocului. Un portar pe care nu-l cunosc vine și îmi face semn să deschid geamul mașinii. Apăs butonul și, odată ce privirea nu îi mai este obturată de geam, îmi spune:

— Nu poți parca aici, este o reședință privată.

— Știu. Locuiesc aici cu Leka Moore, sunt...

Dar nu continui, neștiind cine să spun că sunt. Nu vreau să zic *sora lui* pentru că, atunci când portarul ne va vedea ținându-ne de mână sau sărutându-ne, nu vreau să cheme poliția. Îl voi ține de mână și îl voi săruta pe Leka în public. Așa fac cuplurile. Dar încă nu suntem un cuplu, așa că nu mă pot numi chiar iubita lui.

— Locuiesc aici cu Leka, spun într-un final.

— Domnul Moore locuiește singur, răspunde portarul. Mută-ți mașina sau chem poliția.

— Pe cine chemi? mă răstesc eu la el. Nu te mint, uită-te la permisul meu de conducere.

Mă întind după poșetă și scot permisul.

Omul se uită în treacăt la document, apoi mi-l înapoiază.

— Unde ți-e cheia?

— Cheia?

— Da, cheia. Dacă locuiești aici, trebuie să ai o cheie.

Mă uit la el ca vițelul la poarta nouă, pentru că nu am cheie. Acum patru ani, am fost trezită de un Leka extrem de agitat, care m-a dus aproape pe sus din pat direct la mașină. El mi-a făcut bagajele și nu a pus în ele și o cheie de la apartament. Doamna M. are o cheie totuși. Intra și ieșea singură când venea să stea cu mine după ce terminam orele la școală, până să vină Leka acasă.

— Doamna M. mă cunoaște. Sun-o!

— Nu cunosc nicio doamnă M. Îmi pare rău, domnișoară. Trebuie să pleci.

Se întoarce pe trotuar și scoate ostentativ telefonul mobil din buzunar. Oare chiar are de gând să cheme poliția?

Mă holbez neîncrezătoare până când sunetul unei sirene mă pune în mișcare. *Bine*, mă gândesc în timp ce bag mașina în viteză, *plec, dar o să arăți ca un idiot când o să intru diseară aici cu Leka, în pași de vals.*

N-am de ales, trebuie să merg la Marjory's. Probabil că ar fi trebuit să merg direct acolo, dar urăsc locul ăla de când am văzut cum i-a fost tăiat gâtul lui Gerry. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că Marjory's simbolizează

tot ceea ce îl ține pe Leka departe de mine. M-a expediat la Boone School for Girls și m-a lăsat acolo pentru că ceea ce făcea pentru oamenii de la Marjory's era prea periculos pentru mine, așa că nu mă putea ține pe-aproape

Acum merg în Mercedesul meu vechi de 10 ani, mașina pe care Leka a abandonat-o în Vermont odată cu mine. Probabil că Leka o va lua și o va da la fiare vechi când o să se trezească cu mine la Marjory's. E după-amiază. Pare mai sigur să merg la restaurant decât să stau în apropierea blocului de locuințe al cărui portar sunt sigură că de-abia așteaptă să mă vadă arestată. Știu că Leka nu ar fi de acord ca eu să pierd timpul printr-un parc până ce el termină ce are de făcut.

Și, la drept vorbind, e vina lui. Ar fi trebuit să-mi răspundă la mesajul pe care i l-am trimis acum nouă ore. Printr-o minune, găsesc un loc de parcare la o stradă depărtare de Marjory's. Îmi pun geaca de puf, îndes mobilul în buzunar și mă îndrept spre restaurant.

În față la Marjory's, în ușă, e un băiat înalt, care poartă un șort verde pe sub o haină de lână. Mă studiază scurt și ochii i se opresc pe eticheta cu gâscă roșie de pe geaca mea de firmă și pe geanta Dior pe care Leka mi-a trimis-o acum câteva luni, și decide că nu sunt o turistă oarecare care are nevoie la toaletă. Îmi deschide ușa.

Îi mulțumesc cu un zâmbet obosit și intru în restaurant. Clipesc de câteva ori, să-mi obișnuiesc ochii cu lumina din interior. O siluetă aflată în mijlocul încăperii începe să se deplaseze spre mine, dar abia când se oprește în fața mea o recunosc pe Mary Shaughnessy. Ultima oară când am văzut-o, tocmai îi despicase gâtul unui prieten și, deși au trecut doar câțiva ani de atunci, chipul ei

arată de parcă ar fi trecut cel puțin un deceniu. Oare asta ți se întâmplă dacă omori pe cineva?

— Bună, Mary!

Mă întreb dacă mă recunoaște. Și eu m-am schimbat, nu numai ea. Am mai slăbit un pic la față. Sunt cu vreo doi centimetri mai înaltă, dar tot mă privește de sus, din moment ce eu port tenișii, iar ea, pantofi roșii cu platforme de 12 centimetri.

— Ia te uită, micuța Elizabeth. Sau... cum îți zice Leka? Bitsy, nu-i așa? Doar că nu mai ești așa de micuță, corect?

La fel ca băiatul de la intrare, Mary mă studiază din cap până-n picioare, dar ea nu mă evaluează ca să vadă dacă am venit aici să cheltui bani. Mă privește ca și cum aș reprezenta o... amenințare? Leka n-a plăcut-o niciodată. Mă întreb dacă asta s-a schimbat.

— Pe unde-ai umblat în toți acești ani? întreabă ea.

— La școală.

Mă forțez să zâmbesc și încerc să-mi ascund stânjeneala pe care o simt. Mary e genul de persoană care profită de orice slăbiciune a interlocutorilor, dar mai ales de teama acestora.

— Nu mi-ai spus unde.

— Nu.

Dacă nu știe, înseamnă că nu trebuie să știe. Nu-i ofer de bunăvoie informații. Mă mulțumesc să continui să zâmbesc. Știe de ce sunt aici. Există o singură persoană pe care doresc să o întâlnesc.

— Leka nu-i aici, îmi comunică Mary.

— Știu, o mint eu.

— O să mai lipsească o vreme, dar asta e bine pentru noi.

Îmi zâmbește și mă ia de un braț, pe care eu îl țin încordat.

— Avem multe de povestit. O să-ți arăt locurile și o să te prezint oamenilor. Tânărul simpatic de la intrare e Mason. Nu-i așa că e un drăguț? Lucrează cu noi de patru ani. Eu nu am avut ocazia să văd cum e, dar fetele spun că e bun la pat. Ar trebui să-l încerci.

Îi face cu mâna lui Mason, care, din fericire, e prea departe ca să ne audă. Inocent, îi răspunde la salut. Mary mă întoarce în direcția opusă și, printre mesele ocupate de clienții restaurantului, mă conduce în spate.

Un tip slăbănog, tuns scurt ca soldații, îmbrăcat în uniformă de bucătar, stă aplecat peste o oală.

— El e Justin. E în locul lui Gerry. Ți-l amintești pe Gerry, nu-i așa, Bitsy?

În ciuda hainei care, conform producătorilor, ar trebui să-mi țină de cald și la minus 30 de grade, simt cum mă trec fiorii.

— Liz, o corectez pe Mary. Toată lumea îmi spune Liz.

Nu permit nimănui să-mi spună Bitsy. Doar Leka mă poate alinta așa.

— Deci așa stau lucrurile? Te-ai făcut mare și ai preluat controlul?

Râde și mă ciupește de obraz, mult prea tare ca să fie din simpatie.

— În orice caz, Bitsy, cum spuneam, el e Justin. Justin, dragule, vino să faci cunoștință cu fetița lui Leka. El a crescut-o de când era mică, și acum ea s-a întors de la școală.

Justin întoarce surprins capul. E clar că aude pentru prima oară că Leka ar avea un copil. *Nu te lăsa afectată*, îmi zic. Așa procedează Leka. N-a vrut niciodată ca eu să am de-a face cu munca lui.

Profit de ocazie să mă desprind de brațul lui Mary și îi întind mâna lui Justin.

— Spune-mi Liz. Și nu sunt fiica lui Leka. Evident, sunt prea mare pentru asta. Pur și simplu, am crescut împreună.

Tipul își împreunează sprâncenele și ne privește confuz, neștiind pe cine să creadă.

— Ah, OK. Mă bucur să te cunosc, Liz.

Unu la zero pentru Elizabeth Moore. Am câștigat un punct pentru că nu am lăsat-o pe Mary să preia din nou controlul și să mă prezinte celorlalți angajați de la bucătărie. Ajutorul lui Justin, un tip tatuat, cu părul roșcat pieptănat cu țepi, e Brady. Lucrează aici de trei ani. Cei doi bucătari, ambii scunzi și rotofei, cu alură de Porky Pig, îmi spun că se numesc Otto și Jannik. Cu toții îmi par prietenoși.

Otto îmi prepară un cidru aromat, iar Brady pune o tigaie la foc, ca să-mi facă *chicken alfredo*.

— Cel mai bun pe care l-ai mâncat vreodat', declară el.

Mary stă într-o parte, cu brațele încrucișate, invidioasă, urmărindu-mi cu atenție fiecare mișcare. Oare se teme că le voi spune tuturor că l-a omorât pe fostul bucătar-șef? Nu sunt așa naivă. N-am fost niciodată.

Jannik îmi oferă un scaun și mă ajută să-mi dau jos haina.

— Nu știam că Leka are familie, spune el în timp ce îmi agață haina de unul dintre cuierele libere înșirate pe peretele din spate. Și nici nu prea semănați.

— Asta cam așa e, spune Mary.

Bucătăria este neschimbată, deși oamenii sunt alții. Sunt două mese de oțel inoxidabil. Pe una a fost presărată făină. Un container de plastic plin cu aluat e așezat într-o

parte. De-a lungul peretelui din față sunt plitele — una mare, alimentată cu gaz, și una lunguiață, de metal. Dedesubt sunt cuptoarele. Miroase bine aici — cald și îmbietor.

— Părințelul nu vorbește prea mult, în general. La naiba, tipul ar putea avea propria rețea de fete și n-ar ști niciunul dintre noi, îi răspunde Otto.

Îmi aruncă apoi o privire vinovată, parcă temându-se că l-aș putea pârî că l-a vorbit de rău pe Leka. Mă întreb ce-a făcut Leka pentru a provoca o astfel de reacție din partea oamenilor. Normal că nu i-aș spune așa ceva lui Leka, pentru că știu că l-ar deranja asta.

— Lăsați vorbăria și curățați morcovii ăia, le ordonă Justin.

Bucătarii amuțesc, iar Justin dă muzica mai tare, pentru a acoperi comentariile porcoase ale celor doi, presupun.

Părințelul? Asta e porecla lui acum? mai bine decât „Maimuța", deși n-am auzit pe nimeni strigându-l așa.

Porecla asta implică un anumit stil de viață... celibatar, ceea ce înseamnă că nu s-a dezbărat de obiceiul de a sta departe de femei. Încântată, mă aplec asupra cidrului, inspir aroma de scorțișoară și nucșoară și îmi ascund zâmbetul. Totul merge bine. Leka n-a avut nicio relație serioasă cât timp am lipsit. Nimeni de aici nu pare prea periculos, cu excepția viperei din colț. Dar știu de ce e capabilă și trebuie doar să fiu cu ochii pe ea.

Mă ajunge oboseala după o zi așa lungă și clipesc somnoroasă. Să conduci mașina mult timp te poate epuiza. Ar fi bine dacă Leka ar veni curând și m-ar duce acasă. Aș putea să fac un duș și să mă culc în patul meu — singură, din păcate, dar îl voi convinge pe Leka să mi se alăture cât de curând.

Se deschide ușa din spate și sar în picioare, apoi mă așez imediat la loc, când văd că intră Forțosu', însoțit de trei tipi pe care nu-i cunosc. S-au schimbat multe în ultimii patru ani.

— Sfântă Fecioară, tu ești, Liz?! exclamă Forțosu'. Nu te-am văzut de când erai atâtica — arată cu mâna la nivelul taliei lui.

Mă ridic de pe scaun.

— Îți ajungeam cel puțin până la piept.

— Nuuu. Nu erai decât un copil când Leka te-a luat la el. Hai, fă-te-ncoace, să te văd mai bine.

Supusă, mă duc spre el.

— Arăți bine. Chiar foarte bine. Domnișoară în toată regula. Leka știe că ești aici?

Din tonul lui, îmi dau seama că știe că Leka habar n-are și că va avea o uriașă surpriză. Mă simt vinovată. Ar fi trebuit să-l mai sun pe Leka o dată, dar eram supărată că nu mi-a răspuns la mesaj. Meschinăria mea nu trebuie să-l afecteze pe Leka. Trebuie să fiu mai atentă.

— Discutăm despre asta de ceva vreme, evit eu un răspuns direct. Am absolvit anticipat liceul.

— Nu știam că se poate așa ceva. Felicitări! Te angajezi undeva sau mergi la facultate, care-i planul?

Am senzația că urmărește ceva anume.

— Îmi iau un semestru de pauză, îi răspund.

Cei trei bărbați pe care nu-i cunosc pleacă de lângă Forțosu' și se înghesuie în spatele meu. Fac un pas în față ca să-i evit, dar Forțosu' nu se mișcă din loc. Are o privire ciudată, care îmi provoacă fiori pe șira spinării. Spre deosebire de personalul de la bucătărie, oamenii ăștia au un aer amenințător. Mi se ridică părul de pe ceafă, și mă pregătesc să lupt sau să fug. Chiar când mă ridic pe

vârful picioarelor, pregătită pentru orice, se deschide din nou ușa.

Forțosu' se întoarce ca să vadă cine e.

— Bitsy!

E Leka, și nu pare prea mulțumit, dar... nici prea surprins.

— Ce faci aici?

— Surpriză! zic eu, bătând din palme și zâmbind. Am terminat școala.

— Dar tu... noi abia am...

Se oprește când își dă seama că toată lumea ne urmărește cu interes.

Te rog, te rog, te rog, pledez fără cuvinte. *Nu mă expedia de aici. Nu de față cu toată lumea.*

Un milion de sentimente i se reflectă în privire, dar, în cele din urmă, îmi întinde mâna.

Îmi iau haina din cuier, mulțumesc peste umăr pentru tratație și alerg spre Leka. Îmi pune o mână pe după umeri, păstrându-și mâna dreaptă liberă. Face mereu asta, și în sfârșit îmi dau seama de ce — pentru a-și păstra liberă mâna cu care trage cu pistolul. Mă desprind de el, ca să se poată mișca liber.

— Am parcat aproape, la două străzi mai încolo, îi șoptesc.

— Știu, murmură el.

Întoarce capul spre Forțosu':

— Mă duc acasă, să o aranjez pe Bit. Îți dau un mesaj când sunt liber.

Nu așteaptă să i se răspundă. Mă conduce spre ieșire pe lângă cei trei bărbați care reveniseră în spatele lui Forțosu'.

Leka îi salută din cap, dar nu face prezentările, ci mă grăbește să ies din restaurant. Ajunși pe trotuar, departe de urechile băiatului care îmi deschisese ușa când am venit, mă întreabă:

— De cât timp plănuiești asta?

Ridic bărbia.

— Din ziua în care m-ai abandonat la școală.

25.
Leka

Panică în stare pură. Asta îmi curge prin vene. Frica a început să-mi înlocuiască sângele acum câteva ore, când am văzut că acel punct verde de pe hartă nu se mai află în Vermont, ci la marginea New Yorkului. Forțosu' mă trimisese undeva în nord, la patru ore de mers cu mașina, să recuperez un transport de marfă. Am descoperit imediat marfa, dar a trebuit să pun la punct doi idioți care credeau că pot fura de la Cesaro. A fost nevoie de timp pentru asta și n-am avut vreme să mă uit la telefon până când am pornit înapoi spre casă. Când am ajuns în oraș, mașina lui Bitsy era deja parcată la două străzi de Marjory's.

Am încălcat peste 10 reguli de circulație ca să ajung la restaurant. Teama mi se insinua în inimă. Bitsy era la Marjory's. Oamenii o văzuseră. Vorbiseră cu ea. Mângâi patul armei ascunse sub haină, ca să mă asigur că e la îndemână. Trebuie s-o duc imediat înapoi în Vermont.

— Ai fost dată afară de la școală?

E singurul motiv la care mă pot gândi. Deși eu n-am prea multă carte, după patru ani de plată a taxei de școlarizare știu că mai are un semestru de urmat.

Plănuisem totul. Școala în Vermont, apoi o vacanță în Europa sau într-un alt loc la fel de șmecher. După aceea, în toamnă, va merge la facultate, undeva în sudul sau în vestul țării. Îi trimisesem un teanc de broșuri cu oferte de la diverse facultăți, pe care le aveam de la un consultant care încerca să vândă bijuteriile mamei lui pentru a acoperi fondurile delapidate de la firma pentru care lucra. Rememorând, îmi dau seama că Bitsy nu mi-a zis ce facultate o interesează. Sau dacă s-a înscris la vreuna.

— Nu, am absolvit.

— Poftim?

Aproape cad de pe trotuar de surpriză.

— Cum? Mai ai încă un semestru de școală.

— Am absolvit anticipat. Nu ești mândru de mine?

Deschide larg brațele. Începe să ningă. Fulgii de zăpadă i se prind de părul ondulat, scânteind ca diamantele pe catifeaua neagră. Câțiva cârlionți i se odihnesc la baza gâtului. Are fermoarul descheiat și, deasupra gulerului cămășii în dungi, i se văd clavicula și scobitura delicată dintre aceasta și gât.

Mi se taie respirația când o privesc și-mi dau seama cât s-a schimbat în cei patru ani de când nu am văzut-o. Chipul i s-a subțiat. Sprâncenele sunt mai fine, iar genele, mai lungi. Are buzele fine și moi de la natură. Geaca pufoasă pentru care am stat la coadă ca să i-o cumpăr e descheiată și, sub ea, văd cum colanții îi îmbracă silueta. Cum cămașa cu mâneci lungi îi acoperă rotunjimile din partea superioară. Rotunjimi pe care am încercat ani buni să le uit.

E un adevărat șoc s-o văd după atâta timp. Ca un șut în stomac. Ca o arsură interioară.

— Ba da, sunt mândru de tine.

Reușesc să vorbesc, chiar dacă am un nod în gât și limba înțepenită.

Toate s-au schimbat. E mai matură și mai inteligentă. Eu sunt mai bătrân și mai slab. Aș vrea să pot să clipesc și s-o transform în fetița de școală primară pe care o știam, cea care nu-mi ajungea mai sus de șold, cea care nu-mi provoca dorințe pe care n-ar trebui să le aibă niciun bărbat cumsecade.

N-am planificat așa ceva și nu știu ce să fac, cum să mă comport.

Bitsy începe să tremure și își încheie haina.

— E frig afară.

Îmi dau în gând o palmă. O țin afară în frig, în apropiere de Marjory's, în mijlocul iernii, în timp ce eu mă lupt cu propria-mi conștiință încărcată. Pot face rahatul ăsta și undeva mai la căldură.

— De ce nu mi-ai trimis un SMS?

— Ba ți-am trimis. Acum vreo 10 ore. Sau 11?

Îmi verific telefonul și văd că Bitsy cască de mama focului.

— Am pierdut noțiunea timpului, adaugă ea.

Fără tragere de inimă, îmi pun telefonul la loc în buzunarul hainei de piele și zic:

— Hai să mergem!

Ea mă ia de braț și își odihnește capul pe umărul meu. Înghit în sec și încerc să nu las contactul dintre noi să mă topească de tot, dar inima îmi bate cu putere și îmi simt trupul anormal de fierbinte.

Ne îndreptăm spre mașina care e umplută până la refuz cu lucrurile ei. Un val de fericire mă cuprinde la gândul că Bitsy s-a întors acasă. Îmi reamintesc că

situația e temporară. Trebuie să plece cât mai curând posibil.

— Ce-ai făcut cu broșurile pe care ți le-am trimis, cele de la facultăți? o întreb când mă așez la volan.

— Sunt pe undeva prin bagaje.

Face semn cu mâna spre bancheta din spate.

— Acum am timp să le studiez pe îndelete.

OK. Deci n-a abandonat ideea de a face o facultate. Probabil că a absolvit mai devreme liceul pentru a se înscrie mai repede la facultate. A fost întotdeauna inteligentă. Mi-am făcut griji degeaba. Nu s-a întors acasă ca să rămână aici. A venit pentru a petrece aici cele câteva zile care o despart de următoarea aventură — una care va avea loc departe de Marjory's, de orașul ăsta și de... mine.

Acest gând îmi lasă un gust amar. Înghit din nou în sec, dar amărăciunea nu dispare. Nu ne mai spunem nimic până când ajungem acasă. Bitsy e obosită, iar eu sunt un dezastru din cauza sentimentelor contradictorii. Dacă deschid gura, o să-i spun imediat să plece, iar în secunda următoare o s-o implor să rămână.

Când trag mașina lângă bordură, Terry, portarul, se grăbește să vină să-mi deschidă ușa.

Când coboară din mașină, Bitsy îl salută cu un gest nepoliticos de scurt, care nu-i stă în fire.

— Ți-am zis că aici locuiesc.

Terry se înroșește până la rădăcina părului vopsit. Mă încrunt fără să vreau. Oare o să fie nevoie să-i dau o lecție dureroasă portarului?

— Ce s-a întâmplat? îl somez eu să-mi spună.

— Ea... ea nu a putut dovedi că locuiește aici, se bâlbâie Terry.

Mă întorc spre Bitsy:

— Unde ți-e cheia?

Ea cască și se întinde.

— N-am cheie. Am plecat în grabă și nu am găsit-o printre lucrurile pe care le-am luat cu noi. În plus, nu mi-am dat seama că o să am nevoie de ea. De ce m-aș trezi încuiată pe-afară, să nu pot intra în propria-mi casă?

Stânjenit, îi fac la rândul meu un semn scurt lui Terry, nu la fel de nepoliticos însă. Încurcătura nu s-a produs din vina lui. E vina mea. Mi-am ieșit din mână. Am scăpat-o din ochi pe Bitsy, am permis să intre în contact cu oameni pe care îi disprețuiesc și am împiedicat-o să intre în casă. Dacă e cineva care ar trebui pocnit cu patul armei, eu sunt acela.

— Îmi cer scuze, murmur.

Ea dă din umeri.

— Sunt obosită. Putem să aducem lucrurile în casă mâine?

— Am eu grijă să vă fie aduse, spune Terry, dornic să-și spele păcatele.

— Grozav! zice ea ridicând degetul mare.

Vreau să protestez. Totul ar trebui să rămână în mașină, pentru că Bitsy va pleca în curând, dar e prea obosită pentru o discuție în contradictoriu. În plus, nu trebuie să știe nimeni altcineva ce treburi avem noi.

— OK, cedez eu.

Când o conduc spre lift, se sprijină de mine — o dulceață de fată, caldă și plină de forme.

O duzină de gânduri necuviincioase îmi străbat creierul bolnav, cum ar fi acela cu Bitsy care se sprijină confortabil de mine, după ce, prin contact trupesc, ne-am alungat frustrările adunate peste zi. Dar alung gândurile astea. E vorba despre Bitsy a mea. Ea e puiul meu, nu

un... obiect oarecare. Nu ar trebui să am niciun gând care să implice paturi și pe noi doi dezbrăcați.

Când ușile liftului se deschid, o aștept pe Bitsy să iasă prima, dar ea nu se mișcă din loc. Când o privesc mai bine, îmi dau seama că are ochii închiși, iar gura, cu buzele ei pline — ai zice că-s așa de umflate pentru că a înțepat-o o albină —, e ușor întredeschisă. Respirația îi este adâncă și regulată. Fata e atât de obosită, încât a adormit în picioare.

O ridic în brațe. Își încolăcește brațele în jurul meu și murmură ceva... ceva de genul: *Te iubesc. Mă bucur că m-am întors acasă.*

Proasta asta de inimă a mea, slabă cum e, mai să-mi sară din piept de bucurie. O duc spre apartament și reușesc să deschid ușa fără să o scap din brațe. Camera ei e exact așa cum a lăsat-o când a plecat, cu patru ani în urmă. Panglica de hârtie creponată roz încă mai atârnă pe oglinda cu ramă alb-aurie de deasupra biroului ei. Într-o parte a oglinzii, sunt prinse fotografii cu noi doi, iar pe birou se găsesc o perie de păr, o agendă și un pix roz.

Pe pat, pernele sunt aranjate, iar cuvertura cu verde și roz e netezită și întinsă peste saltea. De două ori pe lună, vine un tip să facă curățenie în apartament, dar nu are voie să intre aici. Eu sunt cel care șterge praful, aranjează cuvertura pe pat și bate pernele până arată ca noi. Nimeni altcineva nu intră în camera ei.

O așez pe Bitsy pe pat și o las așa cum e — cu geaca de puf și colanții pe ea și cu ghetele în picioare. Nu risc să-i ating pielea. Chiar și s-o descalț mi se pare prea intim.

Îmi scot telefonul din buzunar. Pe ecran apare o notificare.

Vin acasă. Mesajul pe care-l ratasem. Probabil că o eroare de rețea a cauzat transmiterea lui cu întârziere.

Mă prăbușesc lângă pat și îmi sprijin capul de saltea. Tolănit la câțiva centimetri de degetele ei, mă simt relaxat. Nu-mi doresc decât să-mi îngrop fața în palmele ei și să mă îmbăt din căldura lor. Dar îmi vibrează telefonul, pe care îl țin în mână. Probabil că e Forțosu'. E un semn — care-mi amintește de ce Bitsy nu poate rămâne aici.

Mă ridic în picioare, dar corpul nu vrea să se miște din loc. *Ar trebui să rămâi,* îmi spune o voce interioară. *S-ar putea ca Bitsy să aibă nevoie de tine.* Mă forțez să plec. Nu trebuie să mă obișnuiesc cu ea aici. Ar fi prea periculos.

Vizitele săptămânale în camera ei, mesajele, rarele apeluri video — cu ele am supraviețuit în ultimii patru ani.

A fost suficient până acum și va fi și în viitor. Trebuie să fie!

26.
Bitsy

E deja întuneric când mă trezesc. Singurul sunet care se aude este bâzâitul ușor al centralei termice. Când mă întorc să văd ce oră e, descopăr că mi-a dispărut ceasul. Mă uit spre patul lui Audie și, în locul acestuia, văd o ușă. Apoi îmi amintesc. Sunt acasă. Chiar sunt acasă.

Cu un zâmbet de satisfacție, mă lungesc pe pat, întinzându-mi mușchii de la mâini și de la picioare, ca să scap de crampele cauzate de cele opt ore de condus fără pauză. E nevoie să aud fâșâitul nailonului care se freacă de bumbac pentru a-mi da seama că încă am geaca pe mine. Mă ridic pe coate și evaluez cum stau lucrurile.

Sunt în camera mea, îmbrăcată tot cu geaca de puf, colanții, tricoul marinăresc cu mâneci lungi și ghetele albe Timberland. Sub mine e aceeași cuvertură albă cu accente roșii și verzi. Oglinda supradimensionată cu margini aurii, despre care credeam că e beton când aveam 13 ani, atârnă deasupra biroului asortat. Trebuie să scap de ea. Trolerul de călătorie e chiar lângă intrare, cu poșeta Dior deasupra.

Îmi amintesc vag că portarul s-a oferit să-mi aducă lucrurile din mașină. Destul de drăguț din partea lui. Nu

văd niciuna dintre cutii, dar presupun că Leka n-a vrut să mă trezească. Probabil, sunt stivuite dincolo de ușă.

Îmi găsesc telefonul în buzunarul hainei. Am câteva mesaje de la Audie și unul de la doamna B., care-mi scrie că speră că am ajuns cu bine acasă. Le răspund rapid amândurora.

După aceea, pun telefonul pe noptieră și mă ridic din pat. Ascult cu atenție, dar nu aud nimic. Se apropie miezul nopții, ceea ce înseamnă că Leka fie doarme, fie lucrează pentru Forțosu'.

Sau ar putea fi la o femeie.

Strâmb din nas la acest gând. Nu. Chiar dacă ar avea pe cineva, nu s-ar duce la ea în prima noapte când sunt acasă. Îmi scot ghetele din picioare, dezbrac geaca și o arunc pe pat.

E ciudat că Leka nu mi-a scos geaca și ghetele. Oare s-a temut că m-aș putea gândi că profită de mine? Presupun că e de bine. Arată că e un tip decent, deși știam deja asta.

Ar trebui să fac un duș. Hainele de pe mine sunt grețoase după drumul lung, așa că n-ar strica să despachetez câteva lucruri. Când dau să iau valiza, stomacul îmi amintește zgomotos că n-am mâncat decât ceva de la un fast-food, și asta acum multe ore.

Mai întâi, mâncarea, mă hotărăsc. Apoi dușul, despachetatul și, odată ce am pus totul în ordine, pot începe să-l seduc pe Leka.

Străbat scurtul hol și îmi găsesc iubitul la masa din bucătărie, aplecat deasupra unei căni. Un zâmbet de mulțumire îmi apare pe chip. *E aici!* cântă inima mea. Nu s-a dus să facă vreo treabă murdară pentru Forțosu'. Nu e la vreo femeie, bând vin cu ea și urcându-se apoi în

patul ei. E la masa *noastră*, bând cafea și așteptându-mă pe mine.

Tricoul i se întinde pe umerii lați, și cade lejer pe talia lui îngustă. Are un fund frumos, ceea ce presupun că se datorează muncii fizice pe care o face la Marjory's. Mă mănâncă degetele să-i pipăi mușchii atât de reliefați. Cândva, îmi promit, cândva voi avea dreptul să mă urc la el în poală, să-i cuprind gâtul cu mâinile și să-l sărut tandru după ureche. Și ziua asta va veni curând. Ajung în bucătărie dintr-un salt, practic.

— Bună, Leka!

E o plăcere și să-i spun numele.

— N-am prea mâncat și mor de foame. Mă gândeam să pregătesc niște... — fac o pauză, pentru că nu știu ce are în frigider, dar îmi amintesc că întotdeauna se găseau în casă brânză, supă și pâine — sendvișuri cu brânză la grătar. Vrei și tu?

— Nu, mulțumesc.

Răspunsul lui e atât de formal! Mă uit jenată la el. Nu se poate să fie încă supărat pentru că m-am dus la Marjory's. Nu s-a întâmplat nimic acolo. Unul dintre băieți mi-a pregătit un cidru, iar un bucătar era pe punctul de a-mi da ceva de mâncare când a apărut Leka.

Îți imaginezi chestii, mă cert în sinea mea.

— Pregătesc oricum două bucăți. Dacă nu vrei să-ți mănânci acum sendvișul, se poate încălzi dimineață, hotărăsc eu.

În frigider găsesc brânză cheddar, mozzarella și o brânză fină de capră. Cea din urmă se potrivește atât de puțin cu gusturile lui, că am iar un atac de anxietate. Să fie un semn că există o femeie în viața lui?

O iau din frigider.

— De când îți place brânza de capră? îl întreb aparent nepăsătoare, de parcă răspunsul nepotrivit nu m-ar face să fug în dormitor ca să-mi înec lacrimile.

— Tipul de la magazin a zis că e bună la sendvișuri. Temperatură de topire mai scăzută sau ceva de genul. O să-ți placă.

Leka abia dacă-și ia ochii de la ce citește.

Descleștez mâinile de pe pachet și pun brânza pe blat, ignorând urmele lăsate de degete. *E tipul de la magazin*, îmi spun. *Nici vorbă de vreo femeie.*

Inspir adânc și mă uit în jur, căutând pâinea, dar mă opresc când ajung cu privirea în dreptul mesei. Broșurile colorate nu sunt pliante sau cataloage fără însemnătate găsite în cutia poștală, ci publicații de marketing de la diferite universități. Simt cum mi se urcă sângele în cap de supărare.

Leka îmi remarcă interesul și arată spre broșura de deasupra, pe care scrie USC.

— Am dat niște telefoane ceva mai devreme și niște oameni pe care-i cunosc mi-au spus că există facultăți care te-ar accepta mai devreme. Ai putea începe chiar din ianuarie, odată cu semestrul al doilea.

— Nu-i adevărat.

N-am mai auzit niciodată așa ceva.

El îmi ignoră obiecția și împinge broșurile spre mine. Mă depărtez de blat și mă apropii cu grijă de masă, ca și cum broșurile ar fi niște șerpi veninoși gata să mă muște. Mă uit la ele. USC, Stanford, Cal Tech.

— Oxford, Anglia?

El dă din umeri.

— E o universitate bună, din câte-am auzit. Suficient de bună pentru familia regală. Suficient de bună pentru tine.

Dau deoparte broșurile.

— Îmi iau un an sabatic, îl informez încrucișându-mi brațele la piept.

Se încruntă, dar nu-și ia ochii de la catalogul din fața lui.

— Ce mama dracului mai e și asta?

— Este o perioadă în care ai timp să-ți reîncarci bateriile și să cunoști lumea, apoi mergi la facultate cu o mai bună conștientizare a scopului tău.

Perioada în care o să te conving că trebuie să fim împreună o dată pentru totdeauna. Fără alte despărțiri. Fără scuze.

— Credeam că ne-am înțeles că mergi la facultate, răspunde el, tot fără să se uite la mine.

Nu așa mi-am imaginat că va decurge reîntâlnirea. Știam că nu trebuie să mă aștept la o primire entuziastă, dar, m-am gândit eu, odată depășit șocul revederii, Leka va fi încântat. Fusese la fel de singur ca mine în acești patru ani. Și pe el trebuie să-l doară inima de dor, nu cred că doar pe mine. M-am gândit că cel puțin m-ar îmbrățișa. M-ar săruta pe obraz. M-ar întâmpina cu un zâmbet.

Nu m-am așteptat să vrea să mă împingă afară pe ușă înainte să apuc să-mi dau geaca jos. Mă uit prin apartament după cutiile cu care am venit. În afara celor două dormitoare, apartamentul mai conține bucătăria, în care suntem acum, camera de zi și micul hol de la intrare. Nu se vede niciuna dintre cutiile mele.

O presimțire sumbră mi se insinuează în minte. Oare a lăsat cutiile în mașină? A coborât și i-a spus portarului să aducă doar valiza? Sau, și mai rău, portarul a venit cu toate cutiile, iar Leka le-a refuzat? De rușine, îmi ard obrajii.

— Unde sunt lucrurile mele? izbucnesc.

— La tine în mașină, răspunde el fără să-și ia ochii de la cana goală.

— De ce? îi cer eu explicații.

Îmi vine să mă reped la el și să-l forțez să se uite la mine când mă dă afară din casă.

— Pentru că nu rămâi aici.

Știam care va fi răspunsul, dar tot dureros e. Tot mă enervează. Tot îmi provoacă arsuri la stomac.

— De ce-mi faci asta?

Întrebarea e jalnică, pe un ton aproape plângăcios, și-mi doresc să-mi pot retrage cuvintele.

Trebuie să mă considere o persoană adultă, nu un copil pe care îl tratezi de sus, nici o marionetă pe care o manevrezi cum vrei tu. Dar cum să dovedesc asta când dorm în patul pe care îl aveam și când eram de 10 ani, port hainele pe care le-am primit de la el și mănânc mâncarea cumpărată de el?

Mă întorc brusc și pun mâncarea la loc în frigider.

— Ce faci?

Se ridică de pe scaun.

— Ziceai că ți-e foame.

— Nu-mi mai e.

Stomacul meu protestează zgomotos.

— P... Pe dracu' nu-ți mai este!

— Nu mănânc din mâncarea ta, zic eu, ridicând bărbia în semn de sfidare.

Se încruntă, sprâncenele i se unesc.

— Ce prostii spui acolo? Sigur că o să mănânci. Nu e mâncarea mea. E mâncarea noastră.

Întinde mâna pe lângă mine, să apuce mânerul ușii de la frigider.

Mă retrag din drum, ca să evit orice contact cu el, pentru că nu vreau să fac dragoste cu el chiar acum. Aș vrea să-l lovesc. Tare.

— Tocmai mi-ai spus că nu pot sta aici, deci e evident că asta nu e casa mea.

— Eu...

Își trece mâna prin păr, frustrat. Încerc să nu observ cum i se încordează bicepșii sau cum i se mulează tricoul subțire pe pectorali. Încerc să-mi opresc corpul să cedeze în fața acestui bărbat minunat de lângă mine. Încerc, dar sfârcurile tot mi se întăresc și împung cămașa.

Leka nu observă.

— Vreau să spun că ar trebui să te întorci la școală, continuă el privind peste umărul meu. Ești un copil. Locul copiilor e la școală.

— După logica asta, sunt adult. Am terminat liceul, nu mai sunt copil.

— Adulții nu-și scot țâțele la înaintare când caută atenție. Așa fac doar puștoaicele.

Deci observă. Observă și totuși insistă că sunt o fetiță. Resentimentele îmi ascut limba.

— Mary e adult, iar țâțele ei sunt la vedere pentru toată lumea.

— Dacă voiam să fii ca Mary, nu te trimiteam în Vermont, replică el.

— Poate că o placi atât de mult pe Mary, încât m-ai îndepărtat ca s-o poți regula în voie, fără să te împiedici de mine.

Cuvintele zboară pe aripile rușinii și ale furiei, dar nu le regret, pentru că Leka răspunde:

— Nu m-am regulat cu nimeni!

Destăinuirea lui îmi închide brusc gura. El... nu s-a culcat cu nimeni? Niciodată?

Înainte să apuc să-l întreb, Leka își sprijină capul în mâini. Înfrângerea îl apasă greu, ca și cum această destăinuire a fost mult mai mult decât ar fi vrut să spună vreodată.

— Du-te la culcare, continuăm mâine discuția.

Are privirea ațintită spre un punct aflat la doi metri de umărul meu drept.

— Dar...

— Du-te la culcare! mârâie el.

Nu mai apuc să scot vreun cuvânt, pentru că nu stă după mine să plec. În schimb, o șterge el primul în camera lui, lăsându-mă în bucătărie, frustrată și nedumerită.

Nu mai știu de ce ne certam la final, dar cred că am câștigat. *Nu. Noi am câștigat*, mă corectez, pentru că suntem împreună.

27.
Leka

Nu reușesc să adorm. Mi se pare că aud toate zgomotele din camera ei. Fâșâitul gecii când o împinge jos din pat. Sunetul elasticului când își scoate colanții și îi aruncă pe podea. Pocnetul închizătorii sutienului, când îl desface ca să-și elibereze sânii.

Încleștez pumnii fără să strâng nimic în ei, și simt cum mi se înfierbântă sângele din zona inghinală. Încerc să-mi ignor scula. E voință contra materie, îmi spun. Dacă nu te gândești la ce te excită, erecția va dispărea în cele din urmă.

Dar, când închid ochii, o văd doar pe ea, stând în bucătărie, cu sfârcurile spre mine, implorându-mă să le sug până se întăresc. În bucătăria în care obișnuia să coloreze, să-și pregătească pachețelul cu mâncare pentru școală și să prepare cupe de înghețată cu glazură.

Sunt un monstru. Cu un efort de voință, îmi țin mâinile pe lângă corp. Nu mă pot mângâia singur — nu gândindu-mă la ea în felul ăsta. Sunt tutorele ei. Eu am crescut-o. E total greșit să mi-o imaginez dezbrăcată, îngenuncheată în fața mea, presându-și fața pe vintrele mele.

Ar trebui să-mi bat un piron în cap, dar aș lăsa-o singură în lumea asta mizerabilă. Nu pot face asta.

Trebuie să fac față situației. Mi se-ntâmplă asta doar pentru că nu mi-am pus-o de-atâta timp. Forțosu' mă tot bate la cap să mi-o trag în stânga și-n dreapta, și poate că asta ar trebui să fac pentru a scăpa de gândurile astea sordide.

Forțosu' mi-ar spune să-mi aleg una dintre fetele pe care le scoatem la produs. Și Mary s-ar fute cu mine dacă i-aș cere-o. Pretinde că mă urăște, dar e de fapt disperată, pentru că Cesaro nu s-a ținut de promisiunea de a o promova și a o muta în centru, ceea ce înseamnă că rămâne blocată aici, să-i sugă scula lui Forțosu'. Iar eu, în prezent, am o poziție destul de importantă în organizație pentru ca ea să creadă că ar fi în avantajul ei să se urce în patul meu. Dar nu vreau asta.

Nu vreau o prostituată. De fapt, nu vreau nicio altă femeie. Sau bărbat, că tot veni vorba.

Am ajuns la concluzia că e posibil să mor fără să fac sex, pentru că singura persoană pe care o doresc este și singura pe care nu o pot avea.

Stau nemișcat ca o statuie până când primele raze ale soarelui străpung fereastra. Le consider un semnal de plecare. Azi o să fie în siguranță Bitsy. O să-i las un bilețel în care să-i spun să rămână în casă. După o alergare bună, ca să-mi scot excitația din corp prin transpirație, și după munca de la Marjory's, îmi voi redobândi controlul asupra emoțiilor.

O să luăm cina împreună și o să vorbim ca doi adulți raționali despre locul în care-și va petrece vacanța de iarnă, apoi va merge fiecare în camera lui, la culcare. Voi respecta această rutină până pleacă.

E un plan bun.

Până la urmă, am alergat vreo 12 kilometri. Atât de mult îi trebuie creierului meu ca să se repornească. Ca să nu mă supun altor tentații, mă duc la Marjory's și mă spăl acolo cu un furtun. Nu mai e nimeni acolo atât de devreme. Restaurantul nu se deschide înainte de 11, iar bucătarii încep treaba abia în jur de 9.

Dar planurile mele pentru o dimineață solitară sunt date peste cap de Forțosu', care, când își face apariția, mă găsește aplecat, cu capul sub robinet, clătindu-mi părul.

— S-a stricat cumva conducta de apă la tine acasă?

— Ceva de genul.

Mă ridic și las apa rece să-mi curgă pe spatele gol.

Forțosu' mă privește curios și îmi dă un prosop de bucătărie, să mă șterg. Îl iau recunoscător și mă pregătesc de interogatoriu.

— Arăți ca dracu'. Când e o avarie la rețeaua de apă, e cel mai nasol. La noi a fost una acum câțiva ani. Ți-amintești? Nevastă-mea m-a pus s-o cazez la Plazza o săptămână întreagă. Jur că era gata, gata să divorțez.

Mă șterg pe față, pe cap și la subsuori, apoi arunc prosopul la coșul de gunoi. Am o rezervă de haine aici, așa că îmi schimb echipamentul de alergare transpirat cu o pereche de blugi și un tricou negru.

— Bitsy, carevasăzică. Aproape că uitasem de ea.

Asta era și ideea, și mă scoate din minți faptul să principala metodă de a o proteja pe Bitsy s-a dus pe apa Sâmbetei. Trebuie s-o scot din acest oraș înainte să apară și alte întrebări. Din nefericire, Forțosu', curios, nu-mi dă pace.

— Zicea că a absolvit anticipat. Nici nu știam că se poate așa ceva.

— Nici eu.

Iau cafeaua boabe și măsor cantitatea pentru două cafele.

— Ar trebui să organizăm o întâlnire între fetele noastre. Pentru Camella ar fi bine să fie în preajma unei fete deștepte cum e a ta. M-am săturat să o văd în anturajul curvelor ăstora de prin club.

Mda, asta chiar nu se va întâmpla. Camella a luat-o pe un drum greșit și nu vreau să o tragă și pe Bitsy după ea.

— Nu mă pot hotărî dacă fata ta e frumoasă sau nu. Când era mică, era destul de urâțică, dar ieri, din anumite unghiuri, arăta destul de bine. Ar putea s-o încurajeze pe Cammie să meargă la școală, iar Cammie ar putea s-o învețe pe Bitsy cum să facă să arate mai bine.

— Bitsy arată bine așa cum e.

Mai mult decât bine. E frumoasă și orice bărbat care nu vede asta e orb. Forțosu' probabil că încearcă să ascundă faptul că e atras de Bitsy, ca să nu-i scot ochii din orbite.

— E normal ca tu să spui asta. Îi ești... chiar, ce relație de rudenie aveți? Că uit mereu.

Acum e momentul când ar trebui să spun că mi-e soră, pentru că, fiind frați, nimeni nu s-ar atinge de ea, așa cum nimeni nu ar fi îndrăznit să o atingă nici măcar cu un deget pe Camella până când Forțosu' i-a dat-o lui Cesaro. Dar, când idioata mea de gură se deschide, spun:

— Nu suntem rude.

Forțosu' cască ochii, surprins.

— Pe dracu' nu sunteți. Atunci de ce ai avut grijă de ea în toți anii ăștia?

Apoi se uită pieziș.

— Stai un pic. Sunteți...? Ați făcut...?

Nu termină niciuna dintre propoziții, dar știu la ce se gândește.

— Asta nu e normal, Leka. Nu e normal.

Mă întorc spre ibricul de cafea, pentru a-i evita privirea scrutătoare și pentru a mă lupta cu fierbințeala care mi se urcă în cap.

— E un copil, Forțosule! Am luat-o la mine pentru că nu avea unde să se ducă. Dacă aveai impresia că sunt un astfel de om, de ce dracu' ai lucrat cu mine în toți anii ăștia?

— Corect. Corect. Îmi pare rău, omule.

Mă bate pe spate, și mă simt mai vinovat ca niciodată.

— Am luat-o razna cu toții în ultima vreme. E presiunea celor de mai sus. Uite la ce mă gândesc: ar fi bine să ieșim în oraș cu toții. Ar fi o ocazie bună să ne mai apropiem unii de alții.

Apropierea asta înseamnă un singur lucru. Stripteuze.

— Avem treabă mâine-seară, îi amintesc. Asigurăm protecția pentru un transport de arme spre sud.

— Un motiv în plus să facem asta diseară. O să fim o echipă mai unită, mai bună. Cine e șoferul?

— Mason.

Forțosu' mă privește surprins.

— Puștiul ăla? Nu e cam tânăr pentru asta?

— Eu eram mai tânăr decât el când eram la volan.

— În regulă. Am încredere în judecata ta. Să stea de pază PJ și Donny.

— Și cu Zăpadă cum rămâne?

— Am un presentiment nasol în legătură cu el.

— O să fie nemulțumit. Se tot plânge că primește prea puțini bani.

Iar un membru al echipei nemulțumit înseamnă unul vorbăreț, ușor de cumpărat.

— Zăpadă poate să-mi sugă coiul stâng. O să primească atât cât îi dăm și o să fie mulțumit cu asta. Nu are de ales. Dacă se plânge, îi poți servi o porție specială de Glock.

Adică îi voi băga țeava armei în gură și îl voi pune să înghită glonțul.

— O să rămânem fără oameni dacă facem asta.

Forțosu' pufnește.

— La dracu' cu asta! Există întotdeauna câte un nesătul dispus să facă orice, inclusiv să-și sugrume propria mamă, pentru câțiva verzișori în plus.

Încerc, pentru ultima oară, să-l fac pe Forțosu' să înțeleagă cum stau lucrurile.

— Atunci o să plece.

— Ha! latră Forțosu'. Știi că nimeni nu pleacă. Odată intrat în horă, joci. Doar un glonț te mai scoate din joc. Fie în capul tău, fie într-al meu.

Își flutură un deget prin fața mea, dar nu mă atinge. Nu e chiar atât de tâmpit.

Ezit, pentru că i-am promis lui Bitsy că luăm cina împreună și, din moment ce în curând o voi trimite departe, merit să-mi petrec puțin timp cu ea.

— Uite ce-i, o să fiu sincer cu tine, spune Forțosu' când vede că nu accept imediat. Ești introvertit și înțeleg că ăsta e felul tău de a fi și de a acționa, dar sunt o mulțime de nou-veniți în echipă care nu înțeleg asta. Unii încep să se întrebe dacă ești loial organizației sau ție însuți. Dacă ieși în oraș și-ți petreci un pic de timp cu ei, toată această nesiguranță li se va risipi într-o clipă.

Pocnește din degete și continuă:

— Dacă aș fi în locul tău, m-aș preface că-mi pasă de ceilalți din echipă, ca să nu fiu nevoit să mă uit mereu

peste umăr când suntem într-o misiune, întrebându-mă când mă va lovi în ceafă glonțul vreunui coleg.

Forțosu' a fost întotdeauna perspicace — mult mai perspicace decât mine. Îmi dă un avertisment pe care aș face bine să-l iau în seamă.

— Trebuie să fie mai târziu, îi spun și apoi arunc un motiv care să n-o implice pe Bitsy: dansatoarele bune lucrează abia după ora cinei.

— Trebuie să mergi acasă să te întâlnești cu puștoaica, așa-i?

M-a citit la fix. Cum spuneam, perspicace — atât de perspicace, că-ți creează disconfort.

— Abia s-a întors, spun pe post de explicație.

— Du-o la La Frais diseară. Soției mele îi place acolo. Spune că se simte bogată sau ceva de genul. O cină elegantă ajută mult la pansarea sentimentelor rănite.

Îi fac semn că am recepționat mesajul. Mi-a blocat toate ieșirile. În plus, e posibil ca Forțosu' să aibă dreptate. Dacă mă întâlnesc cu alte femei, e posibil să obțin eliberarea de care am nevoie pentru a continua să-mi ignor sentimentele față de Bitsy.

— Super! Anunță-i pe băieți! O să ne eliberăm de presiune diseară, iar mâine echipa va fi la fel de strâns unită ca păsărica unei vrăjitoare.

Forțosu' își toarnă o porție de cafea proaspătă și mă salută cu cana:

— Pentru păsărici!

Ridic și eu cana. Dacă de asta am nevoie ca să mă asigur că nu stric relația cu Bitsy, atunci o să merg la câte un club de striptease în fiecare noapte, până când pleacă ea de-aici.

28.
Bitsy

— Credeam că mâncăm salată cu *vermicelli* de la Pho What, îi șoptesc lui Leka la ureche.

Aveam alte planuri pentru seara asta, nu să ieșim din apartament. Seducția nu e o treabă ușoară în public.

— Locul ăsta e mai popular, răspunde el sec.

Se retrage, ca și cum apropierea de mine l-ar irita. E supărat de când am ajuns acasă, dar n-am avut timp să vorbim despre asta.

Să fie încă supărat din cauza dezvăluirilor de azi-noapte despre viața lui sexuală? N-ar trebui. Nicio altă informație nu m-ar face mai fericită. Mă *bucur* că e virgin. E incredibil, desigur, că cineva care arată așa de bine ca Leka a reușit să ajungă la 27 de ani fără să fi sărit pe el măcar o femeie, dar nu mă plâng.

Vreau să-i spun că și eu sunt virgină, dar nu știu cum să aduc vorba. Poate că era mai bine să-i fi trimis un SMS — așa, nu l-aș pune într-o situație jenantă. Suntem amândoi la fel de lipsiți de experiență. Deși eu am citit destulă literatură de gen cât să cred că l-aș face să se simtă bine.

Îmi strâng brațele în jurul taliei și mă trec fiorii când îmi imaginez că îl învăț pe Leka chestii despre sex.

Ce concept minunat, delicios! Ar trebui să-i spun chiar acum. I-aș șopti la ureche, și tot restul serii ar fi frământat de aceleași fantezii care mă amețesc pe mine.

Mă aplec spre el, înălțându-mă pe vârfuri:

— M-am gândit la ce ai spus azi-noapte și...

— Masa dumneavoastră va fi gata imediat, domnule Moore, mă întrerupe o tipă înaltă și zveltă, care e sosia perfectă a lui Taylor Swift, cu părul blond și rebel și cu buzele de un roșu-intens. Vreți să vă conduc la masă sau preferați să-l așteptați pe invitatul dumneavoastră?

Leka îndreaptă un deget în direcția mea.

— Invitata mea e aici!

Tipa face ochii mari, surprinsă.

— Ah, desigur. Nu observasem. Cum am spus, nu durează mult, se bâlbâie ea.

Se oprește lângă altă femeie înaltă și zveltă, îmbrăcată într-o rochie neagră. Se uită amândouă spre noi și, dintr-un motiv sau altul, nu estimează corect zgomotul din jur, pentru că le pot auzi șușotind:

— *Îți vine să crezi că e cu el?*

— *Nu. Cred că faci mișto de mine!*

— *Trebuie să fie rude.*

— *Nu seamănă absolut deloc. Poate colegi de serviciu?*

— *Asta trebuie să fie. Nu e suficient de atrăgătoare pentru a fi iubita lui.*

Mă uit spre Leka să văd dacă le-a auzit, dar el privește fix în față. Încrederea în mine însămi, pe care abia am descoperit-o, se diminuează brusc. O fi Leka virgin, dar asta nu înseamnă că se păstrează pentru mine. Și poate că am înțeles eu greșit. A spus că nu a făcut sex, dar nu a spus că niciodată. Poate că e într-o perioadă mai lungă de abstinență.

Din păcate, asta are mai mult sens decât ideea ca el să fie încă virgin la 27 de ani. Ce greșeală stupidă era să fac! Ar trebui să mă așez în genunchi și să-i mulțumesc plasatoarei că m-a salvat dintr-o situație atât de jenantă, pentru că mi-ar fi fost imposibil să-mi revin după așa o rușine.

Îmi mut privirea de la cele două femei care vorbesc în șoaptă spre interiorul semiobscur al restaurantului de lux, cu fețe de masă albe și personal în uniforme asortate — toți arată atât de bine, încât parcă tocmai au coborât de pe podiumul unei prezentări de modă. Îmi ascund unghiile neîngrijite în buzunarele fustei negre pe care am cumpărat-o chiar azi de la ASOS, de pe raftul cu reduceri, pentru că garderoba mea consta doar în colanți, pantaloni de trening, tricouri și uniforme școlare. Am *cadourile vinovate*, cum le numește Audie, dar nu sunt haine, dacă nu pui la socoteală sumedenia de geci pe care mi le-a cumpărat Leka.

Dar hainele n-ar schimba datele problemei. Leka, cu jeanșii lui negri, vechi de un deceniu, și puloverul negru la baza gâtului, îi face pe oameni să se oprească și să se uite la el. Aud în spate speculații cum că ar fi un actor. *Poate de teatru*, sugerează cineva când oamenii nu reușesc să numească un film în care să-l fi văzut.

Plasatoarea revine la noi.

— Masa dumneavoastră e pregătită, domnule Moore. Vă rog să mă urmați.

Leka întinde mâna și mă apucă de braț. Mă trage înainte și pășim în restaurant, urmând-o pe tipă prin labirintul de mese și oameni, până ajungem la o masă mică din spate. Leka așteaptă să mă așez, apoi ocupă scaunul din colț, probabil pentru a putea supraveghea cu atenție lumea.

Ne sunt puse în față meniurile și își face apariția o altă persoană, de data asta un bărbat, pentru a ne prezenta specialitățile zilei. Nu înțeleg nici 10 la sută din ce spune, așa că îl ignor și încerc să citesc meniul, la lumina lumânării din centrul mesei.

— Pentru mine apă, răspunde Leka atunci când chelnerul îl întreabă ce vrea de băut. Și pentru ea la fel, adaugă el înainte să pot comanda unul dintre cocktailurile fițoase cu Martini din meniu.

Chelnerul se înclină ușor, apoi pleacă. Când e suficient de departe ca să nu mă poată auzi, mă aplec peste meniul uriaș.

— Voiam ceva de băut.

— Ești minoră, îmi amintește el. Nu mai încerca să pari mai matură decât ești, nu dă bine.

Simt vorbele lui ca pe o palmă peste față. Nu așa mi-am imaginat că va decurge seara. Venisem acasă cu vestea — pe care o consideram bună — că am găsit o slujbă în echipa de curățenie de la o măcelărie. Programul e de noapte, dar asta înseamnă că se suprapune cu programul lui, iar salariul e decent. Când i-am dat vestea, a devenit brusc rece și mi-a ordonat să mă îmbrac, să nu pierdem rezervarea.

Iar locul ăsta e prea elegant. Nu-mi place. N-am mai mâncat niciodată într-un astfel de restaurant. Înainte să plec la Boone, mergeam uneori la o cafenea italienească micuță, de lângă casă, să luăm sendvișuri. Alteori, comandam mâncare acasă. Dar nu mai fusesem niciodată într-un loc în care mai multe linguri și furculițe încadrează o imensă farfurie albă cu margine aurie.

Mă întreb cum a aflat Leka de locul ăsta și, mai rău, cu cine a mai venit aici. Mă uit în jur și văd numai cupluri.

— Ce-ți comanzi de mâncare? mă întreabă Leka.

— Încă nu m-am decis.

Nu reușesc să descifrez meniul. Un preparat cu *langustine*? *Dashi gelée*? *Mousseline* de cartofi cu lămâie? Ce-i asta, un fel de cartof în muselină[5]? O femeie adevărată ar ști ce sunt astea. O femeie adevărată ar fi mâncat deja așa ceva și ar fi capabilă să explice în cuvinte articulate exacte de ce toate astea sunt absolut delicioase.

Mă fac mică în scaun.

— O să iau specialitatea zilei.

— OK, și eu la fel.

Leka închide meniul cu un pocnet. Chelnerul își face apariția în câteva clipe să ne ia comanda.

— Două porții din specialitatea zilei, spune Leka.

— Perfect. Sunt sigur că o să vă placă foarte mult, răspunde chelnerul. Rondelele de seriolină sunt considerate cea mai bună parte din *hamachi*.

— Seriolină? îngân eu. Ăsta nu e un pește?

Chelnerul mă privește intrigat.

— Ba da. *Hamachi* este o specie japoneză de seriolină. *Hamachi kama* este o specialitate rară, rezervată de obicei pentru familia și prietenii proprietarului. Spre deosebire de majoritatea preparatelor *hamachi*, acesta nu este crud, ci caramelizat la foc mic.

— Nu știam că-ți place peștele, spune Leka.

Urăsc peștele.

— Credeam că *hamachi* e carne de vită la grătar, spun.

Chelnerul pufnește.

---

[5] Joc de cuvinte intraductibil. *Mousseline* poate fi o pânză fină, transparentă; dar poate fi și fel de mâncare cu o textură fină (în orig., în lb. fr.). (*N.t.*)

— Probabil vă gândeați la *hibachi*.

Nu puteam spune o tâmpenie mai mare nici dacă mă pregăteam special pentru asta. De rușine, simt că-mi iau foc obrajii.

Lui Leka i se face milă de mine.

— Carne de vită aveți?

— Nu, nu avem, răspunde chelnerul pe un ton ușor ofensat. Avem însă cotlet și piept de berbecuț, servite cu dovlecei *chayote* gratinați, cu topping de chili și reducție din infuzie de merișoare.

Eu și Leka ne privim cu subînțeles. El se ridică și aruncă pe masă câteva sute de dolari.

— Mulțumim, dar cred că o să spunem *pas*.

— Poftim? întreabă chelnerul, șocat.

Sar în picioare. Leka ocolește masa, trece razant pe lângă chelnerul care a rămas încremenit și mă ia de mână. Trecem rapid pe lângă o duzină de mese și ajungem lângă plasatoarea care stă în locul unde cele două bârfitoare întâmpină oaspeții. Leka se oprește.

— Această fată? E frumoasă și luminoasă ca soarele. Cine nu vede asta e orb.

Sosia lui Taylor Swift încearcă să bâlbâie niște scuze, dar Leka s-a pus deja în mișcare. Eu îi fac totuși cu mâna fetei, ca să știe că nu am niciun resentiment. Leka tocmai a comunicat unei încăperi pline cu femei din înalta societate și afaceriști bogați că sunt frumoasă și strălucitoare ca soarele. Simt că plutesc.

— Îmi pare rău, îmi spune când ne urcăm în mașină. Mă gândisem să facem ceva drăguț, pentru că abia ai ajuns acasă.

— Intenția contează.

E un clișeu, dar e adevărat. Zâmbesc în sinea mea.

— Ce au spus femeile alea — că nu ești suficient de frumoasă pentru mine — e o tâmpenie. Sper că știi asta.

— Nu-mi pasă.

În majoritatea timpului, felul în care arăt — bine sau rău — nu mă preocupă. Doar când mă tem că îl pot pierde pe Leka devin nesigură.

— Bun.

Pornește motorul și ne îndreptăm spre casă.

— Sună și comandă niște *vermicelli*. Spune-le să lase comanda la portar. Pe drum, poți să-mi povestești ce-ai făcut azi.

— Credeam că știi deja. Terry m-a urmărit toată ziua. Copoiul tău nu e un detectiv prea bun.

Leka pufnește.

— E doar un portar, ce pretenții ai?

— Nu mă așteptam să fiu urmărită prin oraș în timp ce-mi caut de lucru.

Își încleștează mâinile pe volan.

— Și care e motivul pentru care-ți cauți de lucru?

Oftez.

— Am mai vorbit despre asta. O să-mi iau propriul apartament...

— Te întorci la școală cât mai curând posibil, mă întrerupe el rece. Până atunci, stai în apartamentul nostru.

Bucuria pe care am simțit-o când a spus că sunt frumoasă se risipește la auzul acestor cuvinte seci.

— Nu e apartamentul *nostru*. E al *tău*. Dacă ar fi al *nostru*, nu mi-ai spune ce să fac și ce nu.

— Pentru că ai 18 ani?

— Nu. Pentru că vreau ca tu să mă consideri adultă, să conștientizezi faptul că sunt femeie și că e OK să fim împreună. Pentru că vreau să dorm într-un pat pe care

îl numim al nostru, nu al meu sau al tău. Despre asta e vorba.

Ultimele cuvinte le spun cu o voce piţigăiată.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, mormăie el.

— De ce?

— Aşa. Am încheiat discuţia.

Încleştează atât de tare maxilarul, că mă mir că nu-i pocneşte.

— Nu am încheiat discuţia. De ce mă urmăreşti?

— Pentru că vreau să te protejez, şi e bine că l-am pus pe urma ta, pentru că ţi-ai uitat telefonul acasă.

— Îmi urmăreşti telefonul? urlu şi mă întorc spre el, ca să-l privesc în ochi. De când?

Îmi aruncă o privire mustrătoare, parcă întrebându-mă cât sunt de idioată.

— De când m-ai abandonat la Boone?! exclam.

— Nu te-am abandonat. Ai mers la şcoală la fel ca alte 200 de fete din ţara asta.

— Nu sunt de acord cu felul în care prezinţi tu situaţia, dar ne putem întoarce la faptul că mă urmăreşti? Chiar m-ai supravegheat continuu de când m-ai lăsat la Boone?

Nu spune nimic, dar e limpede răspunsul.

Imediat ce parcăm lângă bordură, aproape de casă, sar din maşină şi, ignorându-l pe portarul de noapte şi trecând pe lângă pachetul cu mâncare de pe masa din hol, apăs butonul liftului. Printr-o minune, uşile ascensorului se deschid şi reuşesc să intru înainte ca Leka să ajungă la uşa blocului.

— Bitsy, aşteaptă!

Dar las uşile liftului să se închidă. Am nevoie să fiu singură o vreme. În tot timpul ăsta cât am fost în Vermont, mi-a urmărit fiecare mişcare? Şi n-a venit nici

măcar o dată să mă viziteze? Oare avea spioni și acolo? I-au raportat cum am adormit plângând în primele șase luni? I-au spus că n-am avut nicio altă prietenă afară de Audie, pentru că mă simțeam ciudat printre toate fetele alea bogate care au crescut în case somptuoase, care își petreceau vacanțele în Europa și care nu fuseseră niciodată într-un restaurant în care i-a fost retezat gâtul cuiva?

E bine că nu e și el în lift. N-ar fi exclus să-l pocnesc cu tocurile de la pantofi, ca Solange Knowles pe Jay-Z.

Când ies din lift, văd că mă așteaptă deja în pragul ușii. Pieptul îi tresaltă ușor după ce a urcat în fugă patru etaje. E enervant cât de sexy este. Trec în viteză pe lângă el și-mi scot pantofii.

— Ești în grija mea, spune, ca și cum acțiunile lui ar fi perfect normale. E treaba mea să mă asigur că nu pățești nimic, ceea ce e de 100 de ori mai greu acum, că ești aici, decât era când te aflai în Vermont.

Ridic bărbia, sfidătoare.

— Uite, îmi pare rău că faci atâtea eforturi, dar pot să mă apăr și singură. Am gaz lacrimogen în geantă și pot suna la poliție la fel de ușor cum te sun pe tine.

Se încruntă.

— Crezi că gazul lacrimogen și un telefon te pot proteja de un golan de pe stradă?

— Am urmat și cursuri de autoapărare. Nu sunt idioată.

— Serios? Și cum procedezi dacă un bărbat face asta?

Se mișcă atât de repede, că nici nu-mi dau seama când m-a lipit cu spatele de perete decât atunci când simt cum îmi apasă omoplații pe zid.

— Uită-te la tine! Nici nu-mi folosesc mâinile și ești imobilizată, mă ironizează el.

Mă întorc și îmi proptesc un genunchi în piciorul lui.

— Te las să faci asta doar pentru că nu vreau să te rănesc, îi spun.

Aș putea foarte ușor să-l pocnesc între picioare. Nu ar mai fi așa de arogant. Poate că ar trebui s-o fac, doar ca să-i dau o lecție.

— N-ai putea să mă atingi nici măcar cu un deget, cu atât mai puțin să ajungi cu genunchiul aproape de scula mea, replică el.

Mă îndrept.

— Pui pariu?

Ridic genunchiul și, când vrea să-mi blocheze lovitura, îmi strecor mâna între picioarele lui. Începe să respire greu. La fel și eu. E tare. Și uriașă. În fantasmele mele, nu mi-am imaginat că e atât de dotat, dar o are mai lungă decât mâna mea desfăcută. În acel moment, furia mi se risipește, înlocuită de ceva cald, misterios, insistent. Degetele mi se curbează în jurul mădularului.

— Ce dracu' faci? îmi șuieră la ureche.

— Mă apăr, șoptesc.

Strâng pumnul, și lui îi tremură genunchii. O palmă izbește zidul, chiar lângă urechea mea. Dacă mi-aș întoarce capul, aș putea să-i sărut antebrațul. Jos, între picioare, simt cum sângele îmi pulsează puternic și fierbinte.

Strânsoarea mea se transformă în mângâiere. Mădularul lui zvâcnește în palma mea. Mâna lui tremură lângă capul meu. Trupul lui Leka emană o căldură intensă, care simt cum mă arde prin haine, mi se strecoară sub piele și îmi înfierbântă sângele. El începe să respire sacadat. Asta e. Asta este șansa mea. Asta am așteptat. Ușa e deschisă. Nu mai există niciun obstacol. Mă ridic pe vârfuri, ca să sărut bărbia pe care jinduiam să o sărut. Deschid ușor gura...

— Stop! strigă el cu o voce chinuită. Nu face asta!

Tonul lui trădează furie, dar și dispreț față de sine însuși.

Disprețul de sine mă face să-mi cobor călcâiele pe podea și să-mi retrag mâna dintre picioarele lui. Vreau să mă iubească din toată inima, nu să-mi poarte pică pentru că l-am excitat.

Lacrimile îmi inundă ochii, dar țin pleoapele strânse, ca să nu observe. E atât de rău să mă iubească? E atât de greșit să mă dorească?

— De ce? întreb. De ce e greșit?

— Pentru că este.

Urăsc să văd că e învins, ca și cum faptul că mă iubește e cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla.

— Îmi pare rău, murmur și mă strecor pe lângă el.

Mă îndrept clătinându-mă spre bucătărie. Mâna îmi arde, având imprimată în palmă forma sculei lui. Ajunsă în bucătărie, deschid ușa congelatorului și îmi bag capul înăuntru, vrând să dau impresia că mă uit după înghețată, dar, de fapt, încercând să mă mai răcoresc și să-mi recapăt controlul.

Aud vag bâzâitul unui telefon. Cineva i-a trimis un mesaj lui Leka. Nu pare să-i placă, pentru că înjură.

— Trebuie să plec, spune.

— Normal că trebuie.

Trântesc ușa congelatorului și mă sprijin de combina frigorifică.

I-a dispărut angoasa de pe chip. Are maxilarul încordat și ochii inexpresivi. E aerul pe care îl arborează când e vorba despre muncă. Urăsc expresia asta inertă.

— Rămâi acasă și ține telefonul aproape, îmi ordonă.

Știu prea bine că nu e cazul să-i pun vreo întrebare, dar nu mă pot abține.

— Unde te duci?

— Afară.

Și pe tine cine te protejează când ești afară? mă gândesc.

— E periculos? simt nevoia să știu.

— Este...

Se oprește și îmi evită privirea. Leka nu m-a mințit niciodată — cel puțin, nu în față. Ascunde lucruri, dar când este întrebat direct, nu minte niciodată. Am învățat asta când m-a trimis la școala elementară.

— Ce este?

— Striptease. Avem o petrecere de firmă într-un local de striptease.

Își strecoară telefonul în buzunar și își pune hamul cu tocul pistolului.

— Nu pleca nicăieri, te rog! adaugă el.

Primul impuls este să-i zic să se ducă dracului, dar sunt epuizată emoțional. Tot ce pot scoate din mine e un avertisment:

— Dacă te atingi de vreuna, îți tai degetele.

— Nu mă ating de niciuna, răspunde și își pune o haină, ca să ascundă pistolul.

Într-un mod ciudat și bolnav, pistolul mă face să mă simt un pic mai bine. Chiar se duce la lucru. Dacă te duci la distracție, îți iei cu tine bancnote de un dolar, nu pistolul.

Se oprește la ușă. Cu o mână pe clanță, se întoarce și mă privește în sfârșit în ochi.

— Aș prefera să stau acasă, nu să merg acolo.

Îi fac semn că înțeleg situația. Cuvintele lui nu mă liniștesc cine știe ce, dar mă mulțumesc cu atât. Imediat ce pleacă însă, mă hotărăsc să ies la cumpărături. Nu va fi doar el chinuit de gelozie în seara asta.

29.
Leka

A cumpărat un vibrator. Alerta de fraudă de la cardul de credit indică o companie anonimă numită FHP. Sunt pe cale să resping plata, când recunosc cardul lui Bitsy. În timp ce echipa coboară din mașină, caut compania pe internet. For Her Pleasure este un sex shop din centru, care se laudă că face livrări în mai puțin de 24 de ore, zi sau noapte. Suma cheltuită corespunde prețului din „oferta zilei" — un penis artificial de 15 cm, prezentat ca fiind asemănător unuia adevărat.

Strâng telefonul între degete până mi se albesc încheieturile. Un vibrator e de preferat unui penis adevărat al unui bărbat adevărat, îmi spun, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Nu-mi pot imagina altceva decât un obiect în formă de penis care se strecoară între coapsele pline ale lui Bitsy.

Poți fi gelos pe un obiect de cauciuc? Pentru că eu sunt. Pentru că vreau să bag mâna în computer și să-i strâng de gât pe cei care administrează acest site stupid. Când ajung acasă diseară, îi dau foc porcăriei ăleia.

Sigur știe că mă uit la extrasul ei de cont. Alimentez cardul lunar, deși rareori cumpără altceva în afară de

mâncare, tampoane și prostii de loțiuni pentru înfrumusețare. Nu că ar avea nevoie de ceva pentru a arăta mai bine. E superbă, la naiba! De asta am trimis-o la o școală de fete, ca să nu aibă contact cu mătărângi.

— Vii, Leka?

Forțosu' își vâră capul în mașină.

— Te așteaptă toată lumea.

Mă uit la telefon, iar expresia de pe chipul meu îl determină pe Forțosu' să facă un pas în spate.

— Vești proaste?

— Mă duc acasă.

Mă întind să închid portiera, dar Forțosu' se opune.

— Nici vorbă! Exceptând cazul în care ți-a luat foc casa, vii cu noi. Ești ca un butoi cu pulbere. Dacă nu te eliberezi de presiune, cineva o să aibă de suferit. Și, cum ai spus mai devreme, nu ne permitem să pierdem oameni. Nu când avem o treabă de făcut a doua zi. Nu-i nevoie să stai mult. Bea ceva, fii drăguț cu fetele și arată-le băieților că ai grijă de ei.

Afară, băieții bat din picioare și își suflă în palme să se încălzească, așteptând ca eu să mă strecor prin hățișul fierbinte de gelozie care amenință să-mi sufoce orice urmă de rațiune. *Dacă nu te eliberezi de presiune, cineva o să aibă de suferit.*

Are dreptate. Aproape că o luasem razna mai devreme. Dacă ea ar fi insistat să mă atingă mai mult, mi-aș fi pierdut controlul. Cobor din mașină și mă alătur băieților, pe trotuar.

Zăpadă, un tip nou însărcinat cu protecția, mă salută.

— Nu credeam că mai ieși din mașină, Părințelule. Nu te teme, te apăr eu de stripteuzele alea periculoase.

Își dă cu palma peste genunchi și râde.

— Credeam că are o puicuță ascunsă pe undeva și nu vrea să aflăm, ciripește PJ, care are aceeași freză ca Zăpadă — tuns scurt pe părți, cu breton lung pieptănat într-o parte.

PJ e un recrut relativ nou, dar mânuiește bine pistolul. Ca majoritatea echipei, de altfel. Mai sunt foarte puțini tipi de pe vremea când la conducere era Steve Împuțitu'. Cesaro făcuse ordine în toate ramurile organizației, scăpând de vechea gardă. Toți cei de sub nivelul meu și al lui Forțosu' fuseseră cruțați. Noroc, presupun.

— Da' de unde, are un bolovan legat de picior. Îmi pare rău pentru tine, frate, zice întorcându-se spre mine. Am și eu o soră și știu cum e, trebuie să am mereu grijă de ea.

Zăpadă mă bate cu palma pe umăr. Mucul de țigară umed al soldatului lui Forțosu' se freacă de haina mea. Nu mi-ar fi greu să-l apuc de braț și să-i rup încheietura, dar, din fericire pentru toată lumea, ușa barului se deschide și paznicul ne face semn să intrăm. Zăpadă se mișcă atât de repede, că ar putea primi o medalie.

Mai întâi, îi las pe ceilalți să intre. Apoi intru și eu și scanez mulțimea. În ciuda faptului că e destul de devreme — abia în jur de 11 seara —, e destul testosteron în atmosferă.

— Mă bucur că ai venit cu noi, murmură Donnie.

Donnie era prieten cu Gerry, dar a reușit să supraviețuiască epurărilor. Îmi aruncă un zâmbet știrb, iar eu îi răspund cu un semn din cap. Donnie e inofensiv, dar dornic să le facă tuturor pe plac. O astfel de atitudine îi va aduce probabil moartea în următorii cinci ani. Va fi prea ocupat să le facă tuturor favoruri și nu-și va da seama că astfel îi enervează pe rivali.

— E plin de gagici aici! exclamă PJ. Sunt pe cale să ejaculez în pantaloni doar uitându-mă în jur.

— Pe astea două le iau acasă, spune Zăpadă arătând spre două brunete care seamănă atât de bine, că ar putea fi surori.

— Da, frate, bagă mare! îl susține PJ.

— Nimic nu-i mai plăcut decât să ieși în oraș cu băieții, răspunde Zăpadă. Băutură pe gratis, gagici dezbrăcate și muzică bună. Cea mai tare seară!

Aruncă un pumn de bani în aer și plonjează spre scenă.

Din celălalt colț al încăperii, Forțosu' îmi zâmbește încântat, transmițându-mi din priviri: *Ți-am zis eu!*

Încerc să-mi scot din cap imaginea cu Bitsy și penisul din cauciuc și să mă concentrez la lucrurile care îi excită pe toți bărbații din stabiliment. Femeile care se fâțâie pe scenă fac asta pentru că au nevoie de bani, nu pentru că le place să-și bălăngăne țâțele în fața unor idioți pe jumătate beți.

Sorb din paharul de whisky cu gust oribil și mă sprijin de peretele de beton. Zăpadă trebuie să aibă o viață de rahat, dacă asta numește el „cea mai tare" seară, indiferent de context. Cea mai tare seară e când stai acasă, pe canapea, alături de cea mai dulce fată care a respirat vreodată aerul ăsta uitat de Dumnezeu, și te uiți la TV mâncând pop-corn făcut la microunde.

Futu-i! Mi-ar fi plăcut să fiu cu Bitsy acum. Mă bucur că baia miroase a șampon cu aromă de căpșuni și că la intrare mă întâmpină cinci perechi identice de tenișii. Mi-a fost dor să cumpăr baxuri întregi de iaurt doar ca să aibă ce expira înainte ca ea să-și amintească de ele. Mi-a fost dor de zâmbetele din ochii ei căprui, aruncate peste masă la micul dejun, și de veselia din vocea ei când îmi povestea cum băieții sunt prea nătăfleți și orele prea

simple, și că sora Mary Katherine trebuie să-și penseze părul care-i iese din alunița de pe obraz.

Am obosit să o fac să sufere pe Bitsy ca să o protejez, dar nu am o alternativă pe drumul pe care am apucat-o. Nu poate rămâne aici.

Dau pe gât paharul. Voi avea nevoie de ceva de cinci ori mai tare decât asta pentru a-mi schimba dispoziția proastă.

Înainte să pornesc spre bar pentru încă un rând, Mason, puștiul care a condus-o acasă pe Camella, își face apariția lângă mine. Își bagă mâinile în buzunarele blugilor bufanți.

— Ce mișto e-aici, frate, spune el cu un aer de parcă-și dorește s-o mierlească.

— Nu bei nimic? îl întreb.

Dintre toți băieții cu care lucrez, probabil că pe Mason îl detest cel mai puțin. E liniștit, face ce i se spune și nu vorbește gura fără el. Scena asta nu e genul lui. Tipul e gay, dar nu recunoaște — cel puțin nu față de noi. Mie nu-mi pasă. Câtă vreme îi e loial lui Forțosu', poate să se reguleze cu cine vrea. În plus, e un penis în minus care ar putea să o violeze pe Bitsy.

— Conduc.

Mă întreb dacă s-a oferit voluntar. Dacă e așa, e mai deștept decât credeam.

— Bună mișcare.

— Mersi. Să-ți zic sincer, nu credeam c-o să vii. Stripteuzele și spectacolele sexy nu par genul tău.

— Nu sunt, admit eu.

Ne privim reciproc, surprinși. De obicei nu sunt așa de deschis. Chestia cu Bitsy m-a cam zăpăcit.

Mason își ferește primul privirea.

— Ai zice că, fiind cine ești, nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu-ți place.

— Regreți că te-ai înhăitat cu noi? îl întreb.

Se uită în pământ, așa că nu-i pot citi reacția în privire.

— Nu, doar că...

Puștiul își caută cuvintele.

— Un tip ar trebui să facă ce vrea când ajunge în poziția ta.

— Există o singură ieșire din afacerea asta, Mason, și nu e vorba despre un alt job.

Moartea e singura ieșire. Eu nu pot ieși, dar o pot scoate pe Bitsy din asta. Poate chiar și pe Mason.

— Tu ești nou. Dacă te retragi acum, e posibil să nu-i pese nimănui.

Există șansa ca Cesaro să nici nu știe de existența lui Mason.

— Să mă retrag unde? răspunde puștiul. Dacă aș fi avut opțiuni mai bune, nu m-aș fi înhăitat cu voi de la bun început.

Și iată realitatea. Motivul pentru care suntem cu toții aici.

— Băiete! Mai adu-mi ceva de băut! îi strigă Zăpadă.

Sau cei mai mulți dintre noi.

Mason se încordează la auzul insultei.

Îi dau puștiului un mic sfat:

— Acum vreo trei ani, când transportam niște medicamente în Canada, Zăpadă l-a lăsat pe unul fără nas — i l-a rupt pur și simplu cu dinții. Eram pe drum de câteva zile, o echipă de cinci într-un camion, dormind, șofând și păzind marfa cu rândul. Era cald în mașină, pentru că era în iulie. Un puști pe nume Rob s-a plâns de asta, iar Zăpadă

i-a zis că dacă nu tace, îi bagă 20 de centimetri de iarnă în cur. Rob i-a replicat că nu crede că Zăpadă are mai mult de un bulgăraș de zăpadă în pantaloni, moment în care, ei bine, s-a aplecat spre Rob și l-a mușcat de nas până a rămas cu el între dinți.

Mason s-a albit la față — atât cât se putea el albi la față.

— Care-i treaba? întreabă Forțosu' înainte să apuce să răspundă Mason.

— Mason se duce să-i aducă lui Zăpadă ceva de băut.

Mason aprobă și se duce la bar.

— Îmi place puștiul, comentează Forțosu'. Dar e ca tine, nu-i plac gagicile.

Deci Forțosu' știe.

— M-am gândit că și tu ai aceeași aplecare, adaugă el.

— Nu.

Șeful se întoarce pe călcâie și-și vâră degetele în talia pantalonilor de stofă prea strâmți.

— Așa-i, tu le preferi mai tinere.

Am nevoie de tot autocontrolul de care dispun ca să nu mă încordez la fel ca Mason.

— Le prefer în privat.

Forțosu' rânjește.

— Mda, te înțeleg perfect. Nici eu nu mă dau în vânt după păsărică folosită. Cesaro face ce trebuie — le preferă proaspete. Sunt mai înguste și mai fierbinți. În plus, dacă le crești așa cum trebuie, n-o iau pe arătură. Fufele astea obosite și-ar trage-o cu oricine le flutură câteva bancnote prin față. Uită-te la ele — arată spre scenă — afară din club, nu le-ar spune nici cât e ceasul lui Zăpadă și PJ, dar în seara asta se agață pur și simplu de ei.

— Sunt stripteuze, precizez eu împăciuitor.

Asta e, pur și simplu, meseria lor. Încearcă să-și câștige traiul mai cinstit decât noi, dar Forțosu' nu vrea să audă asta, așa că îmi păstrez opiniile pentru mine?

Forțosu' pufnește nemulțumit.

— Mda, OK, dar dacă n-o să mă simt bine cu ele, dau foc la coșmelia asta.

Pocnește din degete, iar inelele lui scot un sunet metalic. Mason se înființează imediat.

— Adu-mi-le pe alea două brunete. Vreau să le văd cum se ling reciproc, apoi să mi-o sugă.

Mason pleacă să caute un supervizor de la club, iar Forțosu' se îndreaptă spre un separeu rezervat pentru VIP-uri.

— Vino, îmi spune Forțosu'. Tu poți să te uiți.

Nu e o sugestie.

— După ce-mi iau ceva de băut.

O să am nevoie de o cisternă de băutură ca să fac față acestei nopți.

30.
Leka

Huruitul monoton al centralei termice e singurul zgomot care se aude când ajung acasă. La intrare sunt două perechi de ghete negre, înguste la gleznă și butucănoase la călcâi.

Sunt adultă acum, o aud spunând. *Tenișii albi nu sunt singurele lucruri care nu mai sunt potrivite cu vârsta mea.*

Punga de plastic plină cu pahare de iaurt mi se freacă de picior. Poate că s-au schimbat și altele în ceea ce o privește, nu doar gusturile legate de încălțăminte. Pun lactatele la locul lor și arunc într-un colț hainele îmbibate cu miros de alcool și de transpirație. O să le pun la spălat dimineață sau le arunc direct la gunoi. Mă hotărăsc mai târziu.

Merg în baie și dau drumul la apă. Înainte să intru sub duș, înghit patru aspirine și-mi privesc în oglindă mutra jalnică. Un bărbat epuizat și frustrat îmi întoarce privirea.

Forțosu' zicea că am nevoie de o femeie. A spus asta în seara când am dus-o pe Bitsy în Vermont. A repetat-o în seara asta, după ce și-a împrăștiat sperma pe fețele celor două fete și mi-a zis că e rândul meu.

Dar nicio fată din acel club nu mă excita. Nici cea cu picioarele de un kilometru, nici cea cu fundul atât de bombat, încât părea ireal. Nici cele două care păreau surori și au întreținut echipa, și l-au impresionat pe Zăpadă atât de tare, încât acesta a făcut o plecăciune adâncă, de care nu credeam că e capabil. Nici virginele, nici femeile cu experiență, nici bărbații plinuți, nici cei zvelți, nici cei gay.

Sigur că am erecții. Toată lumea are. Mă trezesc cu câte una, mi-o frec până trece și îmi văd de treabă. Senzația de eliberare e aceeași cu cea pe care o am când urinez sau mănânc ceva gustos. Rutina asta mi-a fost suficientă până când s-a întors Bitsy. Acum mă simt ca un nerv expus, care palpită.

Nu m-am mai simțit atât de vulnerabil și de lipsit de control din ziua aceea în care eram în magazinul de rochii, și hainele lui Bitsy cădeau una câte una pe podea în timp ce se dezbrăca în cabina de probă. Stăteam nemișcat în scaun, din ce în ce mai neliniștit, cu pantalonii din ce în ce mai strânși între picioare și cu pieptul gata să-mi explodeze. Nu știam cum să plec mai repede de-acolo.

Mai târziu, după ce fusese curățat sângele de pe podeaua de la Marjory's, am pus reacția mea pe seama influxului de adrenalină și a lucrurilor din jur. Hainele delicate, dantela și pantofii cu toc... Nimic din toate astea nu-mi era familiar. Din cauza lor am simțit cum mi se agită vintrele. Aceeași agitație pe care o simt și acum, din cauza căreia testiculele mi se strâng și penisul mi se îngreunează.

Mă ghemuiesc sub apa rece de la duș, încercând să înghețe acele senzații. Nu am avut grijă de ea în toți acești ani ca să-i pun acum viața în pericol. Merită să aibă o

viață normală, una în care să nu trebuiască să vadă oameni cu gâtul tăiat, să nu fie nevoită se uite peste umăr ca să nu fie surprinsă de cineva care vrea să pună în aplicare cine știe ce răzbunare obscură și să nu vină acasă la un bărbat care trebuie să stea o oră sub duș ca să-și spele mâinile murdare de sânge. Îmi frec fața cu aceste mâini.

Bitsy merită totul pe lume, iar eu am de gând să-i ofer asta.

Totul pe lume include și un bărbat? Sau plănuiești s-o lași să moară singură?

Îmi sprijin fruntea de faianță. Astfel de gânduri o să mă omoare. Închid apa. Dușurile reci n-au niciun efect asupra mea. Aș putea fi în Antarctica și tot mi s-ar scula dacă Bitsy ar fi prin preajmă. Mă șterg de mântuială cu un prosop.

Picioarele mă poartă prin dormitor, apoi pe hol, până la ușa lui Bitsy. Dacă nu m-aș simți atât de obosit și de singur, aș fi în stare să trag de mine și să străbat cei cinci metri până în camera mea. Dar nu mă pot abține și mă preling pe podea.

Știu că e la doar o răsuflare distanță și asta mă ucide... dar îmi și dă viață. În ultimii patru ani m-am simțit gol pe dinăuntru. Mâncam, dormeam, ucideam, mă întorceam într-o casă goală și mă întindeam în pat până la răsăritul soarelui. Inspir adânc și, în locul aerului stătut, o aromă de șampon de căpșuni și parfum floral îmi umple plămânii. Mizeria acumulată peste noapte dispare imediat. Apa, oricât de fierbinte ar fi, nu are un asemenea efect.

Gol pușcă, mă așez pe podea. De aici, pot vedea o rază aurie de lumină care vine de sub cuptorul cu microunde din bucătărie. Închid ochii și mi-o imaginez pe

Bitsy în fața mea. Se arcuiește pe spate, și sfârcurile ei tari străpung materialul subțire al tricoului. Mă provoacă și mă invită din ochi. *Ia-mă, dacă îndrăznești!*

Sânii ei sunt mici, dar apetisanți. Suficient de mari pentru a umple palma unui bărbat — palma *mea*. Sfârcurile ei sunt, probabil, mai închise la culoare decât pielea ei aurie.

Penisul mi se face tare ca piatra.

Mda. O singură femeie mă poate excita — cea pe care nu o pot avea. Nu doar pentru că e foarte tânără, ci pentru că eu am crescut-o. Am luat-o de pe stradă. Am îngrijit-o când a fost bolnavă. Am ținut-o de mânuță când ne uitam la desene animate și am mâncat împreună cereale direct din cutie. I-am cumpărat papuci în formă de iepuraș și i-am legat șireturile de la pantofi, *ce dracu'*... E greșit. Atracția pe care o simt față de Bitsy pur și simplu nu e normală, fir-ar să fie!

Le ordon picioarelor mele să se miște, dar fundul îmi e lipit de podea. Am încercat să șterg dorința, să înghețfierbințeala și să-mi încui inima. Era mai ușor când nu era ea aici, dar acum, că s-a întors și îmi spune că mă dorește, e atât de greu să închid aceste sentimente aberante într-o cutie de beton, undeva într-un colțișor al creierului!

Poate dacă aș... Măcar o dată... Bag mâna între picioare. Scula e groasă și fierbinte. Închid ochii și-mi sprijin capul de perete. Mă forțez să le vizualizez pe cele două brunete de la clubul de striptease. Aveau sâni mari și picioare lungi și zvelte. Talia subțire evidențiafundul bombat. Una era mai scundă decât cealaltă, și sânii ei se îndesau sub țâțele celei mai înalte. Jucau un joc în care cea mică era dură cu cealaltă. O apucase de păr și o trăsese atât de tare, încât mi s-a părut că aud cum trosnește

un os. Zăpadă a plescăit din limbă și și-a pătat pantalonii la scena respectivă.

Pe mine m-a lăsat rece.

Îmi plimb mâna pe sculă și cele două brunete dispar. În locul lor, apare o cabină de probă.

Scote-ți hainele!

Toate?

Da.

Imaginea se schimbă din nou și acum ea e în bucătărie, întinzându-se pe masă. Fusta i se ridică, dezvelind o bucată de piele. Unghiile i se agață de marginea tivului. În talie, dantela chiloților se strecoară peste colanții negri, strâmți.

Am gâtul congestionat. Dorința carnală mi se așază pe limbă ca o frișcă densă. Mă mișc pe podea, dar nu găsesc o poziție confortabilă. Podeaua e prea tare. Părul ei des și ondulat îi încadrează chipul. O mână agitată se odihnește lângă doi sâni mici și apetisanți.

Îmi scapă un geamăt. Încep să respir repede și sacadat.

Își coboară mâna și, sub privirile mele, și-o strecoară la mine în pantaloni. Dosul palmei ei se freacă de țesătură, în timp ce degetele își găsesc ritmul.

Picături de spermă apar pe vârful penisului. O întind pe mădular și mă frec și mai repede, și mai intens.

Buzele i se depărtează, și își mută privirea de la ochii la talia mea. Boașele mi se strâng, excitate. Îmi doresc ca degetele ei să-mi prindă penisul. *E greșit,* aud un strigăt al minții, izvorât dintr-un colțișor al creierului.

Nu se întâmplă cu adevărat, șoptește diavolul.

Dar senzația e cât se poate de reală. De parcă ea ar fi chiar aici, la doar câțiva pași, întinsă pe masă, cu o mână

între picioarele depărtate, atingându-și colțul gurii cu vârful limbii, întrebându-se ce gust am.

Ea ar fi moale. Peste tot. Și ar avea gust de... Îmi ling buzele. Ar avea gust de frișcă groasă, aromată și păcătoasă.

Mă așez lângă masa aceea, îi depărtez și mai mult picioarele și îi ling cireașa până îmi strigă numele. După ce a juisat pe limba mea, penisul îmi alunecă încet în teaca aceea strâmtă și fierbinte. Nu rezist mult. Trei mișcări. Poate patru. E un amestec de căldură, piele alunecoasă și frecare.

Sperma îmi țâșnește din penis. Sămânța mi se împrăștie pe burtă și alunecă în jos, pe coapsă. Sunt uns tot.

Mâna lipicioasă îmi cade într-o parte. În mintea mea, am echilibrat balanța conștiinței amintindu-mi că, în compensație pentru toate relele făcute, cel puțin am salvat-o pe Bitsy. Dacă o ating, măcar odată, chiar dacă ea mă imploră să o fac, înseamnă că trădez singurul meu scop în viață — acela de a o proteja pe această făptură minunată.

Aș fi luat-o la mine, acum mulți ani, dacă aș fi știut că cel mai mare pericol din viața ei voi fi chiar eu?

Mă uit în jos, la scula care mi se întărește iar. Da, aș fi făcut aceeași alegere în urmă cu 15 ani, pentru că viața mea e goală fără prezența ei.

Las capul în piept. Undeva, înlăuntrul meu, trebuie să găsesc controlul necesar pentru a o trimite departe, chiar dacă asta mă distruge.

31.
Bitsy

Inițial, când m-am trezit și am auzit gâfâielile de dincolo de ușa camerei mele, am crezut că este rănit. Asta a fost întotdeauna cea mai mare teamă a mea.

Mă reped la ușă. Cu mâna pe clanță, mă opresc când îmi aud numele. Întredeschid ușa și îl văd așezat pe podea. Are genunchii ușor îndoiți, dar e evident ce face. Capul îi e înclinat pe spate și are ochii închiși. Buzele îi sunt întredeschise, și are o mină care exprimă totodată și agonie, și extaz. Mă las în genunchi când scoate primul geamăt.

Nu se uită deloc în direcția mea. Închid ușa, ca să nu fie nevoit să se oprească, dar, cu ușa închisă, constat că pereții sunt totodată prea subțiri și prea groși. Prea subțiri ca să nu-l aud gâfâind și gemând, dar prea groși ca să-l aud cum se atinge singur dincolo de ușa de la camera mea.

Imaginația mea o ia razna. Timpul și spațiul se curbează, iar eu mă prăbușesc prin vizuina iepurelui într-o poveste decadentă în care Leka stă în fața mea cuprinzându-și penisul uriaș.

Toată atenția lui e îndreptată spre mine. Chipul îi este brăzdat de o expresie pofticioasă și nerăbdătoare. Mă târăsc spre el și îi îndepărtez mâna. Îi ating cu ambele mâini

penisul, care îmi pulsează între palme. Mâinile lui îmi mângâie părul când îmi frec obrazul de scula lui lungă, vibrantă.

— Gura mare! îmi ordonă el.

Depărtez buzele și las capul penisului său să-mi intre în gură. Îmi țin limba lipită de buza de jos și las scula să alunece cât e de lungă, până îmi ajunge în gât. Îmi ține ceafa cu palma, fixă, în timp ce își mișcă scula lungă și fierbinte înainte și înapoi, în gura mea pofticioasă. Vaginul mi se strânge, excitat. Îmi bag mâna între picioare, pentru că faptul că i-o gust, că i-o sug și că îl regulez mă face să mă ud imediat.

Parchetul îmi zgârie genunchii. Sânii mei atârnă grei între noi. Gura îmi e plină, pentru că o are mare, atât de mare! E dificil să i-o iau pe toată în gură, dar mă străduiesc. Leka îmi prinde fața cu o mână, în timp ce mă ține de ceafă cu cealaltă. Geme și îmi șoptește chestii de genul cât de bună sunt, cum nu o să reziste mult pentru că și-a dorit dintotdeauna asta. Visează la asta, îmi zice, dar de fiecare dată se trezește înainte să-și dea drumul, dar nu și acum. Nu și acum.

Nu mai poate vorbi, pentru că e prea ocupat să mi-o bage în gură. Deschid gura cât pot de mult și i-o înghit pe toată, simțind cum îmi intră adânc pe gât. Presiunea e intensă, incredibil de mare și mi se transmite pe limbă, între picioare și în cap, până explodează cu un *jet* puternic și umed.

Revin la realitate. Am nevoie de câteva clipe pentru a-mi da seama unde sunt. Sunt în camera mea, cu urechea lipită de zid și cu mâna între picioare. Dușul e pornit pentru a doua oară în noaptea asta. Și sunt singură.

Sunt vexată de faptul că preferă să se masturbeze în fața ușii mele și apoi să spele urmele poftelor sale.

Nemulțumirea lui mă duce cu gândul la noaptea în care m-a trezit și m-a scos din casă, ca să mă abandoneze la sute de kilometri depărtare, printre străini, într-un loc necunoscut. În primele șase luni după ce m-a lăsat la Boone, am adormit plângând în fiecare noapte. I-am ignorat toate mesajele, i-am respins toate apelurile telefonice și i-am returnat toate cadourile.

În cele din urmă, am obosit să tot fiu supărată pe el. Mânia mi s-a transformat într-un dor înăbușit. I-am citit mesajele și toate spuneau cât de trist e pentru că m-a părăsit, dar că a făcut asta doar pentru a mă proteja. M-am agățat de acest gând, crezând că atunci când voi fi adultă și suficient de puternică pentru a mă apăra singură, i-aș putea dovedi că suntem sortiți unul altuia.

Nu mi-am imaginat că se va întâmpla imediat asta. Mi-aș fi dorit, dar, realist vorbind, nu ne-am văzut de ani buni. Sigur că aveau să urmeze episoade dureroase de acomodare. Nu mă așteptasem însă să fie atât de reticent, să-și înfrâneze atât de mult dorințele.

E atât de departe de a se da pe brazdă, încât am impresia că suntem în țări diferite, chiar dacă împărțim același apartament. El e în Rusia, rece și străin, iar eu sunt... într-o țărișoară disperată după atenție din partea lui.

Este acesta momentul în care renunț? Nu. Asta vrea. Mă îndepărtează pentru că se teme. Dezgustul lui nu e față de mine... Nu cred asta. Se disprețuiește pe sine însuși. Crede că nu are dreptul să mă dorească.

Îmi trec mâna tremurândă prin păr. Partea bună e că nu mă mai consideră un copil. Pot porni de la asta. Trebuie doar să dobor bariera care-i desparte inima care mă iubește, de mintea care-i spune că e greșit să ne cuplăm.

Ușor, nu? Râd amar. Va fi foarte dificil, dar trofeul care mă așteaptă la final merită efortul.

Începe Operațiunea Seducția.

— Leka, ai idee unde-mi este furoul negru din dantelă? L-am cumpărat zilele trecute și acum nu mai dau de el.

De fapt, e fix acolo unde l-am pus aseară: pe spătarul canapelei din camera de zi.

După câteva momente de tăcere, ies din dormitor, ca să văd dacă Leka e totuși în bucătărie. Mi s-a părut că-l aud trecând pe lângă camera mea acum câteva clipe. Evident, e în bucătărie, aplecat deasupra cafelei.

— Leka, m-ai auzit?

— A dispărut, spune sec, fără să mă privească măcar.

— Cum adică, „a dispărut"?

— L-am aruncat.

— Ce-ai făcut?

Mă reped la coșul de gunoi. Lenjeria asta mă costase 80 de dolari, și n-o purtasem nici măcar o dată. Îi tăiasem etichetele și o aruncasem în living. Aterizase pe canapea, de unde putea fi văzută de oricine intra pe ușă.

Găsesc furoul în coș, făcut ghem. Îl ridic și-l țin de bretele. E despicat la mijloc, și doar o fâșie de dantelă îl mai ține într-o bucată.

— Hmm, ce s-a întâmplat cu el?

— S-a agățat în ceva, răspunde Leka, încă aplecat deasupra cănii de cafea.

Ceva gen pumnul lui. Oare e un semn bun ăsta?

— Sunt banii tăi, oricum, îi răspund. Încă nu am primit primul salariu, așa că l-am cumpărat cu cardul de credit. Am crezut că nu te deranjează.

— N-ai nevoie de rahaturi de-astea, spune el.

Se ridică brusc. Picioarele scaunului scrâșnesc pe gresie.

— Poartă și tu chestii... normale, care nu se destramă așa ușor.

Nu poate nici măcar să spună „furou" în prezența mea. Îmi întorc capul, să-mi ascund zâmbetul.

— E confortabil. În plus, mă face să mă simt sexy.

Mă uit pe sub gene, să-i văd reacția.

Își încleștează mâinile pe spătarul scaunului.

— Jobul tău e să faci curat într-o măcelărie de rahat. Nu e nevoie să te simți... nu știu cum.

Ha! Nici „sexy" nu poate spune.

— Tocmai din cauza morbidității mediului de lucru am nevoie de astfel de chestii. Trebuie să-mi reamintesc că totuși sunt femeie.

Deschid dulapul de sub chiuvetă și arunc furoul la coș.

— Nici măcar nu l-ai purtat, izbucnește el.

Încremenesc, cu mâna pe jumătate vârâtă în coșul de gunoi.

— De unde știi? îl întreb surprinsă.

Urmează o pauză lungă și apăsătoare, urmată de sunetul pașilor grei ai lui Leka ducându-se în camera lui. În secunda în care închide ușa, afișez în sfârșit zâmbetul pe care-l ascundeam.

Există o singură modalitate prin care putea să-și dea seama că nu l-am purtat: testul mirosului. Un fior erotic mă străbate când mi-l imaginez pe Leka în living, mirosindu-mi lenjeria intimă.

Progresez, îmi spun. *E timpul să cresc presiunea.*

— Ce dracu' crezi că faci? tună Leka.

Cum stau aplecată de la mijloc, cu capul în jos și sânii atârnând, imaginea întoarsă a lui Leka e încadrată de

picioarele mele. Chiar și așa, tot îi observ frustrarea, ceea ce, într-un fel, mă bucură. Sunt mulțumită că îi provoc o reacție, dar descurajată de faptul că, în ultimele două săptămâni, n-a făcut decât să-mi spună să pun ceva pe mine, să nu-mi mai las lucrurile peste tot și să mă duc să mă culc.

Insistă să mă trimită la culcare, de parcă aș suferi de o mahmureală care mă determină să mă port ciudat și, dacă aș trage câte un pui de somn peste zi, aș redeveni fetița docilă pe care a abandonat-o în urmă cu patru ani.

— Exerciții. Ce ți se pare că fac?

Îmi mișc șoldurile în stânga și-n dreapta, cum văd că face tipa pe jumătate dezbrăcată de pe ecran. Mă mișc însă destul de încet. Sunt obosită, dar nu pentru că aș face mișcare de multă vreme. Am început doar de câteva minute, imediat ce mi-a transmis Terry, portarul, că Leka e în drum spre apartament. Sunt obosită pentru că am trecut prin primele 20 de etape ale Operațiunii Seducția fără nicio reacție fizică din partea lui. Lipsa unui răspuns adecvat îmi distruge moralul, ca un autobuz care izbește un pieton cu 60 de kilometri pe oră.

— Te uiți la filme porno. Asta pare că faci.

După voce, pare mai agitat decât de obicei.

— Ai început cu dreptul. E un film porno, iar faptul că ți-ai dat imediat seama de asta mă face să mă întreb cât de des te uiți tu la așa ceva.

Am citit pe internet un articol despre seducție, în care scria că o soluție pentru a-l cuceri pe bărbatul dorit este să te uiți împreună cu el la filme porno. N-aș putea niciodată să-l conving pe Leka să facă asta, așa că am combinat ideea cu o alta, care presupune o scenă sexy de striptease. La momentul respectiv, am crezut că e o idee

minunată, dar, văzând mutra stupefiată a lui Leka, încep să mă îndoiesc de asta.

Se precipită în living și ia telecomanda de pe televizor.

— Deloc. Eu nu mă uit la filme porno. E ridicol ce se întâmplă. Dacă vrei să faci sport, du-te la sală.

— Dar la sală sunt bărbați, îl tachinez eu. Dacă vreunul se excită prea tare și se dă la mine?

Leka strânge supărat din buze, dar nu are replică. Lumea e plină de pericole, și există o singură modalitate de a le evita: să te ascunzi. Eu refuz să fac asta.

32.
Leka

— Mai e niște carne pentru taco. Vrei?

Bit se sprijină de umărul meu, frecându-și intenționat sânii, fără să poarte sutien, de brațul meu.

Mi-ar fi atât de ușor s-o cuprind cu brațul și s-o pun la mine în poală! Sau și mai bine, aș putea să dărâm totul de pe masă dintr-o mișcare, apoi să o iau și să o întind pe suprafața netedă, să-i dau jos indiferent ce tip de lenjerie intimă poartă azi — dacă poartă vreuna — și să fac sex cu ea, cum mă tot imploră de trei săptămâni.

Îmi reamintesc cât de greșit ar fi asta, îmi mușc limba până simt gust de sânge, apoi clatin din cap:

— Nu, mulțumesc. Sunt plin.

Dar nu sunt plin. Mi-e foame. Sunt tot mai flămând. De fiecare dată când mă uit la ea, mă mănâncă limba și mă furnică degetele. Scula mi se ridică la orizontală și creierul meu cât un bob de mazăre îmi strigă să o posed. S-o dezbrac, s-o leg de un pat și s-o regulez în toate pozițiile la care a visat cineva vreodată și într-o sută de altele noi, la care nu s-a gândit nimeni până acum.

Zilele au devenit o tortură. Nopțile sunt iadul pe pământ. Mă străduiesc cât pot, dar îmi dau seama că nu

pot sta departe de ea. Firul invizibil care ne-a legat din momentul în care am întâlnit-o mă trage înapoi. Pot să merg, pot să vorbesc, corpul meu poate funcționa, iar inima mea stă în mâinile ei delicate.

Se duce la chiuvetă, scoate coșul de gunoi, asigurându-se că-și ridică fundul cât mai mult. Observ o fâșie de dantelă verde-măr care-i acoperă o fesă apetisantă. Orice bărbat are o limită, dincolo de care cedează. Cât despre mine, de-abia mă mai controlez. O singură mișcare greșită, și o să explodez.

Bag mâinile sub masă și mă înțep cu furculița în palmă. Durerea face ca dorința să se diminueze întru câtva — suficient cât să nu dărâm masa și să mă arunc peste ea.

M-am săturat de asta. M-am săturat să mă autocontrolez când ea își scoate lenjeria în timp ce se uită la o reluare a unui episod din *Brooklyn Nine-Nine*. M-am săturat să mă prefac că nu-i observ contururile siluetei când stă în fața șemineului într-o cămașă de noapte atât de subțire, încât e un miracol că nu se destramă când respiră. M-am săturat să mă duc la culcare cu scula-n mână seară de seară, să mă masturbez pe furiș pentru că, dacă nu mă eliberez de presiunea asta cumva, o să explodez până la urmă.

Cel mai dificil e când vine acasă de la serviciu epuizată, pe la 10. Simt nevoia să o iau în brațe, să-i masez picioarele și să-i pregătesc gustarea de seară, dar nu pot face nimic altceva decât să-i fac semne seci că am observat-o, pentru că mi-e teamă că dacă o ating, indiferent cât de inocentă ar fi atingerea, nu mă voi putea stăpâni.

Mai presus de toate, ochii ei sunt cei care mă fac să ajung la limită. Ei îmi spun totul. Sunt negri când e

supărată și luminoși când e veselă. Când e mulțumită de ea și e pe cale să facă ceva care mă va scoate din minți, îi apare o luminiță în colțul ochilor. Și mai sunt și cazurile când ochii ei sunt mari și senini și tot ce pot distinge în ei este propria mea reflexie, ca și cum eu aș fi tot universul ei.

Cum dracu' să întorc spatele la așa ceva? E imposibil!

— Când trebuie să pleci la muncă? o întreb.

E sâmbătă și am o speranță vagă că e de serviciu, astfel încât scula mea să aibă timp să se dezumfle, deși urăsc faptul că lucrează. Sunt varză.

— Abia mâine-seară. O să curăț niște căpșuni, pe care să le mănânc mai târziu cu înghețată. Vrei și tu?

Îmi imaginez că-i întind desertul rece și dulce pe corp, și mintea mea începe să plutească.

— Leka? Leka? Hei, mai ești aici?

Bitsy e lângă masă și mă zgâlțâie.

— Sunt bine, îngân și evadez în camera mea, sperând că erecția imensă nu e vizibilă.

În timp ce mă îndepărtez, Bitsy murmură ceva ce seamănă foarte bine cu *lașule*.

Lunga coloană de SUV-uri negre care ocupă aleea din spate de la Marjory's mă avertizează că n-o să fiu prea mulțumit de ce o să găsesc în restaurant. Fiica lui Forțosu', care tremură ghemuită și plânsă sub singurul bec aflat deasupra ușii din spate a localului, îmi confirmă temerile. O să fie o noapte grea.

Știam că Cesaro va sosi la un moment dat, dar speram, probabil fără rost, că se va întâmpla când Bitsy nu e în oraș. Nu-mi place ideea că, în acest moment, ei doi se află în aceeași zonă.

Scot telefonul și trimit rapid un SMS.

Schimbare de plan. Va fi o noapte lungă. Nu mă aștepta.

Intră în schimb la ora 2. Trebuie să-i trimit o mașină. Nu am încredere în taximetriștii de noapte. După ce fac tot ce pot pentru Bitsy, îmi scot sacoul și îl pun pe umerii goi ai Camellei. Mi-ar plăcea să înceapă să poarte și altceva în afară de niște bretele transparente. E iarnă și fetei sigur îi e frig. Nu-mi dau seama dacă norul albicios pe care-l expiră Camella este abur sau fum de la joint.

— Ai nevoie de o mașină, să ajungi undeva?

Mason ar trebui să fie înăuntru.

— Vrei să-i spun lui Mason să te ducă acasă? Tatăl tău va mai sta ceva timp pe aici.

Clatină din cap destul de tare, încât cerceii mari îi zăngăne.

— Nu.

Încă o fată care ar trebui să stea departe de ghearele lui Cesaro. Mai fac o încercare.

— Vrei o prăjitură de la Magnolia?

Eu și Bitsy am stat două ore la coadă zilele trecute pentru ultima lor creație în materie de prăjituri. Nu a meritat așteptarea, dar încântarea lui Bitsy când în sfârșit a luat prăjiturile, da.

— Nu vreau, răspunde și își strânge pe corp sacoul pe care i l-am dat.

— Să-mi spui dacă vrei ceva.

Pun telefonul în buzunarul de la spate și intru în magazie, unde Forțosu' își face de lucru pe lângă bucătar.

— De ce a venit? mă interesez.

Omul nu-și ridică ochii de la plită când răspunde:

— E un transport de lansatoare de rachete și de AK47, undeva, în nord. O grupare coreeană finanțează afacerea

și umblă vorba că oamenii lui Tong vor încerca o lovitură. Cesaro vrea să se asigure că n-o dăm în bară. Ar putea însemna mai mulți bani pe viitor.

Se întoarce spre bucătar:

— N-o întoarce încă!

Forțosu' îl apucă pe Justin de mână, ca să-l împiedice să întoarcă friptura pe partea cealaltă.

— Lui Cesaro îi place vaca moartă.

Trag cu ochiul pe fereastră și îl văd pe Cesaro așezat într-un colț, deranjându-i pe ceilalți clienți vorbind tare și fumând non-stop trabuc. Cei câțiva clienți rămași își termină rapid cina. Curând, vor dispărea cu toții, exceptându-i pe Cesaro și pe cei patru bodyguarzi ai acestuia. Sunt trei noi, iar al patrulea e unul dintre favoriții răposatului Arturo, Sterno.

Ultimul e o surpriză pentru mine. De la moartea lui Arturo, Cesaro s-a descotorosit de mai toată garda veche. În timpul vizitelor precedente, era un altul în garda lui. Un est-european cu un accent puternic. Laszlo sau ceva de genul.

— Ce s-a întâmplat cu ungurul?

— Mort. A încercat să se dea la fiica lui Cesaro, așa că șeful i-a tăiat scula și a dat-o la câini.

Nu eram la curent cu asta.

— Când s-a întâmplat?

— Acum câteva zile. Sterno e din garda lui Helen. Acum îl înlocuiește pe ungur.

Helen e văduva lui Arturo și mătușa prin alianță a lui Cesaro.

— A adus mai mulți oameni decât cei care-s acum în bucătărie?

— Mai sunt încă patru la hotel.

Răspunsurile lui Forțosu' sunt seci. E adus de spate și are o brazdă pe frunte în care ai putea planta lejer câțiva copaci.

Încerc să ghicesc ce-l supără.

— Fiica ta e afară.

— Știu. Mama dracului!

Își trece mâna prin părul tot mai rar și se întoarce.

— Prostuța aia crede că va fi următoarea doamnă Cesaro. Am încercat să-i spun că el are deja o nevastă și trei copii și că, chiar dacă fute la greu în stânga și-n dreapta, nici gând să divorțeze. Nu-ți lași niciodată nevasta. În plus, Cammy e trecută deja. Nu e genul pe care s-o iei de soție. Cu cât pricepe mai repede asta, cu atât mai fericită va fi.

Camella nu a mai fost fericită de când a violat-o Cesaro, dar Forțosu' e orb la asta. Presupun că așa face el față situației, altfel sentimentul de vinovăție l-ar face să-l ucidă pe Cesaro sau să se sinucidă.

— Când e livrarea?

— Peste două zile.

Nu e așa rău. Pot să-i cumpăr lui Bitsy un bilet de trei zile la un spa. Are nevoie de răsfăț după cât s-a spetit la serviciu. Îmi iau telefonul și încep să caut. Trebuie s-o scot dracu' din oraș.

33.
Bitsy

— Ar trebui să mergi în vizită la o prietenă, îmi spune Leka după ce răspund la telefon.

— Nu. Lucrez.

Nu-mi vine să cred că tot mai încearcă să scape de mine.

— Doar pentru o săptămână. Plătesc eu tot.

Pe fundal, aud cum cineva întreabă care e adresa *temniței.*

— Audie e cu bunica ei în Connecticut. E singura rudă pe care o iubește cu adevărat, așa că nu am de gând să o deranjez.

— Atunci, o excursie solo.

Pare disperat, ceea ce înseamnă că e pe cale să cedeze. Dacă plec acum, își va reface scutul. N-am alocat atât de mult timp și efort pentru ca, plecând de lângă el — și încă singură —, să distrug tot ce am construit. M-am săturat să fiu singură.

— Asta pare la fel de distractiv ca o clismă. Nu.

— Te rog, Bitsy! Trebuie să pleci, pentru siguranța ta.

Mă holbez la telefon.

— Normal că e. Întotdeauna e pentru siguranța mea. Ce mai e acum? Lui Mary nu-i place cum îi pregătește friptura noul bucătar? O să mă țin departe de Marjory's, nu te teme.

— Nu e vorba despre Mary.

— Dar despre ce e vorba?

— E... Uite ce-i, nu poți pleca pur și simplu?

— Nu. Ori îmi spui care-i pericolul și mă lași să cântăresc singură consecințele, ori mă lași în pace.

Nu pot să dau bir cu fugiții de fiecare dată când Leka crede că există o problemă în lumea noastră.

— Nu poți face măcar de data asta ce te rog?

— Nu. Pentru că mereu zici „doar de data asta". Dar asta se-ntâmplă tot timpul și m-am săturat, Leka.

Închid telefonul, pentru că nu mai vreau să-i aud scuzele. Tot procesul ăsta în care el mă evită devine obositor. Și rămân în pană de idei. Articolele de pe internet nu m-au ajutat cu absolut nimic. Singura opțiune pe care o mai am este să încerc să-l fac gelos, carte pe care n-am vrut s-o joc până acum pentru că am evitat să implic pe cineva nevinovat în această luptă oribilă în care suntem angrenați eu și Leka.

Dar ce altceva aș putea face? Lenjeria aruncată prin apartament n-a funcționat. Combinația de striptease cu yoga a fost un mare eșec. Faptul că m-am fâțâit prin casă pe jumătate dezbrăcată, că m-am întins în fața șemineului sau că mi-am frecat sânii de el la micul dejun n-au dus la nimic. Arsenalul meu de trucuri e limitat.

Mă așez pe podeaua din bucătărie și mă holbez la blatul de granit, sperând să-mi vină vreo idee. Iau telefonul și caut *temniță*. Primul rezultat este o reclamă pentru un nou club care s-a deschis în centru, care promite o

experiență de estompare a granițelor comportamentale. Îmi țin telefonul lipit de buza de jos.

Asta să fie „munca" pe care o face Leka la noapte? Se uită la dansatoare în cuști, flirtează cu obișnuitele barurilor și dă pe gât cocktailuri scumpe și stupide, în timp ce eu stau acasă îmbrăcată în niște colanți vechi de trei ani și un tricou găurit, destrămat?

Mă ridic și mă duc în camera mea, să fac inventarul garderobei. Nu prea am haine de club. Garderoba mea e compusă din uniforme școlare, fusta oribilă pe care am cumpărat-o ca să merg cu Leka la restaurantul franțuzesc, câteva haine de firmă, câteva piese de lenjerie care încă au etichetele prinse. Nimic de aici nu o să-mi garanteze accesul într-un club. Dacă nu cumva... trec cu palma peste uniforma școlară. Când am trecut în revistă filmele porno pentru a găsi unul potrivit „exercițiilor fizice", erau câteva cu fete îmbrăcate în școlărițe nerușinate.

Iau fusta ecosez de pe umeraș și o pun în dreptul taliei. Îmi ajunge până la genunchi, dar, dacă îi tai partea de jos, o să arăt exact ca școlărițele alea sexy. Îmi ia o oră să-mi împletesc părul în codițe și să mă machiez, ca să nu arăt chiar ca o școlăriță adevărată, ci ca o femeie în toată firea care joacă un rol. Tricourile polo albe însă nu vor arăta sexy, indiferent cât de mult tai din ele.

Îmi vine o altă idee. Dau iama în dulapul lui Leka și mă întorc cu o cămașă albă. E prea mare, dar asta e și ideea. Unul dintre articolele de lenjerie pe care nu l-am îmbrăcat niciodată este un sutien transparent, din dantelă. Mi-l pun, apoi mă îmbrac cu cămașa lui Leka.

Îmi suflec mânecile, apoi leg poalele cămășii în dreptul buricului. Ciorapii albi lungi până la genunchi și pantofii negri aberanți, cu toc înalt, completează ținuta.

Oglinda înaltă de pe ușă, în care mă văd din cap până-n picioare, spune că par ieftină și provocatoare. Îmi place. Îmi pun pe deasupra geaca cu puf de gâscă și înșfac un teanc de bani. N-am un act de identitate fals, așa că va trebui să flirtez cu paznicul și să-i dau șpagă pentru a intra în club.

La recepția din hol, Pete, portarul de noapte, mă privește bănuitor.

— Doriți un taxi, domnișoară Moore?

— Nu, merg doar până la farmacie. Am uitat că-mi vine ciclul, așa că baia mea arată ca scena unei crime. Sunt atâtea cheaguri...

— În regulă. Doar mă întrebam. Seară frumoasă! spune Pete și-mi face cu mâna.

Săracul băiat, pare gata să vomite!

Ies încântată și, după ce dispar din raza lui vizuală, opresc un taxi.

Odată ajunsă în centru, mă dezbrac de geacă și o las pe bancheta din spate a mașinii.

— Poți să i-o dai soției sau iubitei, îi spun șoferului. Nu e purtată deloc.

Taximetristul îmi mulțumește încântat și demarează.

Temnița se dovedește a fi un loc popular — sau așa pare, după lunga coadă de la intrare. Câțiva paznici se învârt în fața ușii principale, în spatele unui cordon de catifea. Verifică actele de identitate. Mă întreb dacă mai există o altă intrare, pe unde să mă furișez înăuntru.

— Te-ai rătăcit, dulceață? aud o voce în spatele meu.

Mă întorc și văd un bărbat mai în vârstă — probabil spre 40 de ani — îmbrăcat într-un costum închis la culoare și cu o cămașă neagră, descheiată mai mult decât ar trebui. E înconjurat de alți patru bărbați.

— Nu.

Îmi doresc să-mi fi păstrat haina pe mine.

Tipul brunet mă studiază din cap până-n picioare.

— Câți ani ai?

— Destui, pufnesc eu.

— Sunt sigur de asta, șoptește el. Hai cu mine, te bag eu înăuntru.

Îmi trece un braț pe după umeri și mă trage mai aproape de el.

— Cum ziceai că te cheamă?

Știm amândoi foarte bine că n-am zis nimic de felul ăsta. În minte îmi sună puternic clopotele de alarmă.

— De fapt, aștept o prietenă. Mergem la slujba de seară.

— Îți dau eu sfânta cuminecătură, glumește el. Doar că nu va fi rotundă, ci lungă și groasă.

Trei dintre oamenii săi râd zgomotos.

— Te sfătuiesc să-ți vezi de treabă. Nu sunt genul de fată cu care să te dai în bărci.

— Serios? se miră el. Pentru că văd că-ți place să te costumezi, și ăsta e exact genul de fată care-mi place.

Ușa se deschide și ne izbește sunetul unei voci.

— Cesaro, salonul VIP e pregătit...

Leka se oprește brusc, stupefiat. Mie îmi vine să intru în pământ. Știu ce gândește. Cel mai rău este că i s-au împlinit cele mai sumbre temeri — pericolele orașului au ajuns în sfârșit la mine. Cel puțin, sunt într-un loc public. Sunt paznici la ușă și oameni la coadă. Dacă fac o scenă, tipul ăsta sigur se sperie.

— Bună, Leka, îi spun, încercând să i-o iau înainte.

Mă îndepărtez de tipul respectiv, care mă ținea de umeri.

— Ce mama dracului cauți aici?

— Voi doi vă cunoașteți? zice tipul, Cesaro, arătând cu degetul spre noi.

— Mda. Iar ea se duce acasă. Nu-i așa?

— Așa-i.

Nu e momentul să-l contrazic.

— Mă duc acasă.

— Nu. Rămâi. O să ne distrăm un pic! intervine Cesaro întinzând iar mâna spre mine, dar Leka se repede în față și mă trage din calea lui.

— Îmi pare rău. Revin cât de curând posibil, zice Leka și pocnește din degete.

Un tânăr simpatic se înființează degrabă.

— Mason, condu-i pe Cesaro și pe oamenii lui în salonul VIP. Oferă-le tot ce-și doresc. Tu...

Leka mă ia de braț.

— Tu vii cu mine.

Astea sunt ultimele cuvinte pe care mi le adresează până ajungem acasă.

— Dintre toate tâmpeniile și *copilăriile* pe care le puteai face, ți-ai ales-o tocmai pe-asta. E cireașa de pe tort! zbiară Leka în momentul în care trecem pragul casei.

Probabil că s-a abținut până acum.

— Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă ai fi fost sincer cu mine. În loc să-mi transmiți avertismente vagi despre pericole neștiute, mai bine îmi spuneai că nu vrei să mă vadă o persoană anume.

— Am vrut să te țin departe de așa ceva. Te-ai gândit vreodată la asta? Că e pentru binele tău?

— Cât de greu ți-era să-mi dai o explicație? Asta era tot ce-mi trebuia.

— Sunt sigur.

Clatină din cap, neîncrezător.

— Dacă ți-aș fi spus că a sosit în oraș un șef de bandă căruia îi place să reguleze virgine, ai fi stat cuminte acasă?

— Da, aș fi stat acasă.

Cel puțin îmi place să cred că sunt suficient de deșteaptă cât să fi rămas acasă și să nu-l fi urmărit pe Leka. Dar am un moment de îndoială, pe care el îl observă.

— M-ai fi urmărit oricum.

Furia i-a dispărut, și i-a luat locul acea mină inexpresivă pe care o arborează de față cu toți ceilalți, cu excepția mea.

— Nu! zic și întăresc negația cu un gest din cap, și-l văd cum se închide în sine. Nu! spun și încerc să-l opresc. Nu! Încetează să-ți imaginezi ce e mai rău. Am făcut o greșeală, dar și tu ai făcut una. Învățăm din asta. Noi doi...

— Noi doi o luăm pe drumuri diferite. Asta...

Își flutură mâna de la unul la altul.

— Indiferent ce-a fost asta, trebuie să înceteze. E prea periculos.

Simțindu-mă neajutorată, izbucnesc:

— Tu crezi că tot ce se întâmplă în viața ta e periculos!

— Pentru că este! De-asta te-am trimis la o școală din alt stat. De-asta nu te vreau acum lângă mine!

Mă retrag împleticindu-mă, de parcă m-ar fi lovit. A fost crud și știe asta.

— E josnic ce afirmi, îi spun, sufocată de durere.

Se uită la mine impasibil, de parcă nu-i pasă.

— Retrage-ți cuvintele! îi cer eu.

Își încrucișează brațele la piept și nu mai spune nimic.

Am luptat în trecut pentru că am crezut că pot învinge, dar dacă poate spune așa ceva din toată inima, nu mai cred că pot câștiga. Nu bătălia asta. Nu războiul ăsta.

— De ce m-ai salvat, dacă nu mă lași să trăiesc?!

34.
Leka

Nu știu de cât timp am rămas nemișcat în bucătărie după plecarea ei. Ultimele ei cuvinte încă îmi răsună în urechi.

Câteva minute mai târziu, descopăr că a fost o mare greșeală să mă întorc în camera mea. De fapt, o mare greșeală a fost să închiriez un apartament cu o singură baie. Ea e prea aproape de mine. Plânsetul ei înăbușit se aude chiar și cu apa deschisă.

Îmi sprijin brațul de zidul care ne desparte și-mi așez capul pe îndoitura cotului. Încerc să rememorez toate motivele pentru care nu ar trebui să fiu în baia aceea în genunchi, divinizând-o, dar mintea îmi e pustie.

Un geamăt ușor se insinuează prin perete. Strâng din pumni. Aste e o tortură mai dureroasă, mai agonizantă decât orice pedeapsă născocită de mine sau de Forțosu'.

— Îți aud respirația, spune ea. Știu că ești acolo.

De când sunt așa subțiri pereții casei?

— Te doresc, Leka. Te doresc atât de tare, că-mi tremură mâinile. Abia reușesc să dorm sau să mănânc. Am făcut tot posibilul să dărâm zidul pe care l-ai ridicat între noi. Am încercat totul, mai puțin să te implor, dar

aș face și asta. Dacă de asta e nevoie ca să fim împreună, te implor.

Ultimele cuvinte le rostește cu voce ascuțită, iar voința mea de oțel se topește imediat. Rușinea și disprețul față de mine însumi mă distrug.

Cuvintele crude, neadevărate pe care i le-am aruncat în față mi-au lovit capul ca o bilă de bowling aruncată de Hulk. Am avut succes în această viață meschină și stupidă pe care am dus-o pentru că, atunci când iau o decizie, nu mă răzgândesc. Din această cauză am fost considerat o persoană de încredere. Forțosu' știe că, atunci când dă un ordin, acesta este executat bine și la timp. Oamenii din echipa mea se pot baza pe faptul că m-am gândit la toate lucrurile previzibile și imprevizibile și că ei pot executa în siguranță sarcina pe care le-o dau.

Deciziile pe care le-am luat în privința lui Bitsy— s-o iau cu mine și, apoi, să o trimit departe de mine — au făcut-o să trăiască în siguranță. Mai trebuie doar să mă țin departe de ea până îi găsesc o nouă casă.

Unde va fi iar singură.

Unde nu va fi nimeni care să-i șteargă lacrimile.

Unde nu va exista nimeni care să o iubească.

Mă gândesc la ea, mică și neputincioasă. Mă gândesc la ea când era bolnavă. Mă gândesc la ea când avea șapte ani și l-a bătut pe băiatul acela mai mare și mai puternic decât ea. Mă gândesc la zâmbetul ei machiavelic, când, în stația de autobuz, a pus o pungă cu ouă stricate și pește împuțit în ghiozdanul băiatului obraznic care o hărțuia. Mă gândesc la perioada ciudată când era preadolescentă și am rugat-o pe doamna M. să mă ajute cu treburile femeiești pe care abia le înțelegeam — mai degrabă mi-aș fi bătut piroane în ochi decât să vorbesc cu Bitsy despre ele.

Mă gândesc la ea când, la vârsta de 15 ani, a ieșit din cabina de probă în rochia aceea albastră în care arăta ca o zeiță coborâtă din ceruri pentru a ne blagoslovi pe noi, muritorii, cu prezența ei.

Mă gândesc cum ea, aflată la doar câțiva pași de mine, plânge în baie pentru că mă iubește și suferă, și e vina mea.

Nu mai știu care este drumul cel bun. E înțepoșat — de lacrimile ei și de dorul meu. Nu vreau să renunț la ea, pentru că... o iubesc. N-am simțit că am o inimă până când n-am găsit-o pe ea. Ea a dat viață inimii mele, cu încrederea ei. Ea a hrănit-o, cu speranța ei. Ea a protejat-o, cu dragostea ei.

Și-mi cere atât de puțin în schimb! Îmi cere să nu mai fie rănită. Îmi cere să nu mai fie abandonată iar. Îmi cere să fie iubită.

Ies din camera mea și mă duc în baie, unde o găsesc stând pe blat, cu picioarele îndoite peste chiuvetă și cu capul sprijinit de perete, într-un colț. Are dâre de lacrimi pe obraji și genele umede.

Mi se strânge inima. Am salvat-o cu atâția ani în urmă ca să ducă o viață obișnuită, dar noi n-am trăit niciodată ca oamenii obișnuiți. Eu port geacă zilnic, indiferent dacă e cald sau frig, pentru că sunt mereu înarmat. Am lăsat-o singură noaptea, în timp ce ieșeam în oraș și făceam chestii despre care știam că nu sunt corecte. Justificarea mea era că banii astfel câștigați contribuiau la siguranța lui Bitsy, dar, deși am protejat-o fizic, i-am afectat inima bună.

Ce mă reține, oare? Faptul că mă tem pentru siguranța ei sau, de fapt, pentru a mea? Oare faptul că sunt, cum a zis și ea mai devreme, un laș? Că mă tem că se va

trezi într-o zi, se va uita la mâinile mele pătate de sânge, va vedea negura din inima mea și va fugi urlând, în brațele vreunui bancher în costum care-și înșală nevasta și-și prizează milioanele pe nas? Ăsta să fie pironul care-mi ține picioarele țintuite de podea?

Pentru că dacă așa este, atunci *eu* ar trebui să fiu dus în subsolul de la Marjory's, întins pe masa măcelarului și făcut file, să iasă toată prostia din mine. O fac să sufere. Chiar și acum, cu fiecare secundă care trece, durerea ei se adâncește, crește, alungând veselia și dulceața care o caracterizează pe Bitsy a mea.

Deschid larg brațele și ultimele rămășițe ale hotărârii mele de până acum se împrăștie pe podea.

— Mă predau!

— Nu vreau să te predai. Vreau ca și tu să mă dorești pe mine.

Se lovește cu degetul mare în piept, iar un alt deget i se agață de fundița din dantelă care oprește cămașa de noapte să-i alunece de pe umeri.

Îmi țin mâinile rigide pe lângă corp, ca să nu-i smulg hainele de pe ea. Săpând adânc în sufletul meu, găsesc ultimele rămășițe de autocontrol. Le folosesc pentru a-mi struni mintea și-i dau o ultimă șansă de evadare.

— Bitsy, nici măcar n-ai împlinit 19 ani. Eu sunt bătrân, și nu mă refer doar la vârstă. Mâinile astea — întind palmele cu degetele răsfirate — sunt atât de murdare, că nici o sută de dușuri nu le-ar putea curăța. Meriți pe cineva la fel de decent și de inocent ca tine. Nu un gangster îmbătrânit, care nici măcar nu știe unde și cum a venit pe lume.

Se trage spre marginea blatului. Cămașa de noapte i se prinde sub fund și-i alunecă în jos, dezvelindu-i sânii perfecți, atârnând ca niște fructe în pârg, gata să fie culese.

Îmi ia o mână și o lipește de pieptul ei. E fierbinte, și îi simt pulsul galopând nebunește sub degetele mele.

— Ca și cum povestea originii mele e una perfectă? Ca și cum nu aș fi stat ascunsă sub pat, în timp ce maică-mea se vindea unor străini pentru droguri? Ca și cum nu m-ar fi lăsat să fiu folosită de acei străini, în timp ce ea priza cocaină de pe masa din bucătărie? Ca și cum nu m-ai fi salvat când și tu erai, la rândul tău, tot un copil? Cum ți-ai putut imagina că există pentru mine, pe lumea asta, cineva mai bun decât tine?

Mi se pune un nod în gât, nefamiliar și nedorit.

— Vreau doar ce-i mai bun pentru tine, Bitsy. Asta am vrut mereu.

— Atunci lasă-mă să fiu cu tine, pentru că așa mi-ar fi cel mai bine.

Îmi coboară mâna, pe sub bumbacul delicat, spre ridicătura sânilor ei, până când îi acopăr complet cu palma. Expiră, și vârful fierbinte al sfârcului ei îmi arde pielea.

— Ia-mă, Leka, sunt numai a ta. Am fost întotdeauna a ta, așa cum și tu ai fost întotdeauna al meu. Ia-mă!

Privirea ei îmi străpunge retina, și un zâmbet îi face să se ridice ușor colțul buzelor dragi mie.

— Ia-mă, lașule!

— Laș, zici?

Degetele mi se încleștează brutal pe sânul acela moale. Un fior îmi străbate corpul. Poate că sunt. Nu m-am mai simțit niciodată atât de viu. Am fost conectat la un curent atât de puternic, încât nu voi putea reveni niciodată la viața pe care o duceam înainte — de un cenușiu trist și mohorât.

O ridic și o duc pe brațe în dormitor, unde o așez pe pat. Imaginea trupului ei întins pe patul meu mă izbește

ca un pumn în față. Mă prăbușesc în genunchi lângă saltea.

Privirea ei neliniștită o întâlnește pe a mea. Nu știu ce vede, dar trenul ăsta a rămas fără frâne și se avântă pe șine. O fi viitorul incert, dar cel puțin vom fi împreună.

— Crezi că mi-e frică de tine? o întreb.

Mă ridic, cu alura mea intimidantă, și o împing înapoi pe saltea. O prind de un picior și i-l îndoi de la genunchi.

— Ai avea dreptate să crezi asta, continui eu.

Mă aplec și o sărut pe partea interioară a genunchiului.

— Mă sperii îngrozitor, mai adaug.

— Și ce-o să faci în legătură cu asta?

Îi ridic poalele cămășii de noapte și dezvelesc o fâșie de mătase și dantelă care acoperă părul negru și îngrijit. Duc un deget chiar în mijloc. Când îl scot, vârful este umed. Scula îmi tresaltă veselă. N-o să rezist mult.

— Ești prea bună pentru unul ca mine, Bit, dar tu mi te-ai oferit, așa că nu mai există cale de întoarcere. Cireașa asta e mea, acum și întotdeauna.

Ea tresare, iar șoldurile ei răspund printr-o unduire instinctuală, neexersată. Îmi acopăr gura cu dosul palmei. Fanteziile mele prind viață acum.

Pielea ei e ca mătasea, dar nu precum cea ieftină vândută la metru în Midtown, la colț de stradă, ci una fină, care se ține sub sticlă și pe care n-o poți atinge decât dacă ești plin de aur și diamante.

Plimb o mână aspră, bătătorită, pe un picior auriu, făcând o călătorie lentă de la pielea netedă de la gleznă, pe gambă, pe rotulă și apoi până la curbura coapsei. Mâna îmi tremură ușor pe tot acest parcurs. Ating o operă de artă.

Ce mă surprinde e că încă nu am penetrat-o. Partea de jos a corpului îmi palpită ca o măsea care doare. Accept cu plăcere durerea. E singura care mă ajută să nu trec direct la acțiune.

— Simt că mor! geme Bitsy.

Degetele ei, albe la încheieturi, se înfig în saltea. I se arcuiește spatele, ridicându-i sânii. Sfârcurile sunt tari și mă imploră să le iau în gură.

Vreau s-o ating peste tot dintr-o mișcare — pe talia curbată, în locul secret din spatele urechii, la păsărica dulce care-mi face timidă cu ochiul, în timp ce freamătă de o nevoie neostoită. Parcă sunt cu capul în nori. Eu am făcut-o să simtă asta. Eu, nu vreun alt bărbat din lumea asta, doar eu. S-a păstrat pentru mine. Mă dorește.

Merită mult mai mult. Merită un bărbat din centrul orașului, cu mâinile curate și cu un cont gras în bancă. Merită o casă pe malul mării, vacanțe pentru care îți trebuie pașaport și un cămin sigur la care să revină seara. Nu-i pot oferi nimic din toate astea, dar ea tot pe mine mă vrea.

E stânjenitor și, totodată, înălțător.

Eu mă aplec. Ea se arcuiește în sus. Gurile ni se întâlnesc și se contopesc. Scoate un țipăt scurt, ca o pisicuță extaziată care are parte de prima zgârietură. I se depărtează buzele și limba mea îi alunecă în gură. N-am mai făcut niciodată asta, așa că o iau pe îndelete, să savurez momentul.

Plăcerea îmi intoxică sângele. Totul încetinește și timpul devine un concept străin. Nu sunt pe deplin conștient de ce e în jurul meu. Forțosu' și echipa ar putea bate chiar acum la ușă, aragazul ar putea lua foc, o bombă ar putea cădea dincolo de ușă. Aș fi surd și insensibil la toate astea.

Întreaga mea existență s-a redus la mica făptură de sub mine. Gura ei e singurul lucru pe care-l mai pot gusta. Suspinele ei sunt singurele sunete pe care le mai pot auzi. Trupul ei cald și îmbietor e tot ce mai pot atinge.

Nu observ când cearșafurile alunecă de pe saltea, nici că s-a făcut rece în casă, din cauză că am uitat să pornesc centrala. În acest moment, ea e totul pentru mine și mă bucur de asta.

Unghiile ei îmi intră în piele când mă trage spre ea.

— Acum! mă roagă ea.

— Nu încă.

Îmi depărtez scula de păsărica ei tentantă. Vreau să-i explorez tot corpul mai întâi. Simt adâncitura de la baza gâtului și umbra de sub ridicătura sânilor. Răsucesc unul dintre sfârcuri între degete, iar pe celălalt îl iau în gură și îl sug cu poftă.

Începe să respire sacadat, la intervale neregulate.

— Atunci, acum! Te vreau chiar acum!

Mă mănâncă să-i fac pe plac. Scula mea e tare și disperată, dar ceva încă mă reține.

— Bit, dacă fac asta, dacă *noi* facem asta, n-o să mai... nu pot să mai...

— Nu poți să mai renunți la mine?

Îmi ia mâna într-a ei și mă trage spre ea, până când sânii ei ard pe pieptul meu.

— Nu crezi că o să mai poți renunța la mine? Vai, Leka, dar și eu sunt în aceeași situație. Vreau să te țin aici, lângă mine, atingându-ne, pentru totdeauna. Asta mi-am dorit mereu. Nu va exista niciodată un alt bărbat pentru mine. Dacă nu mă vrei, o să mă fac pustnică. Destinul ne-a împărțit o mână groaznică la jocul de cărți al vieții, dar în compensație ne-a adus împreună. Te opui sorții dacă

mă îndepărtezi acum. Trebuie să mă iei, pentru binele omenirii.

Cu ultimele cuvinte mă tachinează și mă provoacă, dar e un licăr de incertitudine dincolo de ochii ei, o anume vulnerabilitate care-mi arată că aș putea s-o distrug cu ușurință dacă aș vrea, dar nu posedând-o dur sau nepotrivit, ci alungând-o.

O mângâi pe obraz cu degetul mare, aspru.

— Nu pot să fiu responsabil pentru declinul umanității.

— Nu-i așa?

Mă aplec și o mușc ușor de lobul urechii.

— Nici nu te pot lăsa să te faci pustnică. Tot o crimă ar fi și asta.

— Așa m-am gândit și eu.

Îi ridic șoldurile cu o mână. Ea se freacă de mine și-mi umezește scula, excitându-mă dincolo de limită.

— Acum nu mai poți da înapoi, zice.

— Nici nu vreau.

Înghit în sec și încet, cu grijă, împing capul gros al sculei în deschizătura ei strâmtă. Trupul i se deschide, dar se simte și o rezistență. Mă opresc și respir adânc, gândindu-mă să mai aștept, să mă abțin încă un minut, ca să nu stric această primă experiență a amândurora.

— Mai mult.

Se unduiește ușor sub mine.

— Vreau mai mult.

Și eu, Bit, și eu. Scula mea arde de dorință. O bag puțin mai adânc, și țesuturile ei umflate se strâng fierbinți în jurul ei. Sprijinindu-mă pe o mână, mă aplec să îi iau iar sfârcul în gură. Ea reacționează mușcându-mă de umăr. Avansez.

Scoate un țipăt, dar mă prinde înainte să mă pot retrage.

— Dacă nu mi-o tragi acum, o iau razna.

— O fac mai încet pentru binele tău.

Strâng din dinți.

— Prima oară doare.

— Astea-s povești de neveste bătrâne. Nu toată lumea simte durere prima oară.

Înghit în sec.

— Bitsy, dă-mi voie să...

— Nu!

O doare. Știu, dar nu mă pot opri. Pasiunea m-a cuprins și, până nu se scurge totul din mine, nu sunt bun de nimic. O să mă revanșez față de ea. O să-mi petrec restul zilelor și nopților revanșându-mă față de ea.

— Îmi pare rău, îi șoptesc în ureche și marchez pentru ultima oară.

Sperma țâșnește din mine de parcă aș fi spart un hidrant. Sămânța adunată într-o viață îi umple canalul uterin, scurgându-se printre noi, deși sigiliul dintre sexul meu și al ei e atât de strâns, că ar putea trece un examen de laborator.

— Îmi pare rău.

De data asta e mai degrabă o rugăciune pentru iertare decât o scuză.

Ea mă surprinde iar, agățându-se cu brațele de mine și râzând. Îmbrățișându-mă tare, îmi șoptește la ureche:

— Te iubesc, Leka Moore. Te iubesc!

Și am din nou erecție.

35.
Bitsy

— Futu-i, te iubesc, Bit! Te iubesc atât de mult, că aș vrea să-mi smulg inima din piept, pentru că aș fi distrus fără tine.

Leka tresare și geme sub mine ca un armăsar pur-sânge după o cursă epuizantă.

Când mă pătrunde, doare. O durere cum nu am mai simțit până acum, dar, dincolo de durere, există o rază de bucurie, un orizont al plăcerii. Am visat la momentul ăsta, în care trupurile noastre se contopesc ca într-un fel de sfântă comuniune. În fanteziile mele, îl auzeam rostind aceste două cuvinte. Durerea se retrage și sufletul mi se umple de o bucurie efervescentă, care se eliberează prin râs.

— Ce e de râs? mă întreabă Leka, sprijinindu-și fruntea transpirată de umărul meu.

Se sprijină pe un braț, ca să nu mă strivească.

Îl îmbrățișez strâns, dorindu-mi să fiu strivită de el.

— Sunt fericită.

— Fericită? Înseamnă că nu mi-am făcut treaba, pentru că eu sunt sfârșit.

Coboară de pe mine și se așază pe spate.

— N-am putut rezista mai mult de câteva mișcări.

În vocea lui se simte o nuanță de neplăcere care-mi străpunge norul de fericire. Mă ridic într-un cot și îl privesc nedumerită.

— Care-i problema?

— Eu.

Își trece o mână prin păr, apoi coboară brusc din pat.

— Stai acolo, îmi ordonă.

Din baie, se aude cum dă drumul la apă.

Mă uit jos, între picioare, și aproape țip din cauza șocului.

Dă fuga înapoi, cu un prosop ud în mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nimic.

Mă uit în jur, căutând ceva cu care să mă acopăr. Nu-l pot lăsa să vadă mizeria, că s-ar putea să sară pe fereastră.

— Am observat deja, recunoaște el.

Se așază lângă mine și patul se lasă într-o parte. Grijuliu, îmi îndepărtează mâinile de pe coapse și îmi pune compresa cu apă călduță între picioare.

— Te doare tare?

— Nu.

— Nu mi-ai spune dacă te-ar durea, așa-i?

Oftează și mă mângâie pe păr.

— Cât de tare te doare? Am niște analgezice, dacă vrei. Din alea adevărate, nu rahaturile de la farmacie.

— Ar trebui să știu de ce ai așa ceva în casă?

— Nu.

Scutur din cap. Există lucruri despre care nici el nu va dori să vorbească vreodată. Înțeleg și accept asta. Nu trebuie să știu detaliile. Cât timp nu-i afectează sentimentele față de mine, poate avea secrete. Știu că le consideră rușinoase.

— A fost mai mult șocant decât dureros.

Are buzele strânse și-mi dau seama că e nemulțumit de el însuși. După ce mă șterge bine, se duce iar la baie, să lase prosopul. Între timp, eu îmi pun cămașa de noapte și scot așternuturile de pe pat.

Când se întoarce, sunt pe punctul de a îmbrăca salteaua cu un cearșaf curat, cu elastic. Fără să zică nimic, el se duce în celălalt capăt al patului și mă ajută să-l întind bine. Când se apleacă să apuce cearșaful, observ că are o erecție imensă. Scula lui grea se bălăngăne în aer.

Dorința îmi inundă venele. Cum de îl doresc iar?

Respiră agitat. Clatină din cap.

— Nu. Treci în pat, Bit!

Mă bosumflu.

— Nu vreau.

— Treci în pat, îmi ordonă el cu o voce tăioasă.

Nu-mi pot suprima un fior de plăcere. Îmi reamintesc scena din *Secretara*, când Lee e întinsă pe biroul lui Edward și chipul ei se luminează de plăcere la fiecare palmă primită.

— Și ce-o să-mi faci? O să mă pălmuiești la fund?

Are o licărire în ochi.

— Nu mă provoca, Bit!

Dar eu vreau asta. Vreau să-l întărât până își pierde controlul iar, și iar, și iar. Vreau să fie liber cu mine cum n-a mai fost și nici nu va mai fi vreodată cu altcineva.

Duc mâna la tivul cămășii de noapte și-mi plec capul cu falsă pudoare.

— Mi-e frică de întuneric, Leka. Dacă vine vreun monstru după mine? Nu știu ce să fac. Să o iau la fugă? Să-l las să mă posede acum?

Un mârâit cutremură camera.

— Peste cadavrul meu!

— Și dacă monstrul încearcă să-mi smulgă cămașa de noapte?

Ridic poalele cămășii de noapte până mi se văd clar coapsele.

— Și dacă vrea să mă atingă aici?

Cu mâna cealaltă, apăs pe clitorisul care-mi freamătă.

— Doar pe tine te-am avut acolo, îi spun.

Nările îi freamătă, iar pometii proeminenți i se înroșesc.

— Și doar pe mine o să mă ai acolo, replică el.

— Dar dacă mons...

Nu apuc să termin propoziția, că e deja lângă mine, țintuindu-mă pe saltea.

— Acum ești a mea, Bitsy. Te-ai păstrat pentru mine.

Îmi depărtează picioarele.

— Mi te-ai dăruit mie.

Îmi ridică șoldurile.

— Păsărica asta e a mea de-acum.

Gura lui coboară pe corpul meu. Prima oară când mă linge peste deschizătură, am un șoc. Nu știam cât de sensibilă sunt acolo, jos. Nici cât de mult îmi doream asta. În cărțile porno pe care le citeam online eu și Audie, fetelor le plăcea la nebunie să fie gustate acolo, jos, dar, cum se întâmplă întotdeauna când citesc ceva, nu eram convinsă că în realitate e la fel de bine ca în ficțiunea imaginată de autori. E aproape prea bine. Încerc să mă smulg din strânsoarea lui.

El se depărtează un pic și ridică o sprânceană.

— Vrei să mă opresc?

— Nu! strig eu, dezolată când nu simt magia limbii lui. Nu te opri!

Mă plesnește ușor peste fund.

— Atunci, nu te mai mișca.

E o luptă. Atingerea lui mă face să mă zvârcolesc. Am între picioare terminațiile unor nervi despre care nici nu știam că există. Fac eforturi să mă abandonez acestei plăceri care-mi străbate corpul până la degetele de la picioare, lăsând senzațiile să se formeze ca niște valuri care se izbesc de un baraj, gata să-l dărâme.

Când se oprește din nou, o face ca să înlocuiască limba cu un deget lung și aspru. Eu suspin, în timp ce el mă mângâie delicat.

— Asta e, Bit. Așa ar trebui să te simți.

— Ca și cum aș muri? îngân eu.

El chicotește. Bărbatul ăsta râde, fir-ar să fie!

— Da, chiar așa.

Apoi introduce încă un deget.

— Ești atât de frumoasă acolo, jos. Mult contrast. Întunecat și luminos, roz și purpuriu. Ca o floare exotică. Și aici — mă ciupește de clitoris —, cum se numește mijlocul?

— O s... stamină? șoptesc.

— Da, așa.

Mă ciupește din nou și aproape că-mi pierd cunoștința.

Nu are nicio legătură cu ce am simțit prima oară. Asta mă face să jinduiesc și să tresalt, golită și împlinită totodată. Vreau mai mult. Mult, mult mai mult. Dar dacă mă mișc, se va opri, iar eu nu vreau să se întrerupă acest val de plăcere intensă.

Bagă și al treilea deget, și înlocuiește degetul mare cu gura, sugându-mi tare clitorisul. Mi se chircesc degetele de la picioare de la torentul de senzații care explodează,

insinuându-se în fiecare ungher al ființei mele, până sunt redusă la un corp care tremură și suspină, extenuat. Dar el nu oprește atacul. Mă răstoarnă pe spate și mă pătrunde.

Țip, dar, de data asta, nu de durere. De data asta e minunat. De data asta simt numai plăcere. De data asta înțeleg de ce există oameni care-și distrug viețile doar ca să mai aibă parte de o astfel de euforie.

Mă sărută pasional pe gât în timp ce-mi invadează trupul. De data asta, se mișcă mai lent, mai calculat. Simt fiecare centimetru al organului voluptuos care-mi atinge extremitățile nervilor excitați. Îmi ridic șoldurile și mă mișc în același ritm cu el — sau cel puțin încerc.

— Nu te mișca, încă nu vreau să termin, geme el.

E dificil să stau nemișcată. Mă zvârcolesc la atingerile lui. Strânge din dinți și se prinde cu mâinile de marginea saltelei, în timp ce eu îi oblig trupul să se miște. Este perfect modelat, cu pătrățele dure de mușchi acoperite de carne fierbinte și catifelată. Vreau să-l ating peste tot în același timp. Îmi blestem mâinile, prea mici pentru asta.

— Mă omori, mârâie el. Nu mai rezist mult.

Când vorbește, îi simt șuieratul din piept. Și-a sprijinit brațele lângă capul meu, și tremură din toate încheieturile. E nevoie de un efort imens din partea lui ca să-mi permită să-mi explorez senzațiile în timp ce îl simt tare în mine. Îi simt pulsul accelerat și bătăile rapide ale inimii când se mișcă. Sudoarea îi strălucește pe frunte și pe piept.

Cu admirație, îmi trec mâinile peste umerii lui și peste brațele tremurânde. Nu-mi vine să cred că facem dragoste. Nu-mi vine să cred că sunt în brațele lui. Nu pot crede nimic din tot ce se întâmplă și, cu toate astea, e real.

Mă întind și îl sărut, delicat și efemer.

— Atunci n-o face.

Trece impetuos la treabă. Își desprinde mâinile de pe saltea și pe una și-o strecoară sub mine, ca să mă țină de fund. Pe cealaltă și-o sprijină lângă capul meu. Se proptește cu un genunchi în saltea și împinge cu putere. Respirația lui zgomotoasă răsună în cameră când mă pătrunde și atinge un loc sensibil, tăindu-mi răsuflarea, dar el continuă să atingă locul acela iar și iar, până îmi pierd controlul. Termină odată cu mine și ne lăsăm amândoi purtați de valul acela de entuziasm până la extenuare.

Gâfâind epuizată, dar, vai, atât de satisfăcută, îmi descolăcesc picioarele de pe fundul lui și brațele de pe umerii lui. El se prăbușește lângă mine și mă îmbrățișează strâns. Ne agățăm unul de altul, încercând să ne recăpătăm respirația, să ne ordonăm gândurile.

Mă întreb dacă și el trăiește aceeași stare de exaltare și, cum sunt slăbită din cauza partidei de sex, dau glas gândurilor mele:

— Pentru tine a fost bine? Nu, nu răspunde. Nu știu de ce am întrebat.

Chicotește ușor și mă strânge în brațe.

— Mai bine ca niciodată.

Rânjetul lui mă scoate din minți. Adun bruma de energie pe care o mai am și îl lovesc cu o pernă.

— Asta ce vrea să însemne? Că te lauzi cu toate femeile pe care le-ai avut?

Evită întrebarea râzând, ceea ce mă enervează și mai tare. Găsesc și mai multe resurse de energie și îl lovesc în cap și cu perna lui. Se luptă să mi-o smulgă din mână și mă acoperă cu trupul lui greu. Are din nou erecție, dar nu pare să observe. Îmi trage însă degetele spre marginea cearșafului.

— Vrei să mă țin de ăsta?

Mă răsucesc în pat.

— Nu.

Trage de cearșaf și văd că s-au desfăcut cusăturile saltelei.

— Eu am făcut asta? întreb țuguindu-mi buzele.

Nici măcar nu-mi amintesc să fi apucat marginile saltelei, dar au fost minute bune în care am plutit în afara corpului meu. Aș fi putut să fac o gaură în zid cu piciorul și tot nu mi-aș fi dat seama.

— Nu, eu am făcut-o. Eu n-am...

Se oprește și se freacă la tâmplă cu podul palmei. Obrajii i se îmbujorează ușor. Este... jenat? E vorba despre faptul că e virgin? Mă topesc toată de cât de adorabil e.

— N-ai făcut niciodată sex, îi spun domol.

— Deci, știi.

Nu e chiar o întrebare.

— Când ți-am spus că nu mi-am tras-o cu altcineva, ți-ai dat seama că vreau să spun că n-am făcut-o niciodată.

— Da.

— Ai intuit bine.

Aprob din cap, pentru că nu am încredere în ce aș putea spune. Sunt mult prea fericită. Exagerat de extaziată. Îmi vine să bat din palme, dar nu vreau să par prostuță. Îmi dreg vocea.

— Nici eu, mă destăinui, uitând pe moment de mizeria pe care o curățaserăm mai devreme.

Colțurile gurii i se ridică.

— Mda, mi-am dat seama.

Bag degetul în materialul destrămat și mă întreb câtă forță trebuie să ai ca să rupi o țesătură cu mâinile goale. Apoi încep să chicotesc.

— Ce este?

Continui să chicotesc din ce în ce mai tare, până ajung să râd în hohote.

— Ce este? repetă el pe un ton agasat.

— E ca atunci când a bătut Edward perna, reușesc să articulez.

Nu are nicio reacție.

Îmi recapăt răsuflarea.

— Îți amintești de vampirul strălucitor?

L-am obligat să se uite la saga *Amurg* când aveam vreo 12 ani. Mi-a acoperit ochii cu palma în timpul celei mai penibile scene de sex filmate vreodată. M-am uitat mai târziu pe YouTube, să văd ce pierdusem, respectiv nimic. Vag, mă întreb dacă Leka e conștient câte scene de sex găsești pe YouTube. Mă decid să-i protejez inocența și să țin pentru mine informația asta.

— Am încercat să-l uit, recunoaște el.

Mă cuibăresc în brațele lui.

— Ai stat să vedem împreună toate cele patru filme. Așa mi-am dat seama că mă iubești.

— N-a fost chiar așa de rău, spune el, dar cred că ar zice orice în mahmureala de după sex.

— A fost oribil. Zi măcar o scenă bună.

Amuțește și mă mângâie absent pe mână cu un deget. E atât de liniștitor și sunt atât de obosită după sex, că mi se închid ochii de somn. Când sunt gata să ațipesc, spune:

— Scena de baseball?

Râd obosită și îl îmbrățișez strâns. N-aș mai putea iubi pe nimeni cum îl iubesc pe Leka. Cine altcineva și-ar stoarce creierii să găsească o scenă bună într-un film prost, doar ca să nu adorm eu dezamăgită? Nimeni.

— Să nu mă mai părăsești. N-aș rezista.
— N-o voi face.
— Promiți?
— Împreună pentru totdeauna!

Aceste cuvinte sunt aproape mai bune decât sexul. Aproape. Adorm cu zâmbetul pe față.

Trece o lună. O lună încântătoare, magnifică, în care singurul motiv de ceartă a fost să stabilim cine pregătește micul dejun. Câștig de fiecare dată, pentru că Leka, surprinzător, are foarte puțin autocontrol în prezența mea. E ca și cum primul nostru sărut a perforat barajul lui emoțional, iar orele de sex l-au făcut pur și simplu praf.

Încerc să nu profit de vulnerabilitatea lui. Audie m-ar fi presat să-l storc de bijuterii, mașini și proprietăți imobiliare, pentru cazul în care se răzgândește mai târziu în privința mea, dar singurul lucru pe care mi-l doresc de la Leka e dragostea lui, care se revarsă asupra mea.

— De ce te-ai trezit așa devreme?

Leka vine în spatele meu, îmi trage în jos rochia de mătase și mă sărută ușor pe umăr.

— Lucrez tură dublă azi. Cindy, fata din tura de zi, o duce pe bunica ei la spital pentru o operație la șold.

Leka se încruntă.

— Mi-ai zis asta de ieri? Că nu-mi amintesc.

— Nu. Știam că n-o să-ți convină și nu voiam să pierd timpul certându-mă pe tema asta, așa că am așteptat până în dimineața asta să-ți zic.

Mă las pe spate și îl sărut pe bărbie. Singurul lucru care-l face nefericit pe Leka e slujba mea. El crede că ar trebui să stau acasă cu fundul pe canapea și să nu fac nimic.

— Tură dublă? pufnește el.

Întorc ouăle cu grijă și verific sosul de unt și smântână.

— Tură dublă. Nu e sfârșitul lumii.

— Ești obosită și după una singură.

— Știu, dar nu mă deranjează. E o muncă cinstită și mă simt bine când încasez salariul. E plăcut să plătesc diverse chestii cu banii câștigați de mine.

— În regulă, spune el.

Surprinsă, sunt pe cale să scap ouăle de pe spatulă.

— Fără ceartă?

Își trece o mână prin păr, dar nu reușește decât să și-l ciufulească adorabil.

— Dacă ție îți place, trebuie să fiu fericit pentru tine. Presupun că te-ai plictisi stând toată ziua degeaba.

— M-aș plictisi enorm.

— Te-ai putea înscrie într-unul dintre cluburile alea, sugerează el.

Termin de pregătit micul dejun. Leka duce farfuriile pe masă și îmi ține scaunul, să mă așez.

— Ce fel de cluburi?

— Habar n-am. Uneori, bancherii cu care... hmm... lucrez vorbesc despre cluburi.

Îmi ascund un zâmbet.

— Nu cred că ai vrea să-mi petrec timpul în astfel de cluburi. Majoritatea sunt populate cu bărbați cu ego-uri exacerbate, care adună puncte culcându-se cu fotomodele sau actrițe. Sau și cu unele, și cu altele.

Leka se încruntă imediat.

— Atunci, fără cluburi. Clar, fără cluburi!

— O să mă duc la niște ore de *spinning*. E o sală aproape de serviciul meu, așa că pot merge acolo înainte de a

intra în tură. Sper să rămân în schimbul de noapte, ca să ni se suprapună mai bine programul.

— Eu nu prea am un program fix.

— Știu asta, dar în general ești plecat noaptea și, astfel, ne putem petrece zilele împreună, în loc să mă țin după tine în mijlocul după-amiezii.

Se joacă o vreme cu mâncarea de pe farfurie.

— Nu mă întrebi niciodată despre munca mea.

— N-am crezut că ai vrea să vorbești despre asta.

— Nu vreau, recunoaște el. Dar cuplurile își spun toate rahaturile, nu?

— Presupun, dar împărțim absolut totul, de la baie la pat.

Îl iau de mână, pe care și-a strâns-o pumn.

— Nu e nevoie să aflu astfel de lucruri. Doar mă iubești, nu-i așa?

— Sigur.

— Atunci nu mai e nimic de discutat pe tema asta.

Dar, undeva în mintea mea, o voce îmi spune că nu e chiar așa, însă o ignor, pentru că Leka mă iubește. Asta e tot ce contează.

36.
Leka

S-a întors Cesaro. Aparent, ca să supravegheze un transport de arme pe teritoriul grupării noastre, dar mă tem că altul este adevăratul motiv. Sunt îngrijorat de când l-am abandonat la club ca să o duc pe Bitsy acasă. Ca să pot dormi noaptea, mi-am spus că a uitat-o între timp.

Dar a revenit, și nu s-a mai întâmplat așa ceva într-un răstimp atât de scurt. În timp ce Justin e atent la mâncarea pentru Cesaro, de pe aragaz, eu îmi trec degetul peste tăișul cuțitului de filetat carnea. E suficient de ascuțit pentru a tăia gâtul unui om. Mary a folosit un cuțit identic pentru a-i tăia gâtul lui Gerry acum câțiva ani. Aș putea să-l folosesc și eu pentru a omorî un bărbat, exact la aceeași masă.

Plăseaua mi se odihnește în palmă. Eu însă prefer armele de foc. Poate că ar fi mai bine să-l împușc.

Se deschide ușa de la bucătărie și apare Sterno.

— Te caută o femeie, Părințelule.

— O femeie? întreabă Justin și Forțosu' la unison.

Toți trei se întorc spre mine, iar mie mi se înmoaie genunchii. La dracu', nu! E Bitsy. Sunt sigur. Scap cuțitul din mână, dau fuga la ușă și o deschid brusc, fiind cât

pe ce să-l strivesc pe Sterno în goana mea. Superba mea iubită e la o azvârlitură de băț de masa lui Cesaro — cu părul ei prins la spate cu o bandană roz, îmbrăcată *casual*, cu niște blugi mulați deschiși la culoare și un pulover negru și gros care i-a alunecat de pe un umăr, dezvelind breteaua subțire a maioului din mătase.

În lumina palidă a restaurantului, acel petic de piele pare aur topit. Toată lumea vrea să-l atingă.

— Nu știam că o cunoști pe fată, Sterno, răsună vocea lui Cesaro din celălalt capăt al restaurantului.

— A ajutat la identificarea asasinului unchiului tău, răspunde Sterno din spatele meu.

— Ah, o eroină. Vino mai aproape, fetițo! Abia te văd.

Cesaro își flutură degetele.

E cel mai negru coșmar al meu devenit realitate. Ajung lângă Bitsy din trei pași și o ascund pe jumătate în spatele meu.

— Cesaro, mă bucur să te văd! Mâncarea ta e gata imediat, spun.

Cesaro arborează un zâmbet crud.

— Mă bucur că ni te alături, Leka. Nu știam că faci și treabă de ospătar. Vreo problemă la brațul în care ții arma?

— Brațul în care țin arma e bine, mersi.

Ți-aș putea zdrobi fața cu el, ca să vezi de aproape cât de bine funcționează.

Cesaro râde.

— Bun, bun. Nu am vrea să fii acolo, cu noi, dacă n-ai putea trage cu arma. Nu prea ai fost bun la nimic altceva. Bine că știm cum stăm.

Îndreaptă un deget spre stânga mea, unde e Bitsy, care mă ține de braț.

— Ea cine e? O țin minte din seara aia, când am fost la club. Aveam de gând să sărbătorim împreună, când ea și-a făcut apariția într-o costumație delicioasă, dar tu ai luat-o de lângă mine înainte să apucăm să ne cunoaștem mai bine.

— E sora lui, spune Forțosu', care se apropie de mine ridicându-și pantalonii.

— Nu seamănă deloc, ciripește unul dintre oamenii lui Cesaro.

— N-are importanță pentru mine, ridică Forțosu' din umeri, ținându-și o mână în dreptul genunchiului. Sunt împreună de când ea era mică.

— Interesant, zice Cesaro și bate darabana cu degetele pe bărbie. Știi ce mi-a răspuns fata când am întrebat-o cine e?

— Nu.

— Sunt a lui Leka. Atât a spus. Am întrebat-o cine e, și ăsta a fost răspunsul ei. Loialitatea ta e extraordinară, omule. Extraordinară. Nu mai vezi așa ceva în zilele noastre. Fiecare are propria agendă. Fiecare își vede interesul. Așa-i, Sterno?

— Eu servesc familia, răspunde Sterno sec.

Futu-i! Să fie ăsta vreun test pentru oamenii lui Cesaro? Dacă e așa, ne așteaptă vremuri grele. Mă străduiesc să respir normal, să nu reacționez în niciun fel, să nu arăt cât de înspăimântat sunt. Cesaro e un om crud, care are o abilitate stranie de a-și da seama ce e important pentru un om, pentru a-l deposeda de lucrul sau de persoana respectivă. A distrus-o pe Camella și ar face același lucru și cu Bitsy. Trebuie să am grijă. Nu am voie să greșesc.

— Du-te și vezi în ce stadiu e mâncarea lui Cesaro! îi ordon.

Pe Bitsy o enervează că-i dau ordine, dar se duce fără să comenteze. O urmăresc toți cu privirea, în afară de mine. Eu stau cu ochii pe șarpele din încăpere.

Când se închide ușa în urma ei, Cesaro își ridică privirea pofticioasă și o întâlnește pe a mea. Un rânjet i se întinde pe față.

— *Fata* ta nu poate avea mai mult de 18 sau 19 ani. Costumația pe care o purta data trecută părea veritabilă. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru fetele în uniformă.

Nu spun nimic, pentru că știu ce urmează. Mental, plănuiesc scăparea pentru Bitsy. Bilet de avion diseară, spre Orientul Îndepărtat, apoi altul către Maldive, unde am o casă pe care am cumpărat-o acum câțiva ani, când am aflat că Cesaro are majoritatea contactelor concentrate în Europa de Vest. Odată plecată, îi trag un glonț în cap lui Cesaro și oricui mai respiră în direcția lui Bitsy. O să curgă râuri de sânge pe coasta estică, dacă de asta e nevoie.

— Nu mi-am dat seama că avem atâtea în comun, continuă el. Și mie îmi plac tinere. Cât vrei?

— Nu e de vânzare.

— Oricine este. În plus, tu ești al meu, așa că și ea îmi aparține. Aș putea s-o iau fără să-ți ofer vreo compensație materială, dar n-ar fi corect. Îmi place să-mi tratez corect angajații.

— E sora lui, repetă Forțosu'.

Știe că m-ar putea pierde într-o astfel de situație. Sunt cel mai bun soldat de aici. Nu s-a pierdut niciun transport și n-a fost ratată nicio misiune de care m-am ocupat eu. Cesaro n-o fi în stare să citească situația, dar Forțosu' știe că, fără mine, zilele lui la conducerea acestui teritoriu sunt numărate.

— E adevărat, Leka? Fata aia e sora ta, sau vreo bucățică pe care ai crescut-o de mică, ca un pedofil bolnav?

Cesaro se lasă pe spate, întinzându-și brațul pe spătarul canapelei de piele.

— E sora mea, răspund.

Dacă n-ar fi așa, ar fi mâncată. Ar fi trecută de la unul la altul ca o țigară, fumată până rămâne doar un chiștoc, apoi strivită sub bocancul cuiva.

— Și-mi spui că nu pot avea ceva ce-mi doresc?

E o întrebare la care nu pot răspunde, așa că nu o fac. Dacă spun da, îi contest autoritatea. Dacă spun nu, mă conformez cerințelor lui.

Evaluez situația. Am la spate un Glock cu 11 gloanțe. L-aș putea doborî pe Cesaro. I-aș putea ucide și cele patru gorile de aici. Din acel moment, totul ar depinde de Forțosu' — ar rămâne neutru sau i-ar asmuți asupra mea pe toți cei prezenți? Forțosu' și-a vândut propria fiică pentru mai multă putere. M-ar doborî într-o clipită.

Cineva deschide ușa de la bucătărie. Ținându-mi răsuflarea, mă întorc, cu mâna pe armă, și-l văd pe Mason aducându-i cina lui Cesaro.

— Unde-i fata? întreabă Cesaro tăios.

— Care fată? face Mason pe prostul.

Îmi vine să-l sărut pe puști.

Cesaro se strâmbă agasat.

— A lui Leka. Unde e?

— Ah, fata aia? A ieșit pe ușa din spate și n-am mai văzut-o de atunci. Am făcut ceva greșit?

Puștiul pare complet confuz și nu-mi dau seama dacă se preface sau e sincer. Nu contează. Bitsy a plecat. Are instincte bune și și-a dat seama că trebuie s-o șteargă.

Las mâna pe lângă corp și mă înclin scurt spre Cesaro.

— Dacă nu mai ai nevoie de altceva, m-aș duce să revăd planul de acțiune cu băieții. Vrem să stabilim cea mai bună rută pentru mâine.

Mormăie aprobator și începe să mănânce.

Îl iau pe Mason și îl împing în fața mea, ca să nu fie în bătaia puștii. Îi sunt dator puștiului. E o persoană prea bună pentru a se pierde printre noi, dar, dacă tot e aici, aș putea măcar să-l ajut.

— Mâine faci parte din echipă, îi spun când ajungem în bucătărie.

— Serios? face el ochii mari.

— Serios.

Fierbe de încântare, dar reușește să se controleze. Încă un punct în favoarea lui. Se deschide iar ușa și apare Forțosu'.

— Leka, hai să vorbim!

Îl urmez afară. Doi dintre oamenii noștri păzesc intrarea din spate. Le fac semn să intre să se încălzească.

Aștept ca Forțosu' să-și aprindă țigara, apoi întreb:

— Ce s-a întâmplat?

— De ce ești așa căpos în privința asta? E doar o noapte. Cesaro e destul de generos. El i-a cumpărat Camellei mașina, să știi. Nu regretă nicio secundă. Ai văzut-o astă-seară. Stătea acolo, în spate, cerșindu-i atenția lui Cesaro.

Mă lasă cu gura căscată. S-a mințit singur atât de des și de-atâta timp, încât are o impresie total greșită despre ce s-a întâmplat cu Camella. Noaptea aceea a distrus-o. N-a mai fost ea însăși de atunci.

— Nu se va întâmpla asta.

— Ce-o să pățească? Dacă e prima oară, s-ar putea să o doară un pic, dar Cesaro e un bărbat arătos, cu

multă experiență. Femeile se dau peste cap să ajungă în patul lui.

— Doar dacă mor eu o să pună mâna pe Bit.

Forțosu' își dă ochii peste cap.

— Faci o mare dramă din chestia asta, când nu ar trebui să fie. Tu i-ai dat tot ce are. Ai trimis-o la școală, i-ai dat un acoperiș deasupra capului și haine pe care să le poarte, iar ea ce-ți oferă în schimb? Dacă face chestia asta minoră, se asigură că rămâi în poziția privilegiată pe care o ocupi în organizație, iar ea continuă să se bucure de protecție cât timp merg afacerile. Dacă tu mori, cineva va avea grijă de ea. De-asta am încurajat-o pe Camella să o facă.

Mă holbez la el îndelung, în timp ce el fumează și evită să mă privească în ochi. Presupun că Forțosu' a pierdut controlul cu patru ani în urmă. A făcut un târg cu diavolul pentru bani, pentru putere și pentru așa-zisa poziție privilegiată. Nu mai am nimic de zis, așa că mă întorc și plec.

37.
Bitsy

Când ajung acasă de la serviciu, mă întâmpină o valiză pe hol. Îmi scot pantofii, trec pe lângă valiză și intru în bucătărie.

— Doamne, ce obosită sunt! Trebuie să beau ceva.

— Ai 19 ani, spune Leka din living.

— Mulțumesc că mi-ai adus la cunoștință. Habar n-aveam câți ani am, în ciuda faptului că mi-am serbat ziua de naștere acum două luni.

O aniversare pe care nu am petrecut-o împreună. Iau o bere din frigider și o deschid sfidătoare. Vina îmi stă ca un bolovan în stomac. N-ar fi trebuit să mă duc la Marjory's. Știu asta, dar mi-era foame — și de Leka, și de mâncare. Am lucrat în tură dublă și n-am petrecut niciun minut împreună în ultimele două zile. M-am gândit, prostește, că nu fac niciun rău.

Acum știu că am greșit, dar nu se mai poate face nimic în privința asta. Pretind că sunt calmă și beau berea pe care, de fapt, nu o prea vreau.

— Ce-i cu valiza? Călătorie de afaceri? Cât timp o să lipsești?

El își ferește privirea. Nenorocitul! Nici nu mă privește în ochi când mă exilează.

— Tu pleci într-o vacanță.

Se ridică și scoate o hârtie din buzunar.

Mă întorc cu spatele. Nu vreau să văd. Dacă ignor hârtia, valiza, expresia lui sumbră, o să pot să-mi trăiesc în continuare viața aici, cu el.

În timp ce golesc sticla de bere, în față îmi apare o bucată de hârtie, cu numele meu pe ea și un cod de bare.

— E o călătorie de două săptămâni la Tokyo. Ți-am rezervat un sejur cu ghid, ca să vizitezi toate restaurantele faimoase unde se servește *ramen*.

Degetele mi se încleștează pe marginea blatului de marmură. Marginile acestuia îmi intră în piele, dar tot ce pot simți e căldura iradiată de trupul lui. Ieri, înainte de coșmarul de la Marjory's, m-a luat pe la spate. Cu o mână mă ținea de talie, iar cu cealaltă îmi presa umărul pe saltea, punctând fiecare mișcare cu promisiunea că mă va iubi mereu.

Așa ceva vreau să-mi amintesc. Nu ce se întâmplă acum.

— Sper că te bucuri, spun, deschizând dulapul de sub chiuvetă și aruncând la coș cutia goală.

— Bitsy, ascultă-mă...

Mă întorc spre el.

— Ultima lună n-a însemnat nimic pentru tine? Respecți doar promisiunile pe care vrei să le ții? Mi-ai promis că nu mă mai trimiți niciodată departe de tine. Mi-ai jurat că vom fi mereu împreună.

I se citește suferința pe chip.

— E doar pentru două săptămâni, Bit. Ca să fii în siguranță.

— Îmi pare rău că am venit la Marjory's. A fost o greșeală, dar oamenii știu că exist. Am fost acolo când Mary l-a înjunghiat pe Gerry, bucătarul. Nu pot fi secretul tău mare și periculos, iar tu nu mă poți trimite undeva, departe, ori de câte ori apare o vagă urmă de pericol.

— Crezi că mi-e ușor? Crezi că mie mi-e ușor să te trimit departe de mine?

— Da! Cred. E mult mai ușor decât să fii abandonat. N-o să te iert că m-ai părăsit când aveam 14 ani. Atunci eram o povară. Balast. Dar nu și acum. Pot să conduc mașina. Pot să mânuiesc o armă de foc.

Am cântărit riscurile. Prefer să stau cu Leka și să-mi încerc norocul dacă cineva mi-ar vrea răul decât să fiu trimisă departe de câte ori apare vreun pericol. Viața e plină de pericole.

— Poți să și ucizi? atacă el.

— La nevoie.

Îl privesc insistent, încercând să par stăpână pe situație, în ciuda fragilității mele interioare.

— Nu te-am luat de pe stradă cu ani în urmă ca să ajungi să omori oameni când te faci mare.

Fața îi e schimonosită de o durere pe care nu vreau să o conștientizez, pentru că și eu sufăr. Pe amândoi ne ucide ideea de a fi despărțiți, dar asta nu va fi ultima oară. Știu că am dreptate. Mă va trimite departe iar și iar dacă nu îl înfrunt.

— Vrei să spui că era mai bine dacă mă lăsai acolo? Ce alte opțiuni aveam? Să fac foamea pe străzi? Să fiu violată de bătrâni jegoși la vârsta la care abia învățam să fac singură pipi? Tu m-ai salvat.

— Și o să continui să te salvez, pentru că, dacă nu o fac, acea faptă bună de atunci nu va avea nicio însemnătate.

— Adică sunt bună de regulat, dar nu-s bună să-ți fiu alături.

La replica asta, tresare. Dar nu e suficient. Nicio armă din arsenalul meu nu-l va face să-și schimbe hotărârea. Neajutorată, îmi dau seama de asta. Aș putea fi cel mai înzestrat orator și aș putea veni cu cele mai convingătoare argumente, dar tot aș pierde. S-a convins singur că există doar o soluție.

E evident că mi se frânge inima cu un zgomot atât de puternic, și mă mir că el nu aude. Sau poate că aude, dar mă ignoră.

E o reacție de autoapărare a inimii, pentru că nu pot să-l iubesc pe Leka și, în schimb, să fiu abandonată. Abia mi-am revenit când aveam 14 ani. Încă se mai aude ecoul inimii frânte, care răsună de câte ori suntem despărțiți, indiferent pentru cât timp. De asta am trecut pe la Marjory's. Mi-era dor de el. Mă temeam, așa că m-am dus după el. Acum, el vrea să trăiesc cu angoasa teribilă că am putea fi despărțiți în orice moment. O astfel de incertitudine m-ar ucide. Nu vreau să ajung o epavă. Vreau să fiu fericită alături de *el*.

— Dacă faci asta, îi spun încet, pentru că mi-e greu să articulez cuvintele când am un nod imens în gât, nu mă mai întorc. Te-am iertat o dată. Te-am iertat pentru că avea sens când aveam 14 ani, dar acum nu mai are sens. Dacă faci asta, am terminat-o cu tine pentru totdeauna!

Îi trântesc adevărul în față. Nu e corect să dai un ultimatum, dar ăsta nu e chiar un ultimatum. E o promisiune.

El respiră adânc.

— Poate că e cel mai bine așa.

Mă dau înapoi, lipindu-mă de blat. Deci asta este. Preferă să ne despărțim decât să-i fiu alături. Trebuie să-și dea

seama că pericolul care există acum, oricare ar fi acela, nu o să dispară.

Nu știu de ce, dar mai fac o încercare.

— Nu există o soluție simplă, ca să fiu protejată mereu. Aș putea muri mâine, călcată de un camion sau de tren la metrou. Aș putea muri înecându-mă cu o alună sau fiind împușcată din greșeală de un spărgător.

Și Leka e conștient de asta. Dar nu mintea, ci inima lui e cuprinsă de teamă. Iubirea noastră nu va supraviețui niciodată dacă el nu este suficient de puternic pentru a-și învinge această teamă.

— Îmi pare rău, îmi spune el. Chiar te iubesc. De-asta procedez așa.

Nu mai e nimic de spus. Nu că aș mai avea puterea să zic ceva. Îmi iau poșeta, îmi vâr picioarele în tenișii călcând pe ștaif, fără să mă mai chinui să-i încalț ca lumea, deschid ușa și plec. Nu vreau valiza. Nu vreau carnetul cu cecuri doldora de bani. Nu vreau amintiri cu el. Vreau să încep o nouă viață. Care să nu implice un bărbat care își ține temerile mai aproape decât dragostea.

E dificil să văd prin perdeaua de lacrimi, dar cunosc destul de bine drumul. Merg încet, tânjind să aud ușa deschizându-se. Tânjind să-mi aud numele. Tânjind să fiu iar în brațele lui.

Dar ușa din spatele meu nu se mai deschide. Vocea lui nu mă mai strigă. Singurele zgomote care se aud pe holul blocului sunt suspinele mele și clinchetul liftului care a venit să mă ducă departe de-aici.

Mă uit încă o dată lung la ușa apartamentului. Rămâne închisă. Intru în lift. Ușile se închid și ascensorul începe să coboare.

Deci... ăsta este finalul. Merg împleticindu-mă într-un colț al liftului și caut cu mâna balustrada, ca să nu mă prăbușesc pe podea. Mă doare inima. Tare, tot mai tare. Îmi lovesc sânul stâng cu palma, apoi îl strâng puternic, dar durerea nu scade. Din contră, crește odată cu fiecare clinchet al liftului, cu fiecare stradă cu care mă îndepărtez de casă, cu fiecare zâmbet al personalului hotelului la care mă cazez, până ajunge atât de mare, încât explodează și cad la pământ.

Nu mi-a spus nimeni că inima frântă este ceva real, fizic.

După ce plâng râuri de lacrimi, cobor cu greu din patul de hotel. În baie, îmi umezesc fața cu un șervet cald, îmi așez bluza albastră de mătase, care se răsucise pe trupul meu, și analizez în minte opțiunile pe care le am. Trebuie să plec din oraș, pentru că, dacă nu o fac, voi fi tentată să mă întorc la Leka. Am nevoie de un nou început, într-un loc nou — undeva departe de aici.

Voi supraviețui situației. Sunt tânără. Rănile sunt încă proaspete și de aceea mi se pare că ziua de mâine e un obstacol de netrecut. De asta îmi vine să mă bag în cadă, cu capul sub apă, și să stau acolo până îmi dispar gândurile din minte și durerea din inimă.

La birou, scot carnețelul pus la dispoziție de hotel și încep să fac o listă. Am nevoie de un loc suficient de mare pentru a trece neobservată și suficient de mic pentru a nu mă simți copleșită.

Nu am nevoie de un loc cu vreme caldă. Anii petrecuți în Vermont m-au făcut să mă obișnuiesc cu frigul. Îmi place să mă cuibăresc lângă un foc și să privesc cum se așterne zăpada. Totul pare proaspăt atunci. Ca și cum chiar ai putea s-o iei de la capăt.

Am nevoie de transport public, din moment ce nu am mașină și nici prea mulți bani. Nu vreau să folosesc cardul de credit pe care mi l-a dat Leka. Trebuie să tai orice legătură cu el, pentru sănătatea mea mintală.

Deschid o hartă a Statelor Unite pe tabletă și încep să filtrez localitățile până ajung la Minneapolis, unul dintre Orașele Gemene. E frig, dar localnicii știu să profite de asta, organizând petreceri și festivaluri ale zăpezii. Există o rețea decentă de transport public și sunt mai multe cartiere rezidențiale interesante. Găsesc un apartament care să se încadreze în bugetul meu. Fondurile îmi ajung la limită și va trebui să-mi găsesc repede ceva de lucru. Aș putea să fac curățenie în case sau să servesc la mese sau ambele.

Există cursuri la seral pe care le pot urma pentru a obține o diplomă profesională. Odată ce-mi găsesc un job mai bine plătit, o să pot economisi, ca să fac o facultate și să-mi iau licența. Intenționez să lucrez în domeniul asistenței sociale. Știu că e un job de rahat, dar aș vrea să pot ajuta copiii, dacă am posibilitatea.

Mă interesez în legătură cu disponibilitatea apartamentului și încep să-mi caut de lucru. Sunt o mulțime de joburi cu salariul minim, dar niciunul suficient de bine plătit pentru a-mi acoperi cheltuielile. Așadar, două joburi. În următoarea oră, îmi ocup timpul completând formulare online. După al cincisprezecelea, lacrimile mi s-au uscat și nu-mi mai plâng singură de milă.

Mă rog, nu prea mult.

Dar mi-e frig. Verific termostatul, care e sigur stricat, pentru că afișajul LED arată 22 de grade. Nu prea cred, ținând cont că mi s-a zbârlit părul pe brațe. Iau cuvertura de pe pat și mă înfășor în ea, apoi mai completez câteva

formulare prin care solicit joburi. Al cincilea este pentru o poziție de curier și, din nu știu ce motiv, mă face să mă gândesc la Leka. Încep din nou să plâng.

Dacă aș putea să nu-l mai doresc! Poate dacă aș merge la un chirurg cardiolog, care să-mi taie bucățile de Leka din organul ăsta inutil. Ba nu! Ar trebui să-mi scoată toată inima, pentru că nu există nicio bucățică din ea care să nu fie plină cu Leka.

Simțindu-mă neajutorată, pun capul pe birou. Când îmi las obrazul scăldat în lacrimi pe mapa de birou din piele sintetică, o simt scârbos de lipicioasă, dar sunt prea epuizată emoțional ca să am puterea s-o dau mai încolo.

O să fii OK, îmi spun. *O să fie bine.*

O să continui să-mi spun asta până o s-o cred.

O bătaie în ușă îmi întrerupe mantra. N-am comandat nimic la room-service și nu știe nimeni că sunt aici. Mă uit îngrijorată spre ușă.

— Cine e?

— Eu sunt.

Sar în picioare. Leka? Cum m-a găsit? Am ales un hotel la întâmplare. Privirea mi se oprește la telefon. *Proastă. Proastă. Proastă.* N-ar fi trebuit să-l pornesc. Ce greșeală de începător! Am plătit cu cash la hotel, dar nu m-am gândit să-mi iau un telefon cu cartelă.

— Ai greșit camera, spun. Te rog să pleci, altfel voi fi nevoită să chem paza.

Drept răspuns, Leka descuie ușa și intră în cameră.

— Salut!

Îmi flutur brațele ca și cum aș avea o baghetă magică și l-aș putea alunga cu ea.

— Pleacă! Încalci o proprietate!

Cum nici n-am vreo baghetă magică, nici vrăjitoare nu sunt, nu reușesc să scap de el.

— Cât de supărată ești?

— Sunt de-a dreptul furioasă, spun eu și îl țintuiesc cu privirea. Furia mea e incandescentă, și va rămâne mult timp la un nivel alarmant.

— În regulă.

Se apleacă și mă sărută. Îl las, pentru că, deși sunt supărată, sunt și foarte îndrăgostită și nu-i pot întoarce spatele. Dar îi permit să mă sărute doar câteva clipe, apoi îl îndepărtez.

— Doar timpul...

Mă întrerupe cu un alt sărut. Încerc din nou.

— Doar timpul va...

Sărut.

— Vorbesc serios...

Sărut.

— Nu glumesc...

Îmi deschide buzele cu limba și mă sărută. Când îmi desface cureaua de la blugi, mânia mea justificată se topește ca ciocolata la căldură, iar trupul meu se înfierbântă, lipit de al lui. Își depărtează picioarele și mă prinde în curbura lor. Mădularul lui țeapăn îmi atinge trupul — țesătura subțire a bluzei nu e chiar o barieră eficientă împotriva dorinței lui.

Mă ia cu amețeală și pierd din vedere motivul furiei, până când Leka îmi dă drumul și frustrarea îmi inundă din nou memoria.

Mă desprind din brațele lui și mă trag la o oarecare depărtare de el, ca să-mi recapăt răsuflarea.

— Nu se poate să mă dai afară, apoi să revii în pași de vals, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— De acord. Îmi pare rău. Fac pe mine de frică la gândul că ai putea rămâne, dar cea mai mare teamă a mea este că ai putea pleca. Dacă rămâi, ai putea fi rănită și asta m-ar ucide. Nu cred că relația noastră ar mai putea fi aceeași dacă s-ar întâmpla așa ceva.

— Normal că n-ar mai fi la fel, îl întrerup nerăbdătoare.

El se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Relația noastră se va schimba în timp. S-a și schimbat deja — înainte eram copil și tutore, acum suntem amanți. Poate că mâine vom fi părinți. Eu am crescut, la fel și tu, și relația noastră se schimbă. Doar dragostea noastră rămâne neschimbată. Cât timp ne iubim, putem face față oricărei schimbări. Dacă voi fi rănită, atunci ne vom ocupa de răni, și de sentimentul de vinovăție, și de durere și vom trece împreună peste toate, fir-ar să fie!

Îmi zâmbește într-un fel ciudat.

— În regulă atunci, iubirea mea. Vom duce această bătălie împreună.

— Perfect, răspund sec, dar cu buzele tremurânde.

— Ți-a trecut supărarea pe mine?

Vocea lui e atât de tandră, încât inima mea își ia zborul și, pentru că nu am deloc control asupra propriilor emoții, lacrimile îmi curg iar.

Leka intră în panică.

— Rahat! Ce s-a întâmplat? Am zis ceva greșit?

Îmi cuprinde obrajii cu palmele lui aspre, de parcă ar putea opri valul de lacrimi cu o barieră fizică.

— N-n-nimic, mă bâlbâi eu. Doar că mi-ai spus *dragostea mea*.

— Nu-ți mai spun niciodată așa! îmi promite el.

— Dacă nu-mi spui așa zi de zi până mor, o să te bat.

Îi trag un pumn în braț.

Nici nu clipește. Nu-mi dau seama dacă a simțit lovitura. Bicepșii lui sunt tari ca piatra.

— Ne-am împăcat? întreabă el cu un aer nerăbdător.

— De ce? îmi las eu capul într-o parte. Plecăm undeva?

— Sper că la doi metri în stânga ta.

— Doi metri în...

Mă uit peste umăr și văd patul.

— Ah!

— Exact! Ah!

38.
Leka

Sunt un infractor. Încalc legea. Omor oameni. Fur. Lucrez pentru indivizi care fac trafic de arme și de droguri. Dar niciuna dintre aceste fapte reprobabile nu se compară cu păcatul pe care îl comit acum. Dar nu o pot lăsa să plece.

Am dat de gustul raiului și sunt prea egoist ca să nu vreau să-l gust în continuare.

— Dacă te iau acum, asta este. Nu mai poți pleca niciodată.

— O amenințare presupune că ar trebui să-mi fie teamă de consecințe. Mie nu mi-e frică de tine.

— Ar trebui să-ți fie, spun și-mi strecor un deget în betelia blugilor ei. Ar trebui să-ți fie frică de mine. De lumea mea.

— Leka, tu nu știi atâta lucru? Eu sunt lumea ta.

Plină de îndrăzneală, face un pas spre mine și se ridică pe vârfuri, ca să mă sărute pe obraz. Scula îmi pulsează la contactul cu abdomenul ei.

— Asta e și mai înspăimântător, îi spun.

— Dar ție nu ți-a fost niciodată frică de nimic.

Nu mi-a fost înainte să apari tu în viața mea, și asta pentru că nu aveam pentru ce să trăiesc. Îi cuprind ceafa

în palmă și îi ridic bărbia cu degetul mare până ni se întâlnesc privirile.

— Ultima șansă.

Ultima șansă să scapi, înainte să te legi de mine atât de strâns, încât nici moartea nu ne va despărți.

Se apleacă și își pune obrazul în dreptul inimii mele, care-mi bate să-mi spargă pieptul.

— Mi-a fost odată frică. Pe aleea întunecată, când fugeam de omul violent care voia să-mi facă rău. Mă temeam de orice. De umbrele din apartament. De zgomotul pe care-l făceau arcurile patului în care era mama, în timp ce eu eram sub pat. De mirosul de vomă și de sudoare din baie. Dar cel mai mult mă temeam să nu fiu singură și uitată. Tu mi-ai alungat toate aceste temeri, Leka. Nu-mi pasă de ce se întâmplă cu mine, dacă suntem împreună. Lumea e de căcat. Știu asta. Știu că mulți ar spune că ceea ce facem noi e greșit, dar părerea lor nu contează. Doar tu contezi. Doar pe tine te vreau.

Am încercat. Am încercat din greu să fiu un om bun și să o trimit undeva, departe. Făcusem ceea ce trebuie, iar acum... ei bine, acum pun mâna pe rochia ei și i-o sfâșii. Acum e momentul să o revendic doar pentru mine.

Îmi strecor o mână sub fundul ei și o ridic. Își încolăcește imediat picioarele în jurul taliei mele, cu gleznele prinse una de alta. Cât străbat cei câțiva pași până la saltea, fundul ei se freacă de capul catargului meu ridicat. Contactul repetat mă excită. Strâng din dinți.

De fiecare dată când facem sex, mă lupt să nu termin prea repede. Mă excită atât de tare, că e suficient s-o văd, ca să ejaculez. Dar de data asta vreau s-o iau încet. Vreau să fac cu adevărat dragoste cu ea, să-i ofer o satisfacție

atât de mare, încât, dacă va veni vreodată timpul în care să facă o alegere, trupul ei să-și amintească de mine.

Tandru, o întind pe pat. Așternuturile albe din șifon îi încadrează corpul perfect. Îmi face semn că mă dorește în brațele ei. Îi spun să aștepte.

— Nu. Nu încă.

Îi bag un deget între picioare, apoi îl ridic și îi arăt vârful umed.

— Asta e rația mea zilnică, am nevoie de ea.

Face ochii mari, nerăbdătoare.

N-o fac să aștepte. Mă las în genunchi și îi depărtez larg picioarele, mai mult decât îi place ei, dar prefer să o văd cât mai bine. Are o păsărică superbă. E moale și bună de supt, strălucind excitată, ceea ce-mi provoacă un sentiment de smerenie.

— Ai de gând să te holbezi la hrana ta sau o să faci ceva în privința asta? ciripește ea, jumătate provocatoare, jumătate iritată.

Râd.

— Poate o să-i fac o poză.

— Fă o poză, dacă vrei să te omor!

— E al dracului de superbă. O operă de artă.

Îi încadrez cu mâna păsărica, apăsând cu degetul mare pe pliurile interzise. Încearcă să scape, dar o trag înapoi.

— Ei bine, este singura formă de artă pe care ai s-o vezi!

O explorez cu degetele între coapse.

— Ar fi bine să fiu singurul care o vede.

— Sau ce? mă tachinează ea.

Sunt cât se poate de serios.

— Sau o să păstrez la frigider într-un borcan o colecție de globi oculari.

Mă aplec și o ling prelung, din spate spre față.

— Ești a mea acum. Sunt singurul care privește păsărica asta. Singurul care o atinge. Singurul care o mănâncă.

Îmi lipesc gura de sexul ei, îl desfac cu limba și o regulez cu degetele, cu dinții și cu limba până când nu-i mai ies din gura aia obraznică decât țipete de plăcere. Se zvârcolește sub mine, și amândoi tânjim după mai mult și, totodată, ne temem de senzațiile astea. Trebuie s-o țin bine pentru a-i putea oferi starea de extaz pe care ne-o dorim și eu, și corpul ei. O țintuiesc cu gura până când se dezlănțuie printr-un țipăt ascuțit.

În timp ce ea coboară de pe culmile extazului, îmi smulg nasturii de la pantaloni și îmi scot scula grea și umedă și o împing în ea. Țipă din nou, dar nu-i arăt pic de milă.

O lărgesc cu vârful umflat al sexului meu. I-l întind înăuntru pe tot, până la rădăcină.

O aud cum gâfâie de epuizare.

— E prea mult, spune ea înecându-se. E prea mare. Futu-i, e enormă, o simt!

Asta pentru că a avut deja un orgasm. Țesuturile îi sunt inflamate. Labiile îi sunt congestionate. Crăpătura ei e acum o menghină. Vreau să ejaculez imediat. Abia mă mai țin pe picioare.

Îmi sug buza de jos, apoi o mușc până când gustul sângelui îmi inundă gura, iar ceața din mintea mea se risipește suficient cât să găsesc ultimele resurse să mai amân juisarea. Mă retrag încet, în ciuda împotrivirii ei.

Începe iar să geamă, mișcându-și capul dintr-o parte în alta.

Sânii îi tresaltă. Nu pot rezista tentației de a mă apleca și a-i suge întâi un sfârc, apoi pe celălalt, până își dă iar drumul pe scula mea.

Vreau să ejaculez. Îmi simt jetul consistent la baza coloanei vertebrale, ca un proiectil gata să țâșnească. Dar nu e încă momentul — ea n-a avut destule orgasme. Nu a avut destulă plăcere. Sângele îmi clocotește, sunt gata. De data asta, o să dureze mai mult. De data asta, o s-o facem încet.

Strâng din dinți și o scot din ea. Am scula atât de excitată, încât jur c-aș putea număra toți nervii din interiorul vaginului ei. Continui s-o regulez în ritm constant, tare și apăsat, în timp ce-i explorez fiecare centimetru al corpului cu gura. Descopăr că are un pistrui micuț sub buza de jos și o aluniță pe umăr. Îi apropii sânii unul de altul, mângâindu-i sfârcurile cu degetul mare până mă imploră să i le iau în gură.

Fac și asta, fac totul pentru ea.

— Ești foarte tare! N-ar trebui să-mi provoci atâta plăcere.

Mă opresc în toiul acțiunii și îmi ridic capul dintre sânii ei.

— Poftim?

Clatină din cap.

— Știu că e ridicol și complet greșit să aduc acum în discuție asta, dar ești foarte tare la pat.

Chipul îmi e scăldat în sudoare. Mă șterg, ca să nu picure pe fața lui Bitsy, care e roșie și încordată. Buza de jos îi tremură. Asta n-o face mai puțin sexy. Dacă are vreun efect, e acela că mă incită să i-o trag și mai tare, până când nerăbdarea din privirea ei se transformă în extaz pur. Mă face să-mi doresc să-i ating cu scula buzele obraznice.

— Vrei ca experiența asta să fie una neplăcută? o întreb luând-o prin surprindere.

— Nu. Ba da. Dar nu.

Confuz, încep să mă retrag.

Ea mă prinde de șolduri și mă ține aproape.

— Ești sigur că erai virgin?

Surprins, scap un hohot de râs.

— Mda.

— Nu pot să cred.

— De ce nu? Tu erai.

— Pentru că... uită-te la tine!

Face semn cu mâna în direcția mea.

Privesc în jos și-mi văd trupul obișnuit. Fac muncă fizică, așa că nu prea am grăsime în plus.

— Ce-i cu mine?

— Nu știi că arăți superb? Că oamenii întorc realmente capul după tine pe stradă? Cum grupuri întregi de oameni amuțesc când intri undeva?

Mă scarpin în ceafă.

— Cui îi pasă?

Oftează.

— Tot ești prea bun la asta. Nu-mi vine să cred că n-ai mai făcut sex înainte.

— Sunt doar atent.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că atunci când ți-e foame, te hrănesc. Când ești supărată, te las în pace și caut reluări de la *Fetițele Powerpuff*, să fie pregătite pentru momentul în care ieși din camera ta. Când te simți singură, o rog pe Audie să te sune. Când e pe cale să-ți vină ciclul, fac provizii de Advil și de înghețată. Înseamnă că atunci când te ating aici — o lovesc în tendonul din spatele genunchiului — te încordezi și vaginul ți se strânge. Dacă ți-o trag tare și lovesc...

O bag și o scot de câteva ori, până găsesc locul acela care o face să țipe de plăcere.

— ...acolo, mormăi eu malefic. Pot să te fac să ajungi la orgasm fără să fie nevoie să-ți ating clitorisul, ci doar atingându-te în acel loc care te face să țipi de plăcere.

Îmi las scula să alunece încet pe lângă mănunchiul acela de nervi care o fac s-o ia razna.

Începe să gâfâie. Degetele de la picioare i se încleștează de cearșaf. Mă afund în căldura ei umedă și sensibilă, îi depărtez mult picioarele și i-o trag tare, arătându-i cât de atent sunt. Cât de bine știu ce-și dorește. Cât de disperat sunt să-i ofer totul.

O fut mult și bine și, când am terminat, o întorc și o iau de la capăt. Îi mușc ușor sânii. Îi sug vena de pe antebrațși pe cea de la gât până îi apar vânătăi. O pălmuiesc peste fund până i se înroșesc fesele, și peste păsărică până se udă toată și mă implorăsă o iau iar, *s-o ascult și s-o mai iau o dată*. Ne regulăm ore-n șir și ne frecăm până ni se irită pielea, până asfințește soarele, până uităm complet de lumea de afară cu toate ororile ei.

Ne-o tragem până când adevărul din viața noastră se cristalizează și ni se imprimă în suflet. Ea mă iubește. Eu o iubesc. Asta e tot ce contează pe lume.

Și poate că din cauza asta nu sesizez imediat pericolul.

Din cauza asta nu aud pașii de pe hol.

Din cauza asta nu văd figurile mascate decât în momentul în care dau buzna pe ușă.

Din cauza asta arma mea este în celălalt colț al camerei, când am cea mai mare nevoie de ea.

39.
Leka

— Ai plecat fără să-ți iei la revedere. E foarte nepoliticos, spune Cesaro. Și nu e o dovadă de loialitate. Cum o să pot păstra disciplina în echipă, dacă tu, Părințelule, îmi ignori ordinele.

— Ți-am îndeplinit toate ordinele.

— Cu excepția ăstuia. Acest nimic pe care ți-l cer, iar tu mă ignori pur și simplu, ceea ce n-are nicio logică, pentru că eu sunt șeful aici. Eu sunt regele acestui teritoriu, ceea ce înseamnă că toți fraierii de-aici îmi aparțin. Dacă spun că vreau să i-o trag unei fete, nu contează a cui este ea, pentru că, în ultimă instanță, îmi aparține mie, cum îmi aparții și tu, nu-i așa, Părințelule?

Minciuna mi se oprește pe limbă, dar o forțez să iasă. Pentru Bitsy.

— Așa e.

Cesaro bate în masă cu degetele lui subțiri.

— Spui ceea ce trebuie, dar am impresia că nu ești chiar sincer. Voi ce ziceți, băieți?

Se întoarce către ceilalți din cameră. Toți, cu excepția lui Sterno, îl aprobă scuturând din cap.

— Vezi, nimeni nu te crede. Dacă nu fac nimic în ceea ce te privește, toți vor crede că Cesaro nu mai e stăpân pe situație. Îmi placi, Părințelule. Ai făcut treabă bună, dar acum trebuie să-ți dovedești fidelitatea față de mine. E foarte simplu. O chemi pe fată aici și îmi oferi o oră cu ea. Îți promit că ți-o dau înapoi, vie și nevătămată. Forțosu' poate confirma cât de mult i-a plăcut Camellei cum m-am purtat cu ea.

Forțosu', care tocmai își pregătește instrumentele de tortură, se oprește un pic și amândoi ne amintim noaptea cu pricina. Cum am găsit-o pe Camella întinsă pe masa de inox din bucătărie, devastată și plină de sânge.

— Forțosule! îl atenționează Cesaro.

Forțosu' ia un clește mare și îi șterge capătul metalic cu o cârpă. Pentru unii, e suficient să vadă instrumentele de tortură ca să-și dea drumul la gură. Am adus aici oameni care, doar la amenințarea cu tortura, jurau că-s gata să-și omoare propriile mame. Mi se strânge stomacul.

— Scuze, șefu', zice Forțosu', mă gândeam care ar fi cea mai potrivită unealtă pentru astă-seară.

Cesaro bate din palme, ca și cum câinele lui preferat tocmai ar fi făcut un giumbușluc pentru noi.

— Așa, vezi! Nu i-am oferit Camellei decât plăcere, și asta îi voi oferi și fetei tale, Părințelule. De fapt, ar trebui să-mi mulțumești, pentru că nu-s mulți într-o poziție ca a mea care să o aleagă pe ea în defavoarea altor păsărici din ogradă.

Indiferent ce va alege să folosească Forțosu', o să doară ca dracu', dar va trebui să rezist, pentru că Bit e în camera de deasupra și singura soluție pentru ca amândoi să scăpăm cu viață din povestea asta este să îndur. Asta este o durere trecătoare. Cea pe care Cesaro i-ar provoca-o lui Bitsy ar dăinui pe vecie.

— Ți-am fost întotdeauna loial, îi spun lui Cesaro. Fac parte din echipa asta de mai bine de 15 ani. Am făcut tot ce mi s-a cerut. Nu-i așa, Forțosule?

Până ieri, aș fi zis că Forțosu' m-ar susține în orice situație. Acum însă lumea e cu fundul în sus și nu mai știu în cine să am încredere.

Omul pentru care am muncit toată viața și alături de care am slujit mă privește îndelung, în tăcere, ca și cum ar pune în balanță supraviețuirea mea și darurile promise probabil de Cesaro. Îi transmit din priviri, cât de clar pot, că îi voi aplica și lui toate pedepsele la care voi fi supus eu astăzi.

— Leka e mâna mea dreaptă de multă vreme, spune Forțosu'. Ține oamenii la respect. Se pricepe la logistică, iar celelalte bande din zonă se cacă pe ele de frică din cauza lui. A fost nevoie de patru oameni ca să-l aducem aici, și chiar și așa au reușit doar pentru că unul dintre ei a îndreptat o armă în direcția fetei. E un instrument valoros.

Pe scurt, îl putem răni, dar nu prea mult. E tot ce poate face pentru mine și apreciez gestul.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de el, șefu'! mârâie unul dintre oamenii lui Cesaro.

Nu știu cum îl cheamă, dar va purta cicatricea de pe obraz multă vreme.

Cesaro clatină din cap și plescăie cu limba în cerul gurii.

— Știi cât de bun e Forțosu' în meseria asta, da?

— E cel mai bun, îl aprob eu.

Va fi o noapte lungă și dureroasă, dar aceste răni se vor vindeca. Mă așez mai bine în scaun și mă pregătesc sufletește. Cât timp iubita mea e în siguranță, nu au ce să-mi facă oamenii ăștia ca să mă oblige să cedez.

— Cel mai bun. Mai vedem noi. Hai să-i dăm drumul!

Forțosu' o ia ușor și-mi zdrobește degetul mic de la mâna stângă cu un ciocan. Mă trec toate apele și scot un șuierat de durere.

— Nu te înțeleg, spune Cesaro aplecându-se spre mine.

Are noroc că nu-i mușc nasul.

— Nu vreau decât o singură noapte. O noapte, și ne întoarcem cu toții fericiți la casele noastre.

Precum Camella? Precum celelalte fete din organizație, care aproape că fac pe ele de frică atunci când e Cesaro în oraș? N-o să-l las niciodată să se atingă de Bit.

— Nu e de vânzare.

— Ești un idiot, murmură Forțosu' în barbă. E inutil ce faci, o s-o aibă oricum.

Mă uit fix la amândoi. Cesaro dă semnalul să continue, iar Forțosu', cu un rânjet aproape imperceptibil, îmi zdrobește următorul deget. Degetele astea vor fi complet inutile când se vor vindeca. În curând, va trebui să treacă la cealaltă mână.

De obicei, Forțosu' e calculat și acționează ca un profesionist, dar în seara asta își îndeplinește sarcina cu un fel de furie. E vorba de resentimente, concluzionez. El nu a luptat pentru Camella și nu-i place să mă vadă pe mine luptând. Bitsy ar trebui să îndure ce a îndurat Camella, în caz contrar, el nu va mai putea trăi cu sine însuși.

Cesaro îmi dă un bobârnac în amalgamul de oase și sânge. Aproape că leșin de durere.

— Nu-mi vine să cred că te sacrifici pentru o păsărică oarecare, iar loialitatea ta față de ea mă intrigă. Trebuie să fie mortală în pat. O suge așa de bine? Are păsărica tapetată cu ecstasy? Acum mi-o doresc și mai mult.

Scoate limba și și-o trece peste buza de jos.

— Pun pariu că e gustoasă...

Explodez de furie și îmi rup legăturile de la o mână. Cesaro sare în spate, dar nu înainte să apuc să-l prind de pieptul cămășii. Îl trag spre mine.

— Să nu vorbești așa despre ea! mă stropșesc la el printre dinți.

Se agață de mâna mea când strâng cămașa în pumn și aproape că-l fac să se sufoce. E nevoie de toți cei patru oameni ai lui Cesaro plus Forțosu' ca să mă tragă înapoi și să-l îndepărteze pe Cesaro de mine. Se zbate să scape din brațele oamenilor lui și își șterge mâinile de pantaloni, ca și cum nu era cât pe ce să moară sugrumat de un prizonier.

— Tăiați-i mâna! ordonă el.

Forțosu' nu e de acord. Are resentimente, dar nu e prost.

— N-o să ne mai fie de folos dacă facem asta.

— Nu-mi pasă! explodează Cesaro.

Își pierde controlul. Începe să facă spume la gură.

— De ce nu-i tai doar două degete? sugerează Sterno. Fata e tânără, iar un bătrân invalid n-o să mai fie pe gustul ei.

— Începe cu degetele! ordonă Cesaro, prefăcându-se că nu l-a auzit pe Sterno sugerând exact același lucru. O să vedem cât de mult îl mai place fata după asta.

— Îmi pare rău, puștiule, spune Forțosu' și ia o lamă care-mi e la fel de familiară ca propria-mi mână. Cel puțin lasă-l să aleagă, spune el. Pentru toți anii în care a fost loial organizației.

E o formă jalnică de milă, dar mă mulțumesc și cu atât.

— Degetul mic, îi spun. Oricum, cine are nevoie de cinci degete?

Râd cu toții de parcă aș fi un comedian dintr-un spectacol la Madison Square. Mai am puțin și îmi mușc limba ca să nu țip când Forțosu' îmi taie vârful degetului. Și asta îl enervează pe Cesaro — tăcerea mea.

Ia o scândură și mă lovește cu ea peste coaste. Simt cum mi se strânge cutia toracică. Pocnetul oaselor rupte îmi răsună în urechi. Mai lovește o dată și vreau să țip, pentru că durerea e insuportabilă.

Dar Bit e în camera de deasupra. M-ar putea auzi.

40.
Bitsy

Ciulesc urechile, încercând să-l aud pe Leka, dar subsolul e tăcut ca un cavou. Înfrigurată, îmi strâng mai bine pe mine geaca de puf. E tot ce mi s-a permis să iau cu mine când oamenii ăia au tăbărât peste noi și ne-au târât afară din hotel.

A fost suficient un singur om pentru a-l supune pe Leka. Sterno, tipul înalt și slab ca o sperietoare-de-ciori, mi-a pus pistolul la tâmplă și i-a ordonat lui Leka să iasă din cameră.

— Mergi fără să faci zgomot și ea nu va păți nimic, i-a spus Sterno lui Leka, iar el l-a crezut și s-a conformat.

Același bărbat mi-a aruncat haina și m-a dus jos, la o mașină. Am urmat un Ford Escalade negru până la Marjory's, unde am zărit în treacăt cum Leka, legat și cu un sac pe cap, era scos din mașină și dus în restaurant. Sperietoarea m-a condus în separeul în care sunt acum și mi-a spus să am răbdare, că Leka se va întoarce la mine.

Apoi a dispărut la subsol. Asta s-a întâmplat acum 13 minute și 5 secunde.

Îi spusesem lui Leka că sunt mai multe șanse să fiu omorâtă plimbându-mă prin oraș decât de cineva din

organizația lui. Pentru că mă iubea, a lăsat garda jos și iată-ne acum — el, în camera de tortură de la subsol, iar eu aici, sus, tremurând ca o frunză proastă în bătaia vântului. Îmi vine să-mi scot ochii drept pedeapsă pentru toate tâmpeniile pe care le-am zis. Pentru că nu l-am ascultat pe Leka. Pentru că nu am dat atenție celor spuse de el.

Dacă l-aș fi ascultat, în loc să insist copilărește că drumul ales de mine este cel corect, el nu ar suferi acum. Și știu că suferă. Nu l-au dus cu forța la subsol ca să bea bere și să joace poker.

Doi dintre oamenii lui Forțosu' păzesc ușa. Când i-am spus lui Leka că știu să trag cu pistolul, n-am mințit și, deși n-am omorât în viața mea nici măcar o căprioară, acum n-aș ezita să-i împușc pe cei doi pentru a-l salva pe Leka. Dar nu am pistol și nici nu sunt atât de proastă sau de naivă încât să cred că i-aș putea doborî cu un cuțit de bucătărie. Probabil că m-aș împiedica și m-aș răni singură dacă i-aș ataca cu un cuțit.

Leka are dreptate. Un spray cu gaz lacrimogen nu este suficient pentru a ne apăra. Mă gândesc să sun la poliție, dar sunt sigură că și asta i-ar fi fatal lui Leka. Dar nici nu pot să stau degeaba.

— Să le duc ceva jos, băieților? Sigur le e foame, că sunt de ceva vreme acolo.

De 14 minute și 27 de secunde, mai exact.

— O să te cheme Cesaro când e pregătit, zice Mary, pe un ton rece, sumbru.

Încerc să nu par înspăimântată, dar nu cred că reușesc, pentru că Justin, bucătarul care l-a înlocuit pe Gerry, scoate un sunet gutural de tristețe.

— Adu-mi o farfurie de-acolo! face el semn cu capul spre un teanc de farfurii albe pentru desert.

— Chiar îi faci prăjitură cu ciocolată? îl întreb.

Scena e mult prea macabră. Jos, Forțosu', Cesaro și cine mai știe cine îl torturează pe Leka.

Justin confirmă.

— Cesaro a mâncat deja. Îi pregătesc desertul și încă nu e gata. Ciocolata nu e așa de fină cum îi place lui.

— Grăbește-te, îl impulsionează Mary. Îi place să primească desertul înainte de sex.

Mi se strânge stomacul. Nu lui Mary o să i-o tragă Cesaro când termină cu Leka. Presupun că o să mă violeze pe mine, chiar în fața lui Leka. Pare exact stilul lui.

Trebuie să fac ceva. Sunt patru oameni aici și patru la subsol, plus Forțosu' și Cesaro. Cum pot doborî opt oameni? Se aude o sonerie, și Justin se duce la cuptor și scoate un vas cu sufleu de ciocolată. Din cuptor se ridică vălătuci albi de fum. Aș putea să provoc un incendiu și să-i pun pe toți pe fugă. În haosul creat, Leka s-ar elibera și am fugi amândoi.

Există riscuri, dar e cea mai bună soluție pe care o am la îndemână. Văd ulei de măsline pe raft și unt într-un castron. Trebuie doar să dau foc acestor ingrediente. Aragazul la care gătește Justin funcționează cu gaz. Acolo trebuie să ajung.

Mă îndepărtez de perete. În fața mea, scena se încețoșează. Nu-l mai văd pe Justin, bucătarul cel slăbănog, ci pe Gerry, gras și roșcat. Rochia lui Mary nu mai e roșie, ci albastră. Duce mâna la buzunar. Clipesc și fac un salt.

— Oprește-te! zbier.

Mary și Justin se întorc spre mine în același timp.

— Ce este? întreabă Justin, rămas cu mâna suspendată deasupra prăjiturii, presărând o pudră albă peste desert.

Pentru că știu ce caut, văd cum Mary își deschide pumnul și din palma ei cade un praf peste prăjitură. Înainte să apuc să clipesc, își retrage mâna pe lângă corp. Dacă nu aș fi suspectat-o, n-aș fi observat gestul.

Îmi apare în minte imaginea lui Arturo ținându-se de gât și făcând spume la gură. Mary e lângă el. Îl acuză pe Gerry și, înainte ca acesta să apuce să se apere, ea lovește. Cuțitul îi taie beregata chiar când bucătarul se pregătește să spună ceva. *Futu-i!* Mary l-a omorât pe Arturo cu ani în urmă, iar Cesaro i-a luat locul acestuia.

Dar Cesaro nu a luat-o pe Mary alături de el, cum își imaginase ea. Dacă ar fi făcut-o, ea nu ar fi încă aici, oferindu-și farmecele lui Forțosu' și oricui mai e dispus să plătească pentru serviciile ei. Așa că, din ciudă sau din furie, Mary vrea să-l ucidă pe Cesaro în același mod în care l-a omorât și pe unchiul acestuia — otrăvindu-i mâncarea.

Privirea mea o întâlnește pe a lui Mary, care își dă imediat seama că am înțeles cum stau lucrurile. Pornim amândouă în același timp, dar eu sunt mai tânără, mai rapidă și mă aflu mai aproape de ușă. Deschid ușa și mă reped la subsol înainte ca gărzile să apuce să mă oprească.

— E Mary! strig eu. Mary l-a omorât pe Arturo. Mary l-a otrăvit pe Arturo! Nu mânca ciocolata! Nu mânca ciocolata!

— Javră!

Mary reușește să mă apuce de păr și mă trage înapoi. Mă smucesc din strânsoarea ei și mă avânt înainte.

Îi simt răsuflarea fierbinte în ceafă, dar reușesc să ajung prima jos și mă reped spre ușa de la camera din spate. N-am intrat niciodată pe ușa asta. La dracu', de fapt, nici măcar pe treptele astea n-am mai coborât vreodată. Dar, cumva, știu exact unde trebuie să ajung.

— Mary a făcut-o! strig imediat ce deschid ușa lovind-o de perete. Mary a făcut-o!

Se întorc cu toții spre mine. Cele două gărzi aflate de-o parte și de alta a ușii duc mâna la armă. Cesaro, care stă la jumătate de metru distanță de o masă aflată în mijlocul încăperii din beton, ridică o mână. Gărzile se retrag, iar eu îl observ pe Leka lângă masa respectivă, cu o mână atârnându-i pe lângă corp într-o poziție nefirească. Mi se întoarce stomacul pe dos.

Mă uit apoi la fața lui tumefiată. În jurul gurii și pe pomeți, pielea lui a început deja să capete o culoare galben-vineție.

La doi pași de masă e Forțosu', care ține într-o mână ceva metalic, înspăimântător. Îmi vine să vomit. Mă apăs cu o mână pe abdomen și mă străduiesc să mă controlez.

Cum face și Leka, pe chipul căruia nu se vede nicio urmă de durere.

— Ai ceva de zis, tânără Elizabeth? spune Cesaro ridicând din sprâncene. Sau ai venit să ne oferi un spectacol?

— E doar o târfă proastă.

Mary își face apariția lângă mine. Mă împunge în spate cu ceva ascuțit.

— Îi fac eu de petrecanie.

— Nu. Te rog. Poate să rămână să se uite.

Cesaro îmi face semn să mă apropii.

— Băiatul tău, Leka, n-a vrut ca tu să-ți petreci timpul în compania mea, așa că îi arătăm ce se întâmplă când oamenii îl privează pe Cesaro de ceea ce este de drept al lui. Ce părere ai despre asta?

Ce părere am, psihopat nenorocit ce ești? Îmi vine să iau cuțitul ăla mare de pe masă și să ți-l înfig în ochi. Îmi înfig unghiile în palme. Mă întorc spre unul dintre

oamenii lui Leka, pe care îl recunosc, cel cu mutră de sperietoare-de-ciori. El era aici în noaptea în care a murit Arturo. Era aici când Arturo mi-a promis o recompensă pe care nu am primit-o niciodată.

— Îți aduci aminte de mine? îl întreb.

Face semn că da.

— Arturo îmi datora o favoare. Vreau să beneficiez acum de ea. Mary l-a otrăvit pe Arturo și l-a ucis pe bucătar ca să ascundă adevărul. Mai devreme a presărat aceeași otravă pe prăjitura lui Cesaro.

Sterno se uită peste umărul meu la cei doi bărbați care păzesc ușa din capătul scărilor.

— Ce s-a întâmplat?

Cel mai tânăr dintre ei, Mason — cred — răspunde:

— Mary a pus ceva pe prăjitură, dar am crezut că e zahăr.

Vine cu farfuria.

— Nu-mi pot da seama de diferență doar după aspect.

Sterno ia farfuria și, cu vârful degetelor, rupe o bucățică presărată cu un praf alb. O duce spre gura lui Mary.

— Tu, prima!

Mary face ochii mari.

— Sunt... sunt alergică la ciocolată, spune ea și bate în retragere.

Dar nu ajunge prea departe. Cele două gărzi blochează ieșirea.

— Trebuie să te ocupi de asta mai întâi, îl informează Sterno pe șeful său. Ăștia doi mai pot aștepta.

— Sunt ocupat cu ceva aici, se plânge Cesaro. Nu mă pot opri acum, pur și simplu. În plus, imediat ce-i scăpăm din ochi pe ăștia doi, evadează.

Sterno clatină din cap.

— Unchiul tău a fost un om de onoare, dar a avut parte de o moarte nedemnă. Încă privește de sus, așteptând să fie răzbunat. Ca să-și găsească odihna veșnică, trebuie să te ocupi de problema asta.

— Stai un pic..., spune Cesaro, dar omul lui a ieșit deja pe ușă.

Mary încearcă să scape. Bărbatul mai în vârstă o prinde cu ușurință și o trage înapoi în cameră.

— Lasă-mă! Dă-mi drumul! N-am făcut nimic rău, se plânge Mary.

Încearcă să-și desprindă mâna din strânsoarea lui, dar nu reușește.

— Am terminat cu asta! zice Leka întinzând o mână spre gleznă, și abia acum observ că e legat de scaun.

Își taie legăturile cu un cuțit pe care l-a subtilizat de pe masă. Se ridică încet, cu mâna dreaptă pe lângă corp.

— Așteaptă! Așteaptă, am spus! bate din picior Cesaro.

— Femeia asta l-a ucis pe Arturo, răspunde Sterno, cu o expresie împietrită. Ea e mai importantă decât el.

Ceilalți bărbați murmură aprobator, iar posibilitatea ca oamenii săi să se întoarcă împotriva lui îl determină pe Cesaro să cedeze.

Cesaro se uită încruntat și scuipă o ultimă amenințare:

— Moartea e singura cale de ieșire, Leka Moore. Să nu uiți asta! Nu poți fugi de mine. Sunteți proprietatea mea. Amândoi.

— Cărați-vă! ordonă Sterno.

Nu e nevoie să ne spună și a doua oară.

Îl prind de umeri pe Leka și încerc să-l ajut cât pot. Merge încet, făcând eforturi să respire.

— Nu putem merge la doctor, nu?

— Nu, dar îmi poți cumpăra de la farmacie tot ce-mi trebuie. Oprim în drum spre casă. Va trebui să mă asculți cu atenție, ai înțeles? Și să faci ce-ți spun. Fără comentarii.

— Promit!

Aș vrea să oftez de ușurare, de spaimă și de vină, dar știu că asta l-ar răni pe Leka, așa că îmi reprim emoțiile și mă îndrept spre capătul aleii. Fiecare pas e mai lent decât anteriorul și mă tem că nu o să reușească.

— De ce nu-mi spui ce te doare, ca să știu ce să cumpăr?

— Ce nu mă doare? glumește el, apoi geme. Rahat! Nu pot să râd. Așa, deci: coaste rupte, degete zdrobite. Poate și o fractură de femur.

Simt că moare o părticică din mine. Degete zdrobite? Am apucat să le văd pe masa din subsol și ultimele două de la mâna dreaptă erau zob.

— Dar ceva în interior? Ai cumva hemoragie internă?

— Nu.

— De unde știi?

Leka se oprește și scuipă pe asfalt.

— Vezi?

Împrăștie pata umedă de jos cu vârful bocancului.

— Nici urmă de sânge. E totul bine. Ai venit la fix.

— Da, eu și sincronizarea mea perfectă, spun sarcastic.

Trebuia să fi declanșat un incendiu mai devreme sau să fi chemat poliția. Orice, doar să-l fi scos mai repede de-acolo. Rușinea se amestecă cu vina rezultând un cocktail bolnăvicios în stomacul meu.

Când ajungem la mașina lui, întind o mână.

— Conduc eu.

Îmi dă cheile fără să comenteze și se urcă pe locul pasagerului, chircindu-se de durere.

— Drumuri de rahat! înjur în timp ce ocolesc o groapă din asfalt.

Leka încearcă să se plângă cât mai puțin de durere. Fruntea îi este acoperită de sudoare, iar respirația, din ce în ce mai greoaie. Mai bine ar fi leșinat.

— Opresc la Duane Reade, lângă casă, îi spun.

Mă aprobă slăbit și închide ochii. Conduc spre casă cât pot eu de lin, dar îmi dau seama după cum își încleștează maxilarele din când în când că e îngrozitor pentru el.

Când parchez la băcănie, se ridică:

— Cumpără niște atele pentru degete. Ceva antiseptic și două sticle de votcă.

— N-am vârsta legală ca să cumpăr băutură, îi amintesc.

Bate cu cotul în consola centrală a mașinii. Înăuntru, găsesc un teanc de bani și două pașapoarte prinse cu un elastic. Scot elasticul și îmi cad în poală două cărți de identitate. Carnetele de conducere sunt emise de statul Arizona, în care nu am fost niciodată, iar numele de familie este Reed, nu Moore. Pe al meu scrie că am 22 de ani. Bag în buzunar permisul de conducere fals și, în ciuda noilor temeri provocate de actele false, reușesc să glumesc.

— Ce bune ar fi fost astea acum câțiva ani! Aș fi fost cea mai populară fată de la Boone.

Un zâmbet vag îi apare pe chip.

— Popularitatea pe care o cumperi e falsă. Trebuia să te protejez de asta.

Îmi vine să-i strig să nu mă mai protejeze, pentru că va muri dacă nu încetează. Dar eu am fost cea care a insistat și s-a rugat de el să rămânem împreună, așa că doar eu sunt de vină pentru ce s-a întâmplat. Îmi îngrop adânc

în suflet temerile, anxietatea și sentimentul de vinovăție. Aceste emoții nu mă vor ajuta acum. Leka are nevoie de cineva cu mintea limpede și cu mâna sigură, nu de o parteneră copleșită de anxietate și autocompătimire.

— Deci ai de gând să faci asta cu o mână legată la spate și mort de beat. Foarte tare.

Îmi iau geanta.

— Băutura e pentru mai târziu, spune el sumbru.

— Am priceput.

Sunt încântată că se gândește atât de departe în viitor și înspăimântată că se duce să se răfuiască singur cu Cesaro, cu o mână fracturată, mai multe coaste rupte, două degete zdrobite și cine știe ce altceva.

Mă grăbesc să cumpăr cele necesare. Mai durează doar câteva minute și ajungem acasă. Iau 100 de dolari din rezerva pentru situații de urgență a lui Leka.

— Mai ia patru, sugerează el.

— Așa mult?

— Să fim siguri. Nu banii sunt problema noastră.

— Corect!

Problema noastră constă în lipsa unor oameni care să ne ajute și în rănile lui Leka. Împăturesc în două cinci bancnote și i le strecor paznicului din parcare.

— Nu suntem aici, îi spun când ridică bariera.

— Nici nu v-am văzut, răspunde el după ce numără rapid banii.

Leka aprobă din cap și se prăbușește la loc pe scaun. N-am idee cât timp am reușit să cumpărăm pentru noi. Vreo două zile? O săptămână? Cu siguranță, nu suficient pentru ca Leka să se vindece.

Îl ajut să iasă din mașină și îl sprijin în drum spre lift. Urcăm la noi la etaj.

— De ce am cumpărat un apartament la capătul holului? pufnește Leka în timp ce ne holbăm la coridorul lung.

Drumul pare la fel de imposibil ca transformarea fânului în aur. Leka se chinuie să facă un pas, apoi altul, iar eu îl ajut. Dacă se prăbușește, n-am nicio șansă să-i car trupul de 90 de kilograme până în apartament. Îi transmit cumva energia mea și reușește să se târască tot drumul.

Ajuns în apartament, se duce în living și se prăbușește pe canapea, lăsând dâre de sânge și murdărie pe pernele gri.

— E un flacon de hidrocodonă în baie. Mi-l aduci, te rog?

Ies deja pe hol înainte să-și termine propoziția. În dulăpiorul cu medicamente, găsesc numeroase pastile care se eliberează doar cu rețetă: somnifere, antiinflamatoare și analgezice opioide. Le iau pe toate și le duc pe masa din camera de zi.

Abia acum observ cele două genți de pe podea. Una e plină cu bani, iar cealaltă, cu arme. Și încărcătoare. Și gloanțe.

— Te rog să-mi imobilizezi inelarul și să-mi bandajezi degetul mic, dar nu prea gros, ca să nu-mi afecteze priza pe patul armei, îmi cere el.

Ridic privirea din podea spre chipul lui, care e atât de dur, că pare sculptat în piatră. Privirea îi este ațintită la încărcător, pe care îl umple cu gloanțe. Simt că se rupe ceva în mine.

— Te întorci în seara asta? Acum câteva minute abia te țineai pe picioare, iar acum te întorci acolo?

— Nu se așteaptă la asta. Cesaro se va duce într-un club și se va face mangă. Oamenii lui vor fi obosiți. E noapte, așa că vor fi mai puțini oameni care să-mi observe prezența.

— Leka, te rog! Așteaptă o noapte, să-ți revii. Poate două. Ne gândim noi la ceva. Ai zis că banii nu sunt o problemă, așa că hai să angajăm niște oameni. Nu te poți duce singur acolo.

— Parcă ai zis că știi să tragi cu arma.

— Așa e, dar ca să trag în porumbei și în curcani și, poate, nu știu, să vânez cândva o căprioară!

Vocea îmi devine stridentă. Simt cum isteria pune stăpânire pe mintea mea, preia controlul.

— Tu nu trebuie decât să conduci mașina.

— Leka! Te rog! spun și mă prăbușesc în genunchi. E o nebunie. O să te omoare. Hai să fugim, mai bine. Lăsăm aici armele, luăm banii și actele noi, și găsim un orășel undeva, departe, unde să nu ne găsească Cesaro. Începem o viață nouă.

Clatină din cap.

— Nu. Cesaro n-o să lase lucrurile așa. Se știe că sunt omul lui și, dacă eu fug și el nu face nimic, se creează un precedent. Trebuie să mă omoare, iar acum e și pentru el cel mai bun moment să acționeze, pentru că sunt slăbit și rănit. Ai zis că mă vei asculta întotdeauna, fără comentarii, dacă suntem în pericol. Acum dai înapoi?

Îmi îngrop fața în palme, bântuită de propriile-mi cuvinte. Am spus toate astea și, la momentul respectiv, am crezut că așa va fi, dar, cum se întâmplă cu multe promisiuni, nu-ți dai seama care vor fi consecințele decât atunci când te confrunți cu ele.

— Nu-mi retrag promisiunea, dar și tu ai jurat că mă vei iubi mereu. Asta nu e mereu. Abia a trecut o lună.

— N-o să mor la noapte.

— Cum poți spune asta?

— Pentru că am prea multe motive să trăiesc. Acum, bandajează-mă!

Tonul lui calm, siguranța pe care o inspiră vorbele lui mă ajută să mă lupt cu panica. Iau antisepticul și bandajele și trec la treabă, stăpânindu-mi lacrimile, temerile și furia. Nu mă arăt deloc șocată când văd că jumătate din degetul mic al lui Leka lipsește. Asta e isprava măcelarului de Forțosu'. Poate chiar aș putea să împușc un om. Dacă aș da ochii cu porcul ăla, i-aș găuri boașele pe loc.

Leka stă cu stoicism să-i îngrijesc rănile. Încerc să fiu cât mai blândă, dar îmi imaginez că fiecare moment e agonizant. În sfârșit, am terminat.

— Adună toate lucrurile pe care vrei să le iei cu tine! Nu ne mai întoarcem aici.

Dau fuga în dormitor și îndes într-un rucsac câteva haine și articole de toaletă. Într-un colț al patului, văd primul iepuraș de pluș pe care mi l-a făcut cadou Leka. Cel pe care mi l-a cumpărat când am fost prima oară la Macy's. O să i-l dăruiesc la rândul meu copilului nostru. Scot din rucsac o fustă, ca să fac loc iepurașului, și mă grăbesc să ies din cameră.

El mă așteaptă pe hol.

— Doar atât iei cu tine? mă întreabă.

Îmi pun rucsacul pe umeri.

— N-am nevoie de altceva în afară de tine.

Îmi zâmbește pieziș, își pune cele două genți pe umeri și se îndreaptă spre ieșire. Îl cunosc prea bine ca să mă ofer să-l ajut.

În mașină, în drum spre hotelul la care e cazat Cesaro, Leka îmi face instructajul.

— Rămâi în mașină! Nu intra în hotel! Nu contează cât durează. Promite-mi asta, ca să-mi pot concentra atenția la Cesaro. Dacă nu mă întorc în 30 de minute, pleacă!

Încerc să mă împotrivesc.

— Dacă nu ești de acord, nu poți veni cu mine! spune Leka.

— N-o să te părăsesc niciodată, declar încrâncenată și-mi încleștez mâinile pe volan, de parcă ar fi un colac de salvare.

N-o să-l părăsesc niciodată, și nici lui n-o să-i permit s-o facă. Ori plecăm de-aici împreună, ori nu pleacă niciunul dintre noi!

41.
Leka

Hotelul e plin. Lui Cesaro îi place aici pentru că se găsește mereu câte o tânără dispusă să-și petreacă noaptea cu el pentru un teanc de bani și câteva liniuțe de cocaină. Sterno nu l-ar fi lăsat pe Arturo să se cazeze aici nici măcar o noapte, pentru că nu i-ar fi putut oferi protecția adecvată. Sunt prea multe intrări și ieșiri. Prea mulți oameni care nu sunt cazați aici, dar intră și ies din hotel. Prea mult din toate.

Din clubul de la subsol se aude tare muzica, și o mulțime de tineri frumoși — și fete, și băieți — se perindă prin hol, spre și dinspre barul din apropiere. Sunt doi bodyguarzi la intrare, dar niciunul dintre ei nu mă observă când intru. Sunt prea ocupați să se holbeze la fetele frumoase.

Trec pe lângă lift și mă îndrept spre scări. Dacă eu aș fi fost la conducerea dispozitivului de pază, aș fi pus cel puțin doi oameni în casa scării, doi la lifturi și încă doi în fața ușii. Înăuntru, ar trebui să fie cel puțin patru. Din câte știu, Cesaro a venit doar cu opt oameni după el, dar asta nu înseamnă că nu ia câțiva și din dispozitivul lui Forțosu'. Sau că nu e chiar Forțosu' aici.

Mă furișez pe scări, pe lângă zid, cu arma pregătită, îndreptată în sus. Observ ceva negru deasupra mea. Ca să distrag bodyguarzii, arunc o monedă spre balustradă și mă retrag din raza lor vizuală, ținându-mă cu o mână de coaste, care mă dor groaznic. Înainte să plec de acasă, am fost tentat să înghit jumătate de flacon de codeină, dar, dacă aș fi făcut-o, aș fi făcut un rahat aici. Niciodată n-am avut o misiune mai importantă decât asta. Nu lupt pentru echipă sau pentru bani, nici măcar datorită loialității mele fără rost pentru Forțosu'. Lupt pentru viața lui Bitsy și pentru a mea. Lupt pentru viitorul nostru. Iar lucrul ăsta e un analgezic la fel de eficient ca orice pilulă inventată vreodată.

Un bărbat îmbrăcat în negru și cu o cască în ureche se apleacă peste balustradă, două etaje mai sus. Bingo! Țintele unu și doi sunt în raza mea vizuală. Urc următoarele două etaje ceva mai repede. Bodyguardul care s-a aplecat peste balustradă e primul care o încasează — îi trag un glonț chiar între ochi. Pe următorul îl dobor o secundă mai târziu. Îl ridic pe unul dintre ei și îl împing prin ușă, folosindu-l drept scut. Trupul îi e împroșcat de gloanțele trase de oamenii din fața ușii de pe palier. Îi dobor și pe ăștia doi și mă ghemuiesc, așteptând ca cei care păzeau liftul să apară de după colț. Nu le ia mult. Cu ultimele gloanțe, îi lichidez și pe ei.

Adrenalina îmi dă energia necesară pentru a continua. Abia dacă mai simt durerea din coaste și pulsațiile din mâna rănită. Scot încărcătorul gol, îl las să cadă pe unul dintre cadavrele de la picioarele mele. Pun un altul plin în pistol, bat la ușă și fac un pas în spate. Un chip familiar apare prin deschizătura ușii.

Ni se întâlnesc privirile. El face ochii mari și dă să spună ceva. Nu știu ce. Poate și-ar fi cerut scuze. Mai degrabă ar fi dat alarma. Nu-mi pasă.

— Îmi pare rău, îi spun și îl împușc de două ori — întâi între ochi, apoi în inimă.

Forțosu' se prăbușește. Urmează o furtună de focuri de armă. Mă trântesc la podea, folosind drept scut trupurile căzute pe lângă mine. Când nu se mai aud gloanțele, sar în picioare și mă reped în cameră. În coapsa dreaptă am o senzație de arsură. Ceva îmi șuieră pe lângă urechi. Continui să alerg. Continui să trag. Continui să înaintez, până când singurele sunete care se mai aud în încăpere sunt respirația mea greoaie, scâncetele de teamă ale lui Cesaro și țipetele fetelor care-i țin companie.

Mă îndrept de spate și clipesc des, ca să alung din ochi picăturile de sudoare și de sânge. Fuseseră mai mult de patru oameni înăuntru. Forțosu' venise cu Lebădă, prietenul lui, și cu încă cineva din echipa noastră. Sterno zace pe jos, lângă unul dintre bodyguarzii principali ai lui Cesaro.

— Haideți, le zic fetelor. Ștergeți-o și uitați tot ce s-a întâmplat aici, altfel nu vă mai treziți din somn mâine-dimineață.

Cele două fac semn din cap că au înțeles și pleacă împleticindu-se, zbierând ca niște bocitoare profesioniste la înmormântarea unui bogătan. Am doar câteva minute la dispoziție până vin oamenii din dispozitivul de pază al hotelului. Dar nici nu-mi trebuie mai mult de un minut. Pun un încărcător nou în pistol.

— Stai! Stai! Putem ajunge la o înțelegere. Am o mulțime de bani. Forțosu' e mort. Poți prelua tu teritoriul lui. Nu vrei să-ți împarți cu nimeni iubita? Nicio problemă.

Oricum era doar un test. Un test de loialitate. De fapt, n-am vrut-o niciodată, bolborosește el.

Îl împușc între picioare. Îi țâșnesc lacrimile. Începe să urle, mai tare decât sirena pompierilor.

— Futu-i! Nenorocitule! țipă el.

Dintre picioare i se revarsă un șuvoi de sânge.

— Jur! Jur că te las în pace. Cheamă salvarea și uit că s-a-ntâmplat vreodată asta. Dumnezeule! M-ai împușcat în boașe, psihopat nenorocit! Te urăsc!

— Spune-mi că-ți pare rău, îi zic.

Îl înghiontesc cu arma în burtă. E groaznic să mori împușcat în stomac. E o moarte cu agonie lungă și dureroasă. Mă tentează ideea.

— Îmi pare rău! Îmi pare rău! repetă el ca un vierme patetic ce este.

— Cere-ți scuze pentru rahaturile pe care le-ai zis despre iubita mea.

— Da, îmi pare rău și pentru asta. Doamne! De ce m-ai împușcat între picioare? De ce?

— Cere-ți scuze că ai violat-o pe Camella!

— Pe cine?

Clatină din cap, apoi țipă — probabil că, mișcându-se, îl dor boașele.

— Pe fata lui Forțosu'. Ai violat-o acum patru ani.

— Iisuse! Cui îi pasă de târfa aia? țipă el.

— Cere-ți scuze pentru toate fetele și femeile pe care le-ai violat și cărora le-ai distrus viața!

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cine ești tu? Vreun cavaler pe cal alb? Crezi că le pasă târfelor că am zis câteva cuvinte nenorocite? Mai bine ia niște bani. Poți să-ți cumperi toate virginele pe care ți le dorești și să le închizi într-o casă, ferite de toți ceilalți bărbați. Îți poți

deschide propria congregație de mici călugărițe pe care să le babardești doar tu. Ți-ai dori asta, nu?

Ajung la concluzia că am lungit-o prea mult. Nu vreau să mai aud nimic care să întineze relația mea cu Bitsy. E exact cum spune ea: singurele păreri care contează sunt ale noastre.

— Nu contează! Am venit aici cu un singur scop. Cum mi-ai zis chiar tu, moartea e singura ieșire, îi amintesc.

— Nu moartea mea! protestează el.

— N-ai precizat a cui, îi răspund și îl termin trăgându-i un glonț în cap.

42.
Bitsy

Haide odată! Haide odată! mă rog de telefon. *Ești acolo de 20 de minute. Ai zis că va dura maximum 10.*

Frustrată, scutur telefonul. Urăsc să stau și să nu fac nimic. Am impresia că în ultimii patru ani n-am făcut altceva decât să-l aștept pe acest bărbat. Data viitoare — Doamne ferește să existe o dată viitoare! — merg cu el, pentru că nu ar trebui să facă asta singur. Cineva trebuie să-i păzească spatele, și e evident că asta este sarcina mea. O să mă antrenez zilnic să trag cu pistolul. O să învăț arte marțiale — judo, taekwondo, karate...

— Domnișoară?

Ridic privirea de la ecranul telefonului și văd un polițist care bate cu bastonul în geamul mașinii. *O, Doamne!* Țip surprinsă și scap telefonul din mână. Cade pe podea, între picioarele mele. Polițistul mă privește suspicios și bate din nou, și mai tare.

Deschid imediat geamul.

— Da, domnule?

Sunt o tânără care așteaptă lângă un hotel/club de noapte, îmbrăcată în pantaloni de trening și tricou, cu părul adunat într-un coc neglijent. Nu e chiar o ținută

de club. După cât l-am bătut la cap pe Leka să aibă grijă, să fiu eu cea prinsă? N-o să mai apuc să văd lumea cât sunt tânără. O să fiu închisă, până o să dovedesc că nu reprezint un pericol pentru societate.

— Staționați de 15 minute într-o zonă în care parcarea e interzisă.

— Hmm, mda, bine, vedeți...

Gândește-te ce să faci, idioato! Gândește-te!

— Aștept pe cineva.

— Evident. Permisul de conducere, vă rog!

Gândește-te mai bine!

Inima îmi bate mai repede și mai puternic în piept.

— Pe bunica, spun repezit. Se face dezinsecție în apartamentul ei, așa că tata a cazat-o aici peste noapte, dar e bătrână și are tendința să se rătăcească prin împrejurimi.

— E miezul nopții, subliniază polițistul.

Pe frunte îmi apar broboane de sudoare. E evident că nu mă crede, pentru că nimeni nu și-ar caza bunica la Bennington, un hotel care are reputația de a găzdui clienți dintre cei mai sofisticați. Bunicile merg la hoteluri liniștite, nu la cele cu o mulțime de paparazzi care așteaptă la intrare, pe trotuar, sperând să prindă câteva vedete în toiul acțiunii.

Paparazzi. Asta e!

— OK, m-ați prins. Lucrez pentru *GlossUp*.

Flutur rapid cardul de asigurare, ca și cum ar fi o legitimație de presă.

— Încerc să urmăresc un subiect. Am auzit despre Kiwi LaVante că se întâlnește pe ascuns cu Jack Torin. Dacă reușesc să prind o poză sau un video cu ei împreună, îmi plătesc chiria pe trei luni.

Interesul de pe chipul polițistului dispare imediat, fiind înlocuit cu o expresie de dezgust. Își trage cascheta pe ochi.

— Nu contează. Nu puteți parca într-o zonă interzisă. Circulați, vă rog.

Exact când deschid gura să protestez, aud cum bâzâie telefonul. E greu să disting ce scrie pe ecran, dar pare ceva de genul: *Scapă de polițist. Am terminat.*

Îi zâmbesc polițistului și bag în viteză.

— O să dau mai multe ture prin zonă, îi zic.

— Dă ture și nu te opri, spune el aspru, lovind ușor cu bastonul în portieră.

Mă încadrez în trafic, evitând câțiva șoferi enervanți. Uitându-mă în oglinda retrovizoare, observ că polițistul încă mă urmărește cu privirea, așa că nu îndrăznesc să mă opresc. Leka merge până în capătul străzii și cotește la stânga. Nu-l pot urma, pentru că e o stradă cu sens unic, foarte circulată. Înțeleg care-i planul lui. Merg până la următoarea stradă, unde fac stânga. La intersecție, îl zăresc pe marginea trotuarului. Și-a scos fesul de pe cap. Are mâinile în buzunarele de la geacă. Reduc viteza și opresc doar pentru câteva clipe. Leka se aruncă pe bancheta din spate.

Inima îmi bate puternic, abia pot ține volanul cu mâinile transpirate.

— Totul e bine?

Rostesc cuvintele pe un ton strident. El îmi zâmbește pieziș.

— Totul e bine.

Pornesc iar și îl urmăresc în oglinda retrovizoare cum se dezbracă. Își scoate mai întâi geaca. Apoi o mânecă de la cămașă, după care și-o scoate peste cap. Geme în timp ce face asta.

Probabil că îl doare tot corpul. Îi văd vânătăile de pe față chiar și în lumina slabă din mașină. Partea superioară

a obrazului stâng e umflată atât de tare, încât începe să-i afecteze vederea. Bandajele de la mâna stângă sunt îmbibate de sânge. Din felul în care-și ține mâna pe lângă coaste, mi-e clar că îl doare și când respiră.

Ia o sticlă cu soluție antiseptică dintr-una dintre gențile de pe podea și-și toarnă peste mână, alcoolul devenid efervescent când atacă bacteriile. Îmi dau lacrimile. Aș vrea să-i pot alunga durerea.

— Pare mai rău decât e de fapt, spune el, citindu-mi gândurile.

— Nu mi s-a părut că arată rău deloc, mint eu. Când eram la școală, m-am tăiat cu hârtie mai adânc decât sunt unele dintre rănile tale.

Scoate un mic hohot de râs.

— Spune-mi din ce pădure era copacul, ca să-l pedepsesc pentru ce ți-a făcut.

— Nu înainte să-mi spui tu numele tuturor celor care te-au rănit, replic eu.

Îi dispare veselia de pe chip.

— N-a mai rămas nimeni, Bit. S-a terminat. Acum ești în siguranță. Nu mai trebuie să plângi.

— Și tu?

Insist, pentru că nu-mi pasă de mine.

— Nu plâng pentru că mă temeam că aș putea fi rănită. Plâng — spun eu în timp ce-mi șterg lacrimile — pentru tine. Lacrimile mele sunt întotdeauna pentru tine. Dacă tu nu ești în siguranță, mi-e teamă pentru tine. Dacă ești rănit, sufăr. Te iubesc, Leka! Tu ești viața mea. Nu mi-am dorit niciodată bani, sau lucruri, sau pe altcineva. Nu te-am dorit decât pe tine.

Mă mângâie pe cap cu o mână aspră și fierbinte. Își apasă buzele pe ceafa mea și lacrimile îmi înceţoșează

din nou vederea. Păcat că nu există și ștergătoare pentru lacrimi, cum sunt cele pentru parbriz.

— Te iubesc, Bit! O să fim bine amândoi. Continuă să conduci. O să fim bine.

Și continui să conduc, agățându-mă de promisiunea lui, agățându-mă de iubirea lui până mi se usucă lacrimile, norii se risipesc și soarele răsare pe cerul dimineții. O să mergem mai departe, iar promisiunea pe care mi-a făcut-o când m-a găsit pe acea alee întunecată se va îndeplini.

— Te-ai înnegrit, îmi spune Leka, mângâindu-mă pe braț.

Întredeschid ușor ochii.

— Soarele... E atât de aproape... Nu există cremă cu un factor de protecție suficient de ridicat pentru a bloca razele de aici.

Mai ales când îți petreci cea mai mare parte a zilei întinsă pe un șezlong, sub soarele tropical, bând cocktailuri. Întind leneșă o mână și pipăi în jur, căutând loțiunea de protecție solară. Ating cu degetele recipientul de plastic, dar înainte să-l ridic, Leka mi-o ia înainte.

— Hei, pot să fac și eu asta, protestez.

— Sunt sigur că poți, răspunde el. Dar așa, am un motiv să te ating.

— Nu știam că ai nevoie de unul.

Îl privesc pe sub pălăria de soare în timp ce-și toarnă o cantitate generoasă de loțiune pe palme. Și el este bronzat. Doi ani petrecuți pe o insulă tropicală au efectul ăsta asupra oamenilor. Melanina iese la suprafață și pigmentează pielea — e foarte frumos.

Îmi ridică un picior și-mi sprijină talpa de abdomenul lui. Mușchii i se încordează sub degetele de la picioarele mele; începe să-mi întindă loțiunea pe piele. Nu mai

are pielea albă, ca iarna, dar corpul îi e la fel de musculos ca întotdeauna.

— Nu am primit nimic la poștă?

Înainte să adorm, Leka îmi spusese că se duce în oraș, să ridice corespondența.

— Câteva DVD-uri. O piesă pentru radioul pe care îl repar.

Îl împing cu tălpile.

— Nimic altceva?

— Așteptai ceva anume?

— Da!

Îl lovesc iar, în glumă.

— Și dacă mi-ai deschis coletul, o să mă răzbun.

Buzele lui superbe se curbează.

— Bomboanele tale Hershey's Kisses, în total două kilograme, sunt intacte în bucătărie.

— Ți-ai salvat viața! declar și mă las pe spate.

Îl privesc printre gene. E o plăcere să-l vezi, minunat să-l atingi și delicios să-l guști. Cu el alături de mine, uit de bomboanele pe care mi le-am dorit cu disperare zilele trecute. Nimic nu e mai dulce decât el. Îmi umezesc buza de jos cu limba.

Mă strânge ușor de gamba dreaptă după ce îmi întinde loțiunea pe piele.

— Ți-e foame?

Știm amândoi că nu se referă la mine. Îmi duc o mână la burtă, care a luat proporții.

— Când nu-i este?

Leka se apleacă și își freacă obrazul de burta mea.

— Atunci trebuie s-o hrănim.

— E un el, îl corectez, dar îl mângâi ușor pe creștet, ca să îndulcesc faptul că l-am contrazis.

Leka și-a dorit să fie fetiță din momentul în care am aflat că sunt însărcinată.

— Ar putea fi o ea, insistă el cu încăpățânare.

Se ridică și mă ajută și pe mine să mă ridic de pe șezlong. Razele soarelui, dar și faptul că am făcut dragoste înainte să ațipesc, m-au obosit.

Îmi trage peste cap o rochie de șifon cu un imprimeu cu flori albastre. Râdem, pentru că sunt neîndemânatică și brațele mele mai mult ne încurcă. În sfârșit, reușește să mă îmbrace și mă ia în brațe.

Mă sprijin de trupul lui puternic și îl las să mă ducă mai mult pe sus în bucătărie, unde găsim un coș cu fructe pe blat și ingrediente pentru sendvișuri în frigider, pregătite de menajera pe care Leka a angajat-o cu jumătate de normă când a aflat că sunt însărcinată. Leka a citit tot ce există pe internet despre sarcină și e convins că și cel mai mic efort ar fi prea mult pentru mine. Să spun că e hiperprotector ar fi prea puțin.

Îl las să creadă că lenevesc și, când e plecat, îmi fac treburile prin casă. Am învățat să fiu eficientă. Ignor fructele și rup punga argintie cu bunătăți. Bomboanele ambalate în hârtie poleită se rostogolesc pe blat. Desfac una și o bag în gură. Leka face un sendviș uriaș, suficient să hrănească toată populația insulei.

Ce viață perfectă! Sarcina merge bine. Am o pungă imensă cu bomboane de ciocolată în mâna dreaptă și un bărbat grozav în fața mea, cu pantalonii lui albi de in care-i atârnă pe șolduri și cu cămașa de bumbac roșu cu negru, descheiată cât să-i văd pectoralii bine reliefați și V-ul format în punctul în care se întâlnesc mușchii abdominali cu cei laterali. Mă foiesc pe scaun și vaginul

începe să-mi freamăte. Un alt efect secundar al sarcinii este o stare de continuă excitație.

— Ce film vrei să vedem? *Jaf în stil italian* sau *Ocean's 8: Jaf cu clasă*? întreabă el.

E aplecat deasupra capodoperei culinare, așa că nu-mi observă dorința din priviri.

— *Ocean's 8*, desigur. Rihanna înainte de toate.

Colțurile gurii i se ridică iar.

— Rihanna să fie.

Mai bag în gură o bomboană de ciocolată și mă uit la cel mai bun film din lume — cel în care soțul meu întinde maioneză pe pâine. Este o scenă simplă, domestică, dar pentru mine e un vis devenit realitate, ceva mult mai bun decât ar putea produce vreodată Hollywoodul.

Un singur lucru aș schimba la scena asta, și anume, locul în care ne aflăm. Mă mângâi cu mâna pe burtă și abordez subiectul care mă frământă de câteva săptămâni. Nu știu cum va reacționa. Nu s-a arătat niciodată nemulțumit de situația actuală. Nu mulți ar face-o. Acest petic de pământ din Maldive e mai frumos în realitate decât ar putea părea în orice fotografie. Apa e atât de limpede, încât trebuie să ieși în larg mai mulți kilometri pentru ca fundul oceanului să se ascundă privirilor. Fructele par coapte dintotdeauna. Sunt pești din belșug, iar oamenii din jur sunt buni și generoși.

Dacă simțim nevoia să avem companie, există câteva resorturi hoteliere în zonă, deși e drept că sunt rareori aglomerate, iar turiștii își cam văd de treaba lor. Singurul lucru care lipsește acestui paradis e viața de familie. Nu locuiesc prea multe familii în zonă și, cum sunt pe cale să aduc pe lume un copil și există posibilitatea să mai apară

și alții în viitor, încep să mă gândesc că viața pe insulă nu ni se mai potrivește așa de bine.

Acest paradis este perfect pentru doi oameni fără responsabilități, dar acum, că urmează să avem o familie, vreau să prind rădăcini undeva.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, îi spun.

— Ți-e dor de zăpadă? mă întreabă el calm, fără urmă de surpriză, ca și cum am fi pe aceeași lungime de undă.

— Da, oricât de prostesc ar părea, mi-e dor de zăpadă, și de pini, și de culorile toamnei, și de ploile de primăvară. Vreau să trăiesc într-un cartier de case, să am un petic de iarbă pe care tu s-o tunzi vara și o alee pe care să o deszăpezim iarna. Vreau să-mi văd copiii plimbându-se cu bicicleta pe o stradă care se înfundă, în timp ce eu bârfesc cu vecinele dacă dirijoarea corului de copii face parte din vreo sectă, pentru că îi învață pe micuți cântece ciudate.

— Atunci, hai să mergem!

Trântește o felie de pâine peste un morman de șuncă, piept de curcan și cașcaval și mușcă din sendviș.

— Dar o să fim în siguranță?

După moartea lui Cesaro, organizația lui Arturo a suferit o lovitură după alta, până când toți cei care aveau putere sau relații au sfârșit la morgă. Cei rămași în viață n-au avut forța sau dorința să țină banda unită. Conform ultimelor informații primite, Mary a fost obligată să mănânce prăjitura otrăvită. Mason a fugit și i s-a pierdut urma. Zăpadă s-a alăturat unei alte bande, mai mici, care fură mașini.

— Mda. N-a mai rămas nimic din ce-a fost. Marjory's a fost demolat pentru a se construi un bloc-turn.

Mai mușcă o dată din sendviș. Nu pare afectat, dar așa e Leka. Dacă i-ar exploda piciorul, mi-ar spune că nu-i decât o zgârietură.

— Marjory's a fost casa ta pentru mult timp, îi spun. E OK să-ți fie dor.

Pune sendvișul pe masă și ia un șervețel, cu care își tamponează colțurile gurii, apoi ocolește masa și se lipește de mine.

— N-am avut nicio casă până nu te-am întâlnit pe tine. Tu ești casa mea. Tu și copilul pe care îl porți, și toți ceilalți pe care îi vom avea. Nu-mi doresc decât să fiu acolo unde ești tu.

Epilog
Zach

Mulți ani mai târziu

Nu știu de ce am acceptat să vin. Familia Moore — o mamă zâmbitoare și un tată înfricoșător — mă sperie de moarte. Sunt singurul care sesizează pericolul. Toți ceilalți îl strigă pe domnul Moore pe numele mic, Leka, de parcă n-ar fi un prădător gata să-i termine pe toți cei care s-ar uita urât la copiii lui. Dacă mi-ar spune cineva că au fost găsite niște cadavre la cariera de piatră Tom's Quarry, unde lucrează domnul Moore, nu aș fi surprins.

Casa familiei Moore îmi dă fiori pe șira spinării. E mult prea ordonată și aranjată. Mobilierul e alb și scump, iar maică-mea suspină când se uită la câte canale TV au ei. Dulapurile de la bucătărie sunt de un gri-pal care-mi amintește de norii ce apar după o ploaie de vară. Miroase a vanilie și a scorțișoară, și se mai simte o aromă, caldă și îmbietoare, pe care nu o identific. Există chiar și o vază cu flori adevărate în mijlocul mesei din bucătărie. Sunt rotunde și foarte roz.

Urăsc faptul că-mi place de ei. Și mama ar merita ceva de genul ăsta. Dar la noi în bucătărie sunt cutii de

bere strivite, chiștoace de țigări și, pe jos, un linoleum vechi și lipicios. Singurul lucru care se găsește pe masa din bucătăria noastră e o pungă de chipsuri pe care mi-a lăsat-o bătrânu' după ce și-a făcut de cap azi-noapte. Uneori sunt muște în bucătărie, bâzâind pe lângă laptele stricat sau brânza uitată afară.

Aici n-ai zice că au existat vreodată muște sau gunoi. Afară, colegii mei de clasă se zbenguie în piscină. Mă uit la blugii mei pătați de ulei și la tricoul cu logoul echipei de baschet Tom's Quarry și îmi dau imediat seama că ar trebui s-o șterg de-aici.

E adevărat că sunt coleg de școală cu toți acești copii. Că jucăm baschet la același club — cel în care domnul Moore mi-a ordonat practic să mă înscriu. Ba chiar mâncăm la aceeași masă, la cantina școlii. Dar nu avem nimic în comun. Trebuie să plec de aici. Trebuie să-i găsesc pe Kincaid și pe Beckett, să-mi iau la revedere de la ei și să mă car dracului de-aici înainte să încep să mă topesc precum Vrăjitoarea cea Rea din Vest.

O mână grea îmi aterizează pe umăr. Mă răsucesc cu pumnii ridicați și mă trezesc în față cu chipul serios al tatălui fraților Moore.

— Domnule.

— Brooks.

Privirea îi coboară spre pumnii mei, pe care-i ascund imediat la spate.

— Ai uitat ceva acasă?

Bunul-simț, spune șmecherul din mintea mea. Dar blochez vocea respectivă și reușesc să dau un răspuns decent.

— Nu, domnule.

Sunt convins că știe că sunt pe cale s-o șterg.

Înainte să-mi dea drumul, mă strânge un pic de umăr.

— Bun. Copiii mei abia așteptau să vii.

Nu am nevoie de un translator pentru mesajele cu subînțeles ale domnului Moore, ca să-mi dau seama că asta înseamnă *ai grijă că, dacă-mi dezamăgești copiii, o să-ți îngrop cadavrul atât de adânc, încât rămășițele tale fosilizate nu vor fi descoperite mai devreme de mileniul următor.* Am un instinct de conservare dezvoltat, și tocmai de aceea vreau să plec. Cu cât petrec mai mult timp în casa asta cu Beckett, cu atât mai greu îmi va fi să renunț la ea. Și mă îndoiesc serios că domnul Moore vrea să fiu prin preajma fiicei lui.

Fac un scurt semn din cap și îi răspund:

— Mulțumesc că m-ați invitat.

Mă îndrept apoi spre ușa de la intrare, unde sunt întâmpinat cu un castron cu pepene roșu tăiat.

— Ah, Zach, ai venit! Duci tu fructele pe terasă, te rog?

Doamna Moore îmi pune castronul în brațe, obligându-mă practic să-l țin.

Sau poate a crezut că vreau să iau castonul și nu și-a dat seama că, de fapt, voiam să plec. În orice caz, am rămas cu el în brațe.

Doamna Moore face semn cu mâna spre curtea din spate.

— Haide, du-te! îmi spune ea.

Apoi continuă, adresându-i-se soțului ei:

— Leka, dragule, poți veni până aici să te uiți la ceva? S-a ars becul de pe veranda din față. Ar trebui să-l schimbăm înainte să se întunece.

Domnul Moore se lasă tras de soția lui spre verandă, dar îmi aruncă o privire severă peste umăr. *Să n-o dai în bară!* pare să fie mesajul.

Nehotărât, rămân nemișcat în bucătărie. Să n-o dau în bară înseamnă să plec sau să rămân? Ușa din spate se deschide și intră un șir de copii.

— Mamă! Tată! Am stricat masa, țipă Beckett.

Aleargă pe gresie și se oprește brusc când mă vede.

— Zach! În sfârșit! Credeam că nu mai vii.

Inima îmi bubuie în piept când ea mă întâmpină zâmbind. Are părul prins peste cap cu o bandană înflorată care, probabil, ar arăta ridicol la oricine altcineva. O cămașă transparentă, lungă până la coapse, îi acoperă brațele și umerii. Încerc să nu mă uit la picioarele ei dezgolite. Încerc din greu.

— Mda, mormăi eu. Prezent!

Nu sunt bun de gură când mă aflu lângă Beckett Moore. Mintea mi-o ia razna când sunt la o azvârlitură de băț de ea. *Adună-te, băiete! Fratele ei e la doi metri, iar tatăl ei e în cealaltă cameră. Amândoi te-ar zdrobi ca pe o insectă.*

Ar fi nevoie de amândoi să mă prindă și, până s-o facă, aș fi deja la mașină, cu ea de mână, ripostează șmecherul din mine.

Am un alter ego șmecher, cu tupeu mult și creier puțin.

— Aici! încerc eu să plasez altcuiva castronul cu fructe, ca să ajung cât mai repede la mașină, dar retragerea îmi este blocată din nou.

— Ce s-a întâmplat? întreabă doamna Moore, care s-a înființat imediat în bucătărie.

— S-a stricat umbrela de la masa de pe terasă, răspunde Beckett.

Ne întoarcem cu toții și vedem umbrela de soare galbenă răsturnată pe-o parte. O tijă de metal albă și subțire se ridică deasupra capacului pe care ar trebui să-l țină în poziție corectă. Mă pregătesc pentru o explozie de furie. Dacă am fi la mine acasă, tatăl meu ar urla deja.

— Chestia aia trebuia înlocuită de anul trecut, spune domnul Moore. Cred că mai am prin casă niște bandă adezivă care să o fixeze temporar. Revin imediat.

Dispare pe ușă. Nici nu apucă să se închidă bine ușa, că Mindy, o fată cu părul scurt și picioare lungi, spune:

— Ai un tată *hot*, Beck. Superhot. Adică... dacă aș avea probleme de atașament cauzate de relația cu tati și, din cauza asta, mi-ar plăcea bărbații mai în vârstă, el ar fi primul la care aș apela să mi le rezolve.

— Tu chiar ai probleme de atașament, spune Sam.

Sam joacă fundaș pentru echipa de baschet All Star Shooters.

— Sam, termină!

Mindy îl plesnește cu putere pe Sam peste umeri.

— Ce este? protestează Sam. Chiar are probleme de atașament. A spus-o chiar ea când Kincaid juca rolul psihologului la cursul de probleme comportamentale și societate ținut de doamna P.

— Are dreptate, e de acord Sarah. Eu am probleme de atașament și aș fi încântată să-mi îndrept comportamentul distructiv către toți bărbații din familia Moore.

— Nu vreți să schimbăm subiectul? intervine Beckett, îndreptându-și ochii superbi spre tavan. E tatăl meu și e căsătorit.

— Și fericit, adaugă Kincaid.

— Scuze, o să încerc să-mi controlez poftele, spune Mindy, dar rânjetul ei sugerează contrariul.

— Eu sunt gata să-mi ofer serviciile, spune Sam. Îți pot da niște pălmuțe la fund la fel de bine ca oricare dintre ei.

Lovește aerul cu palma întinsă.

Beckett se cutremură. Eu îmi încleștez degetele pe castronul de plastic, gata să i-l sparg în față lui Sam.

Ca și cum ar fi observat că sunt pe cale să fac implozie, Kincaid îmi ia castronul din mână și i-l dă surorii sale.

— Haideți să ne abținem de la spectacole pornografice în bucătăria mamei, ordonă el. Eu merg sus cu Zach, să se schimbe.

— Perfect. Ne vedem afară, ciripește Beckett și toate gândurile mele de ducă se topesc precum înghețata în luna lui cuptor.

— Ne vedem afară, repet eu ca un ecou și dau s-o urmez pe terasă.

O mână mă ține în loc.

— Slipul! îmi amintește Kincaid.

Mă înroșesc în obraji și-mi las capul în piept, pentru că nu vreau ca fratele lui Beck să-mi ghicească toate ideile libidinoase care-mi trec prin cap.

— Mda, o iau înainte!

În timp ce îl urmez pe Kincaid afară din bucătărie și traversez sufrageria ca să mă îndrept spre scară, aud pe cineva comentând:

— Ce calmi sunt părinții tăi! Eu mi-aș fi luat-o zdravăn dacă aș fi stricat o masă acasă.

— Domnul Moore n-ar răni nici o muscă, spune un băiat.

Sper ca prietenii mei să nu fie nevoiți să-și poarte singuri de grijă. Pentru că n-au instinct de supraviețuire, sunt ca pasărea Dodo care a dispărut ca specie. *Calm, de gașcă, relaxat* sunt cuvinte pe care nu le-aș folosi niciodată pentru a-l descrie pe tatăl lui Kincaid. Copiii ăștia nu observă cum el îi urmărește continuu? Calculează în minte riscurile potențiale și e pregătit să-l facă una cu pământul pe oricine, la cea mai mică amenințare la adresa familiei sale.

Nu cred că am să mai pot veni vreodată aici. Vede prea multe. Iar Beckett seamănă foarte mult cu tatăl ei. Când ne-am întâlnit prima oară, ea mi-a ignorat mutrele, răspunsurile monosilabice și comportamentul neprietenos. Mi-a zis că și-a dat seama că indiferența mea e doar o mască, și că și ea s-ar fi purtat la fel dacă ar fi fost transferată la cinci școli în șase ani. A spus-o natural, ca și cum atitudinea mea adversă față de tot și de toate ar fi fost ceva normal, așa că nu m-am putut supăra.

Nu că s-ar putea supăra cineva pe Beckett Moore mai mult de o secundă. E personificarea razelor de soare. Camera e mai luminoasă, cântecele sunt mai armonioase și mâncarea e mai delicioasă când își face ea apariția.

M-a prins în mrejele ei mai bine decât sunt prinși peștii într-un năvod.

În capătul scării, sunt trei uși. Îmi oblig picioarele să o ia la stânga, spre camera lui Kincaid, și nu la dreapta, unde e dormitorul alb cu galben al lui Beck. Am avut ocazia să arunc o privire înăuntru — a fost suficient, pentru ca visele mele să aibă o bază solidă, formată dintr-un pat dublu acoperit cu o cuvertură în dungi albe și galbene, abțibilduri florale lipite pe pereți și un balansoar galben. În visele mele, i-am făcut o groază de chestii lui Beck în balansoarul ăla. Chestii care, probabil, nici nu sunt legale. Chestii care sunt împotriva legilor fizicii. Chestii pentru care fratele ei, care acum caută un slip, probabil că m-ar omorî.

— Ăsta ar trebui să-ți vină.

Kincaid îmi aruncă un șort de baie.

— Te poți schimba aici sau în baie.

— E bine aici.

Kincaid și sora lui împart o baie. Ultima oară când am folosit-o, aproape că am fost prins mirosindu-i șamponul.

E mai bine să mă țin departe de tentații. În plus, eu și Kincaid suntem colegi la școală și coechipieri la echipa de baschet. Mi-a mai văzut podoabele, și eu pe ale lui.

Traversează camera și se duce la fereastra care dă spre curtea din spate, și se uită în jos la prietenii lui, ca să îmi asigure un pic de intimitate. Îmi ia doar o secundă ca să-mi scot jeanșii, șosetele și chiloții. Tenișii mi i-am lăsat la ușa de la intrare, unde sunt și încălțările tuturor celorlalți, făcute teanc.

Slipul de împrumut mă strânge un pic în talie. Îmi încrucișez brațele la piept, simțindu-mă ciudat să merg cu tricoul la piscină. Dar știu că dacă mi l-aș scoate, aș da naștere unor întrebări la care nu vreau să răspund. N-ar fi trebuit să vin aici, dar copiii Moore sunt greu de refuzat.

Kincaid e încă la fereastră, zâmbind. Îmi place mult de el. Mă cuprinde rușinea. N-ar trebui să port slipul lui, să mănânc la el, să înot în piscina lui, când tot ce-mi doresc este s-o iau pe sus pe Beck și s-o duc într-un loc intim, unde s-o deflorez într-un milion de feluri.

— Frate, vreau să i-o trag soră-tii, îmi iese pe gură.

— Știu.

Cât pe ce să-mi înghit limba. Îmi cade fața și îmi ia ceva timp până să-i răspund.

— Știi?

— Nu sunt orb. Toată lumea știe.

— Când spui toată lumea...

— Sarah, Mandy, Sam, Venny, Claud...

Kincaid mai înșiră niște nume pe care nu le recunosc, apoi încheie:

— ...mama și tata.

Mi se înmoaie picioarele.

— Taică-tu? behăi eu.

— Tata, îmi confirmă ticălosul zâmbind.

— Și atunci de ce sunt aici? spun eu arătând cu mâna în jur. Cum de nu m-ați luat, tu și tatăl tău, să mă duceți în garaj și să mă chinuiți groaznic, cu toate sculele electrice pe care le aveți? Nu-ți pasă deloc de soră-ta? Doamne! Are nevoie de protecție. E singură în lumea asta. E...

— Ai făcut-o? mi-o taie el.

— Ce să fac?

Mi se pune o greutate pe piept și încep să transpir de parcă aș fi alergat 5 km.

— Ai făcut sex cu ea?

— Nu! strig cât pot de tare. Când să am ocazia s-o fac cu ea? Sunt ocupat cu școala, cu munca la carieră și cu baschetul. Iar ea nu e niciodată singură. Nu vreau... Eu niciodată... Aș muri să...

Mă opresc, iar gândurile mi se amestecă în minte; nu-mi vine să cred că fratele ei mă interoghează calm, fără supărare. Ce se întâmplă aici? De ce sunt încă în picioare? De ce nu mi-am luat un pumn în moacă? De ce nu m-a dat nimeni afară pe ușă, îndreptând un pistol spre mine și ordonându-mi să nu mă mai întorc vreodată?

Expresia amuzată de pe chipul lui Kincaid nu s-a schimbat.

— De ce să-ți tăbăcesc fundul, când văd că nu vrei să stricăm prietenia, că n-o s-o faci niciodată să sufere și că ți-ai da viața ca să o protejezi? Dacă i-aș pocni pe toți cei care vor să i-o tragă soră-mii, aș ține-o tot într-o bătaie, ceea ce bănuiesc că n-ar fi așa de rău, dar maică-mea m-ar omorî, așa că n-o pot lua pe drumul ăsta. În plus, Beck nu e proprietatea mea. Nu sunt stăpânul ei. Nu-i pot spune ce are sau n-are voie să facă. O respecți pe sora mea?

Atât de mult, încât mă simt vinovat din cauza gândurilor impure pe care le am cu ea.

— Da.

— Și vei aștepta până va fi pregătită?

— Da.

— Atunci nu, n-o să te bat, și nici tata n-o s-o facă. Dacă o faci să sufere, atunci da, normal, așteaptă-te la o vizită din partea amândurora. Dacă nu aștepți până e pregătită, o să-ți stâlcesc mutra în așa hal, că nici maică-ta n-o să te mai recunoască. Când o să termin cu tine, tata o să-ți ia hoitul și o să-l îngroape în carieră. Altfel, rămânem prieteni.

Se îndepărtează de fereatră și trece pe lângă mine, lăsându-mă cu gura căscată.

Când ajunge în pragul ușii, se întoarce spre mine, iar obișnuita lui expresie relaxată e înlocuită de o privire dură.

— Dacă te mai aud vreodată că folosești cuvinte lipsite de respect la adresa ei, îți smulg scula și ți-o îndes pe gât!

Încuviințez din cap, îmi mai așez un pic slipul, deși nu e nevoie, și îl urmez împleticindu-mă.

Familia asta... familia asta e nebună. Și minunată.

Bitsy

— E ca un animal sălbatic, pufnește Leka. Nu-mi place de el.

Îl mângâi ușor pe spate, să-l mai liniștesc.

— Îmi amintește de cineva, îi spun.

Bărbatul meu face un pas în spate, surprins.

— De mine? Puștiul ăla nu seamănă deloc cu mine. Se teme de orice.

— De mine, îi răspund. Îmi amintește de mine.

Mă aplec și-mi lipesc fața de obrazul fin al soțului meu. S-a bărbierit când a aflat că vin în vizită prietenii copiilor noștri.

— Am fost un copil speriat, și cineva m-a salvat.

Îmi apropie și mai mult obrazul de al lui, cu mâna.

— Asta pentru că eu am fost egoist. Mă obosise singurătatea. Dar Beckett ce motiv are să adune vagabonzi de pe stradă?

— Aș zice că a văzut cum tatăl ei a ajutat oamenii toată viața lui, și vrea acum ca el să fie mândru de ea.

Leka se sprijină cu o mână de tocul din lemn de cireș al ferestrei și se apleacă să se uite la Beckett, care stă în mijlocul micuței noastre piscine și încearcă să-l ademenească pe Zach Brooks în apă.

E circumspect față de orice — de alți copii, de piscină, de casă. De orice, cu excepția lui Beckett. Pe ea o adoră. Când e în preajma ei, își schimbă postura, atitudinea. Ascultă fiecare cuvânt care-i iese din gură lui Beckett, de parcă ar vorbi un oracol trimis de Dumnezeu din ceruri. Cred că Zach are câte ceva din noi amândoi. E temător, cum eram eu, și devotat, precum Leka.

Zach face un pas spre piscină, dar nu se mișcă suficient de repede pentru niciunul dintre copiii noștri. Fiul meu îl împinge. Beckett ridică mâinile în față, să se protejeze de stropi, și țipă veselă. Kincaid face o bombă de apă — se ghemuiește și se izbește de suprafața apei. Picăturile se împrăștie peste tot. Curtea e plină de râsete.

Mă dor obrajii de cât zâmbesc. Mi-aș fi imaginat eu vreodată că voi avea o viață perfectă? Și atât de împlinită?

Leka suspină și se îndepărtează de fereastră.

— Ar face bine să n-o facă să sufere, murmură el în timp de ce se îndreaptă spre canapea.

Kincaid încearcă să o stropească pe Beckett, dar Zach reușește s-o dea la o parte pe fiica mea din calea stropilor și, simultan, să-l bage pe fiul meu cu capul sub apă.

— Mai degrabă și-ar tăia un braț, remarc eu.

Îi las în pace pe copii și mă așez pe canapea, lângă Leka. El mă cuprinde cu brațul de umeri.

— Viața e frumoasă, nu-i așa?

În tonul lui se simte o nuanță de uimire. Chiar și după atâția ani, lui Leka tot nu-i vine să creadă cât de norocos este.

— Mai frumoasă decât mi-am imaginat vreodată.

Îl sărut pe obraz. Își dă silința să pară un bărbat din pătura de mijloc a societății, să se distanțeze pe cât posibil de trecutul lui de gangster. Presupun că, în ochii unui profan, pare un tată obișnuit de familie, liniștit chiar. Are un grătar, pe care nu-l folosește niciodată, și o pereche de pantaloni crem, pe care nu i-a purtat niciodată, dar și o anume neliniște. Ochii îi sunt întotdeauna scrutători. Mâna se îndreptă deseori spre șold, unde avea prins tocul pistolului. Face întotdeauna duș cu apă extrem de fierbinte. Există în fiecare dulap câte o geantă cu lucruri necesare în caz de evacuare urgentă și o cameră de refugiu la subsol. Dar, datorită lui, copiii noștri nu au știut niciodată ce înseamnă frica adevărată. Nu s-au culcat niciodată cu stomacul gol. Au avut parte numai de dragoste.

Datorită lui Leka, au o viață binecuvântată. Suntem cu toții binecuvântați. Îmi crește inima de emoție.

— Te iubesc, îi șoptesc, cu obrazul lipit de maxilarul lui puternic.

Își ridică fruntea și se uită întrebător la mine.

— Care-i treaba?

— Nu-ți pot spune că te iubesc, fără un motiv anume?

Îi mai dau un sărut, de data asta sub bărbie, și începe să respire precipitat. E surprinzător de sensibil la atingere acolo. Uneori îl bărbieresc eu, dar numai noaptea, după ce s-au culcat copiii, pentru că nu mă lasă niciodată să termin.

— Ba poți, dar pe tonul ăsta? zice el părând scandalizat. Avem casa plină de copii, adaugă și face un semn cu capul spre curtea din spate.

Mă așez la el în poală și îmi încolăcesc brațele în jurul gâtului său.

— Sunt destul de mari ca să-și poarte singuri de grijă.

Ochii soțului meu sclipesc de curiozitate.

— Sugerezi să-i lăsăm singuri?

Îmi plimb degetul mare de-a lungul urechii lui. Îl trec fiorii.

— Sugerez să tragem draperiile, să încuiem ușa și să-ți fac chestii care i-ar oripila și rușina pe copii, dacă ar afla vreodată despre ele.

Ca de obicei, nu-i nevoie să propun de două ori.

Sare imediat în picioare.

— Închide ușa! îmi ordonă el.

Amețită, fac ce-mi cere. Nu mai ajung înapoi pe canapea. Mă prinde și mă lipește de ușă.

— Va trebui să fim rapizi, spune el, cu ochii strălucindu-i de dorință.

Mă țin de umerii lui când mă ridică de jos.

— Ești delicios de obraznic! Nu cred că o să rezist prea mult, spun eu.

Îmi caută gura și mă sărută. Îmi cufund degetele în părul lui mătăsos și-l trag aproape de mine. Pasiunea cu care ne sărutăm ar putea lumina tot cerul — parcă ar fi prima și ultima oară când facem dragoste. Cu alte cuvinte, ne sărutăm ca întotdeauna, din toată inima, cu ardoarea și dragostea care vor arde veșnic, în viața asta și în toate viețile viitoare, pentru că, indiferent ce s-ar întâmpla, vom fi întotdeauna împreună.

Mulțumiri

N-am să vă mint. Scrisul poate fi un proces dificil și n-aș fi reușit să parcurg ultimul an fără ajutorul prietenilor. Am avut nevoie de toate încurajările lor.

Eagle aka Aquila Editing: ați fost atât de răbdători cu mine, cu toate greșelile mele de redactare! Vă mulțumesc că m-ați ajutat să șlefuiesc acest manuscris, îmbunătățind astfel produsul finit. Dacă au rămas greșeli, acestea îmi aparțin.

Anne Sowards și Christina Hobbs: felul în care am urmărit alături de voi trupa BTS a fost cel mai bun leac pentru sănătatea mea mintală.

Claire Contreras: de ce ne-am cunoscut atât de târziu? Această carte nu ar fi văzut lumina tiparului fără încurajările tale zilnice. Hai să ne ajutăm în continuare să urcăm amândouă acest munte editorial!

Jessica Clare: o zi fără un e-mail de la tine este o zi sumbră.

Jeanette Mancine: faptul că ai fost dispusă să citești acest manuscris, capitol cu capitol, a fost de neprețuit, dar prețuiesc și mai mult prietenia ta!

Lea Robinson: îți mulțumesc că ai înțeles până și lucrurile pe care nu am reușit să le transpun în cuvinte.

Mel King: prețuiesc faptul că exiști!

Meljean Brook: creativitatea și talentul tău literar nu contenesc să mă uimească. Observațiile pe care le-ai făcut pe marginea primei variante a textului au făcut ca această carte să fie una mai bună. Nu-mi dau seama cum de te pricepi atât de bine la toate. Mulțumesc pentru copertă. E minunată!

Nicole: nu știu cum de-am reușit să funcționez înainte să te cunosc pe tine. Mulțumesc pentru ajutor și pentru că te ocupi de afacere.